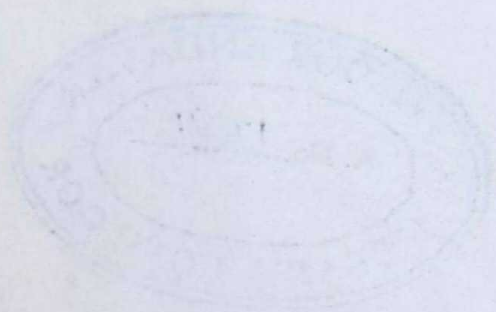

கந்த புராணம் மூலமும் தெளிவுரையும்

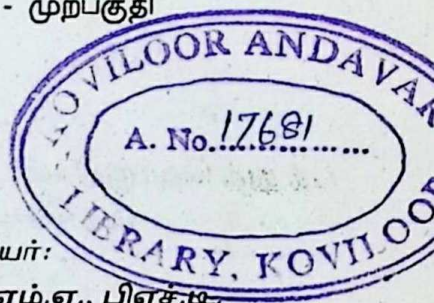
①

கச்சியப்ப சிவாசாரியார் அருளிய
கந்தபுராணம்

மூலமும் தெளிவுரையும்

முதல் தொகுதி
உற்பத்தி காண்டம் - முற்பகுதி

உரையாசிரியர்:

டாக்டர் பூவண்ணன் எம்.ஏ., பிஎச.டி.
தமிழ்ப் பேராசிரியர்(ஓய்வு)
து.கோ. வைணவக் கல்லூரி, சென்னை.

வர்த்தமானன் பதிப்பகம்

ஏ.ஆர்.ஆர். காமப்ளெக்ஸ்,
141, உஸ்மான் சாலை, தி.நகர்,
சென்னை-600 017.

Ph:825 7995.

முதல் பதிப்பு:1989

இரண்டாம் பதிப்பு:1993

உரிமை உடையது

பத்துத் தொகுதிகள் அடங்கிய
ஒரு செட் ரூ600.00

அச்சிட்டோர்:

சௌந்தரி ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-30.

என் உரை

இதோ உங்கள் கரங்களில் கந்தபுராணம் - தெளிவுரையின் முதல் தொகுதி தவழ்கிறது.

கந்தபுராணம் எவரையும் கவர்ந்து இழுக்கும் காந்த புராணம். இதன் சிறப்பை உணர்த்த,

"கச்சியப்பன் செய்த கந்தபுராணக் கலைக் கடல்" என்னும் அபியுத்தர் வாக்கு ஒன்றே போதும்.

இந்தக் கலைக் கடலைக் கடந்து உரை அமுதம் தரும் அரிய பெரிய முயற்சியில் இப்போது ஈடுபட்டுள்ளேன்.

இது எப்படி நேர்ந்தது?

1949 ஆம் ஆண்டு முதலே எழுதிவரும் நான் பெரும் பாலும் ஈடுபட்டது, படைப்பிலக்கியத்திலே தான்! புகழ் ஈட்டிக் கொடுத்ததும் அதுவே! படைப்பிலக்கிய வாதியான என்னை இலக்கிய உரையாசிரியனாக மாற்றிய பெருமை, என் அருமை நண்பர் பேராசிரியர் ஜெ. ஸ்ரீ சந்திரன் அவர்களையே சாரும்.

1984-இல் ஒரு நாள்!

கோவையில் தவத்திரு சாந்தலிங்க அடிகளார் தமிழ்க் கல் லூரியில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த நான் சென்னைக்கு வந்து உலகப் பல்கலைக் கழக விடுதியில் (World University Service Centre) தங்கியிருந்தேன். அங்கு என்னைச் சந்தித்த நண்பர் ஸ்ரீசந்திரன் "கம்ப ராமாயணத்துக்கு நீங்கள் தெளிவுரை எழுதித் தாருங்கள்" என்று கேட்டார். நான் தயங்கினேன்.

நண்பர் விடவில்லை. ஜாம்பவான் போல எனதாற்றலை எனக்கு உணர்த்தினார்; உற்சாகப் படுத்தினார்; ஊக்கம் உண்டாக்கினார். நான் ஒப்புக் கொண்டேன்.

கோவைக்குச் சென்று கம்பராமாயணத் தெளிவுரை எழுதும் பணியில் ஈடுபட்ட போதும் நண்பர் தொடர்ந்து கடிதம் மூலம் ஊக்கப்படுத்தினார். அந்த ஊக்கத்தையே உறுதுணையாகக் கொண்டு உழைத்தேன். அந்த ஆண்டே இரண்டு காண்டங்கள் வெளிவந்தன. 1986 இல் கம்பராமாயணத் தெளிவுரை முழுமை பெற்றது.

நண்பர் இதனைப் பின்வருமாறு பாராட்டினார்.

"கம்பராமாயணம் என்னும் மாபெரும் காப்பியத்தைப் பாமரரும் படித்தறியும் வண்ணம் தெளிவுரை வழங்கியுள்ளார். இலக்கிய உலகில் யாருமே சாதிக்காத அனும் சாதனையல்லவா இது!"

ஒரு சாதனை புரிய வைத்த அருமை நண்பர் மற்றொரு சாதனை புரியும் முயற்சியில் மீண்டும் என்னை ஈடுபடுத்தியுள்ளார். 'கந்த புராணத் தெளிவுரை நீங்கள் தான் எழுதித் தர வேண்டும்' என்று அவர் இட்ட அன்புக் கட்டளையை ஏற்று அதில் ஈடுபட்டுள்ளேன். இவ்வாறு என்னைச் சாதனையாளனாக்கிய நண்பர் ஸ்ரீசந்திரன் அவர்களுக்கு நன்றி என்றும் உரியது.

கம்பராமாயணம் வைணவப் பெருங்காப்பியம்!

கந்தபுராணம் சைவப் பெருங்காப்பியம்!

இரு நூல்களுமே பதினாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட செய்யுள்களைப் பெற்றவை!

வைணவக் காப்பியத்துக்குத் தெளிவுரை வழங்கிய மூன்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு சைவப் பெருங் காப்பியத்துக்குத் தெளிவுரை வழங்க முற்பட்டுள்ளேன்.

கந்தபுராணம் ஆறு காண்டங்களைக் கொண்டது. அவை உற்பத்தி காண்டம், அசுர காண்டம், மகேந்திர காண்டம், யுத்த காண்டம், தேவ காண்டம், தட்ச

காண்டம் என்பனவாம். மொத்தம் 10,345 செய்யுள் களைக் கொண்டது. முதலாவதான உற்பத்தி காண்டத்தில் மட்டும் 1783 செய்யுள்கள் உள்ளன. அதனால் இதை இரண்டு தொகுதிகளாக வெளியிடுகிறோம். இம் முதல் தொகுதியில் திருக்கல்யாணப் படலம் வரை இடம் பெற்றுள்ளது. எஞ்சிய படலங்கள், இரண்டாம் தொகுதியில் -‘உற்பத்தி காண்டம்-பிற்பகுதி’ என்னும் தலைப்பில் வெளிவரும்.

என் இலக்கிய முயற்சிகள் அனைத்துக்கும் துணை நிற்கும் நண்பர் இரா. முத்துக்குமாரசாமி (சைவசித் தாந்தக் கழக ஆட்சியர்) இவ்வுரை எழுதும் முயற்சியில் தனிப்பட்ட முறையிலும், மறைமலை அடிகள் நூலகத்தின் மூலமும் உதவி செய்துள்ளார். அவருக்கு என் மனங் கனிந்த நன்றி. மறைமலை அடிகள் நூலகத்தின் பொறுப்பாளர், இனிய நண்பர் சலபதி அவர்கள் அலுக்காமல் சலிக்காமல் நான் கேட்ட நூல்களையெல்லாம் தும்மல்களைப் பொருட் படுத்தாமல் தூசு தட்டி எடுத்துக் கொடுத்தார். அவருக்கும் என் நன்றி.

இலக்கிய நூல்களை வெளியிடப் புகழ் வாய்ந்த பதிப்பாளர்கள் பலர் தயங்கிய போது, அவற்றை வெளியிட்டு வெற்றி பெற்று, மற்றவர்களைப் பிரமிக்கச் செய்தது, வர்த்தமானன் பதிப்பகம். நான் வழங்கிய பல இலக்கிய நூல்களை வெளியிட்டுச் சிறப்பித்த இப் பதிப்பகம் இப்போது இக் கந்தபுராணத் தெளிவுரையையும் வெளியிடுகிறது. பதிப்பகத்தாருக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என் நூல்களைத் தொடர்ந்து வாங்கி ஊக்குவிக்கும் அன்பர்கள் அனைவருக்கும் நன்றி.

அன்பன்
பூவண்ணன்.

பதிப்புரை

பேரிலக்கியங்களைப் பாமரரும் படித்து உணர வேண்டும் என்ற பதிப்பகத்தின் நோக்கம் படிப்படியாக நிறைவேறி வருவது கண்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். பல கலைக் கழகங்களும், சமய நிறுவனங்களும் செய்ய வேண்டிய ஒரு மாபெரும் பணியை ஒரு சாதாரண பதிப்பகம் செய்ய முற்படும் போது மலைப்பும் திகைப்பும் வியப்பும் அச்சமும் துணியும் மாறி மாறித் தோன்றுகின்றன. ஒவ்வொரு பெரிய நூலைத் தொடங்கும் போதும் இத்தகைய உணர்வுகள் தோன்றி மனத்தை அலைக்கழிக்கின்றன. உண்மையில் இதனைச் செய்து முடிப்போமா என்ற அச்சமேகம் நெஞ்சைச் சூழ்கிறது. ஆயினும் அடுத்த கணமே துணிவு எனும் சூரியன் அந்த அச்ச மேகத்தைச் சுட்டுச் சாம்பலாக்குகிறது. செய்து முடிக்க வேண்டும் என்ற அணையாத ஆர்வம் (burning desire) இருந்தால் எதையும் சாதிக்க முடியும் என்பதே பதிப்பகத்தின் அனுபவம்!

இந்த அனுபவப் பொய்கையில் பூக்கும் மற்றொரு வண்ண மலர்தான் கச்சியப்பரின் கந்தபுராண வெளியீடு! கச்சியப்ப சிவாசாரியார் அருளிய கந்தபுராணம் முருகன் பெருமையை விரிவாக எடுத்துக் கூறுவது. அளவாலும் தரத்தாலும் இந்நூல் கம்பராமாயணத்திற்கு நிகரானது. ஆகவேதான் கம்பராமாயணத்திற்கு உரை வகுத்த பேராசிரியர் டாக்டர். புவண்ணன் அவர்களையே இதற்கும் உரை வழங்க வேண்டினோம்! அவரும் மகிழ்வுடன் உரை எழுதத் தொடங்கி விட்டார். இனி, கச்சியப்பரின் பாவண்ணத்தைப் புவண்ணனின் உரை வண்ணத்தில் கண்டு மகிழ்வீராக!

அருமையாக உரை வகுத்துள்ள பேராசிரியருக்கு எங்கள் நன்றி உரியதாகுக.

-பதிப்பகத்தார்

கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் வரலாறு

"காதல் மழை பொழிந்த அருள் கொண்டலான
கச்சியப்பன் இருபாதம் உச்சி வைப்பாம்"

என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. பக்தி மழை பொழிந்த கருமேகம் போன்றவர் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள். அந்த மழையின் பயனை இன்றும் எல்லாரும் அனுபவித்து வருவதால் கச்சியப்பரின் இரு பாதங்களை உச்சி மேல் கொள்வர் சைவ சமயத்தினர். செந்தமிழ்த் தொண்டர்களும் அப்படியே!

கல்வியிலும் கலைகளிலும் கடவுள் பக்தியிலும் சிறந்தது, காஞ்சி மாநகர். அந்நகரில் வாழ்ந்த ஆதி சைவ குலத்தவருள் ஒருவர் காளத்தியப்ப சிவாசாரியார். இவர் குமரக்கோட்டத்து அர்ச்சகருள் ஒருவராய்த் தொண்டாற்றி வந்தார். இக் காளத்தியப்பரின் புதல்வரே கச்சியப்பர்.

கச்சியப்பர் கற்பன கற்றுத் தேர்ந்து, தமிழிலும் வடமொழியிலும் தன்னிகரற்ற புலமை பெற்றார். தந்தையாரைப் போலவே குமரக் கோட்டத்து அர்ச்சகராகப் பணியாற்றி வந்தார்.

ஒரு நாள் இரவு கச்சியப்பரின் கனவிலே, அவர் வழிவடும் சுப்பிரமணியக் கடவுள் தோன்றி, "அன்பனே நீ காந்த புராணத்தில் உள்ள ஆறு சங்கிதைகளுள் சங்கர சங்கிதையின் முதல் காண்டமாகிய சிவரகசிய காண்டத்தில் உள்ள நமது வரலாற்றைக் கந்தபுராணம் எனப் பெயரிட்டுத் தமிழில் பெருங்காப்பியமாக இயற்று வாயாக" என்று ஆணையிட்டார். மேலும், "திகட சக்கரச்

செம்முகம் ஐந்துளான்" என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்து மறைந்தார்.

விழித்தெழுந்த கச்சியப்பர் களிப்பில் திளைத்தார். பெருங்காப்பியம் இயற்றப் பணித்ததோடு முருகன், காவியத்துக்குப் பெயர் சூட்டி, முதலடியும் எடுத்துக் கொடுத்த பின்பு காலந்தாழ்த்துவாரா, கச்சியப்பர்? மறு நாளே திருமுருகனின் வரலாறு உரைக்கும் பெருங் காவியத்தை இயற்றத் தொடங்கினார். ஒரு நாளுக்கு நூறு பாடல் வீதம் எழுதினார். அப்பாடல்களை இரவில் குமரக் கோட்டத்து இறைவன் திருவடிக் கீழ் வைப்பார். மறு நாள் காலையில் அப் பாடல்களில் சில இடங்கள் திருத்தப் பெற்றிருக்கும். இப்படியே சுப்பிரமணியரின் ஒப்புதலோடு 'கந்தபுராணம்' உருப்பெற்று நிறைவெய்தியது.

ஒரு நல்ல நாளில் பக்தர்கள், பாவலர்கள் முன்னிலையில் கச்சியப்பர் கந்தபுராண அரங்கேற்றத்தைத் தொடங்கினார்.

'திகடச் சக்கரச் செம்முகம் ஐந்துளான்' என்னும் முதல் பாடலைக் கூறிய கச்சியப்பர், முதல் அடியைத் 'திகழ் தசக்கரச் செம்முகம் ஐந்து ஊளான்' என்று சொல் பிரித்து, அதன் பொருள் கூறத் தொடங்கினார். அவர் மேலே பொருள் கூறாதபடி தடுத்தார், ஒரு புலவர். அப்புலவர், "சுவாமிகளே! திகழ் தசம் என்னும் சொற்கள் திகடசம் என்று புணர்வதற்குத் தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கண நூல்களில் விதி இல்லையே" என்று கூறினர். அதனைக் கச்சியப்பரும் அறிவர். அதனால், "தாங்கள் கூறியது ஒக்கும். ஆயின் இம் முதலடி என் வாக்கன்று. சங்கப் புலவராகிய சுப்பிரமணியக் கடவுளது திருவாக்கு. அவரே எனக்கு இவ்வடி எடுத்துத் தந்தருளினார்" என்று உரைத்தார். தடை எழுப்பிய புலவர் இதை ஏற்றுச் சமாதானம் அடையவில்லை. அப்புலவர் புன்னகை செய்து,

சுப்பிரமணியக் கடவுள் சுவாமிகளுக்கு இவ்வடி எடுத்துக் கொடுத்தது சாத்தியமாயின், ஆகுக. அது இரகசியம். அதனை நாங்கள் எவ்வாறு அங்கீகரிக்க முடியும்? சுப்பிரமணியர், சுவாமிகளுக்குத் தோன்றியது போல எங்கள் முன்பும் தோன்றி 'இவ்வடியை நாமே எடுத்துத் தந்தருளினோம்' என்று கூறினால் ஏற்போம். அல்லது இதற்கு இலக்கண நூலில் விதி காட்டினால் ஏற்போம். இல்லையெனில் நூலை அரங்கேற்ற அனுமதியோம் என்று கூறினார். "இரண்டில் ஒன்று நாளை செய்யப் படும்" என்று உரைத்தார், கச்சியப்ப சிவாசாரியார்.

அன்றிரவு கச்சியப்பர் குமரக்கோட்டத்துச் சந்திதியிலேயே படுத்து உறங்கினார். அவர் கனவிலே சுப்பிரமணியர் தோன்றி, "அன்பனே! சோழநாட்டில் வீரசோழியும் என்று ஓர் இலக்கண நூல் உள்ளது. அந்நூலின் சந்தி படலத்தில் பதினைந்தாம் செய்யுளில் திகழ் தசம், திகடசம் என்று புணர்வதற்கு விதியிருக்கின்றது. நாளைக்குச் சோழநாட்டிலிருந்து ஒரு புலவன் அந்நூலை அவைக்குக் கொண்டு வந்து, அவ்விதியை எல்லோர்க்கும் காட்டுவான்" என்று உரைத்தருளினார்.

மறுநாள் அரங்கேற்ற அவையில் அனைவரும் கூடியிருந்தனர். கச்சியப்ப சிவாசாரியார், குமரக் கடவுள் தம் கனவில் தோன்றிக் கூறிய செய்தியைத் தெரிவித்தார். அதே நேரத்தில் ஒரு புலவர் கையில் ஓர் ஏடுடன் அங்கு வந்தார். அவரிடம், "நீ யார்? உமது கையில் உள்ள ஏடு யாது?" என்று அவையோர் கேட்டனர். அதற்கு அப்புலவர், "நாம் சோழ நாட்டிலிருந்து வந்துள்ளோம். எம் கையில் உள்ளது வீரசோழியம்" என்று கூறினார்.

நேற்று 'திகட சக்கரம்' என்பதை ஏற்க மறுத்த அதே புலவர் இப்போது முன் வந்து, வந்த புலவரிடம் இருந்த வீரசோழியம் நூலை வாங்கிப் புரட்டினார். சந்திப் படலத்தில் பதினைந்தாம் செய்யுளைப் படித்தார். அதில்

திகட சக்கரம் என்பதற்குப் புணர்ச்சி விதி இருப்பதைக் கண்டு வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்தார். அந்த நூலை அவரிடமிருந்து வாங்கிப் பார்த்து அனைவரும் மகிழ்ந்தனர். சோழ நாட்டுப் புலவர் அந்த வீரசோழியத்தை வாங்கிக் கச்சியப்பரின் கரத்திலே சேர்த்து, "ஆட்சேபம் ஒழிந்ததா? ஒழிந்ததா? என்று கூறிவிட்டு மறைந்தார். அப்படி வந்து மறைந்தவர் சுப்பிரமணியரே என்று உணர்ந்து கச்சியப்பர் உள்ளம் உருகி உவகைக் கடலில் மூழ்கினார்.

வீரசோழியத்தில் சந்திப் படலத்தில் உள்ள பதினைந்தாம் செய்யுள் இதுவே:

நான்கொடு முன்றொன்ப தாம் உயிரின்
பின்பு நவ்வருமே
ஏன்ற ஞாகாரம தாம்; பதினைந்தினோடு
எண்ணி ரண்டாய்த்
தோன்றும் உடல்பின் தகாரம்
வரின்இரண்டும் தொடர்பால்
ஆன்ற ஐந்தாம் உடலாம்; முன்பில்
ஒற்றுக்கு அழிவுண்டே.

இச் செய்யுளில் இரண்டாம் வரியில் 'பதினைந்தினோடு' என்பது தொடங்கி வருவன, 'திகடம்' என்பதற்குரிய விதியைக் கூறகின்றன. இதன் பொருள் நிலைமொழி ஈற்றில், ழ், ள், ஆகியன வந்து, வருமொழி முதலில் 'த' வந்தால், நிலை மொழி ஈறும் வருமொழி முதலும் ஆகிய இரண்டும் 'ட' வாக மாறும்.

எடுத்துக்காட்டு: பாழ் + தீமை = பாட்டமை

நாள் + தீமை = நாட்டமை

மேலே சொன்ன விதியில், நிலை மொழி ஈறு அழிந்து வருமொழி முதலாகிய தகாரம் மட்டும் டகாரமாக மாறுவதும் உண்டு.

எடுத்துக்காட்டு: பாழ்+தீமை=பாடமை

நாள்+தீமை=நாடமை

மேற்கண்ட செய்யுளின் இறுதியில் உள்ள 'முன்பில் ஒற்றுக்கு அழிவு உண்டே' என்னும் விதியின்படியே திகழ்+தசம் என்பன திகடசம் என்று புணர்ந்தன. நிலை மொழியாகிய திகழ் என்பதின் ஈற்றிலுள்ள 'ழ்' கெட்டு 'திக' என்று நிற்க, நிலைமொழியாகிய தசம் என்பதின் முதலில் உள்ள தகாரம். டகாரமாகி, 'டசம்' என மாற இரண்டும் 'திகடசம்' என்று புணர்ந்தன. எனவே இந்த வீரசோழிய விதிப்படி, திகழ்+தசம் என்பன, 'திகடசம்' எனப் புணர்ந்தமை சரியே.

முதலில் ஆட்பேசம் செய்த புலவரும் பிறரும் சோழ நாட்டுப் புலவரிடமிருந்து பெற்ற வீரசோழியத்தில் இந்த விதியைக் கண்டு மனநிறைவு பெற்றனர். கச்சியப்ப சிவாசாரியரின் தமிழ்ப் புலமையினையும், தமிழ்க் கடவுளான முருகனிடம் அவர் கொண்ட பக்திச் சிறப்பினையும் உணர்ந்து மகிழ்ந்தனர்.

முதல் நாள் தடை எழுப்பிய அப்புலவர், "சுவாமிகளே! உங்கள் பெருமையை அறியாமல் ஆட்சேபம் செய்த என்ற குற்றத்தைப் பொறுத்தருளுங்கள்" என்று கச்சியப்பரைக் கை தொழுது வேண்டினார். "உங்கள் ஆட்சேபத்தால் அல்லவா முருகனது திருவருளின் பெருமை எல்லோருக்கும் தெரிந்தது" என்று கூறினார் கச்சியப்பர்.

பின்பு கச்சியப்பர் நூலை அரங்கேற்றினார். நூலை இயற்றுவதற்கு அவர் எடுத்துக் கொண்ட காலத்தை விட (ஒரு நாளுக்கு நூறு பாடல் வீதம் 10,345 பாடல் எழுத 104 நாட்கள் ஆகியிருக்கும்) நூலை அரங்கேற்றுவதற்கு எடுத்துக் கொண்ட காலம் அதிகம். கச்சியப்பர் நூலை அரங்கேற்றி முடிக்க ஓர் ஆண்டு ஆனது. ஓர் ஆண்டு முழுவதும், தினமும் அரங்கேற்றத்துக்கு வந்திருந்த

அனைவருக்கும், தொண்டை நாட்டிலுள்ள இருபத்து நான்கு கோட்டத்து வேளாளப் பிரபுக்கள் விருந்து படைத்து உபசரித்தார்கள்.

கந்தபுராணத்தை அரங்கேற்றி முடித்த கச்சியப்பரின் கால்களில் விழுந்து அனைவரும் வணங்கினர். கச்சியப்ப சிவாசாரியாரைக் கந்தபுராணத்தோடு தந்தப் பல்லக்கில் ஏற்றி, ஊர்வலமாக அழைத்துச் சென்றனர். தொண்டை நாட்டின் இருபத்து நான்கு கோட்டத்து வேளாளப் பிரபுக்களில் சிலர் பல்லக்கைச் சுமந்தனர். சிலர் வெண்சாமரை வீசினர்; சிலர் குடை பிடித்தனர் இவ்வாறு கச்சியப்பரை வேளாளப் பிரபுக்கள் சிறப்பித்ததைப் படிக்காசுப் புலவரின் தொண்டை மண்டலச் சதகம் பின்வருமாறு பாராட்டுகிறது.

அந்தப் புரமும் அறுநான்கு
கோட்டகத் தாரும் ஒன்றாய்க்
கந்தப் புராணம் பதினா
யிரம் சொன்ன கச்சியப்பர்
தந்தப்பல்லக்குச் சிவிகையும்
தாங்கிஅச் சந்நிதிக்கே
வந்தப் புராணம் அரங்கேற்றி
னார்தொண்டை மண்டலமே

கந்தபுராணத்தால் கச்சியப்பரின் புகழ் இமய உச்சி போல் உயர்ந்தது.

கச்சியப்ப சிவாசாரியார் அரங்கேற்றத்துக்குப் பின்பு சில காலம் வாழ்ந்து, முருகன் திருவடியை அடைந்தார்.

கச்சியப்பர் காலம்

கச்சியப்ப சிவாசாரியாரின் காலம் இது என்று உறுதியாகக் கூற இயலவில்லை.

இவருடைய காலம் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டு என்பர் சிலர். தமிழ்ப் புலவர் அகராதி, இவர் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அல்லது பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தோன்றியவர் என்று கூறுகிறது. திருப்பனந்தான் ஸ்ரீ காசி மடத்து வெளியீடான கந்தபுராணம் நூலில் இவர் கி.பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டில் தோன்றியவர் என்னும் குறிப்பு உள்ளது. வரலாற்று வல்லுநரான நீலகண்ட சாஸ்திரியார் கி.பி. 1625இல் கந்தபுராணம் பாடப் பட்டது என்று தனது தென்னிந்திய வரலாற்றில் உரைக்கிறார். கந்தபுராண உரையாசிரியரான யாழ்ப்பாணத்துச் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள், 'இன்றைக்கு ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பு' கந்தபுராணம் இயற்றப்பட்டதாகத் தெரிவிக்கிறார்.

கச்சியப்பர் கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அல்லது 12 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்தவர் என்று ந.சி. கந்தையா பிள்ளை தமது தமிழ்ப் புலவர் அகராதியில் கூறுவதையே பொதுவாகத் தமிழ்ப் புலவர்கள் ஏற்கிறார்கள்.

கச்சியப்ப சிவாசாரியாரின் மாணவர், கோனேரியப்ப முதலியார் ஆவார். இவர் உபதேச காண்டம் இயற்றியுள்ளார்.

பொருளடக்கம்

1.	பாயிரம்	18
2.	கடவுள் வாழ்த்து	20
3.	அவையடக்கம்	30
4.	ஆற்றுப் படலம்	40
5.	திருநாட்டுப் படலம்	56
6.	திரு நகரப் படலம்	80
7.	பாயிரப் படலம்	142

உற்பத்தி காண்டம்

1.	திருக்கைலாசப் படலம்	178
2.	பார்ப்பதிப் படலம்	188
3.	மேருப் படலம்	204
4.	காம தகனப் படலம்	240
5.	மோனம் நீங்கு படலம்	294

6.	தவம் காண் படலம்	310
7.	மனம் பேசு படலம்	328
8.	வரை புனை படலம்	338
9.	கணங்கள் செல் படலம்	352
10.	திருக்கல்யாணப் படலம்	366

கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் துதி

அபியுக்தர் வாக்கு

உச்சித மாம்சிவ வேதியன் காளத்தி யோங்குமைந்தன்
கச்சியப் பன்செய்த கந்த புராணக் கலைக்கடலின்
மெச்சிய கல்வி மதியும்வெண் டாமரை மேவுமின்னும்
இச்செவி நாவினுக்கு இன்பாம் அமுதும் எழுந்தனவே.

வேதமொடு வேதாங்கம் பயின்று வல்லோன்
விரிந்தசிவா கமம்உணர்ந்து மேன்மை பூண்டோன்
போதநிறை சிவமறையோன் காஞ்சி வாழும்
புனிதமிகு கச்சியப்ப குரவ னானோன்
வாதமுறு புலவர்குழாம் மகிழ்ந்து போற்ற
மதிமலிமா டம்புடைகுழ் குமர கோட்டத்து
ஏதமறு சகாத்தம் எழுநூற்றின் மேலாய்
இலகுகந்த புராணம் அரங் கேற்றி னானே.

சம்பந்த சரணாலய சுவாமிகள் அருளியது

போதமுறு குதமுனி புகன்ற காந்தப்
புகழ்க்கடலில் படிந்ததன்கண் பொருள தான
மேதகுவண் புனல் அருந்தி வைய முய்ய
வெய்யதுயர்ப் பிறவியெனும் வெம்மை தீரத்
தாதவிழ்பும் பொழிற்காஞ்சிக் குவட்டி வேறிச்
சலதி அமு தினைநிகர்செந் தமிழ் தான
காதல்மழை பொழிந்தவருள் கொண்டலான
கச்சியப்பன் இருபாத முச்சி வைப்பாம்.

கந்தபுராணம்

மூலமும் தெளிவுரையும்

1. உற்பத்திக் காண்டம்

டாக்டர் பூவண்ணன்

கந்தபுராணம்

1. பாயிரம்

விநாயகர் காப்பு

1. திகட சக்கரச் செம்முகம் ஐந்துளான்
சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்
அகட சக்கர வில்மணி யாஉறை
விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்.

(திருமாலின் படைத்தலைவனான விடுவ சேனனின்
விகடக் கூத்துக்கு மசிழ்ந்து சக்கரம் கொடுத்ததால்
விநாயகர் 'விகட சக்கரன்' என வழங்கப்பட்டார்)

2. உச்சியின் மகுடம்மின்ன வொளிந்தர நுதலின் ஓடை
வச்சிர மருப்பின் ஒற்றை மணிகொள் கிம்புரி வயங்க
மெய்ச்செவிக் கவரி தூங்க வேழமா முகங்கொண்டு
உற்ற
கச்சியின் விகட சக்ர கணபதிக்கு அன்பு செய்வாம்.

சுப்பிரமணியர் காப்பு

3. மூவிரு முகங்கள் போற்றி முகம்பொறி கருணை
போற்றி
ஏவரும் துதிக்க நின்ற இராறுதோள் போற்றி காஞ்சி
மாவடி வைகும் செவ்வேள் மலரடி போற்றி
அன்னான்
சேவலும் மயிலும் போற்றி திருக்கைவேல் போற்றி
போற்றி.

கந்தபுராணம்

1. பாயிரம்

1. திகழ்கின்ற பத்துத் திருக்கைகளும், செம்மையான ஐந்து திருமுகங்களும் பெற்றவர், சிவபெருமான். அவரது தேருக்குச் சக்கரமாக நின்றவன், தாமரைக்குத் தலை வனான சூரியன். அச் சூரியன் தன் வயிற்றில் ஒளி வீசும் வட்ட மணியாக இருக்கப் பெற்ற விகட சக்கர விநாயகரின் சத்தியத் திருவடிகளை, இந்நூல் இனிதே முடிவதற்காக யாம் வணங்குவோம்.

2. தலையில் மகுடம் ஒளிவீச, நெற்றியில் பட்டம் ஒளிவீச, வைரம் போன்ற உறுதி பெற்ற ஒற்றைக் கொம்பில் இரத்தினம் பதிக்கப் பெற்ற கிம்புரி (பூண்) திகழ, சத்தியச் செவிகள் என்னும் சாமரங்கள் அசைய, பெரிய யானை முகத்தை மேற்கொண்டு காஞ்சிபுரத்தில் எழுந்தருளிய விகட சக்கர கணபதியிடம் யாம் அன்பு கொள்வோம்.

3. எங்களை, காஞ்சியில் மாமரத்தின் நிழலில் உள்ள முருகனுடைய ஆறு முகங்கள் காக்க! அந்த முகங்கள் பொழியும் கருணை காக்க! அனைவரும் வணங்கும் பன்னிரண்டு திருக் கைகள் காக்க! மலர் போன்ற திருவடிகள் காக்க! அவருடைய சேவலும் மயிலும் காக்க! திருக் கரத்தில் இருக்கும் வேல் காக்க! காக்க!

நூலின் பயன்

4. இந்திரர் ஆகிப் பார்மேல் இன்பமுற்று இனிது மேவிச்
 சிந்தையின் நினைந்த முற்றிச் சிவகதி அதனில்
 சேர்வர்
 அந்தமில் அவுணர் தங்கள் அடல்கெட முனிந்த
 செவ்வேல்
 கந்தவேள் புராணம் தன்னைக் காதலித்து ஓதுவோரே.

வாழ்த்து

5. வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளம் சுரக்க மன்னன்
 கோன்முறை யரசு செய்க குறைவிலாது உயிர்கள்
 வாழ்க
 நான்மறை அறங்க ளோங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
 மேன்மைகொள் சைவ நீதி விளங்குக வுலகம் எல்லாம்.

2.கடவுள் வாழ்த்து

சிவபெருமான்

6. திருவந்த தொல்லைப் புவனத்தொடு தேவர் போற்றிப்
 பெருவந் தனைசெய்து அறிதற்கு அரும் பெற்றி எய்தி
 அருவம்தனையும் உருவத்தையும் அன்றி நின்றான்
 ஒருவன் தனது பதம்தன்னை உளத்துள் வைப்பாம்.
7. ஊனாகி ஊனுள் உயிராய் உயிர் தோறும் ஆகி
 வானாதி யான பொருளாய்மதி யாகி வெய்யோன்
 தானாகி ஆண்பெண் உருவாகிச் சராச ரங்கள்
 ஆனான் சிவன்மற்று அவன்நீள் கழற்கு அன்பு
 செய்வாம்.

4. எல்லையற்ற அசுரர்களது வலிமை அழியும்படி கோபித்த, செவ்வேல் ஏந்திய கந்தவேளின் இந்தப் புராணத்தை விரும்பிப் படிப்பவர்கள், இந்திரச் செல்வத்தைப் பெற்று இந்த உலகத்தில் இன்பம் உற்று வாழ்ந்து, மனத்தில் நினைத்தவை நிறைவேறப் பெற்று, முடிவில் சிவகதி அடைவார்கள்.

5. இந்த உலகம் எங்கும், வானத்து மேகங்கள் தப்பாமல் மழை பொழிக! நிறைந்த வளங்கள் பெருகுக! அரசன் செங்கோல் ஆட்சி செய்க! உயிர்கள் குறை இல்லாமல் வாழ்க! நான்கு வேதங்கள் கூறும் தருமங்கள் தழைக்க! நல்ல தவங்களும் யாகங்களும் பெருகுக! சிறப்பு மிக்க சைவ சமய நீதி எங்கும் திகழ்க!

2. கடவுள் வாழ்த்து

6. சிவபெருமான், சிறப்பு மிக்க இப்பழைய உலகத் தினரும் தேவர்களும் போற்றியும் வணங்கியும் கூட அவரால் அறிய முடியாத தன்மை பெற்றவன்; அருவத் தன்மையும் உருவத் தன்மையும் நீங்கி நின்றவன்; அந்த ஒப்பற்ற சிவனுடைய திருவடிகளை மனத்தில் இருத்திக் கொள்வோம்.

7. உடலாகி, உடலுள் உள்ள உயிராகி, உயிரில் கலந்துள்ள பரமாத்வாகி, ஆகாயம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களாகி, சந்திரனாகி, சூரியனாகி, ஆணாகவும் பெண்ணாகவுமாகி, இயங்கு பொருள்களும் நிலைப் பொருள்களுமாகித் திகழ்பவன், சிவபெருமான். அதனால் அவனுடைய திருவடிகளில் அன்பு வைப்போம்.

வேறு

8. பிறப்பதும் இறப்பதும் பெயரும் செய்கையும்
மறப்பதும் நினைப்பதும் வடிவம் யாவையும்
துறப்பதும் இன்மையும் பிறவும் சூழ்கலாச்
சிறப்புடை அரனடி சென்னி சேர்த்துவாம்.
9. பூமலர் மிசைவரு புனிதன் ஆதியோர்
தாம்உணர் வரியதோர் தலைமை யெய்தியே
மாமறை முதற்கூரு வடிவ மாகியோன்
காமரு செய்யபூங் கழல்கள் போற்றுவாம்.
10. பங்கயன் முகுந்தன்நாம் பரம்என்று உன்னியே
தங்களில் இருவரும் சமர்செய் துஉற்றுழி
அங்கவர் வெருவர அங்கி யாய்எழு
புங்கவன் மலராடி போற்றி செய்குவாம்.
11. காண்பவன் முதலிய திறமும் காட்டுவான்
மாண்புடை யோனுமாய் வலிகொள் வான்தொடர்
புண்பது இன்றாய்நயம் புணர்க்கும் புங்கவன்
சேண்பொலி திருநடச் செயலை ஏத்துவாம்.

உமாதேவி

12. செறிதரும் உயிர்தொறும் திகழ்ந்து மன்னிய
மறுவறும் அரன் இடம் மரபின் மேவியே
அறுவகை நெறிகளும் பிறவும் ஆக்கிய
இறைவிதன் மலராடி இறைஞ்சி ஏத்துவாம்.

உற்பத்திக் காண்டம்

8. பிறத்தல், இறத்தல், பெயர் கொள்ளல், செயல் செய்தல், மறத்தல், நினைத்தல், உருவம் பெறுதல், வெறுத்தல், விரும்புதல் ஆகிய இவையும் இவை போன்ற பிறவுமான உயிருக்கு உரிய குணங்கள் சேரப் பெறாத சிறப்பு மிக்கவன், சிவன். அவன் திருவடிகளைத் தலை மேல் கொள்வோம்.

9. தாமரையில் வாழும் பிரமன் முதலிய தேவர்களும் அறிவதற்கு அரிய தலைமை பொருந்தி, வேதங்களுக்கு முதலில் வரும் பிரணவத்தின் வடிவம் பெற்று நின்றவன், சிவன். அவனுடைய அழகிய -செந்தாமரை போன்ற திருவடிகளை வணங்குவோம்.

10. பிரமனும் திருமாலும் 'நாமே பரப்பிரம்மம்' என்று நினைத்துத் தமக்குள் போரிட்டனர். அப்போது, அங்கே அவ்விருவரும் அஞ்சும்படி தீப்பிழம்பாய்த் தோன்றி யவன், சிவன். அவனுடைய மலர் போன்ற திருவடிகளை வணங்குவோம்.

11. காண்பவன், காட்சி, காணும் பொருள் ஆகிய மூவகைப் பொருளையும் காட்டுபவன் ஆகி, வலிமை மிகுந்த பாசத்தளையை மேற்கொள்ளாமல், ஆன்மாக்களுக்கு நன்மை செய்பவன், சிவன். அவன், தொலைவில் உள்ள ஆகாயத் தலமாகிய சிதம்பரத்தில் செய்யும் நடனத்தைப் போற்றுவோம்.

12. சிவன், உலகில் உள்ள உயிர்கள் தோறும் திகழ்ந்து விளங்கியவன்; குற்றமில்லாதவன். அவனது இடப்பாகத்தில் முறைப்படி திகழ்ந்து ஆறு வகையான உட்சமயங்களை உண்டாக்கிய தலைவி, உமாதேவி. அவளுடைய மலர் போன்ற திருவடிகளை வணங்கிப் போற்றுவோம்.

விநாயகர்

13. மண்ணுல கத்தினில் பிறவி மாசற
எண்ணிய பொருளெலாம் எளிதின் முற்றுறக்
கண்ணுதல் உடையதோர் களிற்று மாமுகப்
பண்ணவன் மலரடி பணிந்து போற்றுவாம்.

வைரவர்

14. பரமனை மதித்திடாப் பங்க யாசனன்
ஒருதலை கிள்ளியே ஒழிந்த வானவர்
குருதியும் அகந்தையும் கொண்டு தண்டம்முன்
புரிதரு வடுகனைப் போற்றி செய்குவாம்.
15. வெஞ்சினப் பரி அழல் மீது போர்த்திடும்
அஞ்சனப் புகையென ஆலமாம்எனச்
செஞ்சுடர்ப் படிவமேல் செறிந்த மாமணிக்
கஞ்சுகக் கடவுள்பொன் கழல்கள் ஏத்துவாம்.

வீரபத்திரர்

16. அடைந்தவி யுண்டிடு மமரர் யாவரும்
முடிந்திட வெருவியே முனிவர் வேதியர்
உடைந்திட மாமக மொடியத் தக்கனைத்
தடிந்திடு சேவகன் சரணம் போற்றுவாம்.

சுப்பிரமணியர்

17. இருப்புஅரம் குறைத்திடும் எஃகவேலுடைப்
பொருப்பர் அங்கு உணர்வுறப் புதல்வி தன்மிசை
விருப்புஅரங்கு அமரிடை விளங்கக் காட்டிய
திருப்பரங் குன்றமர் சேயைப் போற்றுவாம்.

13. பூமியில் பிறக்கும் பிறவி என்னும் குற்றம் நீங்கும் பொருட்டும், நினைத்த பொருள்களை எளிதாகப் பெறும் பொருட்டும், நெற்றிக் கண்ணை உடைய பெரிய யானை முகம் பெற்ற விநாயகரின் மலர் அடிகளை வணங்குவோம்.

14. சிவபெருமானை மதிக்காத பிரமனது நடுத்தலையைக் கொய்து, ஏனைய திருமால் முதலிய தேவர்களின் இரத்தத்தையும் கர்வத்தையும் கவர்ந்து முன்பு தண்டனை தந்த வைரவக் கடவுளைப் போற்றுவோம்.

15. கடுங் கோபத்தை உடைய வடவாமுகாக்கினி (பரி அழல்) யின் மேலே சூழ்ந்த கரும்புகை போலவும், நஞ்சு போலவும், செவ்வொளி வீசும் திருமேனி மேலே அணியப்பட்ட கருநிறச் சட்டையை உடைய வைரவக் கடவுளின் அழகிய திருவடிகளைப் போற்றுவோம்.

16. வந்து அவிப்பாகத்தை உண்ட தேவர்கள் அனைவரும் இறக்கவும், முனிவர்களும் வேதியர்களும் பயந்து நிலையழியவும், பெரிய யாகம் செய்து, தக்க கனைத் தண்டித்த வீரபத்திரக் கடவுளின் திருவடிகளை வணங்குவோம்.

17. இரும்பினால் செய்யப்பட்ட அரத்தினால் அராவப்பட்ட கூர்மையான வேலை உடைய குறவர் அறியும் படி, அவர் தம் மகளாகிய வள்ளியிடம் தான் கொண்ட காதலைப் போரிலே எவரும் தெரிந்து கொள்ளுமாறு காட்டிய, திருப்பரங்குன்றத்தில் உள்ள முருகனைப் போற்றுவோம்.

18. சூரலை வாய்இடைத் தொலைத்து மார்புகீண்டு
ஈரலை வாயிடும் எஃகம் ஏந்தியே
வேரலை வாய்தரு வெள்ளி வெற்புஓர்இச்
சீரலை வாய்வரு சேயைப் போற்றுவாம்.
19. காவின் குடிலறு காமர் பொன்னகர்
மேவினன் குடிவர விளியச் சூர்முதல்
பூவினன் குடிலையாம் பொருட்டு மாலுற
ஆவினன் குடிவரும் அமலன் போற்றுவாம்.
20. நீரகத் தேதனை நினையும் அன்பினோர்
பேரகத்து அலமரும் பிறவி நீத்திடும்
தாரகத்து உருவமாம் தலைமை எய்திய
ஏரகத்து அறுமுகன் அடிகள் ஏத்துவாம்.
21. ஒன்றுதொறு ஆடலை ஒருவி ஆவிமெய்
துன்றுதொறு ஆடலைத் தொடங்கி ஐவகை
மன்றுதொறு ஆடிய வள்ளல் காமுறக்
குன்றுதொறு ஆடிய குமரன் போற்றுவாம்.
22. எழுஅம் முதிரைப் புனத்து இறைவி முன்புதன்
கிழமுதிர் இளநலம் கிடைப்ப முன்னவன்
மழமுதிர் களிநென வருதல் வேண்டிய
பழமுதிர் சோலையாம் பகவன் போற்றுவாம்.

18. முருகன், சூரபன்மனைக் கடலின் கண்டே அழித்து அவன் மார்பைக் கிழித்து ஈரலை ஏந்திய வேலினை ஏந்தியவன்; மூங்கிலும் சிங்கங்களும் பொருந்திய கைலை மலையை விட்டுத் திருச்செந்தூரில் வந்து தங்கியவன். அந்த முருகனைப் போற்றுவோம்.

19. கற்பகச் சோலையை உடைய இந்திரன் ஆகாயத்தே விளங்கும் சுவர்க்க லோகத்தில் குடியேறவும், சூரபன்மன் இறக்கவும், பிரமன் பிரணவப் பொருளை அறியாமல் மயங்கவும் செய்த திருவாவினன் குடியில் வீற்றிருக்கும் குற்றமற்ற குமரக் கடவுளைப் போற்றுவோம்.

20. நல்ல மனத்தில் தன்னைத் தியானிக்கும் அடியவரின், இப் பெரிய உலகத்தில் துன்புறச் செய்யும் பிறவியைப் போக்குகின்றவனும், பிரணவத்தின் உருவமாகத் திகழ்பவனுமான, திருவேரகத்தில் எழுந்தருளிய ஆறுமுகனின் திருவடிகளைப் போற்றுவோம்.

21. உயிர்கள் ஒடுங்கியிருக்கும் போது (கேவலாவதையில்) தன் திருவிளையாடலிலிருந்து நீங்கியும், அவ்வுயிர்கள் உடலில் சேரும்போது (சகலாவதையில்) தன் திருவிளையாடலைத் தொடங்கியும், ஐந்து சபைகளில் ஆடிய சிவபெருமான் விரும்புமாறு, மலை தோறும் திருவிளையாடல் செய்த குமரக் கடவுளைப் போற்றுவோம்.

22. வளர்ந்த-வனப்புமிக்க தினைப் புனத்தின் தலைவியாகிய வள்ளியிடம் தன் கிழப்பருவம் இளமை இன்பத்தைப் பெறும் பொருட்டுத் தமையன் விநாயகனை இளமை மிக்க யானையாக வரும்படி வேண்டிக் கொண்டு, பழமுதிர் சோலையில் எழுந்தருளிய முருகனைப் போற்றுவோம்.

மாணிக்கவாசகர்

28. கந்தமொடு உயிர்படும் கணபங்கம் எனச்
சிந்தைகொள் சாக்கியர் தியங்க மூகராய்
முந்து ஒரு மூகையை மொழிவித்து எந்தைபால்
வந்திடும் அடிகளை வணக்கம் செய்குவாம்.

திருத்தொண்டர்கள்

29. அண்டரும் நான்முகத்து அயனும் யாவரும்
கண்டிட அரியதோர் காட்சிக் கண்ணவாய்
எண்தகு சிவனடி எய்தி வாழ்திருத்
தொண்டர்தம் பதமலர் தொழுது போற்றுவாம்

சரசுவதி

30. தாஅறும் உலகெலாம் தந்த நான்முகத்
தேவுதன் துணைவியாய்ச் செறிந்த பல்லுயிர்
நாவுதொறு இருந்திடும் நலம்கொள் வாணிதன்
பூவுடி முடிமிசைப் புனைந்து போற்றுவாம்.

3. அவை அடக்கம்

31. இறைநிலம் எழுதும் முன்இளைய பாலகன்
முறை வரைவேன் என முயல்வது ஒக்குமால்
அறுமுகம் உடையவோர் அமலன் மாக்கதை
சிறியதோர் அறிவினேன் செப்ப நின்றதே.

28. 'ஆன்மா பஞ்ச கந்தங்களுடன் கணந்தோறும் வேறு பாடு அடையும்' என்று எண்ணியிருந்த புத்த சமயத்தினர் ஊமைகள் போல் வாதிட முடியாமல் சோர்ந்து போக, பிறவி ஊமையாகிய அரசகுமாரியைப் பேச வைத்து, சிவ பெருமானாகிய எம் தந்தையிடம் வந்தடையும் மாணிக்க வாசகரின் திருவடிகளை வணங்குவோம்.

29. தேவர்களும் பிரமனும் பிறரும் காண்பதற்கு அரிய சிவபெருமானின் திருவடிக் காட்சியைத் தம் மனத்தே பெற்று, மதிப்புமிக்க அச்சிவனின் திருவடிகளைத் தாம் சேர்ந்து வாழ்கின்ற சிறந்த சிவனடியார்கள்ளுடைய திருவடிக் தாமரைகளைக் கையால் தொழுது வாயால் போற்றுவோம்.

30. குற்றம் அற்ற உலகங்கள் அனைத்தையும் படைத்த பிரமனுக்குத் துணைவியாகி, நெருங்கிய பல வகையான உயிர்களின் நாக்கு தோறும் வாழ்கின்ற-நன்மை பொருந்திய கலைமகளின் மலரடிகளைத் தலைமேல் கொண்டு போற்றுவோம்.

3. அவை அடக்கம்

31. சிற்றறிவுடையேனாகிய நான், ஆறுமுகத்தைப் பெற்ற மாசற்ற முருகனின் பெருமை மிக்க வரலாற்றைச் சொல்ல முன் வந்தது, சின்னஞ்சிறுவன் விரலினால் நிலத்தில் எழுதிப் பழகுவதற்கு முன்பு 'ஒரு நூல் எழுதுவேன்' என்று முன் வந்து முயற்சி செய்வதைப் போன்றது.

வேறு

32. ஆன சொற்றமிழ் வல்ல வறிஞர்முன்
யானும் இக்கதை கூறுதற்கு எண்ணுதல்
வானகத்து எழும் வான்கதி ரோன்புடை
மீன் இமைப்ப விரும்பிய போலுமால்.
33. முன்சொல் கின்ற முனிவடநூல் தெரீஇத்
தென்சொலால்சிறியேன் உரை செய்தலால்
மென்சொ லேனும் வெளிற்றுகை யேனும் வீண்
புன்சொ லேனும் இகழார் புலமையோர்.
34. சிந்தும் என்பு சிரம்பிறை தாங்கினோன்
மைந்தன் ஆதலின் மற்றவன் தானும்என்
சந்தம் இல்லுரையும் தரிப்பான் எனாக்
கந்தனுக்கு உரைத் தேன்திக் கதையினை.
35. வெற்றே னத்தொடுத்து ஈர்த்து வெளிற்றுகை
முற்றும்ஆக மொழிந்த என் பாடலில்
குற்றம் நாடினர் கூறுப தொல்லைநூல்
கற்று ணர்ந்த கலைஞர் அல்லோர்களே.
36. குற்ற மேதெரி வார்குறு மாமுனி
சொற்ற பாவினும் ஓர்குறை சொல்வரால்
கற்றி லாஎன் கவிவழு வாயினும்
முற்று நாடி வல்லோர் உய்த்து உரைக்கவே.

32. சிறந்த சொற்களை உடைய தமிழில் வல்ல அறிஞர்கள் முன்னே, அத்தகைய வல்லமை இல்லாத நானும் இக் கந்தபுராணத்தைச் சொல்ல நினைப்பது, ஆகாயத்தில் ஒங்கும் கதிர்களை உடைய தூரியனுக்குப் பக்கத்தில் நட்சத்திரங்கள் ஒளி வீச விரும்பியதைப் போன்றது.

33. வியாச முனிவர் முற்காலத்தில் கூறிய வடநாலாசிய 'காந்த புராண'த்தை ஆராய்ந்து, தமிழ்மொழியில் சிறியவனாகிய நான் இயற்றுவதால், என் சொற்கள் எளிய சொற்களாக இருப்பினும், சுவையற்ற சொற்களாக இருப்பினும், பயனற்ற சொற்களாக இருப்பினும் கற்றுத் தேர்ந்தவர்கள் புராணத்தின் புனிதம் கருதி என்னை இகழமாட்டார்கள்.

34. சிதறிய எலும்புகளையும் மண்டை ஓடுகளையும் பிறைச் சந்திரனையும் விரும்பி ஏற்றுக் கொண்ட சிவனுடைய புதல்வன் என்பதால், அவனும் என்னுடைய இசை இனிமையற்ற பாடல்களையும் ஏற்றுக்கொள்வான் என்று எண்ணிக் கந்தனுக்கு இந்தப் புராணத்தை எழுதினேன்.

35. வெறுமைச் சொற்களைத் தொடுத்து இசைத்து வெளிப்பட்ட பொருளாகவே பாடியுள்ள என் பாடல்களில், பழைய நூல்களைக் கற்றுத் தேர்ந்த கலைஞர்கள் அல்லாத மற்றையோரே குற்றத்தைத் தேடிக் கூறுவார்கள். (குற்றங்களை ஆய்ந்து சொல்வதால் தமக்குப் பெருமை இல்லை என்பதால் கலைஞர்கள் அம்முயற்சியில் ஈடுபடமாட்டார்கள்.)

36. எப்போதும் குற்றத்தையே ஆராய்கின்றவர்கள் அகத்திய முனிவர் பாடிய பாடல்களிலும் குற்றம் கூறுவார்கள். ஆதலால், புலமைமிக்கவர்கள் நன்கு ஆராய்ந்து, கல்வியறிவு இல்லாத என் பாடல்கள் குற்றம் உடையவையினும் தெரிந்து சொல்வாராக.

34 □ கந்தபுராணம்

வேறு

37. குறைபல மாமதி கொளினும் அன்னதால்
உறுபயன் நோக்கியே உலகம் போற்றல்போல்
சிறியஎன் வெளிற்றுகரை சிறப்பின்று ஆயினும்
அறுமுகன் கதையிதுஎன்று அறிஞர் கொள்வரே.
38. நாதனார் அருள்பெறு நந்தி தந்திடக்
கோதிலாது உணர்ச்சனற் குமரன் கூறிட
வாதரா யணமுனி வகுப்ப ஓர்ந்துணர்
சூதன் ஓதியதுமு வாறு தொல்கதை.
39. சொல்லிய புராணமாம் தொகையுள் ஈசனை
அல்லவர் காதைகள் அனையர் செய்கையுள்
நல்லன விரித்திடும் நவைகள் மாற்றிடும்
இல்லது முகமனால் எடுத்துக் கூறுமே.
40. பிறையணி சடைமுடிப் பிரான்தன் காதைகள்
இறையும்ஓர் மறுவில யாவும் மேன்மையே
மறைபல சான்றுள வாய்மையே அவை
அறிஞர்கள் நாடியே அவற்றைக் காண்கவே.
41. புலியினர் ஏனையுர் புராணம் தேரினும்
சிவகதை உணர்கிலர் என்னில் தீருமோ
அவர்மயல் அரசனை அடைந்திடார் எனில்
எவர் எவர் ஆக்கமும் இனிது போலுமால்.

37.. முழு நிலா பல குற்றங்களைப் பெற்றிருந்தாலும் அதனால் உண்டாகும் பலனைக் கருதி அதை உலகத்தினர் போற்றுவார்கள். அதைப் போல, சிற்றறிவுடைய என்னுடைய சாதாரணச் சொற்களால் அமைந்த பாடல்கள் சிறப்பற்றவை ஆயினும், 'இது ஆறுமுகன் காவியம்' என்று அறிஞர் ஏற்றுக் கொள்வர்.

38. சிவபெருமானது திருவருள் பெற்ற நந்தி தேவர் முதலில் போதித்தார். அதைக் குற்றமற உணர்ந்த சனற் குமார முனிவர் பின்பு கூறினார், அதைக் கேட்ட வியாச முனிவர் அதை வகைப்படுத்தி வழங்கினார். அதைச் சூத முனிவர் மீண்டும் சொன்னார். அவ்வாறு சூத முனிவர் சொன்ன பழைய புராணங்கள், பதினெட்டு ஆகும்.

39. சூத முனிவர் சொன்ன பதினெட்டுப் புராணங்களுள் சிவபெருமானைத் தவிர்த்த திருமால் முதலிய தேவர்களின் புராணங்கள், அவர்தம் செயல்களுள் சிறந்தவற்றை விரித்து உரைக்கும்; குற்றமானவற்றைக் கூறாது மறைக்கும்; அத்தேவர்களுக்கு இல்லாத சிறப்புகளையும் புகழுரையாகக் கற்பித்துச் சொல்லும். (புராணம்-பழைய வரலாறு)

40. பிறைச் சந்திரனைத் தரித்த சடை முடி பெற்ற சிவபெருமானுடைய புராணங்கள், சிறிதளவும் குற்றம் அற்றவை; எல்லாச் சிறப்புகளையும் பெற்றவை; அதற்குப் பல வேதங்கள் சாட்சியாக உள்ளன. அதனால், அவை சத்தியப் புராணங்கள் ஆகும். இந்த உண்மைகளை அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து உணர்வார்களாக.

41. இந்த உலக மக்கள் மற்றைத் தேவர்களின் புராணங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தாலும், சிவ புராணத்தைக் கற்கவில்லை என்றால் அவரது அறியாமை அகலுமா? அகலாது. அரசனைக் காணாதவர்கள், அவனது செல்வச் செழிப்பை அறியமாட்டார். எனவே அவருக்கு எந்த அற்பாது அற்பச் செல்வமும் சிறந்த செல்வம் போலத் தோன்றும்.

36 □ கந்தபுராணம்

42. மங்கையோர் பங்குடை வான நாயகற்கு
இங்குள பலபுரா ணத்துள் எஃகவேல்
புங்கவன் சீர்புகழ் புராணம் ஒன்றுளது
அங்கு அதில் ஒருசில வடைவில் கூறுகேன்.
43. புதுமயில் ஊர்பரன் புராணத்து உற்றிடாக்
கதையிலை அன்னது கணிதம் இன்று அரோ
அதுமுழுது அறையஎற்கு அமைதல் பாலதோ
துதியுறு புலமைசேர் துதற்கு அல்லதே.
44. காந்தம் ஆசியபெருங் கடலுள் கந்தவேள்
போந்திடு நிமித்தமும் புனிதன் கண்ணிடை
ஏந்தல்வந்து அவுணர்கள் யாரும் அவ்வழி
மாய்ந்திட அடர்த்தது மற்றும் கூறுகேன்.

வேறு

45. ஏதி லாக்கற்பம் எண்ணில சென்றன
ஆத லால்இக் கதையும் அனந்தமாம்
பேதம் ஆகும் அப்பேதத்தின் உள்விரித்து
ஒது காந்தத்தின் உண்மையைக் கூறுகேன்
46. முன்பு துதன் மொழிவட நூற்கதை
பின்பு யான்தமிழ்ப் பெற்றியில் செப்புகேன்
என்ப யன்னளில் இந்தமிழ்த் தேசிகர்
நன்பு லத்துஅவை தாட்டு நயப்பினால்.

42. பார்வதியைத் தன் இடப்பாகத்தில் கொண்ட சிவனுக்கு உரியபுராணங்கள் பல உள்ளன. அவற்றுள் கூரிய வேலை ஏந்திய கந்தனது சிறப்பை உரைக்கும் புராணம் ஒன்று உள்ளது. அதில் உள்ள சில வரலாறுகளை இனி முறைப்படி கூறுவேன்.

43. புதிய மயிலில் ஏறிச் செல்லும் கந்தனது புராணத்தில் அமையாத வரலாறு எதுவும் இல்லை. அதற்கைய வரலாறுகள் கணக்கற்றவை. அவை அனைத்தையும் ஒருங்கே பாடுவதற்கு உரிய புகழ் வாய்ந்த புலமை, துதமகா முனிவர் ஒருவர்க்கு அல்லாமல் எளியவனாகிய எனக்கு அமையத் தக்கதோ?

44. காந்தம் (ஸ்காந்தம்) என்னும் பெரிய கடலிலே கந்தவேள் அவதரித்த காரணத்தையும், அக்கந்தவேள் சிவனது நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து தோன்றி, அதன் மூலமாக அசுரர்கள் அனைவரும் அழியுமாறு போரிட்டதையும் பிறவற்றையும் இங்கே எடுத்துச் சொல்வேன்.

45. கந்தவேள் வரலாறு நடந்து, குற்றமற்ற கற்பங்கள் எண்ணற்றவை கடந்து விட்டன. அதனால் இக்கதையும் பல வேறுபாடுகளைப் பெற்றுவிட்டது. அவற்றுள், விரிவாகச் சொல்லப்படும் காந்த புராணத்தின் உண்மை வரலாற்றைச் சொல்வேன்.

46. முன்பு துதமுனிவர் வடமொழியில் இயற்றிய புராணத்தை, இப்போது நான் தமிழ் மொழியில் சொல்வேன். அதனால் என்ன பயன் என்று கேட்டால், இனிய தமிழ்ப் புலவரின் நல்ல அறிவின் வழி அப்புராணக் கதைகளை வெளிப்படுத்தும் விருப்பம் நிறைவேறுவதே ஆகும்.

38 □ கந்தபுராணம்

47. தோற்றம் ஈறுஇன்றித் தோற்றிய தூர்ப்பகைக்கு
ஏற்ற காதைக்கு எவன்பெயர் என்றிடில்
ஆற்றும் ஐம்புலத்து ஆறுசெல் மேலையோர்
போற்று கந்த புராணம் அது என்பதே.
48. பகுதி கொண்டிடு பாக்கள் இனத்தினுள்
மிகுதி கொண்ட விருத்தத் தொகைகளால்
தொகுதி கொண்டிடு தூர்கிளை சாய்த்தவன்
தகுதி கொண்ட தனிக்கதை சாற்றுகேன்.
49. செந்த மிழ்க்கு வரம்புஎனச் செப்பிய
முந்து காஞ்சியின் முற்றுணர் மேலவர்
கந்தன் எந்தை கதையினை நூல்முறை
தந்திடு என்னத் தமிழன் இயம்புகேன்.
50. வெம்பு தூர்முதல் வீட்டிய வேல்படை
நம்பி காதையை நற்றமிழ்ப் பாடலால்
உம்பர். போற்ற உமையுடன் மேவிய
கம்பர் காஞ்சியில் கட்டுரைத் தேனியான்.

உற்பத்திக் காண்டம் □ 39

47. முதலும் முடிவும் இல்லாமல் அவதரித்த கந்தனுக்கு உரிய இந்தக் கதைக்குப் பெயர் என்ன என்று கேட்டால், அடக்கப்பட்ட ஐந்து புலன்கள் வழியே ஒழுகும் சான்றோர்கள் போற்றுகின்ற கந்த புராணம் என்பதே ஆகும்,

48. பல்வேறாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ள பாக்களின் வகைக்குள் மிகுதியாக அமைந்துள்ள விருத்தங்களின் தொகுதிகளால், கூட்டமாகச் சூழ்ந்த சூரபன்மனின் சுற்றத்தை அழித்த சுப்பிரமணியனின் பெருமை மிக்க-ஒப்பற்ற வரலாற்றைச் சொல்வேன்.

49. செந்தமிழின் சிறப்புக்கு எல்லை என்று கூறப்படும் முதன்மை வாய்ந்த காஞ்சிபுரத்தில் வாழும் பேரறிவு கொண்ட சான்றோர், 'எம் தந்தையாகிய, கந்தன் கதையைக் காப்பிய நூலாக இயற்றிக் கொடு' என்று வேண்டி, அதன்படி எளியவனாகிய நான் பாடுவேன்.

50. சினம் கொண்ட சூரபன்மன் என்னும் முதல் வனை அழித்த வேலாயுதனாகிய கந்தனின் கதையை நல்ல தமிழ்ப் பாடல்களால், உமையோடு ஏகாம்பர நாதன் எழுந்தருளியிருக்கும் காஞ்சிபுரத்தில், மானிடரே அன்றித் தேவரும் போற்ற இயற்றினேன்.

40 □ கந்தபுராணம்

4. ஆற்றுப்படலம்

51. செக்கர்அம் சடைமுடிச் சிவனுக்கு அன்பராய்த்
தக்கவர் அறிஞர்கள் தவத்தர் செல்வராய்த்
தொக்கவர் யாரும்வாழ் தொண்டை நாட்டினில்
மிக்கதோர் அணியியல் அதுவிளம்புகேன்.
52. சுந்தர மாயவன் துயிலும் ஆழிபோல்
இந்திரன் ஊர்முகில் யாவும் ஏகியே
அந்தமில் கடல்புனல் அருநதி ஆர்த்துஎழீஇ
வந்தன உவரியின் வண்ணம் என்னவே
53. பார்த்தெனது உலகுஅடும் பரிதி என்னொடும்
போர்த்தொழில் புரிகளனப் பொங்கு சீற்றத்தால்
வேர்த்துஎனப் பனித்துவெள் ளெயிறு விள்ளநக்கு
ஆர்த்துஎன வேதடித்து அசனி கான்றவே.
54. சுந்தர வயிரவத் தோன்றல் மீமிசைக்
கந்தடு களிற்றூரி கவைஇய காட்சிபோல்
முந்துறு தல்முகில் முழுதும் முற்றுற
நந்தியம் பெருவரை மீது நண்ணிய.

வேறு

55. வாரை கான்றறித் திலமென ஆலிகள் மயங்கச்
சீரை கான்றிடு தந்திரி நரம்புஎனச் செறிந்த
தாரை கான்றவோர் இருதுவின் எல்லையும் தண்பால்
வீரை கான்றிடு தன்மைய தாம்என மேகம்.

4. ஆற்றுப்படலம்

51. சிவந்த—அழகிய சடை முடியினை உடைய சிவபெருமானுக்கு அடியவர்களாயும், தகுதி வாய்ந்தவர்களாயும், தவம் செய்தவர்களாயும், செல்வம் பெற்றவர்களாயும் உள்ளவர்கள் யாவரும் சேர்ந்து வாழ்கின்ற தொண்டை நாட்டில் மேலோங்கியிருக்கும் சிறப்பின் இயல்பை இனி எடுத்துச் சொல்வேன்.

52. இந்திரனின் வாகனமான மேகங்கள் யாவும், அழகிய திருமால் அறிதுயில் கொள்ளும் பாற்கடலைப் போல வெள்ளை நிறத்தனவாய்ச் சென்று, முடிவற்ற கடலின் நீரைப் பருகி, முழக்கமிட்டுக் கிளம்பி, உப்புக் கடலைப் போலக் கரு நிறத்தனவாய்த் திரும்பின.

53. அந்த மேகங்கள், “எனது மேக மண்டலத்தைத் தேடிப் பார்த்து அழிக்கின்ற தூரியனே! என்னோடு போரிடு!” என்று கூறி, வளரும் கோபத்தால் உடல் வேர்த்தது போலத் துளித்து, வெள்ளைப் பற்கள் தெரியச் சிரித்தது போல மின்னலையும், ஆராவாரித்தது போல இடியையும் தோற்றுவித்தன. (தடித்து—மின்னல்)

54. அழகிய வைரவக் கடவுளின் மீது, கட்டுத் தறியை முட்டி முறிக்கும் யானையின் தோல் போர்த்தப் பட்ட காட்சியைப் போல, விரைந்து வரும் நீர் கொண்ட மேகங்கள் யாவும் பெரிய நந்தி மலை மேலே பொருந்தப் படிந்தன.

55. அந்த மேகங்கள், மூங்கில் உமிழ்ந்த முத்துகள் போல ஆலங்கட்டிகள் கலக்க, சிறப்பைத் தேரற்று விக்கும் யாழின் நரம்புகள் போல நெருங்கிய நீர்த்தாரை களோடு, ஒரு பருவகாலம் முடியும் வரை, குளிர்ச்சியான பாற்கடல் முழுவதையும் கொட்டி விடுவது போல மழை பொழிந்தன.

42 □ கந்தபுராணம்

56. பூட்டு கார்முகம் தன்னொடும் தோன்றிய புயல்வாய்
ஊட்டு தண்புனல் நந்தியம் கிரிமிசை உருத்தல்
வேட்டு வக்குலத் திண்ணனார் மஞ்சனம் விமலற்கு
ஆட்டு கின்றதோர் தனிச்செயல் போன்றுளது
அன்றே.

57. கல்லென் பேரிசைப் புனல்மழை பொழிதலால்
கானத்து
ஒல்லும் பேரழல் யாவையும் இமைப்பினில் ஒளித்த
வெல்லும் தீஞ்சலம் மருவும்மிக் காருக்கு வியன்பார்
செல்லும் காலையில் அங்கண்வீற் றிருப்பரோ
தீயோர்.

58. தேக்கு தெள்திரைப் புணரிநீர் வெம்மையைச் சிந்தி
ஆக்கி வாலொளி உலகில்விட்டு ஏகலால்
அடைந்தோர்
நீக்க ரும்வினை மாற்றிநன் னெறியிடைச் செலுத்திப்
போக்கின் மேயின தேசிகர்ப் பொருவின புயல்கள்.

59. கழிந்த பற்றுடை வசிட்டனது இருக்கையாக் கவிஞர்
மொழிந்த நந்தியம் பெருவரை மொய்த்ததூல் முகில்கள்
பொழிந்த சீதநீர் பொற்புறு சாடியில் பொங்கி
வழிந்த பாலெனத் திசைதொறும் இழிந்தன
மன்னோ-

60. சீலம்மேதகு பகீரதன் வேண்டலும் சிவன்தன்
கோல வார்சடைக் கங்கையம் புனலினைக் குன்றின்
மேலை நாள்விட வந்தென நந்திவீழ் விரிநீர்
பாலி யாறெனும் பெயர்கொடு நடந்தது படிமேல்.

56. நாண் பூட்டப்பட்ட இந்திர வில்லோடு தோன்றிய மேகம், தான் வாயிலே கொண்ட நீரை நந்தி மலையில் பொழிவது, வேடர் குலத்துக் கண்ணப்பர் காளத்திநாதனுக்கு (வாய் கொண்ட நீரால்) திருமஞ்சனம் செய்கின்ற ஒப்பற்ற செயலை ஒத்திருந்தது.

57. மேகங்கள் 'கல்'லென்னும் பேரொலியினை உடைய நீரைப் பொழிவதனால், காட்டிலே பொருந்திய பெரும் நெருப்பு முழுதும் ஒரு நொடி நேரத்தில் அழிந்து விட்டது. வெல்லப்பட்ட கோபத்தை உடைய சான் றோர்களுக்கு இவ்வுலகம் உரிமையாகும் காலத்தில், அங்கே தீயவர்கள் வாழ்ந்திருப்பார்களோ?

58. மேகங்கள், நிறைந்த—தெளிந்த — அலைவீசும் கடலின் நீரில் உள்ள உப்பை நீக்கி, வெள்ளிய ஒளியை உண்டாக்கி, உலகில் பொழிந்து விட்டுச் செல்கின்றன. அதனால் அம்மேகங்கள், தம்மை அடைந்த சீடர்களின் தீவினைகளைப் போக்கி, நல்ல நெறியில் செலுத்தும் ஞானகுரு போலத் திகழ்ந்தன.

59. ஆசையில்லாத வசிட்ட முனிவரது இருப்பிடம் என்று கவிஞர்கள் கூறிய நந்தி மலையில் படிந்த கரு மேகங்கள் பொழிந்த மழைநீர், அழகிய பானையிலிருந்து பொங்கி வழிந்த பாலைப் போல எல்லாத் திசைகளிலும் கீழ்நோக்கிப் பாய்ந்தது.

60. சிறந்த ஒழுக்கம் நிறைந்த பகீரதன் வேண்ட, சிவன் தனது அழகிய சடையிலிருந்த கங்கை நீரைக் கயிலை மலை மேலே விட, அது மண்ணுலகுக்கு வந்தது. அதைப் போல நந்தி மலையிலிருந்து இறங்கிய நீர், பாலியாறு (பாலாறு) என்னும் பெயரைப் பெற்றுப் பூமியில் பாய்ந்தது.

44 □ கத்தபுராணம்

61. வாலி தாகிய குணத்தினன் வசிட்டன் என்று
உரைக்கும்
சீல மாமுனி படைத்ததோர் தேனுலின் தீம்பால்
சால நீடியே தொல்லைநாள் படர்ந்திடு தன்மைப்
பாலி மாநதிப் பெருமையான் பகர்வதற்கு எளிதோ.
62. எய்யும் வெஞ்சிலைப் புளிஞரை எயிற்றியர்
தொகையைக்
கைய ரிக்கொடு வாரியே சிறுகுடி கலக்கித்
துய்ய சந்துஅகில் பறித்துடன் போந்தது தொல்நாள்
வெய்ய தூர்ப்படை வான்சிறை கவர்ந்துமீண்
டதுபோல்.
63. காக பந்தரில் கருமுகில் காளிமம் கஞலும்
மாக நீள்கரி யாவையுங் குழுவொடும் வாரிப்
போகல் மேயின மேல்திசைப் புணரிஉண்டு
அமையா
மேக ராசிகள் குணகடல் மீதுசெல் வனபோல்.
64. குவட்டு மால்கரிக் குருகுதேர் அரிபுலிக் குவை
உண்டு
உவட்டி உந்திடும் திரைப்புனல் மதாசுநல்
லுழிஞ்சில்
கவட்டின் ஓமைசாய்த்து ஆறலை கள்வர்ஊர் கலக்கித்
தெவிட்டி வந்தது பாலையுள் கொண்டிடு செருக்கால்.
65. காலை வெம்பகல் கதிரவன் குடந்திசைக் கரக்கும்
மாலை யாமம்வை கறையெலாஞ் செந்தழல் வடிவாய்
வேலை யும்பரு கியளும் வெம்மைபோய் விளிந்து
பாலை காண்கிலா வாரியின் பெருமையார் பகர்வார்.

61. 'தூய குணத்தினன்' என்று கூறப்படும் வசிப்டன் என்னும் ஒழுக்கத்தில் உயர்ந்த முனிவன் பெற்றிருந்த காமதேனுவின் இனிய பால் மிஞ்சியாகப் பெருகி முன்பு பாய்ந்தது. அத்தன்மை பெற்ற பாலி ஆற்றின் பெருமை, நான் சொல்வதற்கு எளிதாகுமா?

62. முன்னொரு நாளில் கொடிய துரபன்மனது படை தேவர்களைச் சிறைப்படுத்திக் கொண்டு திரும்பியதைப் போல, அம்பை எய்யும் கொடிய வில்லை உடைய குறவர்—குறத்தியர் தொகுதியைக் கைப்பற்றி இழுத்துக் கொண்டு, அவரது சிற்றாரைக் கலங்கச் செய்து, சந்தனம்—அகில் மரங்களைப் பறித்துக் கொண்டு பாய்ந்தது, அப்பாலி ஆறு.

63. காக்கைகளால் உண்டான பந்தலைப் போல கருக்கொண்ட மேகங்களின் கருமை செறிந்த ஆகாயம் அளவு உயர்ந்த யானைகள் யாவும், மேற்குக் கடலின் நீரைப் பருகித் தாகம் தணியாத மேகங்கள் கிழக்குக் கடலை நோக்கிச் செல்வன போல அப்பாலி ஆற்றில் அகப்பட்டு வெள்ளத்தோடு சென்றன.

64. மலை போன்ற யானையின் முளையை உண்ண விரும்பித் தேடுகின்ற சிங்கங்களையும் புலிகளையும் தன்னுள் அமிழ்த்திப் பெருகிப் பாய்கின்ற பாலி ஆறு, இருப்பை—அழிஞ்சில்—ஓமை ஆகிய மரங்களை வீழ்த்தி வழிப்பறிக் கள்வர்களின் ஊரைக் கலக்கி, பாலை நிலத்தையும் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்ட ஆணவத்தால் பெருகிப் பாய்ந்தது.

65. காலை, கரும்பகல், மாலை, நள்ளிரவு, விடியற்காலை ஆகிய எல்லாக் காலங்களிலும் நெருப்பின் வடிவமாகத் திகழ்ந்து ஒரு கடலையும் பருகும்படி பெருகும் பாலையின் வெம்மை அழிந்து மறைந்தது. அதனால் பாலை நிலமே காணாமல் போனது. இவ்வாறு பாய்கின்ற பாலி ஆற்றின் பெருமையைச் சொல்ல வல்லார் யார்?

46 □ கந்தபுராணம்

66. குல்லை மாலதி கொன்றைகா யாமலர்க் குருந்து
முல்லை சாடியே ஆனிரை முழுவதும் அலைத்து
மெல்ல மற்றவை நீந்தலும் கரைக்கண் விட் டுளதால்
தொல்லை மாநதி ஆன்வழித் தோன்றிய தொடர்பால்.
67. சுளையு டைப்பலவு ஆசினி புகமாந் துடவை
உளை மலர்ச்சினை மருதமோடு ஒழிந்தன பிறவும்
களைதல் உற்றுமாட் டெறிந்தது கண்ணகன் குடினா
அளவின் மிக்குறு பாணிபெற்று அதற்கவை அரிதோ.
68. இலைவி ரித்துவெண் சோறுகால் கைதையும் எழுதும்
கலைவிரித்திடு பெண்ணையும் களைந்திடும்
களைபோய்
அலைவி ரித்திடு கடல்புக ஒழுகுமாறு அனந்தன்
தலைவிரித்துழி உடனெளித்து அன்னதோர்
தகைத்தால்.
69. கொங்கு லாம்மலர்க் கொன்றைகூ விளைகுரவு
உழினை
பொங்கு மாசுணம்தாதகி பாடலம் புன்னை
துங்கம் ஆர்திருத் தலைமிசைக் கொண்டு உறும்
தொடர்பால்
எங்கள் நாயகன் தன்னையும் ஒத்தது அவ்விருநீர்.
70. கொலைகொள் வேல்மற வீரர்தம் இருக்கையில்
குறுகாச்
சிலையும் வாளொடு தண்டமும் திகிரிவான் படையும்
நிலவு சங்கமும் கொண்டுசென்று அடல்புரி நீரால்
உலகம் ஏழையும் முற்பகல் அயின்றமால் ஒக்கும்.

66. வெட்சி மல்லிகை கொன்றை காயா குருந்து மூல்லை ஆகியவற்றைச் சிதைத்து, பசுக்கூட்டம் முழுவதையும் அலைக்கழித்து, அப்பசுக்கள் மெதுவாக நீந்தத்தொடங்கியதும், அப் பாலி ஆறு முன்பு காமதேனு என்னும் பசுவிலிருந்து தான் தோன்றிய தொடர்பை நினைத்து அப்பசுக்களைக் கரையிலே கருணையோடு ஒதுக்கிச்சென்றது.

67. பாலி ஆறு, வருக்கைப் பலா, ஆசினிப் பலா கமுகம் மாமரம் மலர் நிறைந்த கிளைகளை உடைய மருத மரம் பிற மரங்கள்—ஆகிய அனைத்தையும் பறித்து வீசியது. இடமகன்ற—அளவுக்கு மேற்பட்ட நீரைப் பெற்றிருக்கின்ற அப்பாலி ஆற்றுக்கு அச்செயல்கள் அரியவையோ?

68. மடலைப் பரப்பி வெள்ளிய பராகத்தைச் சொரிசின்ற தாழையும், எழுதப்படும் சாத்திரங்களைப் பரப்ப ஓலைகளைத் தரும் பனையும் ஆகிய பறிக்கப்பட்ட மரங்கள் சென்று கடலிலே புகுமாறு பாய்கின்ற பாலி ஆறு, ஆதிசேடன் தலைகளை விரித்த போது உடலை நெளித்ததைப் போன்ற தன்மை பெற்றது.

68. மணம் வீசும் கொன்றை மலர்கள், வில்வப் பத்திரங்கள், சூராமலர்கள், சிறு பூசா மலர்கள், ஆத்திமலர்கள், பாதிரிமலர்கள், புன்னை மலர்கள் ஆகியவற்றோடு சீறும் பாம்புகளையும் தன் மேலே தாங்கிச் செல்லும் தொடர்பினால் அந்தப் பெரிய பாலி ஆறு எங்கள் பரம சிவனை ஒத்திருந்தது.

70. கொலைத் தொழில் புரியும் வேலைத் தாங்கிய வேடர்தம் இருப்பிடத்தில் நுழைந்து, அங்குள்ள வில் வாள் தண்டு சக்கராயுதம் சங்கு ஆகிய கருவிகளைக் கவர்ந்து, கொண்டு பாய்ந்து சென்று அழிவு செய்யும் தன்மையால், அப் பாலியாறு முன்பு ஏழு உலகங்களையும் உண்ட திருமாலை ஒத்திருந்தது.

48 □ கந்தபுராணம்.

71. தேன்கு லாவிய மலர்மிசைப் பொலிதரு செயலால்
நான்க வாழுகம் தொறும்மறை இசையொடு நணுகிக்
கான்கு லாவிய கலைமரை மான்திகழ் கவினால்
வான்கு லாம்உலகு அளிப்பவன் நிகர்க்குமால் வாரி.
72. மீது போந்திரி சங்கைவிண் ணிடையில்ழி னோடும்
போத லாய்உற வீசலால் சலம்மிகும் புலனால்
தீதிள் மாக்களைச் செறுத்தலால் அளித்திடும்
செயலால்
காதி காதலன் நிகர்க்குமால் கன்னிமா நீத்தம்.
73. தெழித்த மால்கரி இனங்கள் தம் எயிற்றினால்
சிதையக்
கிழித்த பேர்இறால் சொரிந்ததேன் கிரியுளம் எல்லாம்
கொழித்து வந்துற அணைதரும் பாலியின் கொள்கை
கழித்த நீர்க்கங்கை யமுனையைக் கலந்தெனத்
தோன்றும்.
74. சங்கம் ஆர்த்திடத் திரையெழ நதியுறும் தகைமை
அங்கம் வெம்பினை பனிக்கதிர் அல்லைநீ அழலோய்
இங்கு வாதிளைத்து ஏகுதி எனக்கரம் எடுத்தே
பொங்கும் வாய்விடா இரவியை விளிப்பது போலும்.
75. வேத மேழுதல் யாவையும் உணர்கினும் மேலாம்
ஆதி வானவன் கறைமிடற்று இறையென வறியாப்
பேதை மாக்கள்தம் உணர்வென அலைந்து
பேர்கின்ற
சீத நீரெலாம் தெளிதல்இன்று ஆயது சிறிதும்.

71. தேன் சிந்தும் மலர்கள் தன் மேலே திகழ்வதாலும், காட்டில் வாழும் கலைமான்களும் மரைமான்களும் ஓசையோடு நான்கு திசைகளிலும் செறிந்து விளங்கும் சிறப்பாலும், அப் பால் ஆறு பெருமை பொருந்திய உலகைப் படைப்பவனான பிரமனை ஒத்திருந்தது.

72. தன் மேலே கிளம்பி அலைகின்ற சங்குகளை மீன்களோடு ஆகாயத்தில் பொருந்துமாறு விசியதாலும், நீர் மிகுந்த இடத்தினாலும், கொடிய விலங்குகளை அழித்தலாலும், உலகைக் காத்தலாலும் காதிராசனின் புதல்வராகிய விசுவாமித்திரரைப் போலத் திகழ்ந்தது. அப்புது வெள்ளம் பெற்ற பால் ஆறு. (தீரிசங்குக்காக விசுவாமித்திரர் ஒரு புதிய சுவர்க்கம் படைத்ததை இப் பாடல் கூறுகிறது.)

73. பிளிறுகின்ற யானைக் கூட்டம் தம் கொம்புகளினால் தேன் கூடுகளைக் கிழித்தன. அத்தேன் கூடுகள் சொரிந்த தேன் பெருக்கு, மலையில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் வாரிக் கொண்டு வந்துபாவி ஆற்றோடு கலந்தது. அப்போது பால் ஆறு, சுழி பொருந்திய நிரை உடைய கங்கையாறு யமுனை ஆற்றுடன் கலந்தது போலத் திகழ்ந்தது.

74. சங்குகள் ஒலிக்கவும் அலைகள் மேலெழவும் அப்பாலி ஆறு செல்கின்ற தன்மை, "தூரியனே! நீ உடல் கொதிப்புற்றாய். குளிர்ந்த கிரணங்களும் உன்னிடம் இல்லை. அதனால் இங்கு என்னிடம் வா! என்னில் மூழ்கிக் குளிர்ச்சி பெற்றுப்போ!" என்று கையை உயர்த்தி, வாயைத் திறந்து தூரியனை அழைப்பதைப் போன்றது.

75. வேதம் முதலிய எல்லா நூல்களையும் சுற்று உணர்ந்தாலும் கண்டங் கறுத்த சிவபெருமானே முழு முதற்கடவுள் என்பதை அறியாத முடர்களின் அறிவைப் போல, கலங்கிப் பாயும் தண்ணீர் முழுதும் சிறிதும் தெளிவற்றுத் திகழ்ந்தது.

50 □ கந்தபுராணம்

76. செம்பொன் மால்வரை அல்லன கிரிகளும் திசையும்
உம்பர் வானமும் தரணியும் துளங்கவந்து உறலால்
எம்பி ரான்முனம் வருகென நதிகளோடு எழுந்த
கம்பை மாநதி ஒத்தது கரைபொரு பாலி.

77. உதிரு கின்றசிற் றுண்டுகொண்டு ஒலிபுனல்
சடைமேல்
மதுரை நாயகன் மண்ச்மந்து இட்டமா நதியின்
முதிரு முத்தமிழ் விரகனது ஏடுஎன மொய்ம்மீன்
எதிர்பு குந்திடப் போவது பாலியா மியாறு.

வேறு

78. மாசறத் துளங்கு துப்பு மரகதத் திடைவந்து என்னப்
பாசடை நடுவண் பூத்த பங்கயத் தடாகம் யாவும்
தேசுடைத் தரங்க நீத்தச் செலவினால் சிதைந்த
மன்னோ
பேசிடில் சிறுமை யெல்லாம் பெருமையால் அடங்கும்
அன்றே.

79. வளவயல் மருத வைப்பின் வாலியம் கமலம் யாவும்
கிளையொடும் பறித்து வாரிக் கேழுறப் பொலிந்த
தோற்றம்
விளைதரு பகையில் தோலா வெவ்வழல் சிறுமை
நோக்கிக்
களைதலைப் புரிந்து பற்றிப் பெயர்ந்தெனக் .
காட்டிற்று அன்றே.

76. கரையை அலையாலே மோதும் பாலி ஆறு பொன்மயமான மேருமலையைத் தவிர மற்றைய மலைகளும் எட்டுத் திசைகளும் விண்ணும் மண்ணும் நடுங்கும் படி பாய்ந்து வந்தது, அத்தன்மை, முற்காலத்தில் உமையின் சிவபூசையைச் சோதிக்க ஏகாம்பரர் 'வருக' என்றவுடன் மற்ற ஆறுகளுடன் சேர்ந்து பெருகி எழுந்த கம்பை நதியை ஒத்திருந்தது.

77. மதுரைக்குத் தலைவனான சோமசுந்தர்க் கடவுள், உதிர்ந்த பிட்டைக் கூலியாக ஏற்று, கங்கைவாழும் சடைமுடியில் மண் சுமந்து கொட்டிய வைகை நதியில், முத்தமிழ் வித்தகரான திருஞான சம்பந்தரின் தேவராத் திருவேடு எதிர் சென்றது. அதைப் போல மொய்க்கின்ற மீன்கள் நீர் போக்குக்கு எதிரே புகுந்து செல்லுமாறு பாலி என்னும் ஆறு பாய்ந்தது.

78. குற்றம் இல்லாத பவளம மரகத மணிகளுக்கு இடையே பதிக்கப்பட்டதைப் போல, பச்சை இலைகளுக்கு நடுவே மலர்ந்த செந்தாமரைகளை உடைய குளங்கள் யாவும், பாலி ஆற்றின் வேகத்தால் அழிந்தன. சொல்லுங்கால், சிறிய பொருள் யாவும் பெரிய பொருளால் அடக்கப்படும், அல்லவா?

79. வயலை உடைய மருத நிலத்தில் உள்ள குளங்களில் மலர்ந்த தாமரைப் பூக்கள் அனைத்தையும் இனத்தோடு பறித்துக் கொண்டு மலரின் செந்நிறம் தெரியப்பட்டு ஆறு காட்சி அளித்தது. அக்காட்சி, விளைகின்ற பகையிலே தோற்காத நெருப்பை அதன் உருவச் சிறுமை கண்டு களைந்து அதைக் கையிலே பிடித்துக் கொண்டு நடப்பது போலத் தோன்றியது.

52 □ கந்தபுராணம்

80. திரைகடல் நீத்தம் கொண்மு இனத்தொடு
சேண்போய் நோக்கித்
தரையிடை இழிந்து சென்று தன்பொருள்
கொடுபோந்து என்னப்
பரதவர் அளவர் வாரிப் படுத்தமீன் உப்பின் குப்பை
இருபுடை அலைத்து வெளவி ஏகியது எறிநீர்ப் பாலி
81. பாரிடை இனைய பண்பில் படர்ந்திடு பாலி யந்தத்து
ஆருயிர் அனைத்தும் தத்தம் அருவினைக்கு
அமைத்த நீரால்
சேருறு கதிகள் என்ன * மரபினில் திறமே என்னத்
தாருவின் கிளைகள் என்னத் தனித்தனி பிரிந்தது
அன்றே.
82. கால்கிளர் கின்ற நீத்தம் கவிர்இதழ்க் கலசக்
கொங்கைச்
சேல்கிளர் கரிய உண்கண்திருநுதல் மிழற்றும்
தீஞ்சொல்
மேல்கிளர் பரவைஅல்குல் மெல்லியல் அறல்மென்
கூந்தல்
மால்கிளர் கணிகை மாதர் மனமெனப்
போயிற் றாமால்,
83. பாம்புஅளை புகுவ தேபோல் பாய்தரு பரவைத்
தெண்ணீர்
தூம்பிடை அணுகும் ஆற்றால் சொல்முறை
தடை செய்வோரில்
தாம்புடை பெயரா வண்ணம் தலைத்தலை
தள்ளும் மள்ளர்
ஏம்பலோடு ஆர்க்கும் ஒதை உலகெலாம் இறுக்கும்
மாதோ.

(* சர்வ சங்கார காலத்தில் எல்லா வுயிர்களும்
ஒடுங்குங்கால், தத்தம் வினைக்கு அமைந்த கதிகளை
அடையும் என்பது நூற்றுணிபு.)

80. அலைகடல் நீரானது மேகங்களோடு வானம் சென்று, தரையிலே தன் பொருள்கள் இருப்பதை அங்கிருந்து பார்த்து, இறங்கி வந்து அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு செல்வதைப் போல, பரதவரின் மீன் குவியலையும் உமணரின் உப்புக் குவியலையும் இருபுறமும் வாரிக் கொண்டு பாய்ந்தது, பாலி ஆறு.

81. பூமியில் இவ்வாறு பாய்ந்த பாலி ஆறு, அரிய உயிர்கள் யாவும் தங்கள் வினைப்படி அமைந்த முறையில் அடைகின்ற சுவர்க்கம், நரகம் முதலிய கதிகள் போலவும், சாதிகளின் பிரிவுகள் போலவும், மரத்தின் கிளைகள் போலவும் வேறு வேறாகப் பிரிந்து சென்றது.

82. முருக்க மலர் போன்ற உதடு—பூரணகும்பம் போன்ற கொங்கை—கயல் மீன் போன்ற கண்கள்—அழகிய நெற்றி—மெல்லப் பேசும் இனிய சொல்—கடல் போன்ற அல்குல்—மென்மையான சாயல்—கருமணல் போன்ற கூந்தல் ஆகியன பெற்ற காமவேட்கை தோற்றுவிக்கும் விலைமகளிரின் மனம் போலப் பாலி ஆற்றின் வெள்ளம் தட்டுப்பட்ட கால்வாய்தோறும் நாணமின்றிப் பாய்ந்தது.

83. பாம்பு தன் புற்றினுள் நுழைவது போல, பாயும் வெள்ளம் மதகினுள் புகும்படி, அது விலகி வேறிடம் செல்லாதபடி ஆங்காங்கே நின்று பாய்ச்சுகின்ற உழவர்கள் தம் பேச்சினாலேயே நீரைத் தடுப்பவர் போல இறுமாப்போடு ஒலி எழுப்பினர். அந்த ஒலி உலகம் எங்கும் சென்று தங்கும்.

54 □ கந்தபுராணம்

84. பணையொலி இரலை ஒதை பம்பையின் முழக்கம்
அங்கண்
கிணையொலி மள்ளர் ஆர்ப்புக் கேழ்கிளர் தரங்க
நன்னீர்
அணையொலி அவற்றை வானத் தார்ப்பொலிக்கு
அவனிதானும்
இணையொலி காட்டிற்றோ என்று எண்ணுவார்
விண்ணுளோரும்.
85. இயல்புகும் களிநல் யானை இனந்தெரிந்து எய்து
மாபோல்
கயல்புகுந்து உலவும் சின்னீர்த் தடம்புகும்
காமர்காவின்
அயல்புகும் கோட்ட கத்தின் அகம்புகு மார்வத்
தோடி
வயல்புகும் களிப்பு நிங்கா மாக்களின் மயங்கு
மாதோ.
86. எங்கணும் நிறைந்து வேறோர் இடம்பிறிது
இன்மை யாகச்
சங்கமாய் ஈண்டு மள்ளர் தாங்குபல் லியமும்
ஆர்ப்பப்
பொங்கிய நகரம் தோறும் புறமெலாம் வளைந்த
நீத்தம்
அங்கண்மா ஞாலம் தூழும் அளக்கரை நிகர்த்த
தாமே.
87. மாறு அடு மள்ளர் உய்ப்ப மருதத்தின் நிறைந்து
விஞ்சி
ஏறிய நாரம் மீட்டும் இருங்கடல் நோக்கிச் சென்ற
வேறுகொள் புலனை வென்றோர் மேலை
நன்னெறி உய்த்தாலும்
தேறிய உணர்வி லாதோர் செல்வுழிச் செல்வர்
அன்றே.

84. முரசும், ஊதுகொம்பு, பம்பைப்பறை, மருதப் பறை ஆகியவற்றின் ஒலியும், உழவர்களின் ஆரவாரமும், நீர் பாய்சின்ற ஓசையும் ஆகிய முழக்கங்களைத் தேவர்கள் கேட்டார்கள். கேட்டு, 'வானத்தின் இடி முழக்கத்துக்கு எதிரான முழக்கத்தை மண்ணுலகம் எழுப்பியதோ? என்று எண்ணினர்.

85. தகுதியான நல்ல யானை தன் இனத்தைத் தேடிப் புகுந்ததைப் போல, மீன்கள் உலாவும் அளவிற்குறைந்த நீர், குளத்தில் பாயும்: அழகிய சோலைகளின் அருகில் பாயும்: ஏரிகளில் பாயும்! இவ்வாறு அந்நீர்கள் ஞண்டவர் மயங்கிப் பல இடங்களில் செல்வது போலப் பல்வேறு இடங்களில் சென்று பாயும்.

86. தான் பாயாத இடம் எதுவும் இல்லை என்னும் படி எங்கும் நிறைந்து, கூட்டமாய்த் திரண்ட உழவர் பல வாத்தியங்களை முழக்க, மகிழ்ச்சி பொங்கிய நகரங்களின் புற இடம் முழுவதையும் சூழ்ந்த அந்த வெள்ளம், உலகினைச் சூழ்ந்து நிற்கும் கடலை ஒத்திருந்தது.

87. பகையை வெல்லும் உழவர்கள் பாய்ச்ச, வயலிலே நிறைந்து வழிந்து வெளிப்படும் வெள்ளம், மீண்டும் பெரிய கடலை நோக்கிச் சென்றது. வேறுபட்ட ஐம்புலன்களை வென்ற சான்றோர், மேன்மை பொருந்திய நல்ல வழியில் செலுத்தினாலும் தெளிந்த அறிவற்றவர் தாம் முன்பு செல்லக் கருதிய தீயநெறியிலேயே செல்வார்கள் அல்லவா?

56 □ கந்தபுராணம்

88. வாள்எனச் சிலையது என்ன வால்வளை என்னத்
தெய்வக்
கோள் எனப் பணிகள் என்னக் குலமணி
குயிற்றிச் செய்த
மீளிவெம் சரங்கள் என்ன வேலென மிடைந்து
சுற்றும்
நாள் எனப் பிறழும் மீன்கள் நடவின நாரம்
எங்கும்.
89. மாண்தகு பொய்கை தோறும் வயல்தோறும்
மற்றும் எல்லாம்
வேண்டிய வளவைத் தன்றி மிகுபுனல் விலக்கு
கின்ற
ஆண்டகை மள்ளர் தம்பால் அமைந்திடும் காலை
எஞ்சி
ஈண்டிய வெறுக்கை வீசும் இடைப்படு வள்ளல்
ஒத்தார்.

5. திருநாட்டுப் படலம்

90. அவ்வியல் பெற்றிடும் ஆற்றல் மள்ளர்கள்
மைவரு கடல் உடை மங்கை தன்னிடை
மெய்வளம் கொள்வதை வேண்டி அந்நிலச்
செவ்விகள் நாடியே இளைய செய்குவார்.
91. சேட்டினம் திமில் உடைச் செங்கண் ஏற்றொடும்
கோட்டுடைப் பகட்டினம் விரவிக் கோல்முறை
காட்டினர் நிரைபட உழுப காசினி
பூட்டுறு பொலன்மணி ஆரம் போலவே,

88. வாள் போலவும், வில் போலவும், வெண்சங்கு போலவும், தெய்வீகக்கிரகம் போலவும், பாம்பு போலவும் உயர்ந்த இரத்தினங்கள் பதித்த வேல் போலவும், திகழ்கின்ற மீன்கள் வெள்ளத்தின் எல்லா இடங்களிலும் பெயர்ந்து திரிந்தன.

89. மேன்மை பொருந்திய குளங்களிலும், வயல்களிலும் மற்றும் இடங்களிலும் தேவைக்கு மேலே சேருகின்ற நீரை வெளியேற்றும் உழவர்கள், தமக்குத் தேவையான செல்வம் அமைந்துவிட்ட பிறகு அதற்கு மேலே குவியும் செல்வத்தைப் பிறருக்கு வாரி வழங்கும் இடைவள்ளல்களை ஒத்திருந்தனர்.

5. திருநாட்டும் படலம்

90. வலிமையினை இயல்பாகவே பெற்ற உழவர்கள், கருநிறம் பொருந்திய கடலை ஆடையாக உடுத்த, நில மகளிடம், உண்மையான வளத்தை உண்டாக்குவதற்காக, அந்நிலத்தில் பருவங்களை ஆராய்ந்து உழவுமுதலிய தொழில்களைச் செய்தனர்.

91. பெரிய இளமை பொருந்திய திமிலைப் பெற்ற—சிவந்த கண் பெற்ற எருதுகளோடு, கொம்புகளை உடைய எருமைக் கடைக்களையும் கலந்து பூட்டி தாற்றுக் கோலை முறைப்படி காட்டி, நிலமகள் அணிந்த அழகிய மணிமாலை போல வரிசை பொருந்த, அவ்வுழவர்கள் உழுதார்கள்.

58 □ கந்தபுராணம்

92. காற்றினும் மனத்தினும் கடுமை சான்றன
கோற்றொழில் வினைஞர்தம் குறிப்பில் செல்லுவ
ஏற்றினஞ் சேறலும் இரிந்த சேல்இனம்
பாற்றினம் மருளவிண் படர்ந்து பாயுமால்.
93. சால்வளை தரவுழும் வயலில் தங்கிய
வால்வளை இனம்வெரீஇ அலவன் மாப்பெடைச்
சூல்வளை புகுவது அங்கு அறிஞர் சூழ்விலைக்
கோல்வளை மகளின்பால் ஆட்டம் ஒத்ததே.
94. உலத்தொடும் உறழ்புயத்து உழவர் பொன்விளை
புலத்தினும் வியத்தகு வயலில் போக்கிய
வலத்திடைப் பிறழ்மணி வேள்வி ஆற்றிடும்
நிலத்திடைப் பிறந்தமின் நிகர்க்கும் நீர்மைய.
95. நாறுசெய் குநர்சிலர் நார நீர்வயல்
ஊறுசெய் குநர்சிலர் ஒத்த பான்மையில்
சேறுசெய் குநர்சிலர் வித்திச் செல்லுநீர்க்கு
ஆறுசெய் குநர்சிலர் அளப்பில் மள்ளரே.
96. குச்சுஎனப் பரிமிசைக் குலாய கொய்யுளை
வைச்சுஎனத் தளிர்ந்து எழு நாற்றின் மாமுடி
அச்சுஎனப் பதித்தனர் கடைஞர் ஆவியா
நச்சின மகளிரை நினைந்து நைந்துளார்.

92. கர்ற்று வேகத்தினும் மனோவேகத்தினும் அதிக வேகம் அமைந்தனவும், கோலால் எருதுகளைத் தட்டி உழும் உழவர்களின் குறிப்பு அறிந்து செல்வனவும் ஆகிய எருதுகள் வயலில் செல்ல, அவற்றின் வேகம் கண்டு நிலைகெட்ட சேல் மீன்கள், மேலே பறக்கும் பருந்துகள் அஞ்ச ஆகாயத்தை நோக்கித் துள்ளிப் பாயும்.

93. படைச் சால்கள் வளைந்து வரும்படி உழுகின்ற வயலில் உள்ள வெண் சங்குகள், ஏர்முனைக்கு அஞ்சி, பெண் நண்டுகள் தங்கியுள்ள வளைக்குள் புகுந்து கொண்டன. இச் செயல், அறிஞர்கள் வளையல் அணிந்த விலைமகனிடம் சென்று சேர்வது போன்றது.

94. திரண்ட கல் போன்ற தோளை உடைய உழவர்கள், நிலத்திலிருந்து பொன் போன்ற கதிர்விளையும் வயலில் செலுத்திய ஏர் முனையில் பெயர்கின்ற இரத்தினங்கள், சனகன் வேள்வி செய்த பூமியிலிருந்து தோன்றிய சீதையை நிகர்த்தன.

95. உழவர்களில் சிலர் நாற்றங்காலில் விதைத்தனர். சிலர் நீர் பாய்ச்சிய வயலில் உழுதனர்; சிலர் பயிர்த் தொழிலுக்கு ஒத்த முறையில் வயலைச் சேறாக்கினர்; சிலர் விதைத்த பின்பு பாய்ச்சுகின்ற நீர் வீணாகாமல் செல்ல வழியமைத்தனர். இவ்வுழவர்களின் தொகை அளவிட முடியாதது,

96. கடைக்குலத்தவரான உழவர்கள், தாம் விரும்பிய மகளிரை மனத்தே நினைத்து வருந்தியவர்களாய், பாவாற்றி போலவும், குதிரையின் கொய்யப்பட்ட பிடரி மயிரைப் போலவும் தளிர்த்துள்ள நாற்றுகளின் பெரிய முடிச்சுகளை அச்சில் பதித்தது போலப் பூமியில் அழகாக நட் டனர். (குச்சு-பாவாற்றி-நெசவாளர் நூற்பாவை ஒழுங்கு படுத்த பாவின் மேல் வைத்து இழுத்துச் செல்லும் ஒரு கருவி.)

60 □ கந்தபுராணம்

97. வாக்குறு தேறலை வள்ளம் மீமிசைத்
தேக்கினர் உழவர்தம் தெரிவை மாதரார்
நோக்குறும் ஆடியின் நுனித்து நோக்கினர்
மேக்குறு காதலின் மிசைதல் மேயினார்.
98. வாடுகின் றார்சிலர் மயங்கி நெஞ்சொடும்
ஊடுகின் றார்சிலர் உயிர்க்கின் றார்சிலர்
பாடுகின் றார்சிலர் பணிகின் றார்சிலர்
ஆடுகின் றார்சிலர் நறவம் ஆர்ந்துளார்.
99. அந்தரப் புள்ளொடும் அளிகள் தம்மொடும்
வந்துஅடுத் தவரோடு மயக்கு தேறலை
இந்திரத் தெய்வதம் இறைஞ்சி வாமமாம்
தந்திரக் கிளைஞர் போல் தாமும் மேயினார்.
100. வீள் னுறு நாணினர் விரகத் தீயினர்
உள்ளுறும் உயிர்ப்பினர் உலையும் நெஞ்சினர்
தள்ளுறு தம் உணர்வு இன்றிச் சாம்பினார்
கள்ளினும் உளதுகொல் கருத்து அழிப்பதே.
101. பனிக்கறை அன்னதோர் படுகர்ப் பாங்கினும்
தளிர்ப்புறு செறுவினும் தவறுற்று ஏகுவார்
தெளிப்பவர் இன்மையின் நெறியில் சென்றிலர்
களிப்பவர் தமக்குமோர் கதி உண்டாகுமோ.

97. உழவர்க்கு உரிய மகளிரான உழத்தியர், வார்க்கப்பட்ட கள்ளைத் தாம் ஏந்திய கிண்ணத்தில் நிறைத்து, கண்ணாடியில் பார்ப்பது போல அக்கள்ளிலே தம் உருவத்தை உற்று நோக்கி, பெருகும் ஆசையோடு அதைப் பருகத் தொடங்கினர்.

98. கள்ளைப் பருகிய அவ்வுழத்தியரில் சிலர் அறிவு மயங்கி வாடினர்; சிலர் தம் நெஞ்சோடு ஊடல் கொண்டனர்; சிலர் பெருமூச்சு விட்டனர்; சிலர் பாடுகின்றனர்; சிலர் வணங்குகின்றனர்; சிலர் ஆடுகின்றனர்.

99. சக்தியைத் தெய்வமாய்க் கொண்ட வாம சமயத்தினர் போல, (கள்ளை எச்சில் பேதம் இன்றிப் பலரோடு ஒரே குவளையில் பருகுவது போல) தாமும் இந்திரனை வணங்கி, வானத்தே பறக்கும் பறவைகளோடும், வண்டுகளோடும், தம்மை அடைந்தவர்களோடும், அறிவை மயக்கும் கள்ளை அவ்வுழவர்கள் பருகினார்கள்.

100. மேற்கண்டவாறு கள்ளைப் பருகிய உழத்தியர் வெட்கத்தை விட்டனர்; காமத்தீ பெற்றனர்; நீண்ட பெருமூச்சு விட்டனர்; நிலை தளர்ந்த மனத்தைப் பெற்றனர்; தம் இயற்கை அறிவு இல்லாமல் தள்ளாடிச் சோர்ந்தனர். ஆதலால் கள்ளைக் காட்டிலும் அறிவைக் கெடுக்கும் பொருள் வேறு ஒன்று உண்டோ?

101. அந்த உழத்தியர், பளிங்குப் பாறை போன்ற குளங்களுக்குப் பக்கத்திலும், பயிர் செழித்து வளர்ந்த வயல்கள் நடுவிலும் நெறி தவறிப் போனார்கள். அவரது மயக்கத்தைத் தெளிவிப்போர் இல்லாமையால் அவர்கள் நல்ல வழியில் செல்லவில்லை. கள்ளுண்டு மயங்குவோருக்கு ஒரு நன்னெறி உண்டாகுமோ?

62 □ கந்தபுராணம்

102. இன்னன பற்பல வியற்றி ஈண்டினர்
உன்னரும் தொல்லையில் உணர்வு வந்துழிக்
கல்நெடும் திரள்புயக் கணவர் ஏவலில்
துன்னினர் அவரொடும் துவன்றிச் சூழ்ந்துள்ளார்.
103. மள்ளர்தம் வினைபுரி மழலைத் தீஞ்சொலார்
கள்ளுறு புதுமணம் கமழும் வால்இதழ்
உள்ளுறு நறுவிரை உயிர்த்து வீசிய
வெள்ளிய குமுதமென் மலரின் மேவுமே.
104. நட்டது ஓர் குழவினை நடாதது ஓர்குழு
ஒட்டலர் போலநின்று ஒறுத்தல் உன்னியே
அட்டன ராம்என அடாத வான்களை
கட்டனர் வேற்றுமை உணரும் காட்சியார்.
105. ஏயின செயலெலாம் இயற்றி வேறுவேறு
ஆயிடை வேண்டுவது அமைய ஆற்றியே
மாயிரும் புவிமிசை மகவைப் போற்றிடும்
தாமென வளர்த்தனர் சாலி ஈட்டமே.
106. மன்குடர் கெழுமிய வயிர வான்கணை
மின்குடர் தூணியின் மேல கீழுறத்
தன்குடர் பொலிதரச் செறித்த தன்மைபோல்
பொன்குடர் இளங்கதிர் புறத்துக் கான்றவே.

102. இத்தகைய நெறி தவறிய செயல்களைச் செய்து திரண்ட உழத்தியர், மிகச் சிறந்ததாகிய பழைய நல்லறிவு மீண்டும் வந்த போது, கல்லைப் போலத் திரண்ட-நீண்ட தோள்களை உடைய கணவர்தம் ஏவலினாலே நெருங்கி அவரோடு ஒன்று கலந்து சூழ்ந்தனர்.

103. கணவர் தம் ஏவல் வழி நின்ற இனிய மொழி பேசும் உழத்தியர்களுடைய கள் படிந்த புதிய மணம் வீசும் வெளுத்த உதடுகள், உள்ளே பொருந்திய நறுமணத்தை மொட்டு விரிந்து வெளிவிட்ட வெள்ளை நிறம் பெற்ற மென்மையான ஆம்பல் மலரைப் போலத் திகழ்ந்தன.

104. வயலில் நடப்பட்டு வளர்ந்த பயிர்களை, நடாமல் தாமேவளர்ந்த களைகள் பகைவர்போல அழிக்க வாயின. அதை உணர்ந்து அவற்றை அழிப்பது போல, இதுவரை களையாமையால் பெரியனவாய் வளர்ந்த களைகளை, பயிருக்கும் களைக்கும் உள்ள வேற்றுமை அறிந்த உழத்தியர் பறித்து எறிந்தனர்.

105. அதுவரை செய்ய வேண்டிய எல்லாச் செயல்களையும் செய்து, அதன் பின் வேறு வேறு காலத்தில் செய்ய வேண்டிய செயல்களை முறைப்படி செய்து, இப்பெரிய உலகத்தில் குழந்தைகளைப் பேணி வளர்க்கும் பெற்ற தாய் போல நெற் பயிர்த் தொகுதியை அவ்வுழவர் வளர்த்தனர்.

106. பேரொளி பொருந்திய வைரத்தினால் செய்யப் பட்ட பெரிய அம்புகளை, ஒளி வீசும் கூட்டினுள் (அம்ப நாத்தூணியுள்), கீழ் நோக்கி இருக்க வேண்டிய கூரிய முனை மேல் நோக்கி இருக்கவும், அம்பு கூட்டில் மறையாது முழுவதும் வெளிப்பட்டுத் தோன்றவும் செருகி வைத்ததைப் போல, அழகும் ஒளியும் இளமையும் மிக்க கதிர்களை நெற் பயிர்கள் ஈன்றன.

64 □ கந்தபுராணம்

107. பச்சிளங் காம்புடைப் பணையின் மீம்சை
வச்சிரத்து இயற்றுமோர் இலைகொள் வான்படை
உச்சிமேல் உறநீஇ ஒருங்கு செய்தெனக்
குச்சுறு சாலிமென் கதீர்கு லாவுமால்.
108. சுற்றுறு பல்தலைச் சுடிகை மாசுணம்
பெற்றுறு குழவிகள் பெயர்தல் இன்றியே
முற்றுறு நிவப்பொடு முறையின் நிற்பல்போல்
நெற்றுறு பசங்கதிர் நிமிர்தல் மிக்கவே.
109. மையுறு கணிகையர் மகிழ்நர் வந்துழிப்
பொய்யுறும் அளியெனப் பயனில் புன்கதிர்
கையுறும் உவகையால் பணியும் கற்பினோர்
மெய்யுறு பரிவென விளைந்து சாய்ந்தவே.
110. மால்உறு பொன்னகர் மருவு மன்னற்குப்
பால்உறு தீம்பதம் பலவும் ஆர்த்தியே
மேல்உறு சாலியின் விளைவு நோக்கியே
கேர்லிதின்று அரிந்தனர் குழாங்கொள் மள்ளரே.
111. அரிந்திடு சுமைகளால் அவனிப் பேருடல்
நெரிந்திடச் சேடனும் நெளிந்து நீங்கிடத்
தெரிந்திடும் போர்கள்சேண் அளவும் சேறலால்
விரிந்திடு கதிர்சலாம் மேரு ஆயவே.

107. பசுமையான-இளமையான முங்கிலின் மேல் வைரத்தால் செய்யப்பட்ட இலைத் தொழில் கொண்ட பெரிய ஆயுதத்தை, அதன் உச்சியில் பொருத்தி இணைத் ததைப் போல, கொத்தாகிய நெல்மணிகளைப் பெற்ற இளங்கதிர் காட்சி தரும்.

108. சூழ்ந்துள்ள பல தலைகளைப் பெற்ற பாம்புக் குட்டிகள், நிலைபெயராது வரிசையாக நிமிர்ந்து நின்றல் போல நெல்மணிகள் நெருங்கிய பசுங்கதிகள் நன்கு நிமிர்ந்திருந்தன.

109. ஆடவர் வந்த போது மனமாசு கொண்ட பரத் தையர் பொய் அன்பு (இல்லாத அன்பு) காட்டுவது போல நெற்கதிர்கள் முதலில் உள்ளீடு இல்லாமல் திகழ்ந்தன, பின்னர், கணவர் வந்த போது ஒழுக்கம் பொருந்திய மகிழ்ச்சியுடன் வணங்கும் கற்புடை மகளிரின் மெய் யன்பு போல நெற்பயிர்கள் முற்றித் தலை சாய்ந்தன.

110. கூட்டமாக வந்த உழவர்கள், பெருமை மிக்க சுவர்க்கலோகத்தில் வாழும் இந்திரனுக்குப் பால் கலந்து சமைத்த உணவுகளைப் படைத்து விட்டு, மேன்மை பொருந்திய நெல்லின் விளைவைப் பார்த்து வளைந்து நின்று அறுத்தார்கள்.

111. உழவர்கள் அறுத்துக் குவித்த சுமைகளின் பாரத்தால் நிலமகளின் பெரிய உடல் நெரிந்தது, நில மகளைத் தாங்கும் ஆதிசேடனும் உடல் நெளிந்து வில சினான். இவ்வாறு குவிக்கப்பட்ட போர்கள் வானளவு உயர்ந்து விட்டமையால் தூரியனின் கதிர்கள் சூழ்கின்ற மேருமலை போலத் திகழ்ந்தன.

66 □ கந்தபுராணம்

112. ஏற்றொடு பகட்டினம் இசைத்துப் போர் உரு
மாற்றினர் வலமுறை திரித்து வாழ்த்தொலி
சாற்றினர் பரனொடு தமது தெய்வதம்
போற்றினர் மீமிசை பொலிகென்று ஒதுவார்.
113. தொங்கலம் பூழுடித் தொழுவர் போர்னை
அங்குறப் படுத்துவை அகற்றி ஆக்கிய
பொங்கழிப் பதடிகள் புறத்து வீசியே
எங்கணும் நெற்குவை இயற்று வார் அரோ.
114. களப்படு கைவலோர் கால்க னால் முகந்து
அளப்புறு நெற்குழாம் அவற்றுள் மன்னவற்கு
உளப்படு கடன்முறை உதவி மன்னருக்கு
அளித்தனர் வேண்டியது அனைய நாட்டுளோர்.
115. சொற்குவை வழிபடப் புகழில் தோன்றுதம்
இற்கு உவை வேண்டுவது ஏவி எஞ்சிய
நெற்குவை குரம்பையின் நிரப்பு வித்தனர்
பொற்குவை அரிந்தனர் பொதிவித்து என்னவே
116. தலத்துஇடை வேறிடத்து ஒதுங்கும் தண்ணிய
குலத்துஇடைப் பிறந்தவர் கூட்ட மாமன
நலத்துஇடை வந்திடு முதிரை நல்வளம்
நிலத்துஇடை ஒருசிறை விளையும் நிரவே.

112. அவ்வுழவர்கள் எருதுகளையும், எருமைகளையும் பிணைத்து நெற்போர்களின் உருவத்தைச் சிதைத்து, வல் முறையாக தூழவரச் செய்து, மங்கல வாழ்த்துகளை முழங்கினர், பரமசிவனோடு தம் நிலத் தெய்வமான இந்திரனையும் போற்றினர், மேலும் மேலும் பொலிக என்று முழங்கினர்.

113. மலாமாலை அணிந்த குடுமியை உடைய உழவர்கள் நெற்போர்களை நிலத்தில் பரப்பி மிதித்து, வைக்கோலைப் புறத்தே ஒதுக்கி, நெல்மணிகளிலிருந்து பிரித்த பதிகளை விலக்கி, எங்கும் நெற் குவியல்களை உண்டாக்கினர்.

114. தொண்டை நாட்டில் உள்ள வேளாளர்கள் நெற்களத்துத் தொழில்களில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களைக் கொண்டு மரக்கால்களால் நெல் குவியல்களிலிருந்து அளந்து எடுத்து அரசர்க்கு உரிய ஆறில் ஒரு பங்கை அளித்தனர்; பிறகு உழவர்களுக்கு உரியதை வழங்கினர்.

115. அந்த வேளாளர்கள், கவிதைகளால் பாராட்டப் பட்ட புகழை உடைய தம் வீடுகளுக்கு, அந் நெற்குவியல்களிலிருந்து தேவையானதை அனுப்பி, மிகுந்த நெல்லை, பொற்குவியலை அறுத்துப் பாதுகாத்தவர்கள் போல நெற் கோட்டை (களஞ்சியம்) கள் நிறையும்படி செய்தனர்.

116. சிற்றார்களின் எல்லைக்கு வெளியே ஒதுங்கி வாழும் தாழ்ந்த மக்களின் தொகுதி போல, அந் நாட்டின் நிலத்திலே ஒரு பக்கத்தில் உள்ள புன்செய் வயல்களில், இன்பம் வழங்க வரும் உழுந்து, பயிறு முதலிய சிறந்த பொருள்கள் நிறைந்து விளைந்தன.

68 □ கந்தபுராணம்

117. பிறப்பதும் வளர்வதும் பின்னர் முப்புவந்து
இறப்பதும் வைகலும் உலகில் ஏய்ந்தென்ச்
சிறப்புடன் நடுவதும் பருவம் செய்வதும்
மறுப்பதும் தொகுப்பதும் உலப்பின்று ஆயவே
118. முழுவொலி விண்ணவர் முதல்வற்கு ஆக்குறும்
விழுவொலி கிணையொலி விரும்பும் மென்சிறார்
மழுவொலி கடைசியர் வள்ளைப் பாட்டொலி
உழுவொலி யல்கலும் உலப்பு உறாதவே.
119. கால்உற நிமிர்ந்திடு காமர் சோலையும்
நீலமும் கமலமும் நிறைந்த பொய்கையும்
ஆலைஅம் கழனியும் அநங்கற்கு ஆயுத
சாலைகள் இவைஎனச் சாற்ற நின்றவே.
120. நெறியிடை ஒழுகலா இழுதை நீரரை
மறலிதன் நகரிடை வருத்தல் போலுமால்
குறைபடத் துணித்துஅவண் குவைசெய் கன்னலை
அறைபடும் ஆலைகள் இடையிட்டு ஆட்டலே.
121. ஏறுகாட் டியதிறல் இளைஞர் எந்திரம்
கூறுகாட் டியகழை அழுங்கக் கோறலும்
சாறுகாட் டியதுஅரோ யாதும் தம்மிடை
ஊறுகாட் டினர்க்குஅலால் உலோபர் ஈவரோ.

117. மனிதர்கள் பிறப்பதும், வளர்வதும், சில-பல ஆண்டுகளுக்குப்பின் முதுமை அடைந்து இறப்பதும் உலகில் தினசரி நடப்பவை ஆகும். அதுபோல, பயிர்களைச் சிறப்பாக நடுவதும், செழிப்பதற்கான பருவத் தொழில்களை முறைப்படி செய்வதும், பின்பு அறுத்துக் குவித்தலும் ஆகிய செயல்கள் அந்த நாட்டில் குறையின்றி நிகழ்ந்தன.

118. முழுவின் ஓசை, இந்திரனுக்குச் செய்யும் திருவிழாவின் ஓசை, மருதப் பறை ஓசை, அனைவரும் விரும்பும் சின்னஞ் சிறுவர்களின் மழலை ஓசை, உழத்தியர் பாடும் உலக்கைப் பாடலின் ஓசை, உழவு செய்யும் ஓசை ஆகிய ஓசைகள் அந்நாட்டில் நாள் தோறும் நீங்காமல் ஓங்கும்.

119. வேருன்றி உயர்ந்து வளர்ந்த அழகிய சோலைகளும், நீலோற் பலமும் தாமரையும் நிறைந்த குளங்களும், கரும்புகளை உடைய வயல்களும், (கரும்பு வில்லும் மலர் அம்புகளும் பெற்ற) மன்மதனுக்கு 'இவை ஆயுதக் கிடங்குகள்' என்று சொல்லுமாறு அமைந்திருந்தன.

120. துண்டுகளாகும்படி வெட்டி அங்கே குவித்திருந்த கரும்புகளை ஒலி எழுப்பும் ஆலைகளிலே இட்டு ஆட்டுதல், நன்னெறியில் செல்லாத தீய ஒழுக்கத்தினரை எமன் தனது நகரத்தில் துன்புறுத்தல் போன்றது ஆகும்.

121. சிங்கத்தின் திறம் பெற்ற இளைஞர்கள் துண்டுகளான கரும்பை ஆலையில் இட்டு நசுக்க, அவை தம் மிடம் இருந்த சாற்றை வெளிப்படுத்தின. தமக்கு ஏதேனும் ஒருவகை துன்பம் தந்தவர்க்கு அல்லாமல் நல்லவர்க்குக் கருமிகள் தம் பொருளைக் கொடுப்பார்களா?

70 □ கந்தபுராணம்

122. மட்டுறு கழையினும் வலிதில் கொண்டபின்
இட்டகொள் கலங்களின் இருந்த தீம்புனல்
தொட்டிடு கடல்எனத் தோன்றும் அன்னவை
அட்டதோர் புகைமுகில் அனாவிற்று ஒக்குமே.
123. கூடின தேன்இசை இளமென் கோகிலம்
பாடின மயில்சிறை பறைஅ டித்தன
வாடின வஞ்சிதம் தலைய சைத்திடா
நாடின பாதவம் புகழ்வ நாரையே.
124. காசொடு நித்திலப் பொதியும் காட்டியே
பாசடை மாதுளை சினையில் பைங்குயில்
பேசிட நிற்பன பெறீஇயர் வம்மென
வீசுதல் கருதியே விளித்தல் போன்றவே.
125. சித்திரக் கதலிமா வருக்கைத் திங்கனி
துய்த்திட வரும்பயன் உதவும் தோற்றத்தால்
உத்தம முதலிய குணத்தின் ஓங்கிய
முத்திறத் தவர்கொடை மொழிய நின்றவே.
126. வீசுகால் பொரவசை வீசும்பில் தாழைகள்
தேசலாம் பரித்மெய் தீண்டும் செய்கைய
காசினி தன்கையால் கலைவெண் திங்கள்போல்
மாசுஉறா வகைதுடைத் திடுதல் மானுமே.

122. தேன் இனிமை பெற்ற கரும்பிலிருந்து சாற்றைப் பலாத்காரமாகக் கவர்ந்து கொண்டனர். வைக்கப் பட்டிருந்த பாத்திரங்களில் நிறைந்த அக் கருப்பஞ் சாறு தோண்டப்பட்ட கடல் போலத் தோன்றியது. அச் சாற்றைக் காய்ச்சுவதால் உண்டான பெரும்புகை, மேகங்கள் சூழ்ந்து கொண்டதை ஒத்திருந்தது.

123. வண்டுகள் இசை எழுப்பின; இனிய மென்மையான குயில்கள் பாடின; மயில்கள் தம் சிறகுகள் என்னும் பறையை அடித்தன; கொடிகள் கூத்தாடின; மரங்கள் தம் தலைகளை அசைத்துப் பார்த்தன; நாரைகள் அக் காட்சியைப் பாராட்டின. (பாதவம்-மரம்)

124. பச்சை இலைகளைப் பெற்ற மாதுளை மரங்கள் தம் கனிகளில் உள்ள மாணிக்கத் திரளையும் முத்துக் குவியலையும் காட்டித் தம் கிளைகளில் உள்ள பசுங் குயில்கள் மூலம் பேசின. அக் காட்சி, தம் பொருளைப் பிறர்க்கு வழங்க 'நினைத்து கொடை பெற்றுக் கொள்ள வாருங்கள்' என்று அழைப்பது போலத் திகழ்ந்தது.

125. அழகான வாழை-மா-பலா ஆகிய மரங்கள், பிறர் உண்டு மகிழும்படி இனிய பழங்கள் தம்மிடம் தோற்றுவிக்கும் பயன் கொண்டவையாய் நின்றன. அவை உத்தமம் முதலிய நற்குணங்கள் பெற்ற முதல்-இடை-கடை வள்ளல்களின் கொடையைத் தமக்கு உவமை கூறும்படி திகழ்ந்தன.

126. வீசும் காற்று மோதுவதால் அசைகின்ற-வானத் தைத் தொட் வளர்ந்துள்ள தென்னை மரங்கள், ஒளி பொருந்திய சூரியனின் தேகத்தை தீண்டின. அக்காட்சி கலைகள் நிறைந்த வெண்ணிலாவைப் போலச் சூரியன் மாசடையாதவாறு நிலமகள் தன் கையால் அதைத் துடைத்தலை நிகர்த்தது.

72 □ கந்தபுராணம்

127. வாசநீள் பொதும்பரில் மைந்தர் மாதர்கள்
காசநூன் மேகலை பரியக் கைவளை
பூசல்திட்டு அலமரப் புணரும் செய்கைகண்டு
ஆசைமிக்கு அழுங்குவ பிரிந்த அன்றிலே.
128. கானுலாம் நந்தன வனமும் கார்என
வானுலாம் தண்டலை மருங்கும் வைகலும்
வேனிலான் அன்னவர் மகளிர் மேயினார்
ஊனுலாம் குரம்பையுள் உயிர்உற்று என்னவே.
129. அசும்புறும் அகன்புனல் அறாத துழல்ன்
விசும்புற ஓச்சிய விரைமென் தாதினால்
பசும்பொனில் குயிற்றிய பதியில் தூபிகைத்
தசம்புளலாம் வெள்ளியது ஆக்குந் தாழையே.
130. உற்றிட வரிதவ னுழவர் நீத்ததார்
சுற்றிடுந் தாண்மிசை யிடறுஞ் சூல்வளை
தெற்றிடும் பூங்கொடி புடைக்குஞ் சேலினம்
எற்றிடுந் தேம்பழ மிழுக்குந் தேன்களே.
131. கானிமிர் கந்திகள் கான்ற பாளைமேன்
மீனிளம் பாய்தலுஞ் சிதறி வீழ்வுறா
வானதோர் மருதவைப் படையுந் தன்மைய
வானுறு தாரகை வழுக்கிற் றொக்குமால்.

127. மணம் வீசும் சோலைகளில் காளையரும் காரிகையரும், மேகலை நழுவவும், கைவளைகள் ஒன்றோடு ஒன்று மோதி ஒலி எழுப்பவும் ஒன்று சேரும் காட்சியை, ஆணைப் பிரிந்த பெண் அன்றில் கண்டு காமம் மிகக் கொண்டு துன்புற்றது.

128. மன்மதனைப் போன்ற மைந்தரும் மகளிரும், வாசனை மிகுந்த பூங்காக்களிலும், மேகம் போலக் கிளைகள் வானத்தில் அசையும் மரங்கள் நிறைந்த சேர்லைகளிலும் நாள்தோறும் தசை பொருந்திய உடலில் உயிர் தங்கியதைப் போல (உடலும் உயிரும் போல) இணைந்து திரிந்தனர்.

129. சேறு பொருந்திய வெள்ளம் எப்போதும் நீங்காத தன்மையால் தாழைகள் வானளாவ வளர்ந்திருந்தன. அவற்றின் மகரந்தப் பொடி பரவிச் சென்று சுவர்க்கலோகத்தில் உள்ள பொன்னால் செய்யப்பட்ட கோபுரக் கலசங்களில் படிந்து அவற்றை வெள்ளி ஆக்கியது.

130. அங்கு நடந்து செல்வது அரியதாகும். ஏனெனில் உழவர்கள் தூடிக் களைந்த மாலைகள் நடப்பவரின் கால்களில் சுற்றிக் கொள்ளும்; கருக்கொண்ட சங்குகள் இடறிவிடும்; பூங்கொடிகள் தடுக்கும்; மீன்கள் நடப்பவர் மீது துள்ளி எழுந்து தலையில் மோதும்; தேன் பெருக்கு வழக்கி வீழ்த்தும்.

131. உயர்ந்து வளர்ந்த கமுக மரங்களில் தோன்றிய பாளைகளின் மேல் மீன் கூட்டங்கள் பாய்ந்தன. அதனால் அப் பாளைகளில் உள்ள மலர்கள் சிதறி விழுந்து சிறந்த மருத நிலங்களைச் சேர்ந்தன. அத்தன்மை வானத்து நட்சத்திரங்கள் வழக்கிக் கீழே விழுதலைப் போன்றது.

74 □ கந்தபுராணம்

132. மாகுல வல்லியின் மஞ்ஞை யாடல்போல்
கோகில மார்தருக் குழாத்தி னூசன்மேற்
பாகுல வின்சொலார் பனிக்கு மெல்லிடைக்
காகுலம் பிறர்கொள மகிழ்வி னாடுவார்.

வேறு

133. ஊசலுற்றவர் குழைக்கு உடைந் திடுதலால் உவரை
வீசல் ஒப்பன ஆடுதல் கிளிமொழி வெருவிப்
பேசல் ஒப்பன வீழ்ந்திலர் பிழைத்தது ஈதுஎன்னா
ஏசல் ஒப்பன கோகிலப் பறவைகள் இசைத்தல்.
134. கூர்ப்புக் கொண்டகண் கொடிச்சியர் குளிர் புனம்
காப்போர்
ஆர்ப்புக் கொண்டுகை விசைத்துஎறி மணிக்கல்
வந்து அணையச்
சார்ப்புக் கொண்டதம் சிறகரால் விலக்கியத்
தடத்துப்
பார்ப்புக் கொண்டுகொண்டு எழுவன தோல்அடிப்
பறவை.

வேறு

135. கடல்பரு கியமுகில் பெய்யும் காட்சிபோல்
ஆடல்பெரு மேதிகள் அனைத்தும் புக்குஉராய்த்
தடப்புனல் வறிதுஎனப் பருகித் தம்முலைக்
குடத்துஇழி பாலினால் குறையைத் தீர்க்குமே.

132. பாகு போன்ற இனிய சொல்லை உடைய பெண்கள், குயில்கள் நிறைந்துள்ள மரங்களில் கட்டப் பட்ட ஊஞ்சல்கள் மேல் அமர்ந்து தம் நடுங்கும்-மென்மையான இடையைக் கண்டு இது இற்று விடுமோ என்று பிறர் துன்பம் அடைய, கொடிகளில் அமர்ந்து மயில்கள் ஆடுவதைப் போல, மகிழ்ச்சியுடன் ஆடினர்.

133. ஊஞ்சலாடும் மகளிரின் காதுகளுக்கு ஊஞ்சல்கள் உவமையாகாமல் தோற்றன. அதனால் அவ்ஊஞ்சல்கள் மகளிரைத் தூக்கி எறிவது போல இருந்தது, அவர்கள் ஊஞ்சலாடும் செயல். (மகளிரின் காதுக்கு ஊஞ்சல் உவமை என்று உபமான சங்கிரகம் என்னும் நூல் கூறுகிறது.) கிளிகள் பேசுவது, 'ஊஞ்சல் எறிவதால் மகளிர் விழுந்து விடுவாரே!' என்று பயந்து பேசுவது போல் இருந்தது. குயில்கள் கூவுவது, 'இவர்கள் கீழே விழாமல் தப்பி விட்டனரே' என்று அவர்களைத் தூற்றுவது போல் இருந்தது.

134. குளிர்ந்த தினைப்புனத்தைக் காக்கும் கூரிய பார்வை கொண்ட குறமகளிர், ஆரவாரம் செய்து கையினால் சுழற்றி வேகமாக வீசிய இரத்தினங்கள் ஆகிய கவண்கற்கள் தம் அருகே வரக் கண்ட—தோல் பொருந்திய கால்களைப் பெற்ற பறவைகள், அக்கற்கள் தம் குஞ்சுகளைத் தாக்காமல் இரு சிறகாலும் தடுத்தன; பின்பு அவை தம் குஞ்சுகளை அவ்விடத்திலிருந்து எடுத்துக் கொண்டு சென்றன.

135. கடல் நீரைக் குடிக்கும் மேகங்கள் நல்ல நீரை மழையாய்ப் பெய்து கடலை நிறைக்கும், அதைப் போல, வலிய—பெரிய எருமைகள் யாவும் புகுந்து குளத்தில் உள்ள நீர் 'சிறிது அளவே' என்னும்படி அதைக் குடித்து விட்டுத் தம்முடைய மடியாகிய குடத்திலிருந்து சொரிகின்ற பாலினால் 'நீர் இல்லை' என்னும் குறையை நீக்கி நிரப்பும்.

76 □ கந்தபுராணம்

136. பாட்டியல் அளிமுரல் பதுமக் கோயிலில்
நாட்டிய நிமலன்முன்னந்தி நீரிடை
மாட்டிய பல்பெரும் சுடரை மானுமால்
கோட்டுயர் தடம்தொறும் குவளை பூத்தவே.
137. கலன்இடைத் தருவதும் கானத்து உள்ளதும்
பொலன்உடைப் பொருப் பிடைப் பொருளும்
அல்லது
நலன்உடை நாட்டவர் நயத்தல் இன்றிஅந்
நிலன்இடைப் பொருள்பகர் வழக்கம் நீத்ததே.
138. யாழ்க்கையர் பொருநருக்கு இறைவர் ஏழ்இசை
வாழ்க்கையர் அளவையின் வகுத்த பாடலைக்
கேட்குநர் நன்றுஎன மருப்புக் கிம்புரிப்
பூட்கைகள் உதவுவார் பொதுவில் தோறுமே.
139. கஞ்சிதேய்ப்பு உண்டுஅகில் கமழும் பூந்துகில்
வஞ்சிதேய்ப்பு உண்டன மருங்கு லார்அடி
பஞ்சிதேய்ப்பு உண்டன பணியத் தாக்கலால்
குஞ்சிதேய்ப்பு உண்டன குமரர் கூட்டமே.

136. அங்கு உயர்ந்த கரையை உடைய குளங்கள் தோறும் குவளைப் பூக்கள் மலர்ந்திருந்தன. அக்காட்சி, வண்டுகள் பாடும் தாமரையின் பெயர் பெற்ற கோயிலின் கண்ணே (திருவாரூரில் உள்ள கமலாலயத்தில்) தியாகேசன் முன்னே நமிநந்தி அடிகள் நீரைக் கொண்டு ஏற்றிய மிகப் பலவாகிய பெரிய தீபங்களின் காட்சி போன்றிருந்தது. (நமிநந்தி அடிகள் திருவாரூர்க் கோயிலில் கமலாலயம் என்னும் குளத்து நீரைக் கொண்டு விளக்குகள் பல ஏற்றியதை இப்பாடல் குறிக்கிறது.)

137. கப்பல் மூலம் இறக்குமதி செய்யும் பொருள்களையும் காட்டில் கிடைக்கும் பொருள்களையும், அழகிய மலையில் கிடைக்கும் பொருள்களையும், இவை அல்லாதவையான—ஊரில் கிடைக்கும் பொருள்களையும், நன்மை மிக்க அத்தொண்டை நாட்டு மக்கள் விரும்புவதில்லை. (அவை அவர்களிடம் நிறைந்துள்ளன.) அதனால் அங்கே மேற்கண்ட பொருள்களை விலை கூறி விற்கும் வழக்கம் ஒழிந்தது.

138. யாழ் உடைய பாணர்களும், கூத்தரின் தலைவர்களும், ஏழிசை பாடுபவர்களும் தாள அளவுக்கேற்பப் பாடிய பாடல்களைக் கேட்பவர்கள், 'இந்த இசை நன்றாக உள்ளது' என்று கூறி, கிம்புரியை உடைய யானைகளை அவர்களுக்குப் பரிசாகக் கொடுப்பார்கள்.

139. கஞ்சிப் பசை ஏற்றப்பட்டு அகில் புகை ஊட்டப்பட்ட அழகிய ஆடைகளை அணிந்த, வஞ்சிக் கொடியை மேலும் தேய்த்து மெலிவித்ததைப் போன்ற இடையை உடைய மகளிரின், செம்பஞ்சக் குழம்பு பூசப்பட்ட கால்கள், தம்மை வணங்கும் தலைகளை உதைத்தலினால், இளைஞர் கூட்டத்தின் தலை முடி தேய்க்கப் பெற்றன.

78 □ கந்தபுராணம்

140. அன்றிலம் பெடைகளை அணுகி அன்னைகேள்
நன்றுஎன வினையின் மேல் நடந்த நாயகர்
இன்றுவந் தீடுவர்இங்கு எம்பொருட்டினால்
ஒன்றுநீ இரங்கல் என்று உரைக்கின்றார் சிலர்.
141. ஆடியல் கருங்கணும் சிவப்புற்று அங்கமும்
வாடுவது ஆகியே மதன வேர்வுறாக்
கூடிய மகளிரும் குமரர் தங்களை
ஊடிய மகளிரும் உலப்பின்று ஆயினார்.
142. அகன் அமர் கணிகையர் அடிகள் துடியே
முகன்உறும் உவகையால் முயங்கி அன்னவர்
நகன்உறு குறிகொளி இ நாளும் காமநூல்
தகைமைசெய் காளையர் தொகுதி சான்றதே.
143. வாளைகள் இகல்புரி வயலும் வாவியும்
பாளையொடு உற்பலம் பதுமம் நாறுமால்
வேளையர் தடம்கணார் விரைமென் தாள்இணை
காளையர் குஞ்சியும் கரமும் நாறுமால்.
144. - சேவகம் அணைவன கரிகள் சேனைகள்
காவகம் அணைவன கலைகள் புள்ளினம்
பூவகம் அணைவன பொறிவண்டு ஆயிடைப்
பாவகம் அணைவன பாடல் ஆடலே.

140. துணையைப் பிரிந்து வருந்தும் பெண் அன்றில் னள் தமக்காக வருந்துவதாக நினைத்துக் கொண்டு துணை வரைப் பிரிந்த மகளிர், அவற்றிடம் சென்று, “தாயே, கேள்! வினை கருதிச் சென்ற எம் கணவர் இன்று இங்கே திரும்பி விடுவார்கள். எனவே எமக்காக நீ கவலைப்பட வேண்டாம்” என்று கூறினர்.

141. படபடக்கும் கரிய கண்கள் சிவப்படையப் பெற்று, உடல் வாடப் பெற்று, காம வேர்வை உண்டாகி, இளைஞர்களைக் கூடிய பெண்களும், கூடாமல் ஊடிய பெண்களும் அந்நாட்டில் எண்ணற்றவர் ஆவார்.

142. தம் மனம் விரும்பும் விலை மகளிரின் கால் களைத் தலைமேல் ஏற்று, அதனால் அவர் முகத்தில் தோன்றிய மகிழ்ச்சியைக் கண்டு தழுவி, அம் மகளிரின் நகத்தால் உண்டான கீறல்களைத் தம் உடம்பில் பெற்று, தினமும் காமநூல் கூறும் திறமையைச் செயல்படுத்தும் இளைஞரின் கூட்டம் அங்கே அதிகமானது.

143. வாளை மீன்கள் போரிட்டுக் கொள்ளும் வயல் களிலும் குளங்களிலும் சுமுகமரத்துப் பாளையும் நீலோற் பல் மலரும் தாமரை மலரும் மணம் வீசும். விருப்பத்தை விளைவிக்கும் விசாலமான விழிகளை உடைய மகளிரின் இரண்டு பாதங்களின் மணம், இளைஞர் தம் தலைமுடியிலும், அவர் கைகளிலும் கமழும்.

144. யானைகள் தூங்கும் இடத்தை அடைவன; சேனைகள் வீரம் பெற்றுள்ளன. சாத்திரங்கள் காக்கப் படும் இடமான மனத்தை அடைவன; பறவைக் கூட்டங் கள் சோலைகளில் தங்குவன. இலக்கும் வீடுகளை அடைவாள். வண்டுகள் பூக்களைப் பொருந்தும். பாடல் கள் செய்யுள் உறுப்புகளில் அடங்குவன. ஆடல்கள் அபிநயத்தைப் பொருந்துவன ஆகும்.

80 □ கந்தபுராணம்

145. ஆடக மாமதில் அம்பொன் கோபுரம்
நீடிய மண்டப நெற்கொள் ஆவணம்
பாடலொடு ஆடிடம் பிறவும் பாலிநன்
நாடுள பதிதொறும் நண்ணி ஒங்குமே.
146. தெண்டிரை உலகினில் சீர்பெற்று ஒங்கிய
மண்டலம் எங்கனும் மதிக்க நின்றதோர்
தொண்டைநன் நாட்டு அணி சொல்லினாம் இனித்
தண்டமிழ் வளநகர்த் தன்மை கூறுவாம்.

6. திருநகரப்படலம்

147. மாவுலகு எங்கும் மலர்த்தடம் அகத்
தாவறு சீர்புனை தண்டக நாடே
மேவிய கஞ்சம தாடத்தில் மேவும்
தேவினை ஒத்தது சீர்பெறு காஞ்சி.
148. பூக்கம லத்துறை புங்கவன் மாயோன்
பாங்குறை தேவர்பல் லாண்டுஇசை பரவ
ஒங்கிய புள்ளினம் ஊர்ந்துஅவண் உறலால்
ஆங்கவர் மேவும் அரும்பதம் ஆமே.

145. பொன்னால் செய்யப்பட்ட பெரிய மதில்களும், அழகிய பொற்கோபுரங்களும், நீண்ட மண்டபங்களும் நேராகச் செல்லும் தெருக்களும், பாடலோடு ஆடல்கள் பொருந்தும் இடங்களும், இவை போன்ற பிற இடங்களும், பாலி ஆறு பாயும் அந்த நல்ல தொண்டை நாட்டின் ஊர்கள் தோறும் நிறைந்து சிறக்கும்.

146. தெளிந்த அலைகளை உடைய கடலால் சூழப்பட்ட இந்த உலகத்தில் சிறப்பு மிகுந்த நாடுகள் யாவும் மதிக்கும்படி நிலைத்து நிற்கும் நல்ல தொண்டை நாட்டின் சிறப்பை இதுவரை சொல்லி முடித்தோம். இனி, மனங்குளிர்விக்கும் தமிழ் வழங்குகின்ற காஞ்சிபுரம் என்னும் வளமான நகரத்தின் சிறப்பைச் சொல்வோம்.

6. திருநகரப் படலம்

147. பெரிய உலகம் முழுவதும் ஒரு தாமரைக்குளம் போலத் திகழ்ந்தது. மாசற்ற புகழை உடைய தொண்டை மண்டலமே அக்குளத்தில் தோன்றிய தாமரை மலர் போல இருந்தது. சிறப்பு மிகுந்த காஞ்சி நகரம், தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமனை நிகர்த்தது.

148. தாமரையில் தங்கும் பிரமனும் திருமாலும் பக்கத்தில் உள்ள தேவர்கள் 'பல்லாண்டு வாழ்க' என வாழ்த்த, முறையே அன்னம்—கருடன் ஆகிய பறவைகளில் ஏறிக் காஞ்சிக்கு வந்திருந்தனர். அதனால் காஞ்சி, பிரமன் வசிக்கும் சந்தியலோகமாகவும் திருமால் வசிக்கும் வைகுண்டம் போலவும் திகழ்ந்தது.

82 □ கந்தபுராணம்

149. இன்னியல் தேர்தரும் இந்திரன் முதலா
மன்னிய வானவர் மற்றுளர் யாரும்
துன்னினர் ஆயிடை சூழந்து உறை செயலால்
பொன்னகர் என்று புகன்றிட லாமால்.
150. கின்னரர் சித்தர் தெழீஇயத னால்அத்
தந்நிகர் இல்லவர் தம்பதி போலும்
பன்னக வேந்தர் பராயினர் உறலால்
அன்னவர் தம்பதி ஆசியது அன்றே.
151. எண்திசை காவலர் யாவரும் ஈண்டப்
பண்டுஅவர் பெற்ற பதங்களை மானும்
மண்டலம் ஆர்சுடர் மற்றைய வுறலால்
அண்டமும் ஆசியது அப்பதி என்பார்.
152. இப்படி யாவரும் எய்திய திறனால்,
ஒப்பன போல உரைத்திடல் ஒப்போ
அப்பதியே அதனுக்கு இணை அன்றிச்
செப்புரி அரி தால்பிற சீர்கெழு காஞ்சி.
153. மறைம்த லோர்தனி மாஷின் நிழல்கீழ்
உறைதரு காஞ்சி தனக்குல கெல்லாம்
பெறும்அமயன் ஆதியர் பெற்றிட அன்னான்
நிறுவிய தொல்நக ரோறிக ராமே.

149. இனிய இயல்பை நாடும் இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், அவருடன் இருந்த முனிவர் முதலிய பிறரும் அக் காஞ்சியில் நெருங்கிச் சூழ்ந்திருந்தனர். அதனால் காஞ்சி நகர் சுவர்க்கலோகம் போலத் திகழ்ந்தது.

150. சின்னரர்களும் சித்தர்களும், அங்கே நெருங்கி இருந்தமையால் காஞ்சி நிகரற்ற அவர்களுடைய நகரங்கள் போல இருந்தது. நாகராசாக்கள் பரந்து வசித்தமையால் காஞ்சி நாகலோகம் போலத் திகழ்ந்தது.

151. எட்டுத்திக்குப் பாலகர் அனைவரும் சேர்ந்து வாழ்ந்தமையால் காஞ்சி, அவர்கள் சிவனிடம் தமக்காகப் பெற்றுக் கொண்ட இடங்களைப் போன்றது. வான மண்டலத்தில் வாழும் சூரியனும், பிற கோள்களும் வந்திருந்தமையால் காஞ்சி அண்டமாகவும் இருந்தது.

152. இவ்வாறு பிரமன் முதலான அனைவரும் அங்கு வந்து தங்கிய சிறப்பினால் அக் காஞ்சி அனைவர் தம் இடங்களைப் போன்றது என்பது பொருத்தமான உவமை ஆகுமா? காஞ்சிக்கு அக் காஞ்சியே ஒப்பானது. அல்லாமல் சிறப்பு மிகுந்த காஞ்சிக்குப் பிற நகரங்களை உவமை கூறுவது முடியாது.

153. காஞ்சியில், வேத முதல்வனான சிவன் ஒப்பற்ற ஒரு மாமரத்தின் நிழலில் வீற்றிருக்கிறான். அந்நகருக்கு, பிரமன் முதலிய தேவர்கள் பெற்றுக் கொள்ளும் படி அச்சிவன் படைத்த பழைய நகரங்களா ஒப்பாகும்? ஒப்பாகா!

84 □ கந்தபுராணம்

154. மேயதொல் ஊழியில் வேலைகள் ஏழும்
தூயதன் எல்லை சுலாவுற நின்றல்
ஆய பரஞ்சுடர் ஆங்குள தாயும்
மாயைகள் சுற்றிய மன்னுயிர் ஒக்கும்.
155. பாழி மால்வரை எறிதிரை வையகம் பலவும்
வாழு மண்டங்கள் சிற்றுரு அமைந்துவந் தென்னச்
சூழு நேமியம் புள்ளினம் முதலிய சுருங்கும்
ஆழி நீத்தமது ஒத்தது மதில்புறத் தகழி.
156. மண்ட லப்பொறை ஆற்றுவான் பற்பல வகுத்து
முண்ட காசன மீழிசை யிருந்திடு முதல்வன்
அண்ட கோளகை தாங்கவோர் சுவர்த்தலம்
அதுவும்
பண்டு செய்தென ஒங்கிய நெடுமதில் பரப்பு.
157. சென்று முளையில் அழலெழ நகைத்தவன்.
செழும்பொற்
குன்று தோளுற வாங்கலும் உலகெலாம் குலைந்த
அன்று நான்முகன் அனைத்தையும் தாங்குகென்று
அருள்
நின்றது என்னவும் பாதலம் புகுந்துமேல் நீண்ட.

154. பழமையான யுகாந்தக் காலத்தில் ஏழுகடல் களும் உலகை விழுங்கினாலு, தூய்மையான காஞ்சியின் உள்ளே புகாமல் அதன் புறத்தே அவை தும்புந்து நின்றன. அத்தன்மை, பரஞ்சோதியாகிய பரமசிவன் அங்கே இருக்க, சீவான்மாக்களை மயக்கும் மாயைகள், அப் பரஞ்சோதியை மயக்க முடியாமல் புறத்தே நின்றலைப் போன்றது.

155. காஞ்சிநகரின் மதிலுக்குப் புறத்தே உள்ள அகழி, தன் பரப்பைச் சுருக்கிக் கொண்ட கடலைப் போன்றது. குகைகள் பொருந்திய மலைகளும் அவை வீசும் கடல்களும் பூமியும் பிறவும் இருக்கும் பேரண்டங்கள் சிறிய வடிவம் பெற்று வந்தவை போலச் சக்கர வாகப் பறவைகள் முதலியன அவ்வகழியின் புறத்தே தும்புந்து.

156. தாமரை ஆகிய இருக்கையில் வீற்றிருக்கும் பிரமன், பூமியின் பாரத்தைத் தாங்க ஆதிசேடன் முதலியவற்றைப் படைத்தான். பின்பு அந்தப் பூமியின் மேலே, அண்ட கோளத்தைத் தாங்க ஒரு சுவரை முன்பே படைத்தான் என்று எண்ணும்படி காஞ்சி நகரின் நெடிய மதில் உயர்ந்துநின்றது.

157. போருக்குப் போய், முப்புரங்களும் தீப்பற்றி எரியும்படி சிரித்த சிவன், மேருமலை ஆகிய வில்லைத் தீன் தோள் அளவு இழுத்து வளைத்தபோது, உலகங்கள் யாவும் நிலைகுலைந்தன. அப்போது, பிரமன் 'எல்லா உலகங்களையும் தாங்குக' என்று கூறி, மேருவுக்குப் பதிலாக இந்த மதிலைப் படைத்தான் என்று கூறும்படி காஞ்சி மதில் பாதல லோகம் வரை பதிந்து, சொர்க்க லோகம் வரை உயர்ந்திருந்தது.

86 □ கந்தபுராணம்

158. மேக நாட்டிற்கும் விஞ்சையர் நாட்டிற்கும்
விண்ணோர்
மாக நாட்டிற்கும் மலரயன் நாட்டிற்கும் மற்றை
நாக நாட்டிற்கும் பாதல நாட்டிற்கும் நணுகிப்
போக நாட்டிய பொன்மதில் ஆனது அப் புரிசை.
159. முத்திரை வண்ணமா நவமணிக் குவையும்வான்
முளைக்கும்
கதிரின் எல்லெனும் பொருளுடன் ஏனவும் காட்டிப்
பொதிவது ஆகியே முழுவதும் நிரம்புதல் பொருந்தா
நிதியம் ஏயகூடு ஒத்தது நெடியமா மதிலே.
160. நிறையும் வார்கடல் சுற்றிய நேமியும் நேமிக்கு
உறையு ளாகிய கணிப்பிலா அண்டமும் ஒப்ப
சிறையில் வான்கிரி நிரையெனச் செவ்விதில்
கிளர்ந்து
மறுகெ லாந்திகழ் மாளிகைப் பத்திதழ் மதிலே.
161. தடுக்கும் ஆற்றலர் நால்வகைப் படையொடும்
சாய
முடுக்கும் வாள்கொடு விதிர்த்திடும் எழுவினான்
முருக்கும்
எடுக்கும் எற்றிடும் எறிந்திடும் விழுங்கிடும் ஈர்க்கும்
படுக்கும் கல்மழை சொரிந்திடும் விற்படை
பயிலும்.

158. மேக மண்டலத்துக்கும், வித்தியாதரர் உலகத்துக்கும், தேவர்களின் சுவர்க்க லோகத்துக்கும், பிரமனது சத்திய லோகத்துக்கும், நாகலோகத்துக்கும், பாதல லோகத்துக்கும் செல்வதற்காக அமைக்கப்பட்ட அழகிய மதிலைப் போலத் திகழ்ந்தது, அக் காஞ்சி நகர மதில்.

159. சிறந்த ஐவகை நிறங்கள் பொருந்திய நவரத்தினக் குவியலையும், வானத்துச் சூரியன்—சந்திரனின் ஒளி எனப்படும் சூரியகாந்தம்—சந்திரகாந்தம் என்னும் கற்களுடன் பொன் முதலியவற்றையும் பிறர் காணுமாறு தன்னிடம் பொருத்திக் கொண்டு, தன்னிடம் முழுவதும் அவை நிரம்பப் பெற்றதாய்த் திகழ்வதால் அக்காஞ்சியின் பெரிய மதில், செல்வம் நிறைந்த கருவூலம் போல இருந்தது.

160. சிறகில்லாத பெரிய மலைவரிசைகளைப் போலச் செப்பம் வாய்ந்த வீதிகளில் மாளிகை வரிசைகள் இருந்தன. அவற்றைச் சுற்றி மதில் தூழ்ந்திருந்தது. இக்காட்சி நீர் நிறைந்த பெரிய கடலால் தூழப்பெற்ற சக்கர வாளகிரியையும் அக்கிரிக்கு இருப்பிடமாகிய அளவில்லாத அண்டங்களையும் போலத் திகழ்ந்தது.

161. காஞ்சி மதில் மீது அமைக்கப்பட்டிருந்த எந்திரங்கள், முற்றுகை இட்ட பகைவர்கள் நால்வகைப் படைகளோடு தோற்று ஓடச் செய்யும்; வாள்களைக் கையில் ஏந்திச் சுழற்றும்; பகைவரைக் கணய மரத்தினால் அழிக்கும்; தூக்கி அடிக்கும்; தூர வீசிடும்; வாய் திறந்து விழுங்கும்; பற்றி இழுக்கும்; கொல்லும்; அவர் மீது கற்களை மழைபோல் கொட்டும்; அவரோடு விற்போர் செய்யும்.

88 □ கந்தபுராணம்

162. உருக்கும் செம்பினை வங்கத்தை இழுதொடும்
ஒச்சம்
வெருக்கொள் நேமிகள் எறிந்திடும் வச்சிரம் வீசி
இருக்கும் நின்றிடும் குப்புறும், செறுநரை இகலி
நெருக்கும் தாழ்ந்திடும் உலகளந் தோன் என
நிமிரும்.
163. பீடு தங்கிய பணைமூரசு இயம்பிடும் பிடிக்குங்
கோடும் ஆர்த்திடும் துடிகளும் ஒலித்திடும்
கொட்புற்று
ஆடும் மீயுயர் புள்ளையும் எறிந்திடும் அரண்மேல்
ஒடும் மீளும் அக் கதிரையும் தடுப்பபோல் உந்தும்.
164. துலம் வீசிடும் தோமரம் வீசிடும் சுடர்வேல்
ஆலம் வீசிடும் சுடுமணல் வீசிடும் அளப்பில்
சாலம் வீசிநின்று ஈர்த்திடும் அகழியில் தள்ளும்
சீலம் வீசிய பாரிட மாமெனத் திரியும்.
165. திகழும் வெங்களல் உமிழ்ந்திடும் ஒன்னலர்
செலுத்துங்
பகழி மாரியை விழுங்கிடும் பறவையில் படரும்
இகழு நாவையும் மனத்தையும் எறிந்திடும்
என்னால்
புகழும் நீரவன்று அம்மதில் மேலுறும் பொறிகள்.

162. காஞ்சி மதில் மீது அமைக்கப்பட்டிருந்த எந்திரங்கள், செம்பையும் ஈயத்தையும் நெய்யையும் உருக்கி பகைவர் மேல் கொட்டும்; அச்சம் தரும் சக்கராயுதங்களை வீசும்; வச்சிராயுதங்களை வீசியபடி இருக்கும். அந்த எந்திரங்கள் தாமே எழுந்து நிற்கும்; குதிக்கும்; தாழும்; உலகளந்த திருமால் போல வளரும்; இவ்வாறெல்லால் போரிட்டுப் பகைவரை நெருக்கும்.

163. காஞ்சி மதில் மீது அமைக்கப்பட்டிருந்த எந்திரங்கள், பெருமை மிகுந்த பெரிய முரசினை முழக்கும்; கையில் பிடித்த கொம்பையும் ஊதும்; உடுக்கைகளை அடிக்கும்; சுழன்று ஆடும்; வானத்துப் பறவைகளையும் வீழ்த்தும்; மதில் மேலே ஓடும்; திரும்பி வரும்; தூரியனைத் தடுப்பவை போல வானளாவ உயரும்.

164. காஞ்சி மதில் மீது அமைக்கப்பட்டிருந்த எந்திரங்கள், பகைவர் மேல் துலங்களை வீசும்; இருப்பு உலக்கைகளை எறியும்; விஷம் தோய்ந்த ஒளிரும் வேல்களை வீசும்; சுடுகின்ற மணலை வீசும்; எண்ணற்ற வலைகளை வீசிப் பகைவரை; அதனுள் சிக்க வைத்து இழுக்கும்; பகைவரை அகழிக்குள்ளே தள்ளும் நல்லொழுக்கம் இல்லாத பூதங்களைப் போலத் திரியும்.

165. காஞ்சி மதில் மீது அமைக்கப்பட்டிருந்த எந்திரங்கள், கொடிய நெருப்பைக் கக்கும்; பகைவர் செலுத்தும் அம்பு மழையை விழுங்கும்; பறவைகளைப் போலப் பறந்து செல்லும்; தம்மைத் தூற்றும் பகைவரின் நாக்குகளையும் இதயங்களையும் வெட்டிவிடும். இந்த எந்திரங்கள் செய்யும் விந்தைகள் என்னால் புகழ்ந்து முடிக்கத் தக்கவை அல்ல.

90 □ கந்தபுராணம்

166. பூணின் ஏர்தரும் பொன்னவாம் புரிசைமேல்
புனைந்த
வாணி லாநெடும் துகிலிகை பெயர்வன மலரோன்
சேணு லாய்தீஞ் சுடரெனும் கோபுர சிகரம்
காண வேபல எகினமாய்த் தேடல்போல் கவினும்
167. ஈர்த்த மாமதி சசிஎன்பது உலகுளோர் இட்ட
வார்த்தை யல்லது சரதமோ கடிமதில் மருங்கில்
தூர்த்த கேதனம் அவன்மணி மேனியில் துடக்கப்
போர்த்த வெண்ணிலாக் கஞ்சகம் பீறியபோலாம்.
168. காட்சி மேயவக் கடிமதில் கதலிகை காணூஉச்
சூட்சி நாடிய பரிதியும் கீழுறத் தொடர்ந்தான்
மாட்சி தேய்ந்திலன் வரன்முறை மனப்படும்
மதியோர்
தாட்சி செய்யினும் அனையர்பால் அணுகுமோ
தவறு.
169. புடைப ரப்பிய புரிசையின் நால்திசைப் புறத்தும்
தடநி லைப்பெருங் கோபுர முளதழல் நிறத்துக்
கடவுள் உச்சியின் வதனமொன்று இன்றியே
காண்பான்
அடைதல் உற்றிடு திசைமுகம் பொருவின
அவையே.
170. என்று மாமதிக் கடவுளும் பிறருமீர் இயல்பாம்
குன்ற மேயெனக் கீழ்த்திசை அதனொடும்
குடபால்
நின்ற கோபுரம் கடக்கலர் வாய்தலின் நெறியே
சென்று சென்றுபோய் அப்புறத்து ஏகினர் திரிவார்.

166. பொன்னகைகள் போலப் பொலிவு மிக்க திருமகள் விரும்பி வாழ்கின்ற மதிலின் மேலே, நிலா ஒளி வீசும் நெடிய வெள்ளைக் கொடிகள் பறந்தன. அக் கொடிகள் வானளாவ வளர்ந்த தீப் பிழம்பு போன்ற அந் நகரின் கோபுரச் சிகரங்களைக் காண்பதற்காக, பிரமன் பல அன்னப் பறவைகளின் உருவம் கொண்டு தேடுதல் போல விளங்கின.

167. குளிர்ச்சி பொருந்திய பெரிய சந்திரன் களங்கம் உடையவன் என்பது உலகினர் கற்பித்துச் சொன்னதே தவிர, உண்மை அன்று. காவலாக அமைந்த அந்த மதிலில் அமைக்கப்பட்ட கொடி மரங்கள், கரிய உடம்பு கொண்ட சந்திரனின் வயிற்றில் குத்துவதால், அவன் அணிந்திருந்த வெள்ளிய நிலவாகிய சட்டை கிழிந்து விட்டது. (சசி-முயல், முயல் ஆகிய களங்கம்)

168. கண்ணுக்கு விருந்தாக அமைந்த அந்த மதில் மேல் உள்ள கொடிகளைக் கண்டு, தந்திரம் அறிந்த தூரியன், அவற்றின் கீழாகச் சென்று விட்டான். அதனால் சந்திரன் போலத் தன் சிறப்பை இழக்கவில்லை. வரப் போவதை மனத்தே உணரும் அறிஞர்கள், தாழ்வு செய்தாலும் அவர்களிடம் குற்றம் சேருமா? சேராது.

169. இடம் அகன்ற அந்த மதிலின் நான்கு திக்குகளிலும், அகன்று பெரிதாக உள்ள கோபுரங்கள் உள்ளன. அக் கோபுரங்கள், காஞ்சியின் சிறப்பைக் காண்பதற்காக வந்த நெருப்பின் நிறம் பெற்ற சிவபெருமானின் உச்சி முகம் தவிர்த்த பிற நான்கு முகங்களைப் போலத் திகழ்ந்தன.

170. தூரியனும், பெரிய சந்திரனும் பிற கோள்களும் உதயமலை-அஸ்தமன மலை என்னும் இரண்டு மலைகளைக் கடக்க மாட்டார். அம்மலைகளைப் போல உயர்ந்துள்ள காஞ்சி நகரின் கிழக்கு-மேற்குத் திசைகளில் அமைந்த கோபுரங்களையும் அச் தூரியன் முதலானோர் கடக்கமுடியாமல் அவற்றின் வாயில் வழியே நுழைந்து சென்று அப்பால் நடந்து திரிவார்கள்.

92 □ கந்தபுராணம்

171. தீபு ரத்திடை மடுத்தவன் ஆணையால் சிறந்த
மாபு ரத்திடை வான்றொடும் கடிமதில் வரைப்பில்
ஆபு ரத்தவாய்க் கிளர்ந்தவே யமைத்த அன்று
என்னக்
கோபு ரத்திடைக் கொழுந்துபோல் ஓங்கிய
கொடிகள்.
172. மாட மாளிகை மண்டபம் கோபுர மறுகில்
கோடி கோடியின் மேலுமுண்டு அன்னதார்
குணிப்பார்
ஆடு கேதனத்து அளவையு மன்னதே அகல்வான்
ஊடு போகலாது அலமரும் புறவைகள் ஒப்ப.
173. சிகர மால்வரை அன்னமா ளிகைதொறும் சிவனும்
மதர தோரண மாடிகள் பலவுற வயங்கல்
இகலும் வெய்யகோள் இரண்டுமாய் ஒருவடி
வெய்தி
அகல்வி சும்பிடைக் கதிர்களின் புறமறைத்து
அனைய.
174. செம்பொ னில்புரி றியையுடைத் திகிரியம் தேர்கள்
அம்ப ரத்திடை வசியுற வீற்றுவிற் றாகும்
தம்பம் உற்றுஅல மருவன செய்யகோல் தலையில்
பம்ப ரத்துருத் திரிபுறக் கறங்கிய படிய.

171. முப்புரங்களை எரித்த சிவபெருமானது கட்டளையினால் உண்டாகி உயர்வு பெற்றது காஞ்சி நகர். அதன் வானளாவிய காவல் மிக்க மதிலின் எல்லையில் உள்ள கோபுரங்களில் கொடிகள், கொழுந்துகள் போல வளர்ந்திருந்தன. அக் கொடிகள், நகரம் தோன்றிய நாளிலேயே தோன்றியவையே தவிர, பின்னர் அமைக்கப்பட்டவை அல்ல என்று சொல்லும்படி காட்சியளித்தன.

172. காஞ்சி நகர வீதிகளில், மாடங்களும் மாளிகைகளும் மண்டபங்களும் கோபுரங்களும் கோடானு கோடிக்கு மேலும் உள்ளன. அவற்றின் தொகையை எண்ணிக் கூறுவார் யார்? எவரும் இல்லை. ஆகாயத்தே போகமுடியாமல் ஒரே இடத்தில் இருந்து வருந்தும் பறவைகள் போல, அக் கட்டடங்களின் மேலே பறக்கும் கொடிகளின் தொகையும் அளவிட முடியாதது ஆகும்.

173. சிகரங்களை உடைய பெரிய மலைகளைப் போல விளங்கும் மாளிகைகளில் பொருந்திய மகர தோரணங்களில் பல கண்ணாடிகள் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. அதனால் அத்தோரணங்கள், பகை கொண்ட இராகு, கேது என்னும் கிரகங்கள் இரண்டும் கூடி ஒரே வடிவு கொண்டு ஆகாயத்தில் உள்ள சூரியன் சந்திரன் உட்பட பல கிரகங்களின் புறத்தை மறைத்த நிலையில் திகழ்ந்தன.

174. மாளிகைகளில், வானத்தே கூரிய முனை இருக்குமாறு தம்பங்கள் நடப்பட்டு இருந்தன. அவற்றின் உச்சியில் செம்பொன்னால் செய்யப்பட்ட உருளைகளை உடைய தேர்கள் (மரக்காற்றாடிகள்) பொருந்திச் சுழன்றன. அக்காட்சி, செப்பம் கொண்ட கோலின் உச்சியில் பம்பரங்களைச் சுழற்றிவிட அவை சுழலும் தன்மையை ஒத்திருந்தது.

94 □ கந்தபுராணம்

175. பளிங்கி னால்செய்த தெற்றியின் தலைமிசைப்
பனிதோய்
வளங்கொள் நித்திலம் செம்மணி குயிற்றிய
வைப்பில்
துளங்க நாற்றிய பொன்மணிப் பாலிகை தொகுவ
குளங்கொள் தாமரை மலர்ப்பொகுட்டு ஆயின
குறிக்கின்.
176. ஓவியத்தியல் மரகதத் தலத்தினது உம்பர்த்
தாவில் ஆடகத் தலமிசை நித்திலத் தலமேல்
கோவை பட்டசெம் மணித்தலம் பொலிதலால்
கொண்மு
முவ கைக்கதிர் வியலிடந் தெரிப்பதம் மூதூர்.
177. கன்னல் வேள்ளனும் மைந்தரும் மாதரும் கலந்து
மன்னு நித்தில மாளிகைப் பத்தியின் மாடே
பொன்ன வாம்சிறை மணிமயில் குழாத்தொடும்
போகும்
அன்னம் மாமதி முசிலிடை நுழைந்துபோய்
அனைய.
178. தண்டம் ஆகியே புலியுறு பணியெலாம் தழுவி
அண்ட மீமிசை இரலியும் மதியமும் அடைதல்
கண்டு மாளிகைச் சூளிகை மருங்குபோய்க்
கவர்வான்
கொண்ட சீற்றத்தின் நாவெறிந்து அன்னபூங்
கொடிகள்.

175. பளிங்குக் கற்களால் அமைக்கப்பட்ட திண்ணையின் மேல், குளிர்ந்த — பெரிய முத்துகளையும் மாணிக்கங்களையும் பதித்திருந்த இடங்களிலே விளங்கும்படி பொன்னாலும் மாணிக்கத்தாலும் செய்யப் பட்ட பாலிகைகள் தொகுதியாக இருந்தன. அவை குளத்திலே மலர்ந்த வெண்டாமரை — செந்தாமரைப் பூக்களில் உள்ள பொகுட்டுப் போலத் திகழ்ந்தன.

176. சித்திரத்துடன் திகழும் மரகத மாடத்தின் மேலே, குற்றமற்ற பொன்மாடமும், அதன்மேல் முத்து மாடமும், அதன்மேல் வரிசைப்படுத்திய மாணிக்க மாடமும் கொண்டு அடுக்குமாடிகளுடன் திகழும் மாளிகைகள் அக் காஞ்சியில் இருந்தன. அதனால் அந்நகரம், மேகமண்டலம், சூரியமண்டலம், சந்திரமண்டலம், அக்கினி மண்டலம் ஆகியன ஒன்றின் மேல் ஒன்றாய் அடுக்கியிருந்த காட்சியைக் காட்டியது.

177. கரும்பு வில் பெற்ற மன்மதனைப் போன்ற இளைஞரும் மகளிரும் கூடி வாழ்சின்ற முத்து மாளிகையின் பக்கத்தில், அழகிய சிறகை உடைய கரிய மயில் கூட்டத்தோடு செல்லும் அன்னப்பறவை, மேகத்திடையே முழுமதி நுழைந்து செல்வது போல் இருந்தது.

178. பூமியில் உள்ள பாம்புகள் எல்லாம் வானத்தே சூரியனும் சந்திரனும் வருவதைக் கண்டு, மாளிகைகளில் உள்ள கோபுரங்களில் ஏறிச் சென்று அவற்றைப் பற்றுவதற்காகக் கோபத்தோடு நாக்குகளை நீட்டியதைப் போல, அங்கே அமைக்கப்பட்ட பொன்னாலான பூங்கொடிகள் திகழ்ந்தன.

96 □ கந்தபுராணம்

179. தேனை வென்றசொல் லாரொடு மைந்தரும்
தீளைக்கு
மீன வாவிபோல் வியன்படி கத்தினால் விளங்கு
தான மீமிசைத் தயங்கிய முழுமணித் தலந்தான்
வான நின்றிடு தெய்வத மானமே மானும்.
180. தேவர் தானவர் முனிவர் சித்தரோடு இயக்கர்
வாவு கின்னரர் உவணர்கந் தருவர்மற் றுள்ளோர்
ஏவ ருந்தமது அகன்பதி யிகந்தவண் எய்தா
மேவு கின்றன தனித்தனி இருக்கைகள் மிகுமால்.
181. தூங்கு குண்டிகை அருகுறக் காலெதிர் தூண்டி
ஓங்கு நாசிமேல் விதிமுறை நயனங்கள் உறுத்தி
ஆங்கொர் ஆசனத்து இருந்தரன் அடியகத்து
அடக்கி
பாங்கர் மாதவம் புரிகுநர் சாலைகள் பலலால்.
182. பாடு நான்மறை அந்தணர் வேள்விகள் பயில
முடு தண்புகை அண்டமும் கடந்தன முன்னம்
தேடு கின்றதோர் பரஞ்சுடர் மீட்டும்இத் திறத்தார்
நீடு கின்றதோ வென்றுநான் முகத்தனும் நினைவு
183. நான் மறைக்குலத்து அந்தணர் நவையறு காட்சி
ஊன் மறைத்தீடும் உயிரென ஒம்பிய வெழுக்கா
மேன்மு றைக்கனோர் ஐம்புலப் படிற்றினை
வென்றோ
வான் மறைத்திடு மாளிகை வீதியும் மலிந்த.

179. தேனை வெல்லும் சொல்லைப் பேசும் மகளிருடன் இளைஞர்கள் குளிக்கும் மீன்களைப் பெற்ற குளத்தினைப் போல, சிறந்த பளிங்கினால் செய்யப் பட்ட இடத்தின் மேலே விளங்கும் மாணிக்க நிலம் வானத்தே நிற்கும் தெய்வவிமானம் போலத் திகழும்.

180. தேவர்கள் அசுரர்கள் முனிவர்கள் சித்தர்கள் இயக்கர்கள், தாவிச் செல்லும் கின்னரர்கள், கருடர்கள், காந்தருவர்கள் ஆகியோரும் இவர் போன்ற பிறரும், தம் இருப்பிடங்களை விட்டுவிட்டு அக் காஞ்சி நகரில் வந்து வாழ்கின்ற இருப்பிடங்கள் தனித்தனியே மிகுதியாக இருக்கும்.

181. கையில் தொங்கும் கமண்டலம் பக்கத்தே இருக்கவும், பிராணவாயுவை எதிரே செலுத்தி, உயர்ந்த முக்கின் நுனியின்மேல் சாஸ்திர விதிப்படி விழிகளைப் பதித்து, ஓர் ஆசனத்தில் அங்கே அமர்ந்து, சிவன் திரு வடியை இதயத்தில் இருத்தி, அருந்தவம் புரியும் முனிவர் தம் தவச்சாலைகள் (ஆசிரமம்) அந்நகரில் பல உள்ளன.

182. நான்கு வேதங்களை ஓதுகின்ற அந்தணர்கள் செய்யும் வேள்விகளின் நிறைந்த புகைப்படலங்கள் மேல் எழுந்தன. 'முற்காலத்தில் நாம் தேடிய பரஞ்சோதி இப்போது இந்த வடிவில் வளர்கின்றதோ?' என்று பிரமன் நினைக்கும்படி அப்புகைப் படலங்கள் ஆகாயத் தைக் கடந்து சென்றன.

183. நான்கு வேதங்களை ஓதும் குலத்தினரான அந்தணர்கள், காட்சிக்குத் தெரியும் குற்றமற்ற உடலால் மறைக்கப்பட்ட உயிரைப் போலக் காக்கும் ஒழுக்கத்தை உடையவர்கள்; பரம்பரைக் குணத்தில் தவறாதவர்கள்; ஐம்புலன்களால் ஏற்படும் குற்றங்களை வெற்றிகொண்டவர்கள். அந்த 'அந்தணர்களுடைய, ஆகாயத்தை மறைக்கின்ற மாளிகைகள் பொருந்திய வீதிகள் அக் காஞ்சியில் நிறைந்திருந்தன.

98 □ கந்தபுராணம்

184. ஏவு பல்படை வலியினர் வெஞ்சமம் இகந்தோர்
நாவின் நான்மறை பயில்பவர் நனுகுறு நலத்தால்
கோவு நீள்நகர் மறுகெலாங் குருமணிச் சிகரத்
தேவு நீள்நகர் நிலைமையே போல்வது தெரியின்.
185. அணியின் ஓங்கலும் பன்மணிக் குவால்களு
மார்வம்
தணிலில் ஆடகக் குவைகளும் டிறவுமுன்
தழைப்பக்
கணிகள் நானுறு கற்பகம் அனையன காட்சி
வணிகர் ஆவணத் தெற்றிகள் வயின்தொறும்
வயங்கும்.
186. கங்கை மாமகள் தொல்பெரும் குலத்தர்கா சினியின்
மங்கை யாளருள் புரிதரு மகாரெனும் வழக்கோர்
செங்கண் மானிகர் வெறுக்கையர் அயன்பதம்
சேர்ந்தோர்
துங்க வீதியும் ஏனையர் மறுகொடும் தொகுமே.
187. கண்டு கேட்டவை உண்டாயிர்த்து உற்றறி கருவ்
கொண்ட ஐம்புலன் ஒருங்குற நடாத்திய
கொள்கைத்
தொண்டர் கூட்டமும் விழிவழிப் புனல்உகத்
தொழும்மை
அண்டர் கூட்டமும் அலயம் தொறும் தொறும்
அறாவால்.

184. அரசகுலத்தினர் பல படைக் கருவிகளைச் செலுத்துவதில் வல்லவர்; கொடிய போர்களை வென்றவர்; நாவினால் நான்கு வேதங்களை ஒதுகின்றவர். அந்த அரசகுலத்தினர் பொருந்தி வாழும் சிறப்பினால், அந்தப் பெரிய காஞ்சி நகரில் உள்ள அரசர் வீதி முழுவதும், இரத்தினங்கள் பதித்த சிகரங்களை உடைய சிறந்த தேவலோகத்தின் தன்மையைப் பெற்றிருந்தது.

185. நகைகளின் குவியல்களும், பல மணிகளின் குவியல்களும், தீராத ஆசை உண்டாக்கும் பொற்குவியல்களும், பிறவினை உயர்ந்த பொருள்களின் குவியல்களும் முன்னே அழகோடு திகழ, அளவிட முடியாமல் கணிதமேதைகள் வெட்கமடையுமாறு, கற்பக மரங்கள் போன்ற காட்சியைக் கொண்ட வணிகர் வீட்டுத்திண்ணைகள் அந்நகரின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் இருந்தன.

186. கங்காதேவியின் சிறந்த பழமையான குலத்தில் வந்தவர்களும், பூமிதேவியின் புதல்வர்கள் என்று வழங்கப்படுபவர்களும், திருமாலுக்கு நிகரான செல்வத்தைப் பெற்றவர்களும், பிரமன் திருவடியில் உதித்தவர்களும், ஆகிய நால்வகை வேளாளர்கள் வசிக்கும் வீதிகளும், கலப்புச் சாதியரான மற்றவர் வசிக்கும் வீதிகளுடன் அக்காஞ்சியில் நிறைந்திருந்தன.

187. சுண்டும், கேட்டும், உண்டும், மோந்தும் தொட்டு அறிந்தும் அறிகின்ற கண் முதலிய ஐம்பொறிகளையும் கொண்ட ஐம்புலன்களை ஒருவழிப்படச் செலுத்தும் கொள்கையை உடைய அடியார் கூட்டமும், கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சிந்தக் கைக் கூப்பித் தொழும் தேவர் கூட்டமும் காஞ்சியில் உள்ள எல்லாக் கோயில்களிலும் எப்போதும் குறையாமல் நிறையும்.

100 □ கத்தபுராணம்

188. ஆத் நான்முகன் எகினத்தின் அடிகளும் அமலன்
பாதியாளன்தன் உவணத்தின் அடிகளும்
பனிக்கார்
நாதன் ஊர்தரு தந்தியின் அடிகளும் நாளும்
வீதி வீதிகள் தொறும்தொறும் காண்வர விளங்கும்.
189. மாவின் ஓதையும் களிற்றினது ஓதையும் மருங்கின்
மேவு தேர்களின் ஓதையும் கவிகையாய் விரிந்த
காவு துழ்தரு மன்னர்சீர் ஓதையும் கறங்கும்
தேவ துந்துபி ஓதையும் இறுத்தில தெருவு.
190. நாட்டி யச்செயல் யாவையும் சிவனது நடனம்
பாட்டி சைத்திறம் யாவையும் அன்னதே பதியோர்
கேட்டிருப்பன யாவையும் அவனிசைக் கேள்வி
கூட்டம் யாவையும் அன்னவன் தொண்டுசெய்
கூட்டம்.
191. பாலு றும்அதிதி இழுதுதேன் இருக்கைகள் பலவும்
கோல மாகும்அந் நகரிடை யவைஉறை கூவல்
போலு மாயிடை மாதவத் தவள்அறம் புரியும்
சாலை ஆயின வரம்பிலா அடிசிலம் சாலை.
192. அளவில் பல்பகல் தம்மினும் நீங்கியோர் அடுத்த
கிளைஞர் வந்துழி எதிர்தழீஇ நன்னயம் கிளத்தி
உளம கிழ்ந்தவர்க் கூட்டும்இன் அடிசில்போல்
உறுவோர்
எளிதின் நுங்கிட வழங்குமால் ஓதன இருக்கை.

188. முதல்வனாகிய பிரமனது வாகனமான அன்னத்தின் அடிச்சுவடுகளும், பரம சிவனது பாதி உடம்பை உடைய திருமாலின் வாகனமான கருடனின் அடிச்சுவடுகளும், மேகங்களின் தலைவனான இந்திரன் ஏறிச் செலுத்தும் ஐராவத யானையின் அடிச் சுவடுகளும் காஞ்சியின் ஒவ்வொரு தெருவிலும் எவரும் காணும்படி எப்போதும் தோன்றும்.

189. குதிரைகளின் கணைப்பு ஒலியும், யானைகளின் பிளிற்று ஒலியும், பக்கத்தே தேர்கள் ஓடுகின்ற ஒலியும், நிழல் தருவதில் சோலை போல விரிந்த குடைகளால் தழப் பெற்ற அரசரை வாழ்த்தும் வாழ்த்து ஒலியும், தொடர்ந்து முழங்கும் தேவதுந்துபிகளின் ஒலியும் அந்நகரின் தெருக்களில் எப்போதும் நீங்குவதில்லை,

190, அக் காஞ்சி நகரில் நடக்கும் நடனங்கள் யாவும் சிவனை நினைவு கூரும் நடனங்களே! பாடப் படும் பாடல்கள் யாவும் அவனைப் போற்றும் பாடல்களே! அந்தநகரத்தார் கேட்டுக் கொண்டிருப்பவை யாவும் அவனுடைய புகழ் விளக்கங்களே! அங்குள்ள கூட்டங்கள் யாவும் சிவத்தொண்டு செய்யும் கூட்டங்களே!

191. அழகான அந்தக் காஞ்சி நகரில் பால் தயிர் நெய் தேன் ஆகியன இருக்கும் இடங்கள் பால் கிணறு—தயிர்க் கிணறு—நெய்க் கிணறு—தேன்கிணறு போல இருந்தன. அங்குள்ள எண்ணற்ற அன்னச்சத்திரங்கள், அந்நகரத்தில் முன்பு பெருந்தவம் புரிந்த காமாட்சியம்மை அறங்கள் செய்த தருமச் சாலையை நிகர்த்தன.

192. மிகப் பல நாட்கள் தம்மை விட்டுப் பிரிந்து சென்ற நெருங்கிய உறவினர் மீண்டும் வந்த போது, எதிர் கொண்டு தழுவி, இனிய சொற்களைச் சொல்லி, மனம் உவந்து அவர்களுக்கு அளிக்கும் சுவையான உணவைப் போல, அந்நகரத்து அன்னச்சத்திரங்கள் தம்மிடம் வருபவர் எளிதில் உண்ணுமாறு சுவையான உணவை அளிக்கும்.

102 □ கந்தபுராணம்

வேறு

193. மாட மாளிகை வாயில்தொறும்தொறும்
நீடு கண்ணுள ராமென நின்றுநின்று
ஆடு கித்திரப் பத்தி அமரரும்
நாடி நோக்கி நயந்திடப் பட்டதே.
194. எல்லை தீர்ந்த விரவிகள் தூண்டிய
சில்லி யாழித் திகிரிகண் மானுமால்
மல்லன் மாநகர் மைந்தர்கள் ஊர்தரும்
பல்வ கைச்சுடர்ப் பண்ணுறு தேர்களே.
195. வெள்ளை யாதி வியன்கவி யாவையும்
தெள்ளி தின்மொழி தென்கலையே முதல்
உள்ள பல்கலை ஒதுகின் றார் களும்
வள்ளி யோர்களும் மன்றுதொறு ஈண்டுவார்.
196. இகலும் வேழத்து எயிற்றினை ஏய்ந்திடும்
நகிலி னார்கள் நறுங்குழல் மேலிடும்
அகிலின் ஆவியும் ஆய்மணி மாடமேல்
முகிலும் வேற்றுமை இன்றி முயங்குமே,
197. பண்ணின் ஓசையும் பானலை வென்றிடும்
கண்ணி னார்கள் களிநட ஓசையும்
தண்ந ரம்பியல் தந்திரி ஓசையும்
விண்ணு ளோர்க்கும் விருந்தெனல் ஆயவே.

193. அக் காஞ்சி நகரின் மேல் மாடங்கள் - மாளிகைகள் ஆவியவற்றின் வாயில்கள் ஒவ்வொன்றிலும் சிறந்த கூத்தர்களைப் போல நின்று ஆடும் கோலத்தில் உள்ள சித்திரப் பாவை வரிசை, தேவர்களும் தேடிப் பார்த்து விரும்பும் தன்மையது.

194. வளமான அக் காஞ்சி நகரில் சிறுவர்கள், பல வகை ஒளி பொருந்திய-பல்வேறு ஒலி உண்டாக்கும் சிறு தேர்களை உருட்டி விளையாடினர். அத் தேர்கள், எண்ணற்ற தூரியர்கள் செலுத்திய வட்டமான உருளைகளைப் பெற்ற தேர்களைப் போலத் திகழ்ந்தன.

195. வெண்பா முதலிய சிறந்த பாக்களைத் தெளிவாக இயற்றுவதற்குரிய தமிழ் மொழி முதலிய பல மொழிகளில் உள்ள பல கலைகளைப் பயில்கின்றவர்களும், அவர்களுக்குப் பொருள் வழங்கும் வள்ளல்களும் அக் காஞ்சி நகரின் சபைகள் தோறும் கூடியிருப்பார்கள்.

196. ஒன்றோடு ஒன்று பகைக்கும் யானையின் தந்தங்களைப் போன்ற கொங்கைகளை உடைய மங்கையர்கள் வரசனை வீசும் தம் கூந்தலில் ஊட்டிய அசில் புகையும், மணிகள் பதித்த மாடிகள் மேலே படிந்த மேகங்களும் வேற்றுமை இல்லாமல் கலந்திருக்கும்.

197. இசைப் பாடலின் ஒலியும், கருங் குவளை மலரை வென்ற கண்களை உடைய பெண்களின் களிப்பைத் தரும் ஆடலின் ஒலியும், இனிய நரம்புகள் பொருந்திய யாழின் ஒலியும், விண்ணில் உள்ள தேவர்களுக்கு விருந்தாக அமைந்தன.

104 □ கந்தபுராணம்

198. அணிஞ் லாவும் அரம்பையர் காளையர்
நணிய தோளை நயப்புற நாகரும்
கணிகை மாதரைக் காமுற மேவலான்
மணிகொள் காஞ்சி மதன் அரசு ஆயவே.
199. கூற்றில் செல்லும் கொலைக்கரித் தானமும்
ஏற்றில் செல்லும் இடையர்தம் சேரியின்
ஊற்றில் செல்லும் ஒண்பாலும் உடனுறா
ஆற்றில் செல்லுமவ் ஆவணம் தோறுமே.

வேறு

200. பண்ணுளர் நரம்பியல் பாணிக்கு ஏற்றிட
எண்ணுள கணிகையர் இனத்தொடு ஆடலும்
கண்ணுளர் ஆடலும் காமன் ஆடலும்
விண்ணுளர் ஆடலும் வெறுப்ப மேவுமே.
201. அரிவையர் மைந்தர்கள் அணிந்து நீத்ததே
திருமகள் காமுறும் செல்வம் ஆகுமேல்
கருதரு நான்முகக் கடவுட்கு ஆயினும்
பொருவரு நகர்வளம் புகலற் பாலதோ.

வேறு

202. மாறாய்ச் சிறார்கள் எறிந்தாடிய மான்மதத்தால்
சேறாய்ப் பொற்சுண்ணத் துலர்வுஆய்ப்பணி
நீர்கள் சிந்த
ஆறாய்ப் பளிதத் தினில்வா லுகத்து ஆறு மாகி
வேறாய்ப் புலியோர் உணர்வாமென மேய வீதி.

198. பேரழகு பொருந்திய தேவ மகளிர் தேவரை விரும்பாமல் அந் நகரத்து இளைஞர்தளின் தோள்களை விரும்பினர். தேவர்களும் தேவமகளிரை - விரும்பாமல் அந்நகரத்து விலை மகளிரை விரும்பினர். அதனால் அக் காஞ்சி நகரம் மன்மதனின் அரசாங்கமாகத் திகழ்ந்தது.

199. எமனைப் போலத் திரிபும்—கொலைத்தொழில் புரியும் யானைகளின் மதநீரும், காளைகளைப்போல உலவும் இடையர்களின் சேரிகளிலிருந்து ஊற்று நீர் போலப் பெருகிப் பாயும் சிறந்த பாலும்—ஒன்றாகக் கலந்து அக் காஞ்சி நகரின் தெருக்கள் தோறும் அறு போலப் பாய்ந்து செல்லும்.

200. பண்ணை விளைவிக்கும் நரம்புக் கருவியின் இசைக்கும், வாய்ப்பாடல் இசைக்கும் பொருந்த மதிப்புக் குரிய ஆடல் மகளிர் கூட்டமாகச் செய்யும் நாட்டியமும், கூத்தார்களின் கூத்தும் ஆகிய இரண்டும், மன்மதனின் ஆடலையும் தேவ மகளிரின் ஆடலையும் வெறுக்கும்படி அக் காஞ்சி நகரில் எப்போதும் நிகழும்.

201. காஞ்சிநகரத்தின் மகளிரும் மைந்தரும் அணிந்து பின்பு நீக்கிய அணிகலன் ஆடை முதலியன, இலக்குமி கண்டு விரும்பும் செல்வங்களாகத்திகழும். இவ்வாறாயின், நிகரற்ற அந்த நகரத்து வளம், நினைப்பதற்கு அரிய பிரமனாலும் அளவிட்டுச் சொல்லத்தக்கதோ? அன்று.

202. அக் காஞ்சி நகரத்துச் சிறுவர்கள் ஒருவர் மேல் ஒருவர் வீசி விளையாடிய கஸ்தூரிக் குழம்பு கீழே சிந்திச் சேறானது. அதில் பொன்னினது பொடி சிந்த, அச் சேறு காய்ந்து விட்டது. அதில் சிவிறியில் உள்ள குளிர்ந்த நீர்த் துளிகள் சிந்த, அது ஆறாகி விட்டது. அதில் பச்சைக் கர்ப்பூரப் பொடி சிந்தியதால், அது வெண்மணலில் ஓடும் ஆறானது. இவ்வாறு ஒவ்வொரு நொடியும் வேறுபாடு பெற்று, மண்ணகத்து மனிதரின் அறிவைப் போல அந் நகரத்து வீதிகள் நிலை மாறியபடி இருந்தன. (சிவிறி—நீர் வீசும் கருவி)

106 □ கந்தபுராணம்

203. தண்டாமரை யேந்திய வானவன் தன்னை
ஒத்தான்
எண்தாவிய மாமதன் ஏதிழையார் இலஞ்சி
வண்டாமரை பூத்தன வொத்தனர் வந்து செந்தேன்
உண்டாடிய தேன்களை யொத்தனர் ஒங்கல்
மைந்தர்.
204. ஏமம் குலவு முரசங்கள் இரட்ட வாசத்
தாமம் கமழ்பந் தரின்னுடு தமக்கி யன்ற
ஓமங் களின்மா மணஞ்செய் தனர்ஊர் குலாவும்
மாமங் கலமே உலப்பின்றி மலிந்த தன்றே.
205. மாசம் திகழும் அகிலாவினொள் மாட மீதில்
பாகின் மொழியார் இளமைந்தர்தம் பாலினோச்சப்
போகுஞ் சிவிறிப் பனிநீர்புறம் சிந்த என்றும்
மேகம் சிதறும் பெயலென்ன விளங்கும் வீதி.
206. வன்மா முலையேந் தியமங்கையர் மைந்த ரானோர்
தொன்மாட மீதில் எறிந்தாடுபொற் சுண்ண மோடு
நன்மா மலர்த்தாது விசும்புற நண்ண மேகம்
பொன்மா முகிலாய்ப் பனிநீரில் பொழியும் அன்றே.

203. பெருமை பொருந்திய மன்மதன், தாமரை மலரைக் கையில் ஏந்திய தூரியனை ஒத்திருந்தான். மன்மதனால் காதல் மலரப் பெறும் மங்கையர்கள், தூரியனால் குளத்தில் மலரப் பெறும் தாமரைகளை ஒத்திருந்தனர். மங்கையராம் காதல் மலரை நாடிவரும் இளஞர்கள், தாமரையிடம் வந்து தேன் அருந்தும் வண்டுகளை ஒத்திருந்தனர்.

204. மங்கலம் பொருந்திய முரசுகள் முழங்க, மாலைகளின் வாசம் வீசும் பந்தலில், தாம் செய்ய வேண்டிய ஒமங்களைச் செய்து திருமணம் முடித்தவர்கள் ஊர்வலம் வருகின்ற மங்கலக் காட்சி அந்நகர் எங்கும் குறைவின்றி நிறைந்திருந்தது.

205. வானளாவ உயர்ந்துள்ள மாடிகளில் அகில் புகை படிந்துள்ளது. அங்கே பாகுபோல. இனிமையாய் பேசும் மகளிர், இளைஞர் மீது சிவிறி வீசும் போது அதிலிருந்து வெளிப்படும் குளிர்ந்த நீர் மாடிகளுக்கு வெளியிலேயும் சிந்தியது. அது அந்நகர வீதிகளில் எப்போதும் மேகம் பொழியும் மழைத் துளிகளைப் போல விளங்கும்.

206. சூதாட்டக் காய்களைப் போன்ற பெரிய கொங்கைகளைப் பெற்ற மங்கையரும், மைந்தரும், பழமையான மேல் மாடங்களில் பொற் சுண்ணத்தை ஒருவர் மீது ஒருவர் வீசி விளையாடினர். அப்பொற் சுண்ணத்துடன் அவர்கள் அணிந்திருந்த மலர்களின் மகரந்தங்களும் ஆகாயத்தில் நெருங்கிப் பரவ, அங்குள்ள மேகங்கள் பொன்னிற மேகங்கள் ஆயின. அவை, அவர்கள் வீசிய பனிநீரைக் கொண்ட மழையைப் பொழிந்தன.

108 □ சுந்தபுராணம்

207. தாரால் பொலிபொற் புயவீரர் தவாது செல்லும்
தேரார்ப்பு நால்வாய்க் கரியார்ப்பும்வெஞ் சேனை
யார்ப்பும்
ஏரார்ப்பு மிக்க பதிமானவர் ஈண்டும் ஆர்ப்பும்
காரார்ப்பும் வேலைக் கடலார்ப்பும் கடுத்த
அன்றே.
208. வானோக்கி நிற்கும் உலகென்னவும் மன்ன
வன்செங்
கோனோக்கி நிற்கும் குடியென்னவும் கோதில்
உம்பர்
ஆனோர்க்கு நாகர் உலகோர்க்கும் அவனி
யோர்க்கும்
ஏனோர்க்கும் நாடும் நகராகி யிருந்தது அவ்வூர்.
209. கோடும் நெறியும் இகலும்மனக் கோட்டம் ஆய
கேடும் பீணியும் முதலாகிய கேதம் யாவும்
நீடும் பரிவோடு உறைவா ரிடைநீங்க ணாலே
வீடந் நகரே எவிலென்னின் விளம்ப வற்றோ.

வேறு

210. ஏமமே தருவாச் சினைகளு மனைத்தா இலைதளிர்
செய்யபூந் துகிராக்,
காமர்பூ மணியா வுதித்தொரு காஞ்சி கண்ணரோர்
ஐவர்முன் கண்டு,
தாயினி தருளும் பொய்கையின் மருங்கேதன்னிழல்
பிரிகிலா துறலால்,
பூமியென் காஞ்சி மாபுர மெனும்பேர் புனைந்ததப்
பொருவிலா நகரம்.

207. அக் காஞ்சி நகரில் ஏற்படும் மாலை அணிந்த தோளை உடைய வீரர்கள் ஓயாமல் செல்லும் தேர்களின் ஒலி, தொங்கும் வாயை உடைய யானைகளின் ஒலி, கொடிய சேனைகளின் ஒலி, அழகான பிறநாடுகளிலிருந்து இங்கு வந்தவர்களின் பெருக்கத்தால் உண்டாகும் ஒலி, ஆகிய ஒலிகள் மேகங்களின் இடி முழக்கம் போலவும் கடல்களின் ஆரவாரம் போலவும் இருந்தன.

208. உயிர்கள் மழையை நாடி நிற்கும்; குடி மக்கள் அரசனின் செங்கோலை நாடி நிற்பார்கள். அது போலவே, குற்றமற்ற தேவர்களும், நாகலோகத்தினரும், நில உலகத்தினரும், மற்றைய உலகத்தினரும் நாடுகின்ற நகரமாக அக் காஞ்சி நகரம் திகழ்ந்தது.

209. தீயநெறியும் பகையும் மாசடைந்த மனம் என்னும் கெடுதியும் நோயும் முதலாக உள்ள தீமைகள் யாவும், அந்நகரத்தை விரும்பி வாழும் மக்களிடம் அணுகாமல் அகன்றன. அதனால், அக்காஞ்சி நகரமே முத்தி உலகம் என்று கூறுவர் என்றால், அந் நகரின் பெருமை என்னால் சொல்லக் கூடியதோ?

210. மரம் தங்கம்; கிளைகள் யாவும் தங்கம்; இலைகளும் தளிர்களும் செம்மையான அழகு செறிந்த பவளங்கள். மலர்கள், நீலமணிகள். இவ்வமைப்பில் ஐந்து திருமால்கள் முன்பு அமைத்த குளத்தின் அருகே ஒரு காஞ்சி மரம் தோன்றி, என்றும் தனது நிழல் பிரியாமல் நின்றது. அதனால் அந்த ஒப்பற்ற நகரம், பூலோகத்தினர் மதிக்கும் காஞ்சிபுரம் என்னும் பெயரைப் பெற்றது.

110 □ கந்தபுராணம்

211. சுருதியான் உறங்கு மிராத்தொறு முடிவில் துஞ்சிய
 ளுழிகள் தோறும்,
 விரையவந் துலகம் அழிந்திடும் கடலல் வியன்பதி
 யெல்லையுள் சிறிதும்,
 வருவதை யஞ்சிப் புறந்தனில் துழ வந்தொரு
 சத்திகாத் திடலால்,
 பிரளய சித்தென் றொருதிரு நாமம் பெற்றதக்
 காஞ்சியம் பேரூர்.

212. கயிலையில் அரணை அம்மைபூங் காவில் கண்
 களை முடலும் உலகில், பயிலுறு கொடிய வினையிரு
 ளகலும் பான்மையால் வந்துமா நிழற்கீழ், இயலொடும்
 பரமன் பூசனை இயற்றி யிரைத்தெழு கம்பைகண்டஞ்
 சிச், செயன்முறை தழுவக் குழைந்தருள் செய்யச் சிவபுர
 டானதச் சீரூர்.

213. விண்ணுறை மகவான் கரிபுரி தவத்தால் வெற்
 பதாய்த் தன்னை முன்தாங்கு. புண்ணிய கோடி யிபகிரி
 மிசையே பொருவிலா வேதியுத்தரத்தில், அண்ணலங்
 கடலத் திசைமுகன் வேள்வி யாற்றலும் அவற்கருள்
 செய்வான், கண்ணன்வந் திடலால் விண்டுமா புரமாங்
 கட்டுரை பெற்றதக் காஞ்சி.

214. கார்த்திரு மேனித் தண்டுழாய் 'மௌலிக் கண்ண
 னும் கமலமேல் அயனும், ஆர்த்திடும் தரங்கப் பகீரதி
 மிலைந்த அவிர்சடை அமலனும் ஆகும், ழூர்த்திகள்
 தத்தம் உலகமே போல முன்னியப் புதியமர் செயலாற்,
 சீர்த்திரி ழூர்த்தி வாசமா சியபேர் சிறந்ததக் கச்சிமா
 நகரம்.

211. பிரமன் தூங்கும் இரவு நேரமாகிய பிரளயங்கள் தோறும், வாழ்நாள் முடிவில் உயிர்கள் யாவும் இறக்கின்ற யுகங்கள் தோறும், விரைந்து உலங்களை அழிக்கின்ற கடலானது, அந் நகரின் எல்லைக்குள் எள்ளளவும் நுழைவதற்குப் பயந்து வெளியே துழ்ந்து நிற்கும்படி காளிதேவி காவல் செய்வதால், அக்காஞ்சிபுரம் 'பிரளய சித்து' என்னும் ஒரு சிறந்த பெயரைப் பெற்றது.

212. கயிலையில் ஒரு சோலையில் சிவபெருமானின் விழிகள் இரண்டையும் விளையாட்டாக முடினார், உமையம்மை. அதனால் உலகங்களில் உள்ள தீவினை என்னும் இருள் நீங்குமாறு பூலோகத்திற்கு வந்து, காஞ்சி மாமரத்துநிழலில் முறைப்படி சிவனுக்குப்பூசைசெய்தார். அப்போது சிவனது ஏவலால் பெருகி வந்த கம்பை நதியைப் பார்த்துப் பயந்து பெருமானைத் தழுவினார். பெருமான் திருமேனி குழைந்து அருள் செய்தார். அதனால் அக் காஞ்சிபுரம், 'சிவபுரம்' என்னும் பெயரைப் பெற்றது.

213. சுவர்க்க லோகத்தில் வாழும் இந்திரனது ஐராவத யானை செய்த தவப்பயனால் காஞ்சியில் உள்ள புண்ணிய கோடி என வழங்கும் அத்திகிரி என்னும் மலை வடிவு கொண்டு, திருமாலைச் சுமந்து நின்றது. அந்த அத்திகிரியில் உள்ள உத்திரவேதி என்னும் இடத்தில், தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் யாகம் செய்தான். அப் பிரமனுக்கு அருள் புரிய விஷ்ணு அங்கே வந்தமையால், அக்காஞ்சிபுரம், 'விண்டு புரம்' என்னும் சிறந்த பெயரைப் பெற்றது.

214. கரிய உடம்பையும் துளசி மணக்கும் முடியையும் உடைய திருமாலும், தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமனும், அலைவீசும் கங்கையைச் சடையில் அணிந்த சிவனும் ஆகிய மும்மூர்த்திகள், தம் தம் உலகங்களைப் போல நினைத்து அந்நகரத்தில் வாழ்ந்திருந்தனர். அதனால் அக் காஞ்சி நகரம், 'திரிமூர்த்தி வாசம்' என்னும் பெயரைப் பெற்றது.

112 □ கந்தபுராணம்

215. தரணிகண் முழுதும் புரிதரும் விரிஞ்சன் தன்மனம் புனிதமாம் பொருட்டால், திருமகள் கணவன் கமடமாய்ப் பூசை செய்திடு கச்சபாலயத்தில், அரனடி பரவி அருச்சனை யியற்றி அங்கண்வீற் றிருந்திடும் நெறியால், வரமிகு பிரம புரமென வொருபேர் மன்னியது அன்னதோர் நகரம்.

216. வீடுறு முத்தி போகமென் றவற்றில் வெஃகிய. வெஃகியாங்கு என்றுங், கூடுறு தவத்தால் வழிபடு வோர்க்குக் கொடுத்திடும் தன்மையாற் காம, பீடமென் றொருபேர் பெற்றது மலர்மேற் பிரமனே முதலினோர் தவத்தை, நாடினர் செயலால் தபோமயம் எனும்பேர் நணியது கச்சிமா நகரம்.

217. சகங்களோர் முன்றில் அறம்பெரி துளதித் தரணி யித் தரணிமா நகர்க்குள், மிகுந்தரு மத்தின் பலத்தினைத் தரலால் வியன்சகற் சாரமென் றொருபேர், புகும்பரி சுடைய தட்டசித் திகளும் பொருவின்மா தவர்க்கருள் திறத்தாற், பகர்ந்திடும் சகல சித்தியென் றொருபேர் படைத்தது கச்சியம் பதியே.

218. உன்னருங் கயிலை நாயகன் உமையை யொரு பகல் நீலியென் றுரைப்ப, அன்னவள் தனது காளிமங் கழிப்ப .வங்கதி லையைவந் தெழலும், முன்னவன் அவளை யிந்நக ரிருந்து முறைபுரிந் தருளென விடுப்பக், கன்னிகாத் திடலாற் கன்னிகாப் பென்னுங் கவின் பெயருடையது கச்சி.

215. இலக்குமி நாயகனான திருமால் ஆமை வடிவம் கொண்டு சிவனைப் பூசித்தலால் கச்சபாலயம் என்னும் பெயர் பெற்றது. உலகங்கள் அனைத்தையும் படைத்த பிரமன் தன் மனம் தூய்மை பெறுவதற்காக அக் கச்சபாலயத்துக்கு வந்து சிவனது திருவடி வணங்கிப் பூசை செய்து அந்நகரத்தில் எழுந்தருளியிருந்தமையால், அக் காஞ்சி புரம், சிறப்பு மிக்க 'பிரமபுரம்' என்னும் ஒரு பெயரைப் பெற்றது. (கமடம், கச்சபம்—ஆமை)

216. தவப்பயன் வந்து சேர்ந்தமையால் வழிபாடு செய்தவர்க்குப் பாசங்களிலிருந்து விடுதலை தரும் மோட்சம், போகம் என்னும் இரண்டினுள் விரும்பிய பொருளை விரும்பியவாறு எப்போதும் ஈந்திடும் தன்மையால் அக்காஞ்சிபுரம், 'காம பீடம்' என்னும் பெயரைப் பெற்றது. பிரமன் முதலிய தேவர்கள் தேடி வந்து அங்கே தவம் செய்வதால், அக்காஞ்சிபுரம் 'தபோமயம்' என்னும் பெயரைப் பெற்றது.

217. மூன்று உலகங்களில் மிகுந்த தருமம் உடையது இந்தப் பூலோகம். இந்தப் பூலோகத்தில் உள்ள நகரங்களின் தருமத்தின் பயனைச் சிறந்த முறையில் தருவதால் (ஒரு மடங்கு தருமம் செய்தால் அது கோடி மடங்கு தருமமாய்ப் பெருகும்) அக் காஞ்சிபுரம், 'சகற் சாரம்' (உலகங்களில் சிறப்புமிக்கது) என்னும் பெயரைப் பெறும் தன்மை உடையது. பெரிய தவசிகளுக்கு எட்டு வகைச் சித்திகளைத் தருவதால், அக் காஞ்சிபுரம் 'சகல சித்தி' என்னும் ஒரு பெயரைப் பெற்றது.

218. நினைப்புக்கு எட்டாத சிவபெருமான் ஒரு நாள் உமையை 'நீலி' என்று கூறினார். அதனால் உமை தனது கருநிறத்தை நீக்கி வெண்ணிறம் (கௌரி) பெற்றாள். 'அக் கரிய நிறத்தில் துர்க்கை வந்து தோன்றினாள். சிவபெருமான் அத்துர்க்கையை, 'நீ காஞ்சி நகரத்தில் இருந்து மூறையாகக் கர்த்தருள்' என்று அனுப்பினார். அதன்படி துர்க்கை ஆகிய கள்ளி காவல் செய்வதால், காஞ்சி நகரம் 'கன்னி காப்பு' என்னும் பெயரைப் பெற்றது. (நீலி—காளி, கருநிறத்தவள்).

114 □ கந்தபுராணம்

219. அரியதோர் கயிலைக் கணங்களில் ஒருவனானதுண் உரன்மாலதிபால், பெருமயல் கொள்ளச் சிவனிவ னொடுநீ பிறந்திருந் தின்பமுற் றெம்பால், வருகென நிலமேன் மன்னர்பால் தோன்றி மற்றவளோடு சேர்ந் தரசு, புரிதரு செயலாற் காஞ்சிதுண் உர புரமெனப் புகலின்றதுவே.

220. தன்னையே அருச்சித் திடமலர்க் கேகித் தடந்தனிற் கராவினவாய்ப் பட்டுத், தன்னையே யழைத்த தந்தியைக் காத்தவொண் புயமால், தன்னையே வேண்டித் தழன்மகஞ் செய்யத் தண்டகற்கு எண்டிசை யரசு, தன்னையீந்திடலால் தண்டக புரமாந் தனிப்பெயர் பெற்றதத் தனியூர்.

221. அழகிய அயோத்தி மதுரையே மாயை அவந்திகை காசிநற் காஞ்சி, விழுமிய துவரை யெனப்புவி தன்னின் மேலவாய் வீடருள் கின்ற, எழுநக ரத்துட் சிறந்தது காஞ்சி யென்றுமுன் னெம்பிரான் உமைக்கு, மொழி தரு நகரந் நகரெனி லதற்கு முவுல கத்துநே ருளதோ.

222. பங்கமில் வசிட்டன் பசுப்பொழி பாலி படர்ந்திடும் உத்தரம் சேயைச், செங்கம லத்தோன் முதலினோ ராட்டுந் திருநதி தென்றிசைச் செல்லும், அங்கவற் றிடையே கம்பமே முதலா மாலயத் தந்தரு வேதி, கங்கைகா ளிந்தி யிடைப்படுந் தலத்தின் முற்படுங் காஞ்சிமா நகரம்.

219. கயிலை மலையில் உள்ள சிவகணத்தவருள் ஒருவனான துண்டிரன் அங்குள்ள மாலதி என்னும் பெண்ணிடம் பேராசை கொண்டான். அதை அறிந்த சிவபெருமான், 'நீ மாலதியோடு மண்மேல் பிறந்து இன்பம் அனுபவித்த பிறகு இங்கே வருக' எனக் கூறினார். அதன்படி துண்டிரன் காஞ்சிபுரத்தில் அரசகுலத்தில் பிறந்து, அங்கே பிறந்த மாலதியை மணந்து ஆட்சி செய்தான். அதனால் அக்காஞ்சி நகரம், 'துண்டிரபுரம்' என வழங்கப் பெற்றது.

220. தம்மைப் பூசிப்பதற்காக மலா கொய்யச் சென்று, தாமரைக் குளத்தில் முதலை வாயில் சிக்கித் தம்மை நினைத்து, 'ஆதிமூலமே', என்று தம்மையே அழைத்த கஜேந்திரன் என்னும் யானையைக் காத்தவர் திருமால். அத்திருமாலை நோக்கித் தீ வளர்த்து யாகம் செய்த தண்டகனுக்கு எட்டுத் திசையையும் ஆளும் உரிமையை அளித்தார் திருமால். அத்தண்டகன் இருந்து ஆண்டதால் அக் காஞ்சிநகரம், 'தண்டகபுரம்' என்னும் பெயர் பெற்றது.

221. அழகான அயோத்தி, மதுரை, மாயை, அவந்திகை, காசி, சிறந்ததான காஞ்சி, உயர்ந்ததான துவாரகை என்று, இவ்வுலகில் மேன்மை மிக்கனவாய், மோட்சத்தைத் தருவனவாய் உள்ள ஏழு நகரங்களில் சிறப்பு மிக்கது காஞ்சி நகரமே என்று முற்காலத்தில் சிவபெருமான் உமாதேவிக்குக் கூறிய நகரம் அக்காஞ்சி நகரமே! அவ்வாறானால் முன்று உலகங்களிலும் அதற்கு நிகரான நகர் வேறு உண்டோ?

222. குற்றமற்ற வசித்த முனிவனது காமதேனு பொழிந்த பாலி ஆறு வடதிசையில் பாயும்; பிரமன் முதலிய தேவர்கள் குமரக்கடவுளை நீராட்டிய சேயாறு தென் திசையில் பாயும். அந்த இரண்டு ஆறுகளுக்கும் நடுவில் திருவேகம்பம் முதலிய திருக்கோயில்களை உடைய காஞ்சி நகரம், கங்கை—யமுனை ஆறுகளுக்கு நடுவில் பொருந்திய காசி நகரைக் காட்டிலும் முதன்மை பெறும்.

116 □ கந்தபுராணம்

223. தொல்லையோர் பிரமன் துஞ்சிய காலைத்
தோன்றிய நீத்தமே லரிபோல், செல்லுமார்க் கண்டன்
கரத்தினிற் கம்பை சேர்ந்ததோர் தனிப்பெருஞ் சூதம்,
எல்லைநீர் இகந்து வளர்தலும் மருப்பொன் றெய்தவக்
கொம்பர் தொட் டிழிந்து, நல்லுமை குறிக்கொண்
முதல்வனை வணங்கி நயந்தவன் இருந்ததந் நகரம்.

224. சமையமா றினையும் தாயென வளர்த்துச் சராசர
அணுக்களாய்ந்திடுவான், அமைதரு மெண்ணான்கு
அறத்தினைப் போற்றி யாதீபீடத்தில்வீற் றிருக்கும்,
உமையமர் காமக் கோட்டியைக் கதிரோனுடுபதி
கணங்கள்தும் தரலால், இமையவர் தமக்கும் திசையக்
கறாத இயல்புடைத் தந்நக ரென்றும்.

225. பாவமோர் கோடி புரியினு மொன்றாம் பரிவினில்
தருமமொன்று இயற்றின், ஏவரும் வியப்பக் கோடியாய்
மல்கு மின்னதோர் பெற்றியை நாடித், தேவர்கண்
முனிவர் தம்பதம் வெறுத்துச் சிவனருச்சனை புரித்
தங்கண், மேவினர் தவம்செய் திருத்தலால் காஞ்சி வியுள
கர்ப் பெருமையார் விரிப்பார்.

223. பழங்காலத்தில் ஒரு பிரமன் இறந்த போது பெருகிய பிரளய வெள்ளத்தின் மேலே தவளை போல மிதந்து சென்றார். மார்க்கண்ட முனிவர். கம்பைநதியை ஒட்டி நின்ற பெரிய மாமரம் பிரளய நீரைக் கடந்து வளர்ந்தது. நகர எல்லையில் நின்ற பிரளய வெள்ளத்தில் மிதந்த மார்க்கண்ட முனிவர் கைக்கு அம்மாமரத்தின் ஒரு கிளை அகப்பட்டது. முனிவர் கைக்கு அம்மாமரத்தின் ஒரு கிளை அகப்பட்டது. முனிவர் அக்கிளையைப் பற்றி ஏறி நகரத்துள் இறங்கி, உமையின் கொங்கை அழுந்திய குறியைப் பெற்ற ஏகாம்பர நாதரைத் தொழுது விரும்பி அங்கே இருந்தார். அந்தச் சிறப்புப் பெற்றது காஞ்சி நகரம்.

224. உட்சமயங்கள் ஆறினையும் ஒரு தாயைப் போல வளர்த்து, இயங்குதினைப் பொருள்களும் நிலத்தினைப் பெருள்களுமான எல்லா உயிர்களும் உய்யும் பொருட்டு முப்பத்திரண்டு தருமங்களைச் செய்து, ஆதிபீடத்தில் உமாதேவி வீற்றிருக்கும் இடம் காமக்கோட்டம். அதனால் சூரியனும் சந்திரனும் நட்சத்திரங்களும் அதன் மேலே செல்லாது பக்கத்தே சுற்றிச் செல்வதால் எப்போதும் தேவர்களுக்கு திசைமயக்கம் மாறாத தன்மை உடையதாகச் செய்வது, அக் காஞ்சி நகரம்.

225. அக்காஞ்சி நகரத்தில், ஒரு கோடி பாவங்கள் செய்தால் அவை ஒன்றாகக் குறையும்; விருப்பத்தோடு ஒரே ஒரு தருமம் செய்தால் அந்த ஒன்று அனைவரும் அதிசயிக்க ஒரு கோடியாய்ப் பெருகும். இத் தன்மையை அறிந்து தேவர்களும் முனிவர்களும் தம் இடங்களை நீத்து அங்கே வந்து சிவபூசை புரிந்து தவம் செய்து வாழ்ந்தனர். அதனால் சிறந்த காஞ்சி நகரத்தின் பெருமையை விரித்து உரைக்க வல்லவர் யார்? எவரும் இல்லை.

118 □ கந்தபுராணம்

226. கங்கைதன் சிறுவன் அருள்பெறு வேதாக்கண்படை கொண்டகா லையினும், அங்கவன் துஞ்சும் பொழுதிலும் காஞ்சி அழிவுறா திருந்தபான் மையினால், துங்கவெண் பிறையும் இதழியும் அரவுஞ் சுராதிபர் முடிகளும் அணிந்த, மங்கையோர் பங்கன் படைத்ததே அன்றி மலரயன் படைத்ததன் றதுவே.

227. அரியபல் விசையும் மறைபுனல் கங்கை அருஞ்சிலை இலிங்கமங் குறைவோர், சுரர்தரு வனைத்தும் கற்பக மின்பம் துய்ப்பது வேள்வி ஊண் பூசை, உரைசெப நடத்தல் வலம்வரும் தன்மை உன்னலே தியானம்வீழ்ந் திடுதல், பரனடி வணக்க மாவது காஞ்சிப் பதிக்கலால் எந்நகர்க் குளதே.

228. கணமுகில் செக்கர் போர்த்தெனுங் கரிய கஞ்சகக் செந்நிறக் கடவுள், மணிசுடர் வயிரக் கிம்புரி மருப்பு மால்கரி முகத்தவன் வருதூர் துணிபட வெறிந்த வேலவன் அயன்போல் தோன்றிய சாத்தன்மால் விசயை இணையில்சீர்க் காளி முதலினோ ரென்று மினிதுகாத்திடுவதந் நகரம்.

226. கங்கையின் புதல்வனான முருகனது அருளைப் பெற்ற பிரமன் உறங்கிய பிரளயத்திலும் அப் பிரமன் ஆயுள் முடிந்து இறக்கும் கற்பக காலத்திலும் காஞ்சி அழியாமல் நிலைத்திருந்தது. அத்தன்மையால், பிறை நிலா — கொன்றைமலர் — பாம்புகள் — பிரமன் முதலிய தேவர்களின் தலைகளாலான மாலை ஆகியவற்றை அணிந்த சிவபெருமானால் படைக்கப் பட்டது அந் நகரம். அன்றிப் பிரமனால் படைக்கப்பட்டது அன்று.

227. அக் காஞ்சி நகரத்தில் உள்ள பல வகை ஒலிகள், அரிய வேத ஒலிகள் ஆகும்; நீர்கள் அனைத்தும் கங்கை; கற்கள் யாவும் சிவலிங்கங்கள்; மரங்கள் யாவும் கற்பகங்கள்; இன்பம் அனுபவிக்கும் செயல்கள் யாவும் வேள்விகள்; உண்ணும் செயல்கள் யாவும் பூசை; உரைக்கும் சொற்கள் யாவும் மத்திர ஜெபம்; நடக்கும் செயல்களையாவும் திருக்கோயில் வலம் வருதல்; நினைப்புகள் யாவும் தியானம்; விழும் செயல்கள் யாவும் சிவனடி வணக்கம். இவ்வாறு சாதாரணமானவை சாலச் சிறந்தவையாக மாறுவது அக் காஞ்சி நகரம் ஒன்றிற்கு அல்லாமல் வேறு எந்த நகரத்துக்கு உள்ளது?

228. கருமேகங்கள் செம்மேகத்தைச் சூழ்ந்தது போலக் கருப்புச்சட்டை அணிந்த சிவந்த திருமேனி உடைய வைரவர், இரத்தினம் பதித்த கிம்புரி ஒற்றைக் கொம்பு பொருந்திய பெரிய யானை முகத்தை உடைய விநாயகர், சூரபன்மனை இரு கூறாகும்படி செய்த சுப்பிரமணியர், பிரமனைப் போல் தோன்றிய ஐயனார், திருமால், துர்க்கை, நிகரற்ற சிறப்புப் பெற்ற காளி முதலான கடவுளர் என்றும் இருந்து காவல் காத்திடும் சிறப்புப் பெற்றது, அக்காஞ்சி நகரம்.

120 □ கந்தபுராணம்

229. அறுசம யத்தில் கடந்தசை வத்தின் அன்றிவி
டிவதெனத் தெளிந்து பிறாறி 'யாது' தொன்மைபோ
லிருந்து பிஞ்சுகன் மீதுகன் மலரால்; எறிதரு தேரர்
அன்பர்தம் கலிங்க மெழிலிகள் நனைத்தலுஞ் சிரத்தை,
முறைபுரி சிலைமேல் மோதினோர் முதலோர் முத்த்பெற்
றுடையதம் முதார்.

230. ஈசன தருளாற் கயிலையை நீங்கி இமையமா
மயிலறம் புரிவான், காசியிலிருந்து முடிவுறா தேகிக்
கனகமா நீழலிற் பரனைப், பூசனை புரிந்து கம்பைகண்
டஞ்சிப் பூண்முலை வளைக்குறிப் படுத்தி, ஆசிலா
வருள்பெற் றின்னுநோற் றிடலால் அனையகாஞ்
சிக்குநேர் அதுவே.

231. ஆருயிர் முழுதும் வீடுபெற் றுய்வான் அறம்புரி
சாலைய தணித்தாப், பேரரவு இறைவன் தவத்தின்மு
னிருந்த பிலத்திடைக் கோயில் கொண் டென்றும், பூரணி
நோற்றுவழிபட , அனையாள் பூசனை கொண் டியா
வர்க்கும் காரண மான் பரசிவன் அனந்த கலையொடு
நிலையதக் காஞ்சி.

229. ஆறு வகை அகச் சமயங்களுள் சைவ சமயத் தார் அல்லாமல் பிற சமயங்களால் மோட்சம் பெறுவது இயலாது என்பதைப் புரிந்து கொண்டு, பிறர் யாரும் அறியாதவாறு முன்னைய புத்தமதத்தினரின் வேடத் திலேயே இருந்து கொண்டு, சிவபெருமான் மீது கல் ஆகிய பூவினை எறிந்தவர், சாக்கிய நாயனார். சிவனடியாரின் ஆடைகளை மழை நனைத்துவிட, 'சூரியன் மறைவதற்கு முன் ஆடையைத் தருவோம்' என்னும் வாக்குத் தவறிப் போகிறதே என்று கல் மீது தம் தலையை மோதிக் கொண்டவர், திருக் குறிப்புத் தொண்ட நாயனார். இவர்களைப் போன்ற பல அடியார்கள் மோட்சம் பெற இடமாக இருந்தது, அக் காஞ்சி நகரம்.

230. இமயமலை அரசனுடைய மகளான உமாதேவி, சிவபெருமானது திருவருளின்படி கயிலையை நீங்கி, அறம் புரிவதற்காகக் காசிக்கு வந்தார். காசியில் அவ்வறம் முற்றுப் பெறாததால் அதைவிட்டு, காஞ்சியில் உள்ள பொன் மயமான மாமரத்தின் நிழலில் சிவனைப் பூசித்தார். பூசைக்குச் சோதனையாய் வந்த கம்பை ஆற்றைக் கண்டு பயந்து, தம் முலைகளின்—வளையல்களின் சவடுகளைச் சிவனிடம் உண்டாக்கி, குற்ற மற்ற திருவருளைப் பெற்று, இன்னும் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். அத்தகைய சிறப்புப் பெற்ற காஞ்சி நகருக்கு நிகரானது அக் காஞ்சி நகரமே!

231. அரிய ஆன்மாக்கள் அனைத்தும் மோட்சம் பெற்று உய்யுமாறு, முப்பத்திரண்டு அறங்களைப் புரியும் சாலைக்கு அருகே, மாபதுமன் என்னும் பாம்பரசன் முன்பு தவம் செய்த பிலத்தின்கண், காமாட்சி அம்மை கோயில் கொண்டு தவம் செய்து என்றும் சிவனைப் பூசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அனைவருக்கும் மூல காரணனான சிவன், அந்த அம்மையின் பூசையை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார். இவ்வாறு அளவற்ற கலைகளோடு நிலைபெற்றிருப்பது அக்காஞ்சி நகரம்.

122 □ கந்தபுராணம்

232. இன்னமும் உமையாள் நோற்றிடு மாங்கே
இறப்பினும் பிறப்பினும் நிலையாய், மன்னியே உறினு
மொருகண மேனும் வைகினும் மறைகளாம் தனிமா,
நன்னிழ லிருந்த பரஞ்சுடர் புரியும் நடந்தரிசிக்கினு
மதனை, உன்னினும் முத்தி வழங்குகாஞ் சியைப்போல்
உலகில்வே றொருநக ருளதோ.

233. கண்ணுதல் பரனும் தண்துழாய் மலிவுக் க்டவுளும்
கமலமேல் அயனும், விண்ணவர்க் கிறையும் கொற்றமா
லினியும் மேலைநாள் பிறந்ததொன் மனுவும் தண்ணளி
புரிதுண் டரனும் நள்ளார் சமர்த்தொழில் கடந்ததண்
டகனும், அண்ணலங் கரிகால் வளவனும் பிறரும்
அரசுசெய் தளித்ததந் நகரம்.

234. வேலை தழ் உலகின் எங்கணும் இருபால் வீட்டினை
வெஃகினோர்க் குதவும், ஆலய நூற்றெட் டுள்ளமற்
றவற்றுள் ஐம்முகப் பரஞ்சுட ரமரும் கோலமார் நிலயம்
இருபது மாயோன் கோநகர் எட்டுமாக் குழமி, நாலெழு
தான முள்ளவந் நகர்போல் நாம்புகழ் நகரமற்று
எவனோ.

235. கச்சபா லயம் ஏ கம்பமே மயானம் கவின்கொள்கா
ரோணமரீ காளம், பச்சிமா லயம்நல் லநேகபம் கடம்பை
பணாதர மணீச்சரம் வராதம், மெய்ச்சர கரமுன்
னிராமம்வீ ரட்டம் வேதநூ புரமுருத் திரர்கா, வச்சிர
னகரம் பிரமமாற் பேறு மறைசையாஞ் சிவாலய மிருபான்.

232. உமாதேவி இப்போதும் தவம் செய்து கொண்டிருக்கும் அந்த காஞ்சி நகரத்தில் பிறந்தாலும், இறந்தாலும், நிலைத்து வாழ்ந்தாலும், ஒரு நொடிக் காலமே தங்கினாலும், வேதத்தின் வடிவமான மாமரத்தின் நிழலில் இருக்கும் சிவபெருமான் செய்யும் நடனத்தைப் பார்த்தாலும், அந்த நடனத்தை நினைத்தாலும் மோட்சம் கிடைக்கும். இவ்வாறு முக்தி வழங்குகின்ற காஞ்சி நகரத்தைப் போல இவ்வுலகத்தில் வேறு புண்ணிய நகரம் உள்ளதோ? இல்லை.

233. நெற்றி விழி பெற்ற சிவனும், துளசி துடிய முடியை உடைய திருமாலும், தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமனும், தேவர்க்கு அரசனான இந்திரனும், வெற்றியை உடைய துர்க்கையும், முற்காலத்தில் பிறந்த பழைய மனுவும், அன்பு செய்யும் துண்டரனும், பகைவரது போர்த்தொழிலை வென்ற தண்டகனும், பெருமை பொருந்திய கரிகால் வளவனும், இவரைப் போன்ற பிறரும், அரசாட்சி செய்து காக்கப் பெற்றது, அக் காஞ்சி நகரம்.

234. விரும்பியவர்களுக்குப் பதமுத்தி—பரமுத்தி என்னும் இருவகை முத்திகளைத் தருகின்ற கோயில்கள், கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகில் நூற்றெட்டு உள்ளன. அவற்றுள், ஐந்து முகங்களை உடைய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் அழகிய கோயில்கள் இருபதும், திருமால் கோயில்கள் எட்டும் சேர்ந்து மொத்தம் இருபத்தெட்டுக் கோயில்கள் இருக்கப் பெற்ற அக் காஞ்சி நகரம் போல, நாம் புகழத் தக்க நகரம் வேறு எது? எதுவும் இல்லை,

235. கச்ச பாலயம், திருவேகம்பம், திருமயானம், திருக்காயாரோகணம், மகாகாளேசம், திருமேற்றளி, அநேகபேசம், கடம்பை, பணாதரேசம், மணீசம், வராகேசம், சுரகரேசம், பரசுராமேசம், வீரட்டகாசம் வேதநாபுரம், உருத்திரர்கர், இந்திராலயம், சதுர்முக சங்கரம், திருமாற் பேறு, திருவோத்தூர்—ஆகிய சிவாலயங்கள் இருபது ஆகும்.

124 □ கந்தபுராணம்

236. கரிகிரி அட்ட புயம்திரு வெஃகாக் கருதுமூ
ரகஞ்சகா ளாங்கம், சுரர்புகழ் நிராகா ரந்நிலாத் திங்கட்
டுண்டநற் பாடக மினைய, அரி திரு முற்ற மெட்டவை
யன்றி அறுபதி னாயிர நிலயம் பரசிவன் சத்திகுமரர்மால்
புறத்தோர் பலரும்வீற் றிருப்பதப் பதியே.

237. ஒன்றுதீ விளக்கம் ஈரிடம் ஒருமுன் றுற்றிடு
தெற்றிநான்கு அரணம், நின்றிடு த்ருவைந் தாறுபுள்
ளேழு நெடுநதி யெண்பொது வொன்பான், மன்றலம்
பொய்கை வியன்சிலை யொருபான் மன்றவை பத்தின்மே
லொன்று, நின்றமர்ந் தொழுகு நெறியில்அற் புதமாய் நிக
ரிலாது உறையுமந் நகரம்.

238. சிறந்திடு மதியும் இரவியும் மாழ்கச் செகமெலாந்
தனதொளி பரப்பி, அறம்புரி காமக் கோட்டிமந் திரத்துள்
அம்மைவாழ் பிலத்தினுள் அழியா துறைந்திடு தாண்டா
விளக்கமொன் றுதித்த வுயிர்த்தொகை யிறந்திடா
விடமொன்று, இறந்திடு முயிர்கள் பிறந்திடா இடமொன்று
எம் பிரா னிருந்தவீ ரிடமே.

239. தோற்றுயிர்க் குணவு நல்குமோர் தெற்றி சொற்
றவை உதவு மோர் தெற்றி, தேற்றுசொல் முகர்க் களிக்கு
மோர் தெற்றி தெற்றி முன் றிவைநகர் எல்லை, ஈற்றினில்
கீழ்பால் அளக்கருந் தென்பா லியல் பெரும் பெண்ணை
நன் னதியும், மேற்றிசைப் பவள சயிலமும் வட பால்
வேங்கட வெற்புநான் கரணே.

236. அத்திகிரி, அட்டபுயம். திருவொஃகா, திருவூர் கம், சகாளாங்கம், நிராதாரம், சந்திரகண்டம், திருப் பாடகம் என்னும் இந்தத் திருமால் கோயில்கள் எட்டு ஆகும். அவை அல்லாமல் அறுபதினாயிரம் கோயில்களில் பரமசிவன் உமாதேவி அவர்களுடைய புதல்வர்கள், திருமால், புறச் சமயத் தெய்வங்கள் ஆகிய பலரும் வீற்றிருக்கப் பெறுவது, அக் காஞ்சி நகரம்.

237. ஒரு தூண்டாவிளக்கு, இரண்டு இடங்கள், மூன்று திண்ணைகள், நான்கு அரண்கள், ஐந்து மரங்கள், ஆறு பறவைகள், ஏழு நதிகள், எட்டுப்பொதுக்கள், ஒன்பது குளங்கள், பத்துக் கற்கள், பதினொரு மன்றுகள் ஆகிய இவைகள் நின்றும் இருந்தும் நடந்தும் இயல் கின்ற முறையினால் அற்புதமாகி நிகரற்று இருக்கப் பெறுவது அக் காஞ்சி நகரம்.

238. சிறப்புப் பெற்ற சந்திரனும் தூரியனும் ஒளி மங்கும்படி உலகம் முழுதும் தனது பேரொளியைப் பரப்பி, முப்பத்திரண்டு அறங்களைச் செய்வதற்கு இடமாக இருப்பது காமக்கோட்டி, அந்தக் கோயிலில் காமாட்சி அம்மை எழுந்தருளியிருக்கும் பிலத்தில், அணையாமல் இருக்கும் தூண்டா விளக்கு ஒன்று உள்ளது; பிறந்த உயிர்க்கூட்டம் இறக்காத இடம் ஒன்று உள்ளது; இறந்த உயிர்கள் மீண்டும் பிறக்காத இடம் ஒன்று உள்ளது. இந்த இரண்டு இடங்களும் எம் இறைவனாகிய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் இடங்கள் ஆகும்.

239. ஒரு திண்ணை, தன்னை அடைந்த உயிர்களுக்கு உணவைக் கொடுக்கும். ஒரு திண்ணை கேட்ட பொருளைக் கொடுக்கும்; ஒரு திண்ணை ஊமைகளுக்குத் தெளிவாகப் பேசும் திறனைக் கொடுக்கும். இந்த மூன்று திண்ணைகளும் அக் காஞ்சி நகரத்துக்கு எல்லைகளாக அமைந்துள்ளன. கிழக்குப் பக்க முடிவில் கடலும், தெற்குப் பக்க முடிவில் பெண்ணையாறும், மேற்குப் பக்க முடிவில் பவள மலையும், வடக்குப் பக்க முடிவில் வேங்கட மலையும், அக் காஞ்சி நகருக்கு அரண்கள் ஆகும்.

126 □ கந்தபுராணம்

240. மறைகளின் உருவாய்ப் பொன்மலர் தனிமா
மலரொடு காயிலாது என்றுஞ், செறிதரு பலங்க ளுதவிநுங்
கினர்க்குச் சித்திகள் வழங் குறும் எகினம், வெறிமலர்
பலவும் மலர்ந்திடு மதாகம் விண்ணினை நோக்குமோர்
அத்தி, நறுநிழல் பிரியாது இருந்ததோர் காஞ்சி நன்னகர்
தன்னில்ஐந் தருவே.

241. உம்பர் ஊண் பகிரும் சாதகம் மணிகள் உதவிடும்
அன்னம் நூலுரைத்துக், கொம்புறு கிள்ளை யலகுசொல்
லாந்தை குறைபெறிற் கூவுறாக் கோழி, இம்பரில் பாவம்
துடைத்திடும் நேமி இவையறு புள்ளெழு நதிதான்,
கம்பைநற் பம்பை மஞ்சளிர் பிச்சி கலிச்சிபொன்
மண்ணிவெஃகாவே.

242. குரைபுனல் வேட்டோர்க் குதவியே திரியும் கூவலம்
பொதுக்குறு முயல்போய்க், கறிதொடர் பொதுவே
ழிசையுறு பொதுமால் கண்துயின் றிடுபொது வேறோர்,
உருவுசெய் பொதுவோர் புற்றின்மா முழுவ மொலித்திடும்
பொதுத்திசை மயக்கம், புரிதரு பொதுவென்னம்மை
நோற் றருளும் பொற்பொது விவைகள் எண்பொதுவே.

240. வேதங்களின் வடிவமாகி, பொன்மலர்கள் பூக்கும் ஒப்பற்ற மாமரம், மலர்களும் காய்களும் இல்லா மல் எப்போதும் பழங்களையே கொடுத்து அவற்றை உண்டவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பிய சித்திகளைக் கொடுக்கும் புளியமரம், மணம் வீசும் பலவகை மலர்கள் மலரும் இருப்பை மரம், வாளை நோக்கி உயர்ந்திருக்கும் ஓர் அத்திமரம், நல்ல நிழல் பிரியாமல் இருக்கப்பெற்ற ஒரு காஞ்சி மரம்—ஆகிய இவைகள், அக் காஞ்சி நகரில் உள்ள ஐந்து மரங்கள் ஆகும்.

241. தேவாமிர்தத்தைப் பங்கிட்டுத் தருகின்ற சாத கப் பறவை, இரத்தினங்கள் தரும் அன்னம், நல்ல நூல்களை ஒதிக்கொண்டு கிளைகளில் தங்கும் கிளி, சோதிடம் சொல்லும் ஆந்தை, ஏதேனும் குறை வருவ தாயின் அக் காலத்தில் கூவாத கோழி, இவ்வுலகில் செய்கின்ற பாவங்களைப் போக்கும் சக்கரவாகப்பறவை ஆகியவை அக் காஞ்சியில் உள்ள ஆறு பறவைகள் ஆகும். கம்பை ஆறு, பம்பை ஆறு, மஞ்சள் ஆறு, பிச்சி ஆறு, கலச்சி ஆறு, மண்ணி ஆறு, வெங்கா ஆறு ஆகியன அந் நகரில் உள்ள ஏழு ஆறுகள் ஆகும்.

242. தாகம் கொண்டவருக்கு நீரைத் தருகின்ற கிணற்றை உடைய பொது, சிறிய முயல் சென்று பெரிய யானையை விரட்டுகின்ற பொது, சப்தஸ்வரங்கள் ஒலிக்கும் பொது, திருமால் அறிதுயில் கொள்ளும் பொது, ஓர் உருவத்தை வேறு உருவமாக மாற்றும் பொது, ஒரு புற்றிலே பெரிய முழவு ஒலிக்கும் பொது, திசை மயக் கத்தை ஏற்படுத்தும் பொது, எம் அன்னையாகிய காமாட்சி தவம் செய்யும் பொது.—ஆகிய இவை அக் காஞ்சி நகரில் உள்ள எட்டுப் பொதுக்கள் ஆகும். (பொது—பொதுவிடம்; அம்பலம்)

128 □ கந்தபுராணம்

243. முன்னுறு பிணிகள் மாற்றிடும் பொய்கை முதல்வர்கள் முடிவுறும் காலைச், செந்நிற மாகும் பொய்கைமுக்காலம் தெரித்திடும் பொய்கைகண் னுதலோன், தன்னடிகாட்டும் பொய்கைவேண்டியது தந்திடும் பொய்கைமெய்ஞ் ஞானம், பொன்னிறம் செல்வம் வசீகரம் தருநால் பொய்கையோ டொன்பதாம் பொய்கை.

244. விடந்தனை அகற்று மொருகல்ஆ ருயிர்கள் மெய்ப்பிணி மாற்றிடுமொருகல், அடைந்தவ ரெல்லா மிமையவ ராக அளித்திடும் ஒருகல் வெம் படையால், தடிந்திட வேறாய்த் துணிபடு முடவஞ் சந்துசெய் வித்திடு மொருகல், நெடும்படை வரீனும் அவையிரிந் தோட்நிலை பெறீஇ நிற்குமாங் கொருகல்.

245. துஞ்சினர் தம்மையெழுப்புமாங் கொருகல் தொல்வழக் கறுத்திடும் ஒருகல், எஞ்சலில் நிதியம் கெடுத் துளோர் வினவில் ஈதெனக் காட்டிடு மொருகல் விஞ்சிய வினைகள் தீர்த்திடு மொருகல் வேந்தருக் கரசியலுதலித், தஞ்சம தாக நின்றிடு மொருகல் தக்ககல் ஐயிரண்டவையே.

246. அயல்மனைச் சென்றோர் கணவரைப் பிழைத்தோர் அடிகளை இகழ்ந்துளோர் அணுகில், துயருறு டுகை யாக்குமோர் மன்றம் சோர்முன் சுழலுமோர் மன்றம், வியனிறிம் பலவாத் தோன்றுமோர் மன்றம் விஞ்சைகள் வழங்குமோர் மன்றம், மயல்புரி கின்ற பொழுதோடு திசையின் மயக்கறத் தெளிக்குமோர் மன்றம்.

243. முன்னரே தோன்றித் தொடரும் நோய்களைப் போக்கும் குளம், அரசர்கள் இறக்கும்போது சிவந்த நிறத்தைப் பெறும் குளம், மூன்று காலச் செய்திகளைத் தெரிவிக்கும் குளம், சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைக் காட்டும் குளம், விரும்பிய பொருளைத் தருகின்ற குளம் மெய்ஞ்ஞானம் தரும் குளம், பொன்னிறம் தரும் குளம், செல்வம் தரும் குளம், வசியப்படுத்தும் திறனைத் தரும் குளம்- ஆகியஇவை, அக் காஞ்சி நகரில் உள்ள ஒன்பது குளங்கள் ஆகும்.

244. ஒரு கல் உடம்பில் ஏறிய விஷத்தை நீக்கும்; ஒரு கல் உயிர்கள் கொண்ட உடம்பில் தோன்றும் நோய்களை நீக்கும்; ஒரு கல் தன்னிடம் வந்தவர் அனைவரையும் தேவர்களாக மாற்றும்; ஒரு கல் வாள் முதலிய கருவியால் வெட்டப்பட்டு இரு துண்டான உடலை ஒன்றாகப் பொருத்தி விடும்; ஒரு கல் ஆயுதங்கள் வந்தாலும் அவை அஞ்சி அங்கிருந்து ஒடும்படி செய்து அங்கே நிலை பெற்று நிற்கும்.

245. ஒரு கல் இறந்தவர்களை உயிர்ப்பிக்கும், ஒரு கல் பழைய வழக்குகளைத் தீர்க்கும்; ஒருகல், பெருஞ் செல்வத்தை இழந்தவர்கள் வந்து கேட்டால், 'இதோ உள்ளது' என்று காட்டும்; ஒரு கல் பெருகிய தீவினைகளைத் தீர்க்கும்; ஒரு கல் அரசர்க்கு அரசாட்சி அளித்து அதற்குத் துணையாக நிற்கும்—ஆகிய இவை அக் காஞ்சி நகரில் உள்ள பத்துக் கற்கள் ஆகும்.

• 246. பிறர் மனைவியை அடைந்தவர்களும் கணவனுக்குத் துரோகம் செய்தவர்களும் சான்றோர்களை ஏசியவர்களும் வந்தால் அவர்களை ஊமையாகச் செய்யும், ஒரு மன்றம்; திருடர்கள் வந்தால் அவர்கள் முன் சமூலும், ஒரு மன்றம்; சிறந்த நிறங்கள் பலவாகத் தெரியும், ஒரு மன்றம்; வித்தைகளைக் கொடுக்கும், ஒரு மன்றம்; காலமயக்கத்தையும் திசை மயக்கத்தையும் நீக்கித் தெளிவுண்டாக்கும், ஒரு மன்றம்.

130 □ கந்தபுராணம்

247. நாகரு ருய்க்கும் பிலத்ததோர் மன்றம் நவமணி யுதவுமோர் மன்றம், மாகர்பே ரமிர்தம் இருக்குமோர் மன்றம் வடிவினை மறைப்பதோர் மன்றம், மேகநின்றறாது பொழியுமோர் மன்றம் வியன்பகல் கங்குலாக் கங்குல், ஆகிய பகலா விருப்பதோர் மன்றம் ஐயிரண் டொன்று மன்று அவையே.

248. ஈங்கிவை அன்றிச் சிலைகளும் தருவும் இடங்களும் கூவலும் நதியும், பாங்குறு குளனுந் தீர்த்தமும் பிலமும் பழனமும் சோலையும் பிறவும், ஆங்கவை அனந்த கோடியுண் டோரொன் றளவில்அந் புத்ததன அவற்றைப், பூங்கம லத்தோன் சுருக்கற ஷிரித்துப் புகலினு முலப்புற வற்றோ.

249. தோட்டலர் வனசத் திசைமுகன் முன்னம் சொற் றனன் அவனடி வணங்கிக், கேட்டருள் சனகன் வியாத னுக் குரைப்பக் கேடில்சீர் வியாதனங் குணர்ந்து, மாட்டுறு துதன் தனக்கியம் புதலும் மற்றவன் முனிவரார்க்கு இசைத்த, பாட்டினில் அடங்காக் காஞ்சியின் பெருமை பகர்ந்திடத் தமிழனுக்கு எளிதோ.

250. சொற்படு இனைய காஞ்சித் தொல்நகர் அதற்கு
நாப்பண்
கற்புறும் இமைய வல்லி கருணையால் வைகி
நோற்கும்
பொற்புறு காமக் கோட்டம் போலவே அதற்கோர்
சாரில்
எற்படு குமரகோட்டம் என்றொரா லயமுண்
டன்றே.

247. அடைந்தவர்களை நாகலோகத்தில் சேர்க்கின்ற பிலத்தை உடையது, ஒரு மன்றம்; நவரத்தினங்களைத் தருவது, ஒரு மன்றம்; தேவர்களின் உணவான தேவாமிர்தத்தைப் பெற்றிருப்பது, ஒரு மன்றம்; உருவத்தைப் பிறர் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைப்பது, ஒரு மன்றம்; மேகங்கள் துழ்ந்து ஓயாமல் மழை பெய்து கொண்டிருப்பது, ஒரு மன்றம்; பகல் இரவாகவும், இரவு பகலாகவும் இருக்கச் செய்வது, ஒருமன்றம்— இவை அக் காஞ்சி நகரில் உள்ள பதினோரு மன்றங்கள் ஆகும்.

248. மேற் கூறியவை அல்லாமல், அவை போன்ற அற்புதத்தை உடைய கற்களும் மரங்களும் இடங்களும் கிணறுகளும் ஆறுகளும் குளங்களும் தீர்த்தங்களும் பிலங்களும் வயல்களும் சோலைகளும், இவை போன்ற பிறவும் ஆகிய அவை அநேக கோடிகள் உள்ளன. அவை ஒவ்வொன்றும் அளவிலாத அற்புதத்தை உடையன அவற்றைப் பிரமன் எதையும் சுருக்காமல் விரித்து உரைத்தாலும், முடிவு பெறத்தக்கவை ஆகுமோ? ஆகாது.

249. இதழ் விரித்த தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் காஞ்சியின் மகிமையை முற்காலத்தில் சனகனுக்குச் சொன்னான். அவன் திருவடி வணங்கி அதைக் கேட்ட சனகன், வியாச முனிவனுக்குச் சொன்னான். அழியாத புகழை உடைய அந்த வியாசன் அதை, தன்னை அடைந்த துதமுனிவனுக்குச் சொன்னான். அச் துதமுனிவன் அதை நைமிசாரணியத்தில் வசித்த முனிவர்க்குச் சொன்னான். அந்தக் காஞ்சியின் பெருமையைக் சொல்வது, சிறியேனாகிய எனக்கு எளிதாகுமா? ஆகாது.

250, இத்தகைய புகழ் பொருந்திய பழமையான காஞ்சி நகரத்தின் நடுவே, இமவானின் மகளான—கற்பு மிகுந்த உமாதேவி தங்கித் தவம் செய்யும் காமக் கோட்டத்தைப் போலவே, அதற்கு அருகே ஒளி மிகுந்த குமர கோட்டம் என்னும் ஒரு கோயில் உள்ளது.

132 □ கந்தபுராணம்

251. ஆவதோர் குமர கோட்டம் அதனிடே அரன்கண்
வந்து
தூவுடை யெஃகல் ஒன்றாற் துர்முதல் தொலையச்
செற்றுத்
தேவர்வெம் சிறையை மாற்றிச் சேண்மக பதிக்கு
நல்கி
மேவிய குமர மூர்த்தி வியத்தக வுறையும் மாதோ.
252. மேவரும் கூடல் மேலை வெற்றினில் அலைவாய்
தன்னில்
ஆவினன் குடியில் நல்லே ரகந்தனில் தணிகை
யாதிப்
பூவுல குள்ள வெற்பில் பொற்புறும் ஏனை
வைப்பில்
கோவில்கொண் டருளி வைகும் குமரகோட்டத்து
மேயோன்.
253. வச்சிரம் எடுத்த செம்மல் வைகிய துறக்கம் தன்னில்
அச்சதன் பதத்துக் கப்பால் ஆனதன் பதத்தில்
விண்ணோர்
மெச்சுறு கந்த வெற்பில் வீற்றிருந் தருளு மாபோல்
கச்சியில் குமர கோட்டம் காதலித் தமரும் கந்தன்.
254. ஈண்டுள் தரணி முற்று மெல்லைதீர் வான வைப்பும்
ஆண்டகை மகவான் சீரு மம்புயன் முதலோர்
வாழ்வும்
மடண்டிடல், பிறத்தல் இன்றி மன்னிய வீடும்
போற்றி
வேண்டினர் வேண்டி யாங்கு வேலவன் புரிந்து
மேவும்.

251. சிவனது நெற்றி விழியிலிருந்து தோன்றி, தூர பன்மனை ஒரு தூய வேலினால் அழியும்படி கொண்டு தேவர்கள் அனுபவித்த கொடுஞ் சிறையை நீக்கி, இந்தி ரனுக்குச் சுவர்க்க லோகத்தைக் கொடுத்துக் காஞ்சியில் எழுந்தருளிய குமரக் கடவுள், அந் நகரில் உள்ளதான அக் குமர கோட்டம் என்னும் கோயிலில் சிறப்புடன் வீற்றிருக்கிறார்.

252. குமர கோட்டத்தில் விரும்பி வீற்றிருக்கும் முருகன், மதுரைக்கு மேற்கே உள்ள திருப்பரங்குன்றத் திலும், திருச்சீரலைவாயிலும், திருவாவினன் குடியிலும், திருவேரகத்திலும், திருத்தணிகை முதலிய பூலோகத்தில் உள்ள மலைகளிலும், அமகு நிறைந்த மற்றைய இடங் களிலும் திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருப் பாள்.

253. வச்சிராயுதம் ஏந்திய இந்திரன் வாழும் இந்திர லோகத்திலும், விஷ்ணு லோகத்துக்கு மேலே உள்ள கந்தலோகத்திலும், தேவர்கள் போற்றும் கந்தகிரியிலும் விரும்பி எழுந்தருளியிருப்பதைப் போல, காஞ்சி நகரத் தில் உள்ள குமரகோட்டத்தில் விரும்பி வீற்றிருக்கிறான் கந்தன்.

254. இப்பூலோகம் முழுவதையும், எல்லையற்ற தேவலோகம் முழுவதையும், ஆண்டகைமை பெற்ற இந்திரனது சிறப்பையும், பிரமன் முதலிய தேவர்களின் வாழ் வையும், இறப்பும் பிறப்பும் இல்லாமல் நிலைபேறு உடைய மோட்சத்தையும், தம்மை வணங்கி வேண்டியா் களுக்கு, அவர்கள் வேண்டியவாறே அளிக்கும் வேலன் அக் குமர கோட்டத்தில் விருப்பத்தோடு வீற்றிருக் கிறான்.

134 □ கந்தபுராணம்

255. கொண்டலை அளக்கும் நொச்சிக் குமரகோட்.
 டத்துச் செல்வேள்
 கண்டிகை வடமும் தூநீர்க் கரகமும் கரத்தி
 லேந்திப்
 பண்டையில் அயனை மாற்றிப் படைத்தருள்
 வேடம் தாங்கி
 அண்டர்கள் எவரும் போற்ற வருள்புரிந்
 தமர்ந்தான் அன்றே.
256. ஆயதோர் காஞ்சி முதூர் அதனிடையம்பு யத்தின்
 மேயவன் தனது புந்தி விமலமாம், பொருட்டால்
 மேனாள்
 மாயவன் கமட மாகி வழிபடு தலத்தின் முக்கண்
 நாயகன் தனை அர்ச் சித்து நாமகளுடனாங்கு
 உற்றான்.
257. உற்றிடு கின்றநாளில் உலகில் அறத்தை யாற்றி
 நற்றவம் பலவும் போற்றி நண்ணிய முனிவர்
 எல்லாம்
 மற்றவன் ஏகிக் கஞ்ச மலர்மிசை யிருந்த ஐயன்
 பொற்றிரு வடியைத் தாழ்ந்துபோற்றினர் புகல
 லுற்றார்.
258. அத்தகேள் இந்நாள் காறும் அடியமில் லறத்தை
 யாற்றி
 இத்தல நகரம் எங்குமிருந்தனம் இனிமேல் நாங்கள்
 சித்தம தொருங்க நோற்றுச் செய்கடன் இயற்றி
 வைக
 மெய்த்தவ வளமது ஒன்றை விளம்பியே விடுத்தி
 யென்றார்.

255. மேகத்தை அளக்குமளவு உயர்ந்திருக்கும் மதிலால் சூழப்பட்ட அக் குமர கோட்டத்தில், செவ்வேளான குமரன், ஜெப மாலையினையும் புனித நீர் நிறைந்த கமண்டலத்தையும் கையில் ஏந்தி, முன்பு பிரமனைச் சிறையிட்டு விட்டுப் படைப்புத் தொழிலை நடத்திய அத்திருக் கோலத்தைக் கொண்டு, தேவர்கள் யாவரும் போற்றி வணங்க, அனைவருக்கும் அருள் புரிந்தவாறு வீற்றிருக்கிறான்.

256. தாமரையில் வாழும் பிரமன் தனது அறிவு புனிதம் பெறும் பொருட்டு, காஞ்சி ஆகிய பழைய நகரில்—திருமால் முன்பு ஆமையாகிப் பூசித்த கச்சபாலயத்தில் உள்ள சிவபெருமானைப் பூசித்துக் கொண்டு, கலை மகளுடன் அந்நகரத்தில் தங்கியிருந்தான்.

257. அவ்வாறு அக்காஞ்சி நகரில், பிரமன் வாழ்ந்து வரும் போது, இல்லறத்தை மேற் கொண்டு சிறந்த தவங்கள் பலவற்றைச் செய்து கொண்டு பூலோகத்தில் வாழ்ந்த முனிவர் அனைவரும் அங்கு வந்து பிரமனது அழகிய திருவடியை வணங்கிப் போற்றி அவரிடம் பேசத் தொடங்கினர்.

258. “ஐயனே! கேட்டு அருள்க! நாங்கள் இன்று ஷுரை இல்லறம் நடத்திக் கொண்டு இப் பூமியில் உள்ள நகரங்கள் அனைத்திலும் இருந்தோம். இனிமேல் நாங்கள் மனம் ஒருநிலைப்படுவதற்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்து வாழ்வதற்கு ஏற்ற உண்மையான தபோவனம் ஒன்றைச் சொல்லுவீராக” என்று அம் முனிவர்கள் வேண்டினர்.

136 □ கந்தபுராணம்

259. என்றலும் தருப்பை ஒன்றை ஏழுகுலகு
அளித்தோன் வாங்கி.
ஒன்றொரு திகிரி யாக்கிஒய்யென வருட்டிப் பாரில்
இன்றிதன் பின்ன ராகி யெல்லிரு மேகி யீது
நின்றிடும் வனத்தி னூடே நிலைப்பட விருத்திர்
என்றான்.
260. திருப்பது மத்து வள்ளல் சேவடிக்க கமலம் தாழா
விருப்பொடு விடைகொண் டேக விரைவினில்
அன்னான் விட்ட
தருப்பையின் நேமி சென்றோர் தனிவனத்து
இறுத்த லோடும்
இருப்பிடம் எமக்கீ தென்னா இருந்தவர் இருந்தார்
அங்ஙன்.
261. தாமரை யண்ணல் உய்த்த தருப்பையின் நேமி
தன்னால்
நாமம தொன்று பெற்ற நைமிசா ரணியம் வையும்
தாமுனி வரர்கள் எல்லாம் சொல்லருந் தவத்தை
யாற்றி
மாமறை நெறியி னின்று மகமொன்று புரிதல்
உற்றார்.
262. அகனமர் புலனோர் நான்கும் ஆன்றமை
பொருட் டால் ஆங்கோர்
மகவினை செய்து முற்றி வாலிதா முணர்ச்சி
யெய்தி
இகலறும் உளத்தராகி யிருந்தனர் இதனை நாடிச்
சுகனென வுணர்வு சான்ற சூதமா முனிவன்
போந்தான்.

259. இவ்வாறு முனிவர்கள் வேண்டியதும் ஏழு உலகங்களையும் படைத்த பிரமன் ஒரு தருப்பையை எடுத்து அதை ஒரு சக்கரமாக வளைத்து விரைவாகப் பூமியில் உருட்டி, “நீங்கள் அனைவரும் இதன் பின்னே தொடர்ந்து சென்று, இது நின்று போகும் வனத்திலே நிலையாக வாழ்வீர்களாக” என்று கூறினான்.

260. உடனே அம் முனிவர்கள் பிரமன் திருவடியை வணங்கி, விருப்பத்தோடு அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு செல்ல, பிரமன் செலுத்திய தருப்பைச் சக்கரம் விரைந்து சென்று ஒரு வனத்தில் நின்று போக, அவர்களும் ‘எங்களுக்கு இதுவே இருப்பிடம்’ என்று மதித்து அங்கே தங்கி விட்டனர்.

261. பிரமன் செலுத்திய தருப்பைச் சக்கரம் ஓய்ந்து நின்றதனால், அதைக் குறிக்கும் ஒரு பெயர் பெற்ற நைமிசாரணியத்தில் வசித்த முனிவர்கள் அனைவரும் சொல்லு வதற்கு அரியதான தவத்தைச் செய்து, வைதிக நெறியில் அமைந்த ஒரு யாகத்தைச் செய்யத் தொடங்கினர். (நைமிசாரணியம்—சக்கரம் ஓய்ந்து விழுந்த வனம்)

262. அம் முனிவர்கள், அந்தக்கரணங்களாகிய மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் ஆகிய நான்கும் நன்கு அடங்கும் பொருட்டு அந்த வனத்தில் ஒரு யாகத்தைச் செய்து முடித்துக் காமம் முதலிய பகைகள் இல்லாத மனத்தை உடையவர்களாகி இருந்தார்கள். சுக முனிவர் போல அறிவிலே சிறந்த சூதமகா முனிவர் இதனை அறிந்து அந்த வனத்துக்கு வந்தார்.

138 □ கந்தபுராணம்

263. முழுதுணர் சூதன் தன்னை முனிவரர் கண்டு
நேர்போய்த்
தொழுதனர் பெரியோய் எம்பால் துன்னலால்
இன்ன வைகல்
விழுமிது சிறந்த தென்னா வியத்தகு முகமன்
கூறித்
தழையொடு தருப்பை வேய்ந்த தம்பெருஞ் சாலை
உய்த்தார்.

264. திருக்கிளர் பீடம் ஒன்று திகழ்தர நடுவண் இட்டுச்
சுருக்கமில் கேள்வி சான்ற சூதனை யிருத்தி
ஆங்கே
அருக்கிய முதல நல்கி அவனது பாங்க ராகப்
பொருக்கென யாரும் வைகி யிஃதொன்று புகலல்
உற்றார்

265. முந்தொரு ஞான்று தன்னில் முளரியந் தேவன்
சொல்லால்
வந்திவ னிருந்தேமாக மற்றியாம் புரிந்த நோன்பு
தந்தது நின்னை அற்றால் தவப்பயன் யாங்கள்.
பெற்றேம்
சிறந்தையின் உவகை பூத்தேம் சிறந்ததிப் பிறவி
என்றார்.

266. அன்னது சூதன் கேளா ஆதியம் பரனை யேத்தி
மன்னிய வேள்வி யாற்றி வாலறி வதனை யெய்தித்
துன்னிய முனிவிர் காணும் தொல்குழு வடைதல்
அன்றோ
என்னிகர் ஆயினோருக் கிம்மையில் பெறும்பேறு
என்றான்.

263. அங்கிருந்த செளனகாதி முதலிய முனிவர்கள், எல்லா வேதங்களையும் அறிந்த துதமகா முனிவரைப் பார்த்து எதிர் சென்று வணங்கினர் 'சான்றோரே! நீங்கள் எம்மிடம் வந்ததால் இந்நாள் நன்னாளாகச் சிறப்புப் பெற்றது' என்று பெருமை மிக்க உபசார வார்த்தைகளைக் கூறினர்; பின்பு அவரைத் தழைகளாலும் தருப்பைகளாலும் வேயப்பட்ட தமது பெரிய பர்ண சாலைக்குள் அழைத்துச் சென்றனர்.

264. முனிவர்கள், அங்கே சிறப்பான ஓர் ஆசனத்தை நடுவே அமைத்து அதில் விரிந்த கேள்வி மிக்க துதமுனிவரை அமரச் செய்தனர்; அருக்கியம் முதலிய வற்றை அளித்தனர்; அவர் அருகே யாவரும் விரைவாகச் சூழ்ந்து நின்று பின்வரும் சொற்களைச் சொல்லலாயினர்.

265. 'முன்னொரு நாள் பிரமன் ஆணையின்படி இங்கு வந்து இருந்தோம். நாங்கள் செய்த தவம் தங்களை இங்கே கொண்டு வந்தது. அதனால் நாங்கள் தவப் பயனைப் பெற்றுவிட்டோம். எனவே மன மகிழ்ச்சி பெற்றோம். இந்தப் பிறவி இப்போது சிறப்படைந்தது என்று அம் முனிவர் உரைத்தனர்.

266. அச் சொற்களைக் கேட்ட துதமுனிவர், 'சிவ பெருமானை வணங்கிநிலை பெற்ற யாகத்தைச் செய்து, அதனால் சிறந்த அறிவு பெற்று வாழ்கின்ற முனிவர்களே! உங்களுடைய பழைய கூட்டத்தைச் சார்ந்திருத்தல் அல்லவா, என்னைப் போன்றோர்க்கு இம்மையில் சிறந்த பேறாகும்' என்று கூறினார்.

140 □ கந்தபுராணம்

267. அவ்வழி முனிவர் சொல்வார் அருமறை கண்ட
அண்ணல்
செவ்விய மாணாக் கர்க்குட் சிறந்துளோய்
திறந்தூர் ஆவி
வவ்விய நெடுவேல் அண்ணல் மாண்கதை
தேர்வான் பன்னாள்
இவ்வொரு நசைகொண் டுள்ளோம் இயம்புதி.
எமக்க தென்றார்.

268. அம்மொழி துதன் கேளா அழல்படு மெழுகே
யென்னக்
கொம்மென வருக வுள்ளம் குதாகலித்து அவசமாகி
மெய்ம்மயிர் பொடிப்பத் தூநீர் விழித்துணை
யரும்ப ஆசான்
பொய்ம்மையில் படிவ முன்னித் தொழுதிவை
புகலலுற்றான்.

269. மன்னவன் மதலை யாசான் மாமகன் தனது
மைந்தன்
பன்னுசொற் கொள்வோன் ஈவோன் வழிபடு
பண்பின் மிக்கோன்
என்னுமிங்கு இவருக் கீவது ஏனைநூல் உங்கள்
போலச்
செந்நெறி யொழுகு வார்க்கே செப்புவன் புராணம்
முற்றும்.

267. அப்போது, 'அரிய வேதங்களை ஓதாமல உணர்ந்த வியாசரின் மாணவருள் சிறந்தவரே! பல நாட்களாக வலிமை பொருந்திய தூரபன்மனது உயிரைக் கவர்ந்த நீண்ட வேலை ஏந்திய குமரக் கடவுளின் மேன்மை மிக்க வரலாற்றை அறிய வேண்டும் என்னும் ஆசை கொண்டிருக்கிறோம். எனவே, அந்த வரலாற்றை எங்களுக்குச் சொல்வீராக.' என்று அம் முனிவர்கள் வேண்டினர்.

268. அச் சொற்களைக் கேட்ட துதமுனிவரின் மனம் தீயில் பட்ட மெழுகைப் போல விரைவாக உருகியது; பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டு பரவசப்பட்டது; உடலில் உள்ள மயிர் புளகங் கொண்டது; விழிகளில் ஆனந்தக் கண்ணீர் தோன்றியது. இந்நிலை அடைந்த துத முனிவர், தம் குருவாகிய வியாச முனிவரின் சத்திய வடிவத்தை மனத்தில் நினைத்துக், கையால் தொழுது, பின்வரும் சொற்களைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

269. "அரசன் புதல்வன், ஆசிரியனின் புதல்வன், தன் புதல்வன், சொல்லும் சொற்களை எளிதில் விளங்கிக் கொள்பவன், பொருள் தருவோன், வழிபாடு செய்யும் குணத்தில் சிறந்தவன்—ஆகிய இவர்களுக்குக் கற்பிக்கத் தக்கவை, வேறு உள்ள நூல்கள். ஆனால் உங்களைப் போன்ற சன்மார்க்கத்தை மேற்கொண்ட வர்களுக்கு மட்டுமே, புராணங்கள் அனைத்தையும் கூறுவேன்" என்று சொன்னார் துதமகா முனிவர்.

142 □ கந்தபுராணம்

270. தனைநிகர் பிறர் இன்றாய சண்முகற் கன்பு சான்ற
முனிவிற்காள் உரைப்போர் கேட்போர் முத்திசேர்.
காந்தத் துண்மை
வினவீனீ ரதனை யின்னே விளம்புவன் புலன்வே
றின்றி
இனிதுகேண் மின்கன் என்னாஎடுத்திவை
இயம்பல் உற்றான்.

7. பாயிரப்படலம்

271. முந்தொரு காலத்தின் முவுலம் தன்னில்
வந்தீடும் உயிர்செய்த வல்வினை யதனாலே
அந்தமில் மறையெல்லாம் அடிதலை தடுமாறிச்
சிந்திட முனிவோரும் தேவரும் மருளுற்றார்.
272. நெற்றியில் விழிகொண்ட நிமலனது அருளாலே
அற்றமில் மறையெல்லா மாதியின் வரலாலே
மற்றதன் இயல்பெல்லாம் மயலற வேநாடித்
தெற்றென வெவராலும் செப்புவது அரிதாமால்.
273. ஆனதொர் பொழுதின்கண் அமரரும் முனிவோரும்
மாநில மிசைவையும் மாக்களும் இறையுள்ள
ஞானம திலராசி நவின்மறை நெறிமாற்றித்
தீநெறி பலவாற்றிப் பனுவல்கள் சிலசெய்தார்.

270. “தனக்கு நிகராகப் பிறர் எவரும் இல்லாத பெருமை பெற்ற சண்முகப் பெருமானிடம் அன்பு அதிகம் கொண்ட முனிவர்களே! சொல்பவர்களும் கேட்பவர்களும் மோட்சம் பெறுவதற்கு ஏற்ற காந்த புராணத்தின் உண்மை வரலாற்றைக் கூறுமாறு கோரினீர்கள். அதை இப்போதே சொல்வேன். புலனை வேறு விஷயத்தில் செலுத்தாமல் நான் சொல்லப் போவதை நன்றாகச் கேளுங்கள்” என்று சொன்ன துதமகா முனிவர், அந்த வரலாற்றைக் கூறலானார்.

7. பாயிரப் படலம்

271. முன்னொரு காலத்தில் முன்று உலகங்களில் தோன்றிய உயிர்கள் செய்த பாவங்களினால் அழியாத வேதங்கள் யாவும் முதலும் முடிவும் நிலைமாறிச் சிதைந்தன. அதனால் முனிவர்களும் தேவர்களும் மயக்கம் கொண்டனர்.

272. குற்றம் இல்லாத வேதங்கள் யாவும் சிவ பெருமானது திருவருளினால் முற்காலத்தில் தோன்றியவை ஆகும். அவ் வேதங்களின் தன்மை முழுவதையும் ஐயம் இல்லாமல் முழுவதும் அறிந்து தெளிவாகச் சொல்வது எவருக்கும் அரியது ஆகும்.

273. அத்தயை காலத்தில் தேவர்களும் முனிவர்களும் பூலோகத்தில் வாழும் மனிதர்களும், உள்ளத்தில் தெய்வீக ஞானம் இல்லாதவராய், விதிக்கப்பட்ட வேத நெறியை விலக்கிவிட்டு, பல தீயநெறிகளை உண்டாக்கி, அவற்றிற்காகச் சில நூல்களை இயற்றினார்கள்.

144 □ கந்தபுராணம்

274. அவனியில் அறமெல்லாம் அருவினை எனநீக்கிப்
பவநெறி அறமென்றே பற்பல ரும்செய்யப்
புவனம துண்டோனும் போதனும் அதுகாணாச்
சிவனரு ளாலன்றித் தீர்கிலது இதுவென்றார்.

வேறு

275. இன்ன பான்மையை எண்ணி இருவரும்
பொன்னி னாடு புரந்திடும் மன்னனும்
துன்னு தேவரும் சுற்றினர் வந்திடக்
கன்னி பாகன் கயிலையில் ஏகினார்.

276. அந்தில் செம்பொன் அணிமணிக் கோயிலின்
முந்து கோபுர முற்கடை யிற்புகா
நந்தி தேவரை நண்பொடு கண்டுநீர்
எந்தை யார்க்கெம் வரவிசைப் பீரென்றார்.

277. தேவ தேவன் திருமுன்னர் ஏகியே
காவல் நந்திக் கடவுள்பணிந்து எழீஇப்
புவை வண்ணனும் போதனும் புங்கவர்
ஏவரும் செறிந் தெய்தினர் ஈண்டென்றான்.

274. பூலோகத்தில் உள்ள பலவகையான மனிதர்களும், புண்ணியங்களை எல்லாம் கொடிய பாவங்கள் என்று நீக்கி, பாவ நெறியினைத் தரும்நெறி என்று மேற்கொண்டு அதற்கேற்பச் செயல் பட்டனர். திருமாலும் பிரமனும் அதனைக் கண்டு 'இது சிவபெருமான் அருளால் தீரும்; மற்றவரால் தீராது' என்று உணர்ந்தனர்.

275. பிரமனும் திருமாலும் இத்தன்மை பற்றிச் சிந்தித்து, சுவர்க்கத்தை ஆளும் இந்திரனும், அங்கு நிறைந்துள்ள மற்றைத் தேவர்களும் தம்மைச் சூழ்ந்து வர, உமையை ஒரு பாகமாகப் பெற்ற சிவபெருமான் உள்ள கயிலைமலைக்குச் சென்றார்கள்.

276. அவர்கள் அனைவரும் அக் கயிலையில் செம் பொன்னால் செய்யப்பட்டு மணிகள் பதிக்கப் பட்ட கோயிலின் முற்பட்டதாகிய கோபுரம் உள்ள முதல் வாயிலில் புகுந்தனர்; அங்கிருந்த நந்திதேவரை நட்புடன் பார்த்து, "நீங்கள் எம் வருகையை எம் தந்தையாகிய சிவபெருமானுக்குத் தெரிவிப்பீராக" என்று கூறினர்.

277. முதல் வாயிலைக் காவல் செய்யும் நந்தி தேவர், தேவர்களின் தேவனாகிய சிவபெருமான் முன்பு சென்று, வணங்கி எழுந்து, "பூவைப் பூவண்ணான திருமாலும் பிரமனும் மற்றைய தேவர்கள் அனைவரும் இங்கே ஒன்றாக வந்துள்ளனர்" என்றார்.

146 □ கந்தபுராணம்

278. என்ற காலையின் யாரையும் இவ்விடைக்
கொன்றை சூடி கொணர்கெனச் செப்பலும்
நன்ற தேயென நந்தி வணங்கியே
சென்று மால்முதல் தேவரை எய்தினான்.
279. செம்மை போகிய சிந்தைய ரைக்கெழீஇ
எம்மை யாளுடை யானருள் எய்தினான்.
உம்மை யங்கு வர நுவன் நான்இனி
வம்மி னீரென வல்லையில் கூவினான்.
280. விளித்த காலை விழிவழி போதநீர்
துளிக்க நின்று தொழுது கவலொரீஇக்
களிக்கு நெஞ்சினர் கண்ணுதல் எந்தைமுன்
அளித்தி யாலென் றவனுடன் ஏகினார்.
281. புடைக டந்திடு பூதர்கள் போற்றுமத்
தடைக டந்து தடுப்பரும் வேனிலான்
படைக டந்தவர் பாற்படு மெண்ணிலாக்
கடைக டந்துபின் அண்ணலைக் கண்டனர்.
282. முன்னர் எய்தித் தொழுது முறைமுறை
சென்னி தாழ விறைஞ்சினர் சேணிடைத்
துன்னும் ஆதரம் தூண்டவந்து அண்மினார்
உன்னும் அன்பின் உததியின் ஆழ்ந்துளார்.

278. இவ்வாறு நந்திதேவர் கூறியதும் கொன்றை மலர் அணியும் சிவபெருமான், “அனைவரையும் இங்கே அழைத்து வருக” என்று கூறினார். அதைக் கேட்ட நந்திதேவர், “அது நல்லது” என்று கூறி வணங்கி, அங்கிருந்து சென்று திருமால் முதலிய தேவர்களை அடைந்தார்.

279. ‘சிவபெருமான் சந்திக்க மறுத்து விடுவாரோ? என்று ஐயுற்றதால் செப்பம் நீங்கிய மனத்தைப் பெற்ற அத் தேவர்களை நந்திதேவர் அணுகி’ “சிவபெருமான் கருணையோடு உங்களை அங்கு வரச் சொன்னான். அதனால் இனி யாவரும் வாருங்கள்” என்று விரைவாக அழைத்தார்.

280. நந்திதேவர்¹ அழைத்ததும் அத் தேவர்கள் விழிகளில் ஆனந்தக் கண்ணீர் வெளிப்படக் கையால் வணங்கி, தம் கவலையை நீக்கி, ‘எம்மைச் சிவபெருமான் முன்னே அழைத்துச் செல்க’ என்று கூறி அந்த நந்தி தேவருடன் சென்றனர்.

281. அத் தேவர்கள், பக்கங்களில் பொருந்திய பூத வீரர்கள் காக்கின்ற அந்த முதல் வாயிலைக் கடந்து, மன்மதனின் மலர்க்கணைகளை வென்ற முனிவர்கள் தங்கியுள்ள அளவில்லாத பிற வாயில்களைக் கடந்து, அதன் பின்பு சிவபெருமானைத் தரிசித்தார்கள்.

282. சிவபெருமானின் முன்னிலையில் சென்று, கையால் வணங்கி, முறைப்படி—முறைப்படி தலை பூமியில் படும்படி வணங்கி, தூரத்திலிருந்த போதே தம்மிடம் தோன்றிய பேராவல் தம்மைச் செலுத்த, இடையறாமல் சிவனைச் சிந்திக்கின்ற பேரன்பு என்னும் கடலில் முழுகியவர்களாய் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

148 □ கந்தபுராணம்

283. ஈர்க்கும் பாசத் திருவினை இன்றொடே
தீர்க்கின் றாம்இவண் என்னும் செருக்கினால்
தூர்க்கின் றார்மலர் சோதிபொன் தாள்மிசை
போர்க்கின் றார்மெய்ப் பொடிப்பெனும்
போர்வையே
284. நேயம் உந்த நெடும்பகல் நீங்கிப்
தாயெ தீர்ந்திடு கன்றின் உண்கணமயாய்த்
தூய வந்தனையோடு தொழும்அவர்
வாயின் வந்தன வந்தன போற்றினார்.
285. அண்ணல் ஈசன் வடிவை அகந்தனில்
எண்ணின் எல்லையில் இன்பம் பயக்குமால்
கண்ணின் நேர்வரு காட்சியர் ஆயிதின்
ஒண்ணு மோஅவர் தம்செயல் ஓதவே.
286. மேலை வானவர் வேந்தொடும் எம்பிரான்
சீல மேய திருமுன்பு மேவினார்
மாலு நான்முகத் தண்ணலும் வந்திரு
பாலு மாகிப் பரவினர் என்பவே.

வேறு

287. அம்புயா சனமுடை யண்ணல் ஆழியான்
உம்பரோ டித்திற முற்றுப் போற்றுழிச்
செம்பொனோர் முடிமிசைத் திங்கள் சேர்த்திய
எம்பிரான் அருள்புரிந் தினைய கூறுவான்.

283. “மோட்சத்துக்குச் செல்லாமல் தடுத்து இருக்கின்ற—பாசத்தால் தோன்றுகின்ற நல்வினை, தீவினை ஆகிய இரண்டினையும் இன்றோடு இங்கே ஒழித்து விடுகிறோம்” என்னும் செருக்கினால், சோதி வடிவான அழகிய சிவனுடைய திருவடிகள் மீது அத் தேவர்கள் மலர்களைச் சொரிந்து, உடல் சிலிர்ப்பு என்னும் போர்வையைப் போர்த்துக் கொண்டார்கள்.

284. பல நாட்கள் மிளிந்திருந்த தாய்ப்பசுவை, பேரன்பு தூண்டிவிடச் சந்தித்த இளங்கன்றின் தன்மை பெற்றவராய், தாய்மையான வணக்கத்தோடு பணிகின்ற அத்தேவர்கள் அனைவரும் தம் வாயில் வந்த புகழ் உரைகளைக் கூறிச் சிவனைப் போற்றினார்கள்.

285. பெருமை மிகுந்த சிவனது திரு உருவத்தை மனத்தில் நினைத்தாலே, அது எல்லையற்ற இன்பத்தைக் கொடுக்கும். அவ்வுருவத்தைக் கண் எதிரே காணும் காட்சியைப் பெற்றவரானால், அவரது பேரின்பச் செயலை விரித்து உரைக்க முடியுமா? முடியாது.

286. மேல் உலகத்தில் வாழ்கின்ற தேவர்கள், தங்கள் தலைவனாகிய இந்திரனோடும் புனிதம் பொருந்திய சிவபெருமானது சந்நிதானத்தை அடைந்தார்கள். திருமாலும் பிரமனும் இரு புறமும் நின்று வணங்கினார்கள்.

287. தாமரை ஆகிய இருக்கையை உடைய பிரமனும், திருமாலும் இந்திரன் முதலிய தேவர்களோடு நின்று இவ்வாறு வணங்கிய பொழுது, தனது சிவந்த சடையில் சந்திரனை அணிந்த சிவபெருமான், அவர்களுக்கு அருள் செய்து இவற்றைக் கூறலானார்:

150 □ கந்தபுராணம்

288. ஒன்றொரு குறைகளு முறாத பானமையால்
நன்றுநும் மரசியல் நடந்த வோவெனாக்
குன்றவில் லுடையவோர் குழகன் செப்பலும்
நின்றமால் தொழுதிவை நெறியில் கூறுவான்.
289. ஆதியில் அயன்படைப் பல்ல தென்னருள்
மேதியன் அடுதொழில் ஏனை வீண்ணவர்
ஏதமில் செயன்முறை யாவும் கண்ணுதல்
நாதநின் அருளினால் நடந்த நன்றரோ.
290. கருமணி மிடறுடைக் கடவுள் இன்னும்நீ
அருளுவ தொன்றுளது அதனைக் கூறுவன்
இருநில மேலவர் யாரும் நின்றனைப்
பரமென உணர்கிலர் மாயைப் பான்மையால்.
291. நின்றன துரிமையை நிகழ்த்தி மேன்மையா
என்றனை அயன்றனை எண்ணு வார்சிலர்
அன்றியும் நின்னுடன் அநேகர் தம்மையும்
ஒன்றென வேறினைந் துரைக்கின் றார்சிலர்.
292. காலமும் கருமமும் கடந்த தோர்பொருள்
மூலமுண் டோவென மொழிகின் றார்சிலர்
மேலுமுண் டோசில விளம்ப விஞ்சையின்
பாலுறும் உணர்ச்சியே பரமென் பார்சிலர்.

288. “எந்த ஒரு குறையும் ஏற்படாத வகையில் உம் அரசாட்சி நன்றாக நடைபெற்று வருகின்றனவா?” என்று மேருமலையை வில்லாக ஏந்திய அழகான சிவபெருமான் வினவினான். அருகே நின்று ருந்த திருமால், வணங்கி இவற்றைக் கூறலானார்.

289. “நெற்றிக் கண்ணைப் பெற்ற தலைவரே! முன்பு பிரமனது படைப்புத் தொழிலும், திருமாலது காத்தல் தொழிலும், எருமைக் கடா வாகனம் பெற்ற எமனது கொலைத் தொழிலும், இந்திரன் முதலிய தேவர்களின் தொழிலும் தங்கள் அருளினால் நன்றாக நடைபெற்றன.”

290. “கரிய மணியைப் போன்ற கழுத்தைப் பெற்ற இறைவனே! உன்னிடம் இன்னும் சொல்ல வேண்டியது ஒன்று உள்ளது. அதனைச் சொல்கிறேன். பெரிய பூலோகத்தில் உள்ள அனைவரும் அஞ்ஞானத்தின் தொடர்பால் நீங்களே பரம் பொருள்! என்பதை உணரவில்லை.”

291. “உங்களுடைய குணங்களை ஏற்றிக்கூறி, என்னையும் பிரமனையும் பரம் பொருளாக மதிப்பவர்கள், சிலர். அதுவல்லாமல் உங்களோடு, உங்களுக்குச் சமமாகாத தேவர்கள் பலரையும் ஒன்றாகக் கருதிக் கூறுகின்றனர் சிலர்.

292. “காலத்தையும் இருவினைகளையும் வென்ற வேறொரு முதற்பொருள் இருக்கின்றதா?” என்று கேட்கிறார்கள், சிலர். “மாந்திரிகத்தின் வழிப்பட்ட அறிவே பரம்பொருள். இதனினும் சிறந்தவை என்று சொல்வதற்கு வேறு பொருள்கள் உள்ளனவா?” என்று கூறுவார்கள், சிலர்.

152 □ கந்தபுராணம்

293. ஆற்றுறு புனல்படிந் தழுக்கு நீக்கலார் .
சேற்றிடை வீழ்ந்தென மறைகள் செப்பிய
நீற்றோடு கண்டிகை நீக்கி வன்மையால்
வீற்றொரு குறிகொடு மேவு வார்சிலர்.
294. காமமோ டுவகையும் களிப்பு நல்கலால்
வாமமே பொருளென மதிக்கின் றார்சிலர்
தோமிலா முவகைத் தொழிலும் வேள்வியும்
ஏமமார் பொருளென இயம்பு வார்சிலர்.
295. உரையிசை யாதியா மொலிகள் யாவையும்
பிரமம தேயெனப் பேசு வார்சிலர்
அரிதுசெய் நோன்பினால் அடைந்த சித்திகள்
பொருள்பிறி திலையெனப் புகல்கின் றார்சிலர்.
296. பெருமைகொள் குலம்தொறும் பிறந்து செய்திடும்
விரதமும் சீலமும் வினைகள் மாற்றிட
வருகலும் பிறவுமா அங்கம் விட்டுயிர்
பரவுதல் வீடெனப் பகரு வார்சிலர்.
297. அறிந்தறிந் துயிர்தொறும் அதுவ தாகியே
பிறந்திறந் துணர்வெலாம் பெற்று நோன்பொடு
துறந்துகொள் றிட்டன துய்த்துக் கந்தமற்று
இறந்திடல் முத்தியாம் என்கின் றார்சிலர்.

293. “ஆற்று நீரிலே முழுகித் தம் தம் உடலில் படிந்த அழுக்கை நீக்கிக் கொள்ளாமல், அழுக்கை மிகுதியாக்கும் சேற்றிலே விழுந்தாற்போல், வேதங்கள் கூறிய திருநீற்றையும் உருத்திராட்சத்தையும் அணியாமல் பிடிவாதத்தினால் வேறொரு சின்னத்தைத் தரித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.”

294. “காமத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் வெறியையும் தருவதால் வாமசமயமே சிறந்த சமயம் என்று கருதுகிறார்கள், சிலர். குற்றமற்ற முன்று வகையான தொழில்களும் (நித்திய நைமித்திக காமியங்கள்) யாகமுமே பேரின்பத்தைத் தருகின்ற பொருள் என்று கூறுவார்கள், சிலர். (இவர் பூருவ மீமாஞ்சகர்).

295. “சொல், கீதம் முதலான ஒலிகள் அனைத்தும் பிரமம் என்று சொல்வார்கள், சிலர். (இவர் சத்தப்பிரமவாதிகள்) அருமையாக முயன்று செய்த தவத்தினால் பெற்ற அணிமா முதலிய எட்டுவகைச் சித்திகளே சிறந்த பொருள். இதைவிடச் சிறந்தது இல்லை என்று சொல்கின்றார்கள், சிலர். (இவர் சித்தவாதிகள்)

296. “உயர்ந்த குலங்களில் பிறந்து செய்கின்ற தவங்களும், ஒழுக்கங்களும் தமக்கு வரும் பாவங்களைப் போக்க, தேய்தலும் வளர்தல் முதலிய பிறவுமாகி, முடிவில் உடம்பை விட்டு ஆன்மா பரவுதலே முக்தி என்றும் கூறுவார்கள், சிலர்.” (இவர், சமண சமயத்தினர்)

297. “தெரிந்து தெரிந்து, பலவகைப்பட்ட யோனிகள் தோறும் அந்தந்த ஆன்மாக்களாகவே பிறந்து, இறந்து, அப்பிறப்புக்கு உரிய அறிவு முழுதும் பெற்று, விரதம் ஏற்றுத் துறவு பூண்டு, பிறர் கொண்டு தந்தவற்றை உண்டு, பஞ்ச கந்தங்கள் (உருவம் வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானம்) ஒழிந்து இறத்தலே முக்தியாகும் என்கிறார்கள், சிலர்.” (இவர் புத்த மதத்தினர்)

154 □ கந்தபுராணம்

298. நன்னல மாதரை நண்ணும் இன்பமே
உன்னரு முத்தியென்று உட்கொள் வார்சிலர்
இன்னன துறைதொறு மெய்தி யாவரும்
துன்னரும் பிறவியுடள் துன்பம் நீங்கலார்.
299. இறந்தன வரம்புல கெவரும் வேதநூல்
மறந்தனர் பவநெறி மல்கி நாடொறுஞ்
சிறந்தன அவையுயிர் செய்த தொல்வினை
அறிந்தருள் ஐயநீ யமைத்த வாயினும்.
300. அங்கவர் போதமுற்று ஆசொ ரீஇமனச்
சங்கையும் அகன்றுநின் சரண மேயுறப்
புங்கவ சிறிதருள் புரிய வேண்டுமால்
எங்கள் தம் பொருட்டென இறைவன் கூறுவான்.
301. இனிதொரு திறம் அதற்கு இசைத்தும் ஆருயிர்
அனையவும் புரப்பவன் ஆதலால் அவர்
வினையறு நெறிமையால் வேண்டு கிற்றிநின்
மனன்உறும் எண்ணினை மறுத்தி மாசிலாய்.
302. காதலின் அருளுமுன் கலையின் பன்மையில்
கோதறும் ஓர்கலை கொண்டு நேமிதும்
மேதினி யதனிடை வியாதன் என்றிடு
போதக முனியெனப் போந்து வைகுதி.

298. “பேரமுகு பெற்ற பெண்களைக் கூடும் போகமே நினைத்தற்கு அரிய முக்தி என்று எண்ணுவார்கள், சிலர். (இவர், உலோகாயுதர், நாத்திகர்) இப்படிப்பட்ட நெறிகளை அனைவரும் மேற்கொண்டு, அடைவதற்கரிய இந்த மானிடப் பிறவியை அடைந்தும், துன்பத்தை நீக்கிக் கொள்ளவில்லை.

299. “பூலோகத்தில் நன்னூல்களின் நெறிமுறைகள் அழிந்துவிட்டன. மக்கள் வேதநூல்களை மறந்து விட்டார்கள். பாவநெறிகள் நாளுக்குநாள் வளர்ந்து சிறப்புற்றன. அச் செயல்கள் ஆன்மாக்கள் செய்த பழைய தீவினையின் பயனே ஆகும். எம்பெருமானே! அவை யாவும் நீங்கள் ஏற்படுத்தியவையே. எனினும் நான் சொல்லக் கேட்டருளுங்கள்.”

300 “இறைவனே! எங்கள் வேண்டுகோளை ஏற்று, மக்கள் மெய்ஞ்ஞானம் பெற்று அஞ்ஞானத்தை நீக்கி மனத்தில் ஏற்படும் சந்தேகம் அகன்று, தங்கள் திருவடிகளையே அடையுமாறு அருள் புரிய வேண்டும். “என்று திருமால் கூறிமுடித்தார். அதைக் கேட்ட சிவ பெருமான் சிலவற்றைக் கூறத் தொடங்கினார்.

301. “மாசற்ற திருமாலே! நீ உலகில் உள்ள உயிர்கள் அனைத்தையும் காப்பவன். அதனால் அந்த உயிர்களின் தீவினை நீங்கும்படி வேண்டிக் கொண்டாய். அதற்கு ஒரு சிறந்த வழியை நாம் கூறுவோம். அதனால் உன் மனத்தில் தோன்றிய கவலையை நீக்கு.”

302. “விருப்பத்தோடு காவல் தொழில் செய்கின்ற நீ பெற்றுள்ள பல கலைகளுக்குள்ளே குற்றமற்ற ஒரு கலையை வகித்து, கடல் துழந்த உலகத்தில் வியாசன் என்னும் ஞானம் மிகுந்த முனிவனாகத் தோன்றி வாழ்வாயாக.”

156 □ கந்தபுராணம்

303. போந்தவண் இருந்தபின் புகரி லாமறை
ஆய்ந்திடின் வந்திடும் அவற்றை நால்வகை
வாய்ந்திட நல்கியே மரபி னோர்க்கெலாம்
ஈந்தனை அவரகத்து இருளை நீத்தியால்.
304. அன்னதோர் மறையினை யறிந்து மையமா
உன்னிய நிலையினர் உள்ளம் தேறவும்
மன்னவர் அல்லவர் மரபில் தேரவும்
இன்னமோர் மறையுளது இதுவும் கேண்மதி.
305. ஏற்றம தாகிய மறைக்கும் யாமுனம்
சாற்றிய வாகமம் தனக்கும் ஆங்கது
வீற்றுற வருவதும் அன்று மேன்மையால்
ஆற்றவும் நமதியல் அறையும் நீரதே.
306. என் பெயர் அதற்கெனில் இனிது தேர்ந்துளோர்
துன்பமது அகற்றிவிடும் தொல்பு ராணமாம்.
ஒன்பதிற் றிருவகை உண்டு அவற்றினை
அன்புடை நந்திமுன் அறியக் கூறினேம்.
307. ஆதியில் நந்திபால் அளித்த தொன்மைசேர்
காதைகள் யாவையும் கருணை யால்அவன்
கோதற வுணர்சனற் குமாரற்கு ஈந்தனன்
நீதியொடு அவனிடை நிலத்தில் கேட்டியால்.

303. “நீ அவ்வாறு உலகத்தில் தோன்றி வாழ்ந்து வரும்போது, ஆராய்ந்தால் குற்றமற்றதாகவே திகழும் வேதங்கள் முழுதும் உன் மனதுக்குத் தெரிய வரும். அந்த வேதங்களை நான்கு வகையாகப் பொருந்துமாறு பகுத்து, தகுதிவாய்ந்த மரபில் தோன்றியவர்களுக்கெல்லாம் உப தேசித்து, அவர் தம் மனத்தின் அஞ்ஞான இருளை அகற்றுவாயாக.”

304. “அந்த வேதங்களை ஓதி உணர்ந்தும், அவற்றில் சந்தேகம் உள்ளதாகக் கருதுவோரின் மனம் தெளிவடைவதற்கும், அவ்வேதங்களை அறிய உரிமைபெறாத சூத்திரர் முறைப்படி ஆராய்வதற்கும் இன்னும் ஒரு வேதம் இருக்கின்றது. நான் கூறும் இதனையும் கேட்பாயாக.”

305. “அந்நூல் உயர்வான வேதத்துக்கும், நாம் முன்பு அருளிய ஆகமத்துக்கும் வேற்றுமை பொருந்த வருவது அன்று. அது மேன்மையுடன் பெரும்பான்மையும் நமது பெருமையை உரைக்கும் தன்மையை உடையது.”

306. “அந்நூலுக்கு என்ன பெயர் எனக் கேட்பின் அது நன்கு உணர்ந்தவர்களின் மனத்துன்பத்தைப் போக்கிடும் பழைய புராணம் ஆகும். அப்புராணம் பதினெட்டுப் பகுப்பு உடையது. அவை அனைத்தையும், நம்மிடம் பேரன்பு கொண்ட நந்தி அறிந்து கொள்ளுமாறு முற்காலத்தில் கூறினோம்.”

307. “முற்காலத்தில் நாம் நந்திக்கு உபதேசித்த பழமையான புராணங்கள் அனைத்தையும், அவன் குற்றமின்றி உணரும் சனற் குமார முனிவனுக்கு அருளோடு உபதேசித்தான். ஆகையால் நீ பூலோகத்தில் அந்தச் சனற்குமார முனிவனிடம் அவற்றை முறையோடு கேட்டு அறிந்து கொள்.”

158 □ கந்தபுராணம்

308. என்னலும் நன்றென இசைந்து தாம்ந்தெழீஇ
முன்னவன் விடைகொடு முளரி யான்முதல்
துன்னிய வானவர். தொகையொடே டேகியே
தன்னுல கத்தில்மால் சார்தல் மேயினான்.
309. சார்தலும் அயன்றனைச் சதம கத்தனை
ஆர்தரும் அமரரை யருளின் அவ்வவர்
சேர்தரு புரந்தொறும் செல்லற்கு ஏவியே
கார்தரு மெய்யுடைக் கடவுள் வைகினான்.
310. திருவொடு மருவியோன் செறிவுற் றெங்கணும்
பரவுறும் இயல்பெறு பகவன் ஆதலால்
தாரணியில் அருளினால் தனது சத்தியில்
ஒருகலை தன்னுடன் உதிக்க உன்னியே.
311. பங்கயத் தயன்வழிப் பராச் ரப்பெயர்த்
துங்கநன் முனிபனித் தூவல் எல்லையில்
கங்கையில் இயோசன கந்தி யோடுற
அங்கவர் தம்மிடை அவத ரித்தனன்.
312. மற்றவன் வதரிகா வனத்தில் வைகியே
அற்றமில் வாதரா யணன்எ னும்பெயர்
பெற்றன னாகியெம் பிரான்தன் ஆணையினால்
கற்றிடாது உணர்ந்தனன் கரையில் வேதமே.

308. இவ்வாறு சிவபெருமான் கூறியதும், திருமால், 'நல்லது' என்று சம்மதித்து வணங்கி எழுந்து, சிவனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு பிரமன் முதலாக அங்கு வந்த தேவர் கூட்டத்துடன் திரும்பிச் சென்று, தமது வைகுந்த லோகத்தை அடைந்தார்.

309. அவ்வாறு அடைந்தவுடன், கரிய திருமேனி பெற்ற திருமால், பிரமனையும், நூறு யாகங்களைச் செய்த இந்திரனையும், நிறைந்திருந்த தேவர்களையும், அவரவர் வசிக்கும் இடங்களுக்குச் செல்லும்படி கருணையுடன் அனுப்பி வைத்தான்.

310. திருமகளோடு சேர்ந்திருக்கின்ற திருமால் எல்லா இடங்களிலும் நிறைந்து புரவும் தன்மை பெற்ற கடவுள் ஆவார். அதனால் தம்முடைய சக்திகளில் ஒரு கலையோடு பூமியில் தோன்ற, (மற்றைய கலைகள் காத்தல் தொழிலைத் தொடர்ந்தன) உயிர்களிடம் கொண்ட அருளினால் முடிவு செய்தார்.

311, தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் வழியில் வந்த பராசரர் என்னும் பெயரைப் பெற்ற சிறந்த முனிவர், பனித்தாவலை உடைய காலத்தில், கங்கைக் கரையில் பரிமள கந்தி என்னும் கன்னியுடன் சேர, அவர்களுக்கு மகனாக அந்தத் திருமால் அவதரித்தார்.

312. அவதரித்த புதல்வர், வதரிகா ஆசிரமத்தில் தங்கி இருந்து, குற்றம் இல்லாத வாதராயணன் என்னும் பெயரைப் பெற்று, எம் சிவனின் கட்டளையால் கரையில்லாத கடல் போன்ற வேதங்களைப் பிறர் கற்பிக் காமல் தாமே அறிந்தார்.

160 □ கந்தபுராணம்

313. மோனகம் முற்றிய முனிவர் மேலவன்
தானுணர் மறையெனும் தரங்க வேலையில்
ஆனதோர் பொருளினை அறிஞர் பெற்றிடத்
தூநெறி கொண்டநால் துறைசெய் தானரோ.
314. கரையறு வேதமாம் கடலை நான்கவாய்ப்
பிரிநிலை ஆக்கியே நிறுவு பெற்றியால்
புரைதவிர் முனிவரன் புகழ்வி யாதன் என்று
ஒருபெயர் பெற்றனன் உலகம் போற்றவே.
315. விரவிய மறைதெரி வியாத னாம்அவன்
குரவனே யாம்சனற் குமாரன் தன்னிடை
இருவகை ஒன்பதாய் இயல்பு ராணமும்
மரபொடு கேட்டவை மனத்துள் கொண்டபின்.
316. ஏத்திடு சுருதிகள் இசைக்கும் மாண்பொருள்
மாத்திரைப் படாவெனா மாசில் காட்சியர்
பார்த்துணர் பான்மையால் பலவ கைப்படச்
சூத்திரம் ஆனவுஞ் சொற்று வைகினான்.
317. மயலறு பயிலரே வைசம் பாயனர்
சயமினி சுமந்து ஆம் தவத்தர் நால்வர்க்கும்
வியல்இருக்கு ஆதியாம் வேத நான்கையும்
உயர்வுறு தவத்தினான் முறையின் ஒதினான்

313. மோனத் தன்மையைச் சிறப்பாகப் பெற்ற உயர்ந்த முனிவராகிய வாதராயணர், தாம் ஓதாமல் உணர்ந்த வேதம் என்னும் அலை வீசும் கடலில் தோன்றிய சாரத்தை அறிஞர்கள் பெற்றுக் கொள்ளும் படி தூய்மையான வழியில் பொருந்திய நான்கு பகுதி களாகச் செய்தார்.

314. குற்றங்களை நீக்கி வாதராயணர், கரை இல் லாத வேதம் என்னும் கடலை நான்கு வகையினவாகப் பிரித்து நிலைபெறச் செய்த காரணத்தால், உலகத்தார் போற்ற புகழ் மிகுந்த வியாசர் என்னும் ஒரு பெயரைப் பெற்றார். (வியாதன் — வியாசன் — வேதங்களை வேறு வேறு கூறுகளாகப் பிரித்தவன்)

315. எங்கும் கலந்து நிறைந்த வேதங்களை அறிந்த வியாசன் என்னும் முனிவர், ஆசிரியராகிய சனற்குமார முனிவரிடம், பதினெட்டு வகையாகப் பொருந்திய புராணங்கள் அனைத்தையும் முறைப்படி கேட்டு அவற்றை மனத்தில் கொண்டார்.

316. போற்றப்படுகின்ற வேதங்கள் கூறுகின்ற பொருள் அனைத்தும் அளவுபடா என்று சிந்தித்து, குற்ற மற்ற அறிவினை உடைய பெரியோர்கள் ஆராய்ந்து உணருமாறு, பல பகுதிகளை உடைய துத்தி ரங்களை இயற்றி வாழ்ந்து வந்தார். (இதுவே வியாச துத்திரம். இதனைப் பிரம துத்திரம் என்பர்)

317. உயர்ந்த தவத்தை உடைய வியாச முனிவர், அறியாமை நீங்கிய பைலர்—வைசம்பாயனர்—சைமினி—சுமந்து, ஆகிய நான்கு முனிவர்களுக்கும் சிறந்த இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களையும் முறைப்படி உபதேசித்தார்.

162 □ கந்தபுராணம்

318. தோல்வரு மறைகளின் துத்தி ரத்தையும்
மேல்வரு சயிமினி முதல மேதையர்
நால்வரும் உணரிய நவின்று நல்கினான்
ஆல்வரு கடவுளை அனைய தன்மையான்.
319. மெய்ம்முனி அனையரை விளித்து நீரினி
இம்மறை யியல்பினோர் எவர்க்கும் ஈம்என
அம்முறை நால்வரும் அனைய வேத நூல்
செம்மையொடு அளித்தனர் சிறந்து ளோர்க்
கெலாம்.
320. அன்னதோர் முனிவரன் அதற்குப் பின்னரே
பன்னரும் தொகையினால் பதினெண்
பான்மையாய்
முன்னுறு புராணநூல் முழுது முற்றிய
இன்னருள் நிலைமையால் எனக்கு நல்கினான்.
321. வேதம துணர்தரு வியாத மாமுனி
காதல னாம்எனைக் கருணை செய்திவை
ஒதுதி யாவரும் உணர என்றனன்
ஆதலின் உலகினில் அவற்றைக் கூறினேன்.
322. காமரு த்ண்துழாய்க் கண்ணன் ஆகிய
மாமுனி அருளினால் மறைகள் யாவையும்
தோமறு புராணநூல் தொகுதி யாவையும்
நேமிகொள் உலகெலாம் நிலவி உற்றவே.

318. கல்லால மரத்து நிழலில் எழுந்தருளிய தட்சிணா முர்த்தியைப் போன்ற இயல்பை உடைய வியாசர், பழமை பொருந்திய பிரம சூத்திரத்தையும் மேலே குறித்த சைமினி முதலிய மேதைகள் நால்வரும் அறியும்படி உபதேசித்தார்.

319. சத்திய முனிவரான வியாசர் தம் மாணவர்களான முனிவர்களை அழைத்து, 'நீங்கள் இனித் தகுதி உடையவர் அனைவருக்கும், இந்த வேதங்களை உபதேசியுங்கள்' என்று கூறினார். அந்த நான்கு முனிவர்களும், தகுதி உடையவர் அனைவருக்கும் அந்த வேத நூலைச் சிறப்பாக உபதேசித்தார்கள்.

320. அந்த வியாச முனிவர், அதன் பின்பு சொல்வதற்கு அரிய கிரந்த சங்கியையுடன் (நான்கு லட்சத்து எட்டாயிரம் கிரந்த சங்கியை), பதினெட்டு வகையாக முன்பு தோன்றிய புராண நூல்கள் அனைத்தையும், முதிர்ந்த இனிய கருணையினால் எனக்குச் (சூத முனிவர்) போதித்தார்.

321. வேதத்தை ஒதாது உணர்ந்த வியாச முனிவர், அவரிடம் பேரன்பு உடையவனான எனக்கு அருள் புரிந்து, 'அனைவரும் அறியும்படி இப்புராணங்களைப் போதிப்பாயாக' என்று கூறினார். ஆதலால், அவற்றை இவ்வுலகத்தில் கூறி வந்தேன்.

322. அழகு பொருந்திய குளிர்ந்த துளசி மாலை அணிந்த திருமாலாகிய விபாச முனிவரது கருணையினால் வேதங்கள் யாவும் குற்றமற்ற புராண நூல்கள் யாவும், கடல் தழ்ந்த உலகம் எங்கும் நிலை பெற்றுத் திகழ்ந்தன

164 □ கந்தபுராணம்

323. நம்பனார்க் கொருபது நார ணற்குநான்கு
அம்புயத் தவற்கிரண்டு அலரி யங்கியாம்
உம்பர்வான் கூடர்களுக் கோரொன்று என்பரால்
இம்பரில் இசைக்கும்அப் புராணத்து எல்லையே.

வேறு

324. எதிரில் சைவமே பவிடியம் மார்க்கண்டம்
இலிங்கம்
மதிகொள் காந்தநல் வராகமே வாமனம் மற்சம்
புதிய கூர்மமே பிரமாண்டம் இவைசிவ புராணம்
பதும மேலவன் புராணமாம் பிரமமே பதுமம்.

325. கருது காருடம் நாரதம் விண்டுபா கவதம்
அரிக தைப்பெயர் ஆக்கினே யம்அழல் கதையாம்
இரவி தன்கதை பிரமகை வர்த்தமாம் இவைதாம்
தெரியும் ஒன்பதிற் றிருவகைப் புராணமாம் திறனே

326. இத்தி றத்தவாம் புராணங்கள் ஒன்பதிற் றிரண்டின்
அத்த னுக்குள புராணமீர் ஐந்தினில் அடல்வேல்
கைத்த லத்தவன் காந்தத்துள் அன்னவன்
கதையை
மெய்த்தொ கைப்பட வுரைப்பனென் றேழுனி
விளம்பும்.

323. இவ்வுலகத்தில் வழங்கி வரும் அப்புராணங்களின் கணக்கு, சிவபெருமானுக்குப் பத்து-திருமாலுக்கு நர்னகு—பிரமனுக்கு இரண்டு—தூரியனும் அக்கினியுமான வானத்துச் சுடர்களுக்கு ஒவ்வொன்று—என்று அறிஞர் கூறுவர்.

324. ஒப்பற்ற சைவபுராணம், பவிடியபுராணம் மார்க்கண்டேய புராணம், இலிங்கபுராணம், மதிப்புமிக்க காந்தபுராணம், நல்லவராகபுராணம், வாமனபுராணம், மற்சபுராணம், புதிதாகிய கூர்ம்புராணம், பிரமாண்ட புராணம் —ஆகிய இவை சிவபுராணங்கள் ஆகும். பிரமபுராணம்—பதுமபுராணம் ஆகிய இவை, பிரமனுடைய புராணங்கள் ஆகும்.

325. எவரும் சிந்திக்கும் கருடபுராணம்—நாரதீய புராணம்—விஷ்ணுபுராணம்—பாகவதபுராணம் என்னும் இவை, விஷ்ணுபுராணங்களின் பெயர்கள் ஆகும். ஆக்கினேயபுராணம் என்பது அக்கினிபுராணம் ஆகும். பிரமகைவர்த்தபுராணம் என்பது தூரியபுராணம் ஆகும். ஆராயப்படும் பதினெட்டுப் புராணங்களின் வகை இவையே.

326. இத்தன்மை பெற்ற பதினெட்டுப் புராணங்களுள் அமைந்த சிவனுக்கு உரிய பத்துப் புராணங்களுள், வலிமை பொருந்திய வேலினைக் கையில் ஏந்தியுள்ள கந்தசாமியின் காந்ததபுராணத்துள் உள்ள அவரது வரலாற்றை உள்ளபடி கூறும் தொகையாக (சுருக்கமாக) நான் கூறுவேன்—என்று துதமுனிவர் கூறலானார்,

166 □ கந்தபுராணம்

வேறு.

327. பூமிசை யிருந்த புத்தேள் புரிந்திடு புதல்வர்
தம்முள்
ஏழுறு தக்கன் ஈன்ற இருந்தனிக் குமரி யான
தீமையை அகற்ற அம்மை சிந்தைசெய்து இமைய
மன்னன்
மாமக ளாகி நோற்று வைகினாள் வைகு நாளில்.
328. அவுணர்க ளோடு துரன் அவனிமேல் தோன்றி
நோற்றுச்
சிவன்வர மளிக்கப் பெற்றுத் தேவர்யா வரையும்
வென்று
புவிதனில் உவரி தன்னில் புங்கவர் புனைவன்
செய்த
தவலரு ம்கேந்தி ரத்தில் வைகினான் தானை துழ.
329. அனையதோர் காலை வெள்ளி அடுக்கலில் சனக
னாதி
முனிவரர் தமக்குத் தொல்லை மூவகைப் பதமும்
கூறி
இனியதோர் ஞான போதம் இத்திறம் என்று
மோனத்
தனிநிலை அதனைக் காட்டித் தற்பரன் இருந்தான்
அன்றே.
330. வீற்றிருந் தருளும் எல்லை வெய்யதுர் முதலா
வுள்ளோர்
ஆற்றவும் தீங்கு செய்தே அமரர்கள் சிலரைப்
பற்றிப்
போற்றிடும் சிறையில் உய்ப்பப் புரந்தரன் முதலா
வுள்ளோர்
மாற்றருந் துயரின் முழ்கி மறைந்தன ராகி வைகி.

327. தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் படைத்த பத்துப் புத்திரர்களுள், செருக்கு மிக்க தக்கன் பெற்ற சிறந்த ஒப்பற்ற மகளாக அவதரித்த குற்றத்தை நீக்கும்படி உமாதேவி சிந்தனை செய்தார்; அதன்படி இமயமலை அரசனுக்கு மகளாகத் தோன்றி, சிவனை மணப்பதற்காகத் தவம் செய்தார். அவ்வாறு இருக்கும் போது.....

328.சூரபன்மன், சிங்கமுகன் - தாரகன் ஆகிய அசுரர்களுடன் பூலோகத்தில் பிறந்து, தவம் செய்து, சிவபெருமான் தந்த வரங்களைப் பெற்றான். அதன் பின்பு தேவர்கள் அனைவரையும் வெற்றி கொண்டு, இவ்வுலகத்தில் கடலின் நடுவே தேவதச்சன் உண்டாக்கிய கெடுதல் இல்லாத மகேந்திரபுரியில் சேனைகள் சூழ வாழ்ந்து வந்தான்.

329. அப்போது, சிவபெருமான் சனகன் முதலிய முனிவர்களுக்கு, கிரியை—சிரியை—யோகம் ஆகிய மூவகைநிலைகளை உபதேசித்து, 'நல்லஞானபோதம் இப்படி இருக்கும்' என்பதை மௌனநிலையில் காட்டியவாறு, கயிலை மலையில் கல்லால மரத்தின் நிழலில் வீற்றிருந்தான்.

330. இவ்வாறு சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் போது, கொடிய சூரபன்மன் முதலிய அசுரர்கள் மிகுதியான தீங்குகள் செய்து, தேவர்கள் சிலரைப் பிடித்துக் காவல் மிகுந்த சிறையில் வைத்தனர். அதனால் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் நீக்க முடியாத துன்பத்தோடு, ஒளிந்து வாழ்ந்தனர்.

168 □ கந்தபுராணம்

331. சங்கரன் மோனத் தன்மை சதுர்முகற்கு உரைப்ப
அன்னான்
வெங்கணை வேளை உய்ப்ப விழித்தவன் புரநீ
றாக்கிப்
பங்கயன் முதலா ஷுள்ளோர் பலரும்வந் திரங்கிப்
போற்ற
அங்குறை மோனம் நீங்கி அவர்க்கருள் செய்தான்
ஐயன்.
332. ஓரெழு முனிவர் தம்மை ஓங்கலுக் கிறைவன்
றன்பால்
பேரருள் முறையால் தூண்டிப் பெருமணம் பேசு
வித்துப்
பாரறு நோன்பின் மிக்க பராபரை அன்பு தேர்ந்து
காரணி கண்டத் தெந்தை கணங்களோடு
இமையம் புக்கான்.
333. புடையகல் இமையம் தன்னில் புவனங்கள்
முழுதும் ஈண்ட
வடபுலி தாழ்ந்து தென்பால் உயர்தலும் மலயம்
தன்னில்
கடமுனி தன்னை ஏலிக் கவுரியை மணந்து
பின்னர்
அடல்மத வேளை நல்கி அநங்கனே யாகச்
செய்தான்

331. சிவபெருமானது மொனத்தன்மையினைத் தேவர்கள் பிரமனுக்குத் தெரிவித்தனர். அதை நீக்கப் பிரமன் கொடிய அம்புகளை உடைய மன்மதனை அனுப்பினான். சிவபெருமான் நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து பார்த்து, மன்மதன் உடம்பைச் சாம்பலாக்கினான். பிரமன் முதலிய தேவர்கள் பலரும் வந்து துதிக்க, சிவபெருமான் தனது மௌன நிலையை விடுத்து, அந்தத் தேவர்களுக்கு அருள் புரிந்தார்.

332. கருத்தநிறத்தைப் பெற்ற கழுத்தை உடைய வரான சிவபெருமான், சப்த ரிஷிகளை இமயமலை அரசனிடம் முறைப்படி, பெருங்கருணையோடு அனுப்பித் திருமணம் பேசச் செய்து, ஒப்பற்ற தவத்தில் உயர்ந்த வரான பார்வதியின் அன்பைச் சோதித்து. சிவகணங்களோடு இமயமலைக்குச் சென்றான்.

333. இடமகன்ற இமயமலையில் எல்லா உலகத்தினரும் வந்து நெருங்கினர். அதனால் பூமியின் வடபகுதி தாழ்ந்து தென்பகுதி உயர்ந்தது. அதைச் சமமாக்க, சிவன் அகத்திய முனிவரைப் பொதியமலைக்கு அனுப்பினான். பின்பு உமாதேவியைத் திருமணம் செய்து கொண்டான். அதன் பின்பு, மன்மதனைத் தோற்றுவித்து அவனை உருவம் அற்றவனாகச் செய்தான்.

170 □ கந்தபுராணம்

334. மன்புனை கயிலை தன்னில் மலைமக ளோடு
மீண்டு
முன்பென அமர்ந்து நாதன் முழுதுல குயிர்கட்
கெல்லாம்
இன்பமும் புணர்ப்பும் நல்கி இமையவர் யாரும்
வேண்டத்
தன்பெரு நுதற்கண் தீயாற் சரவண பவனைத்
தந்தான்.

335. அந்தமில் விளையாட் டுள்ள அறுமுகக் கடவுள்
தன்னைத்
தந்திடும் எல்லை அன்னோன் தானையம் தலைவ
ராக
முந்திய விறல்சேர் மொய்ம்பன் முதலிய இலக்கத்
தொன்பான்
நந்திதன் கணத்தி னோரை நங்கைபால் உதிப்பச்
செய்தான்

336. அண்ணலம் குமரப் புத்தேள் அலகிலா ஆடல்
செய்து
மண்ணுறு கடலும் வெற்பும் வானமும் திரிபுசெய்து
துண்ணெனக் குழவி யேபோல் தோன்றிட
அதனை நோக்கி
விண்ணவர் யாரும் துழ்ந்து வெஞ்சமர் புரிந்து
நின்றார்.

337. ஆரமர் செய்து ளாரை யட்டுடன் உயிரும் நல்கிப்
பேருரு நிலைமை காட்டிப் பெறலருங் காட்சி நல்கி
நாரதன் மகத்திற் தோன்றி நடந்ததோர் செச்சை
தன்னை
ஊர்திய தாகக் கொண்டே ஊர்ந்தனன் ஒப்பி
லாதான்

334. சிவபெருமான் கயிலைமலையில் பார்வதியோடு சென்று, முன்போல விற்றிருந்து எல்லா உலகங்களிலும் உள்ள உயிர்களுக்கு இன்பமும் புணர்ச்சியும் வழங்கினான்; தேவர்கள் வந்து வேண்டத் தனது நெற்றிக் கண்ணின் தீப்பொறியிலிருந்து சரவணபவனை அவதரிக்கச் செய்தார்.

335. அளவில்லாத திருவிளையாடல்களை உடைய ஆறுமுகக் கடவுளை உருவாக்கிய போதே அவனுடைய சேனைத்தலைவர்களாக, முதன்மை பொருந்திய வீரவாகு தேவர் முதலிய ஒரு லட்சத்து ஒன்பது நந்திகண வீரரை உமாதேவியிடம் அவதரிக்கச் செய்தான்.

336. பெருமை மிகுந்த குமார்க்கடவுள் அளவற்ற திருவிளையாடல்களைச் செய்து, பூலோகத்தின் கடல்களையும் மலைகளையும் மேல் உலகத்தையும் வேற்றுமை படுத்தி, விரைந்து ஒரு குழந்தை போலத் தோற்றமளித்தான். அதனைக் கண்ட தேவர்கள் அனைவரும் அக்குமாரனைச் சூழ்ந்து நின்று கடும்போர் புரிந்தனர்.

337. ஒப்பற்ற குமாரன், தன்னுடன் போரிட்ட தேவர்களைக் கொன்று, உடனே உயிர்ப்பித்து, தனது பெரிய வடிவத்தைக் காட்டி, அவர்கள் பெறுவதற்கு அரிய தரிசனம் கொடுத்தான்; பின்பு நாரதனது வேள்வியில் தோன்றித் திரிந்த ஆட்டுக் கடாவை வாகனமாகக் கொண்டு செலுத்தினான்.

172 □ கந்தபுராணம்

338. மறைமுதல் குடிலை தன்னின் மாண்பொருள்
முறைக டாவி
வெறிகழும் கமலப் புத்தேள் விடைகொடான்
மயங்கக் கண்டு
சிறையிடை அவனை வைத்துச் செகமெலாம்
அளித்துத் தாதை
குறையிரந் திடவே விட்டுக் குறுமுனிக் கதனை
ஈந்தான்.

339. ஆவதோர் காலை யீசன் அறுமுகப் பரனை
நோக்கி
ஏவரு முடிக்க வொண்ணா திருந்ததர் முதலோர்
தம்பால்
மேவினை பொருது வென்று விரிஞ்சனே முதலா
வுள்ள
தேவர்தம் இன்னல் நீக்கிச் செல்லுதி குமர என்றான்

340. விராவிய இலக்கத் தொன்பான் வீரரை வெய்ய
புதர்
இராயிர வெள்ளத் தோரை யிகல்படை மான்தே
ரோடு
பராபரன் உதவித் தூண்டப் பன்னிரு புயத்தன்
ஏகித்
தராதலம் புக்கு வெற்பைத் தாரக னோடுசெற்றான்.

341. ப்வினன் முதலா வுள்ள புங்கவர் வழிபட்
டேத்தத்
தேவர்தங் கிரியின் வைகித்! தென்றிசை நடந்து
தாதை
மேவரும் இடங்கள் போற்றி மேதகு சேய்ஞல்
நண்ணி
மூவிரு முகத்தன் முக்கண் முன்னவன் படையைப்
பெற்றான்.

338. அந்தக் குமாரன், வேதத்தின் முதலில் உள்ள பிரணவத்தின் சிறந்த பொருளைக் கேட்டு, பிரமன் அதற்கு விடை தராமல் மயங்கி நிற்க, அதைக் கண்டு அவனைச் சிறையில் அடைத்து, உலகங்களைத் தானே படைத்தான். தந்தையாகிய சிவன் வேண்டப் பிரமனை விடுதலை செய்தான்; அப் பிரணவத்தின் பொருளை அகத்தியருக்கு உபதேசித்தான்.

339. அவ்வாறு இருந்த காலத்தில் சிவபெருமான், ஆறுமுகத் தேவனைப் பார்த்து, 'குமார, எவராலும் அழிக்க முடியாமல் இருந்து வருகின்ற சூரபன்மன் முதலிய அசுரர்களிடம் சென்று, அவருடன் போரிட்டு வெற்றி பெற்று, பிரமன் முதலிய தேவர்களின் துன்பத்தை நீக்கி விட்டு இங்கே வருக' என்று கூறினான்.

340. ஒரு லட்சத்து ஒன்பது வீரர்களையும், இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதர்களையும், ஆயுதங்களுடனும் குதிரை பூட்டிய தேர்களோடும் சிவபெருமான் கொடுத்து அனுப்பினான். பன்னிரு புயங்கள் கொண்ட குமாரன் அவர்களுடன் சென்று மண்ணுலகத்தில் புகுந்து, கிரவுஞ்ச மலையைத் தார்காசுரனோடு அழித்தான்.

341. ஆறுமுகம் பெற்ற தேவன், பிரமன் முதலிய தேவர்கள் வழிபாடு செய்து போற்ற, தேவகிரியில் வீற்றிருந்தான். பின்பு தெற்குத் திசையில் சென்று தந்தை சிவபெருமான் இருக்கும் தலங்களை வணங்கினான். திருச்சேய்ஞலூரை அடைந்து முக்கண்ணனான சிவனது படைக்கலத்தைப் பெற்றான்.

174 □ கந்தபுராணம்

342. பரனருள் படையைப் பெற்றுப் பராசரன் சிறார்
வந்தேத்தத்
திருவருள் புரிந்து சென்று செந்திலின் மேவிச்
சூரன்
வரமொடு திருவும் சீரும் வாசவன் குறையும்
வானோர்
குரவனை வினவி அன்னான் கூறவே குமரன்
தேர்ந்தான்.
343. அறத்தினை உன்னி ஐயன் ஆடல்சேர்
மொய்ம்பன் தன்னை
உறத்தகு மரபில் தூண்டி யொன்னலன் கருத்தை
ஓர்ந்து
மறத்தொடு கடலுள் வீர மகேந்திரம் அணுகி
யேதன்
புறத்துள தானை யோரால் சூர்கிளை பொன்றச்
செற்று.
344. சீயமா முகத்தன் என்னும் செருவலான் தனையும்
அட்டு
மாயையும் திருவும் சீரும் வரங்ஙனம் பிறவு மாற்றி
ஆயிரவிருநால் அண்டத் தரசனாம் சூரன் தன்னை
ஏயெனும் அளவில் வேலால் இருதுணி படுத்து
நின்றான்.
345. துணிபடு சூர னோர்பால் துட்டுவா ரணமாய்
ஓர்பால்
பிணிமுக மாகி நிற்பப் பெருந்தகை அவற்றை
ஊர்தி
அணிபடு துவச மாக்கி அப்பகல் செந்தில் வந்து
மணிசொரி அருவி தூங்கும் வான்பரம் குன்றஞ்
சேர்ந்தான்.

342. குமரன், சிவபெருமான் அளித்த படையைப் பெற்று, பராசர முனிவருடைய புதல்வர்கள் வந்து துதிக்க அவர்களுக்கு அருள் புரிந்தான். அப்பால் சென்று, திருச்செந்தூரில் வீற்றிருந்து, தூரனின் வரங்களையும் செல்வங்களையும் சிறப்புகளையும் இந்திரனது துன்பத்தையும், தேவர்தம் குருவான வியாழ பகவானிடம் கேட்டு, அவர் உரைக்க அறிந்து கொண்டான்.

343. குமரன், தருமத்தைச் சிந்தித்து, வீரவாகு தேவரை முறைப்படி அனுப்பி, தூரபன்மனது கருத்தை அறிந்தான்; கடலுள் 'இருந்த வீர மகேந்திரத்தைக் கோபத்தோடு நெருங்கினான்; தன்னுடன் வந்த படை வீரர்கள் மூலம் தூரபன்மனின் சுற்றத்தாரை அழித்தான்.

344, குமரன், சிங்க முகம் உடைய போர்வீரனையும் கொன்றான்; அசுரரின் மாயங்களையும் செல்வங்களையும், சிறப்புக்களையும் பிறவற்றையும் அழித்தான்; ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களுக்கு அரசனான தூரபன்மனையும் ஒரு நொடி நேரத்தில் வேலினால் இரு கூறாக்கி வெற்றியோடு நின்றான்.

345. அவ்வாறு இரு கூறான தூரபன்மன், ஒரு கூறு கொண்டையை உடைய சேவலாகவும், மற்றொரு கூறு மயிலாகவும் நின்றான். அவற்றை வாகனமும் அழகு நிறைந்த கொடியுமாகக் கொண்டான், குமரன். அதே நாளில் குமரன் திருச்செந்தில்பதிக்கு வந்து, இரத்தினங்களைச் சொரிகின்ற அருவி பாயும் திருப்பரங்குன்றத்தை அடைந்தான்.

176 □ கந்தபுராணம்

346. தெய்வத யானை என்னும் சீர்கெழு மடந்தை
தன்னை
அவ்விடை வதுவை யாற்றி அங்ஙனம் சிலநாள்
வைகி
மெய்வியன் உலகில் சென்று விண்ணவர்க் கரசன்
ஆக்கி
எவ்வமில் மகுடம் துட்டி இந்திரன் தன்னை
வைத்தான்
347. சில்பகல் அங்கண் மேவிச் சேனையோடு
அணங்கும் தானும்
மல்லலங் கயிலை ஏகி மங்கைபங் குடைய
அண்ணல்
மெல்லடி வணங்கிக் கந்த வெற்புறை நகரின் ஏகி
எல்லையில் அருளால் வைகித் தணிகையிற்
எந்தை வந்தான்.
348. சாரலி னோங்கு தெய்வத் தணிகைமால் வரையின்
மீது
வீரம துடைய வேலோன் வீற்றிருந் திடலும்
அங்கண்
நாரதன் வந்து தாழ்ந்து நவைதவிர் எயின மாதின்
சீரெழில் நலத்தைக் கூற அவள்வயின் சிந்தை
வைத்தான்.
349. வள்ளிமால் வரையில் போந்து மானிடைப் பிறந்த
தெய்வக்
கிள்ளையை அடைந்து போற்றிக் கேடில்பல்
உருவங் காட்டிக்
கள்ளமோடொழுகிப் பன்னாள் கவர்ந்தனன்
கொணர்ந்து பின்னர் த்
தெள்ளுசீர் வேடர் நல்கத் திருமணம் செய்து
சேர்ந்தான்.

346. குமரன், தெய்வயானை என்னும் சிறந்த கன்னியை அத் திருப்பரங்குன்றத்தில் திருமணம் செய்து கொண்டு அங்கேயே சில நாட்கள் வீற்றிருந்தான். பின்பு சத்தியமாகிய சுவர்க்கலோகத்துக்குச் சென்று, இந்திரனைத் தேவர்களுக்கு அரசனாக்கி அவனுக்குக் குற்றமற்ற முடியைச் சூட்டினான்.

347. எம் தந்தையாகிய குமரன், சில நாட்கள் அங்கே தங்கினான். பின்பு சேனைகளுடன் தேவியோடும் கயிலை மலைக்குச் சென்று, உமையைத் தன் இடப் பாகத்தில் பெற்ற சிவபெருமானது மென்மையான திருவடிகளை வணங்கினான். பின்பு கந்தகிரியில் உள்ள கோயிலில் எழுந்தருளி, அளவற்ற கருணையோடு சில நாட்கள் தங்கினான். அதன் பின், தான் மட்டும் தணிகை மலைக்கு வந்தான்.

348, வீர வேலை உடைய குமரன், சாரலினால் சிறப்புற்றுள்ள-தெய்வத் தன்மை பெற்ற திருத்தணிகை என்னும் பெரிய மலையில் வீற்றிருக்கும்போது, நாரதர் அங்கு வந்து வணங்கி, குற்றமற்ற வேடர் மகளான வள்ளியின் பேரழகுப் பெருமையைக் கூற, அவளிடம் கருத்தைச் செலுத்தினான்.

349. குமரன் அந்த வள்ளிமலைக்கு வந்து, மான் வயிற்றில் உதித்த தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வள்ளியம்மையை அணுகித் துதித்து, கெடுதி இல்லாத பல வடிவங்களைக் காட்டி, பல நாட்கள் களவொழுக்கம் மேற்கொண்டு, ஒரு நாள் அவளைக் கவர்ந்து கொண்டு போனான்; பின்பு சிறந்த புகழை உடைய வேடர்கள் தாமே தரத் திருமணம் செய்து கொண்டு அவளைக் கூடினான்.

178 □ கந்தபுராணம்

350. செருத்தணி வரையில் வந்து சிலபகல் வள்ளி
தன்னோடு
அருத்தியின் மேவிப் பின்னர் அவளொடும் கந்த
வெற்பின்
வரைத்தனிக் கோயில் புக்கு வானமின் பிரிவு நீக்கிக்
கருத்துற இருவ ரோடும் கலந்து வீற் றிருந்தான்
கந்தன்.
351. என்றிவை அனைத்தும் துதன் இயம்பலும் முனிவர்
கேளாத்
துன்றிய மகிழ்வால் சென்னி துளக்கியிங் கிதனைப்
போல
ஒன்றொரு கதையும் கேளேம் உரைத்தனை
சுருக்கி யாங்கள்
நன்றிதன் அகலம் கேட்க நனிபெரும் காதல்
கொண்டேம்.
352. என்னவே முனிவ ரானோர் யாவரும் எடுத்துக் கூற
மன்னிய அருள் சேர் துதன் மற்றவர் ஆர்வம்
நோக்கி
அன்னவை சுருக்கம் இன்றி அறைந்தனன்
அவ்வாறு ஓர்ந்து
தொன்னெறி வழாதி யானும் வல்லவா தொகுத்துச்
சொல்வேன்.

1. திருக்கைலாசப் படலம்

353. பாசம் நீக்கித்தன் பாற்படு நல்லருள்
ஈசன் நல்கும் இயல்பென எய்தினோர்
தேச மாற்றிச் சிறந்ததன் மெய்யொளி
வீச சின்றது வெள்ளியங் குன்றமே.

350. கந்தன், செருத்தணிகை மலைக்கு வந்து, சில நாட்கள் வள்ளி நாயகியோடு அன்புடன் வீற்றிருந்தான்; பின்பு வள்ளியோடு கந்தகிரியில் உள்ள ஒப்பற்ற கோயிலில் புகுந்து, தெய்வயானையின் பிரிவை நீக்கி மனம்பொருந்த அவ்விரு மனைவியரோடு கூடி வீற்றிருந்தான்.

351. இவ்வாறு கந்தன் வரலாறு முழுவதையும் துத முனிவர் கூறினார். அதைக் கேட்ட நைமி சாரணிய முனிவர்கள், மிகுந்த மகிழ்ச்சியால் தலை அசைத்து, "இதைப் போல வேறொரு வரலாற்றைக் கேட்டதில்லை; இதைச் சுருக்கமாகச் சொன்னீர்கள். இந்த வரலாற்றின் விரிவைக் கேட்க நாங்கள் மிகுந்த ஆவல் கொண்டோம்" என்று கூறினார்.

352. இவ்வாறு, அம் முனிவர் அனைவரும் எடுத்துக் கூறினர். கருணை பொருந்திய துத முனிவர், அம் முனிவரின் ஆர்வத்தைக் கண்டு, அவ் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைச் சுருக்கமின்றி விரித்து உரைத்தார். நானும் அவர் கூறியபடி ஆராய்ந்து பழைய முறை தவறாதபடி என்னால் இயன்ற அளவு திரட்டிச் சொல்வேன்.

1. திருக்கைலாசப் படலம்

353. சிவபெருமான், உலகப் பற்றுக்களை ஒழித்துத் தன்னிடம் உள்ள நல்லருளை அளிக்கும் தன்மைபோல திருக்கயிலை மலை, தன்னை அடைந்தவரின் உடல் ஒளியை நீக்கி, தளது சிறந்த உண்மை ஒளிஷயப் பரப்புகிறது.

180 □ கந்தபுராணம்

354. ஆறு துடிய ஆதியம் பண்ணவன்
ஏறும் முரிவெள் ளேறும் கண்ணுதல்
நீறு சேர்தரு கோலமும் நித்தனைத்
தேறும் அன்பர்தம் சிந்தையும் போன்றதே.
355. மோன நன்னிலை முற்றிய பெற்றியர்
ஞானம் ஆர்பிழம் பன்ன நலத் தாய்
ஊனு லாய உயிர்த்தொகை மாசொரீ இத்
தானெ லாம்செறிந் தென்னவும் சான்றதே.
356. கானம் ஆர்ந்த கடுக்கைநல் கூவிளைத்
தேன வாம்பொழில் திண்சிக ரத்திடை
வான யாறு வருதலின் மாசிலா
ஞான நாயகன் போல நணியதே.
357. தண்ண றுந்துள வால்புனை தார்முடிப்
பண்ண வன்கண் படுத்திடு பாற்கடல்
கண்ணு தற்குமொர் காமரு பீடமாய்
நண்ணு சின்றது போலும் நலத்ததே.
358. பொதியும் இன்னமு தோடு பொருந்துவ
கதிரின் மிக்க கறையறு காட்சிய
மதியம் ஆயிரம் கோடி மணந்துதாம்
உதய.மானது போன்றதவ் வொண்கிரீ.
359. நெற்றி மேல்நிமிர் கண்ணும். நிலாவொளிர்
பொற்ற டம்புயம் நான்கும் பொருந்துறப்
பெற்றெம் மானரு ளால் பிரம்பு ஒன்றுகைப்
பற்று நந்தி பரிவொடு காப்பது.

354. அக்கயிலைமலை கங்கையைச் சடையில் அணிந்த சிவபெருமான் ஏறிச் செல்லும் வலிய-வெண்மையான ரிஷபத்தையும், அச்சிவனது திருநீறு பரலியுள்ள வேடத்தையும், அச்சிவனுடைய தெளிந்த அடியவரின் மனத்தையும் போன்றது.

355. அக்கயிலைமலை, சிறந்த மௌனநிலை சிந்திக்கப் பெற்ற இயல்பை உடைய ஞானிகளின் மனத்தில் உள்ள ஞானச்சுடர் போன்ற சிறப்பை உடையதாகவும், உடலில் பொருந்திய உயிர்க் கூட்டங்கள் அனைத்தும் தம்மைப் பிணித்த பற்றுகளை நீக்கி ஒன்று கூடியதைப் போலவும் சிறந்திருந்தது.

356. அக்கயிலைமலை, வாசனை நிறைந்த கொன்றை மரங்களையும், நல்ல வில்வ மரங்களையும் உடைய வண்டுகள் விரும்புகின்ற சோலை தழப்பெற்ற திண்மை பொருந்திய சிகரத்தில் ஆகாய கங்கை பாய்வதனால், குற்றமற்ற சிவபெருமானைப் போலத் திகழ்ந்தது.

357. அக்கயிலைமலை, குளிர்ச்சியான— வாசம் மிகுந்த துளசி மாலை அணிந்த திருமால் அறிதுயில் கொள்ளும் திருப்பாற்கடல், சிவபெருமானுக்கும் ஓர் அழகிய இருப்பிடமாகப் பொருந்தியதைப் போன்ற சிறப்பினை உடையது.

358. ஒளிமயமான அக்கயிலைமலை, உள்ளே பொருந்திய அமுதத்தோடு கூடியனவாகவும் ஒளியில் உயர்ந்தனவாகவும், களங்கம் இல்லாத தோற்றம் உடையனவாகவும் உள்ள ஆயிரம் கோடி சந்திரர்கள் ஒன்று சேர்ந்து உதித்த தன்மையை ஒத்திருந்தது.

359. அக்கயிலைமலை, நெற்றியில் உள்ள கண்ணும், நிலவொளி விளங்கும் அழகிய—பெரிய நான்கு தோள்களும், சிவபெருமான் அருளினால் பெற்று, ஒரு பிரம்பைக் கையில் பிடித்துள்ள நந்திதேவரால் காக்கப் படுவது.

182 □ கந்தபுராணம்

360. புரந்த ரன்முத லாகிய புங்கவர்
வரம்பின் மாதவர் மாசறு காட்சியர்
நிரந்த பூத கணவர் நிரந்தரம்
பரிந்து போற்றிப் பயில்வதம் மால்வரை.

361. மின் அரம்பையர் ஆடலும் விஞ்சையர்
கின்ன ரம்பயில் பாடலும் கீழ்த்திசை
மன்னன் ஆதியர் வாழ்த்துமல் வானவர்
இன்னி யங்களும் எங்கணும் ஆர்ப்பது.

வேறு

362. கீம்நி லாவுறும் உலகெலாம் நீங்கியே கீழ்போய்ச்
சேண்நி லாவுறுபதமெலாம் உருவிமீச் சென்று
மாண்நி லாவுறும் அண்டத்தின் அடிமுடி மருவத்
தாணு வாயுல கிறுதியின் நிற்பதச் சயிலம்.

363. மாடு துழ்தரு மேருவே யாதியாம் வரைகள்
பாடு சேரினும் உலகெலாம் அழியினும் பரந்து
கூடும் அண்டங்கள் குலையினும் கொன்றைவே
ணியன்போல்
கேடி லாமலே அமர்வது கயிலையங் கிரியே.

364. நலம்வ ருங்கலை மதியமும் இரவியும் நாகர்
குலம்வ ருந்தனுக் குறையலா மற்றைய கோளும்
அலம ருஞ்சுடர் உடுக்களும் அமரரும் பிறரும்
வலம்வ ரும்படி இருப்பது கயிலைமால் வரையே.

360. அக்கயிலைமலை, இந்திரன் முதலான தேவர்களாலும், குற்றமற்ற அறிவினைப் பெற்ற அளவற்ற முனிவர்களாலும், நிறைந்துள்ள பூதகணத்தவர்களாலும், எப்போதும் வீரும்பிப் போற்றப்படுவது.

361. அக்கயிலைமலை, மின்னலைப் போல ஒளி மிகுந்த அரம்பையர் செய்யும் நடனமும், வித்தியாதரர் யாழை மீட்டிப் பாடும் பாடலும், கிழக்குத் திசையின் தலைவனான இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் சொல்லும் மங்கல வாழ்த்தும், அத்தேவர்களின் இனிய இசைக் கருவிகளும் எல்லா இடங்களிலும் ஒலிக்கப் பெறுவதாகும்.

362. அக்கயிலைமலை, கீழே உள்ள எல்லா உலகங்களையும் கடந்து கீழே சென்றும், வானத்தில் பொருந்திய எல்லா உலகங்களையும் ஊடுருவி மேலே சென்றும், மாட்சி பொருந்திய பிரமாண்டத்தின் அடியிலும் முடியிலும் பொருந்தியும் நிலைப் பொருளாகி, உலகம் அழியும் காலத்திலும் நிலத்து நிற்பதாகும்.

363. அக்கயிலைமலை, பக்கத்தில் துழந்துள்ள மேரு முதலிய மலைகள் அழிந்தாலும், உலகங்கள் யாவும் அழிந்தாலும், பரவிக் குழியுள்ள அண்டங்கள் யாவும் அழிந்தாலும் அழியாமல், கொன்றை மலர் அணிந்த சிவனைப் போல நிலைத்திருப்பதாகும்.

364. அக்கயிலைமலை, நன்மை செய்யும் கலைகளை உடைய சந்திரனும், தூரியனும், பாம்பின் குலத்தில் வந்த இராகு—கேது என்னும் உடற்குறைகள் அல்லாத செவ்வாய் முதலிய ஐந்து கிரகங்களும், சுழல் கின்ற நட்சத்திரங்களும், தேவர்களும், முனிவர் முதலான பிறரும், வலம் வரும்படி இருப்பதாகும், (இராகு கேதுக்கள் இடம் வரும் கதி உடையன)

184 □ கந்தபுராணம்

365. ஏற்றம் மேருவே யாதியாம் வரைகள்ஏழ் வகையால்
சாற்றும் நேமிகள் ஆழியம் கிரிபெரும் சலதி
நாற்றி சைக்கணும் நொச்சிபோற் சூழ்தர நடுவண்
வீற்றி ருப்பது கயிலையா கியதனி வெற்பு.

366. படியெ லாம்உண்டும் ஏனமாய்த் தாங்கியும்
பண்டோர்
அடியினால் அகப் படுத்தியும் இடந்துமுற் றருளும்
நெடிய மாயனும் உலகிறும் எல்லையில் நிமலன்
வடிவ மேயெனக் காணுதற் கரியதவ் வரையே.

வேறு

367. அன்னதோர் கயிலை நாப்பண் அம்பொனின்
சுடர்மேல் கொண்ட
நன்னெடும் சிமயத் தோங்கல் நவையொரீஇ
நண்ணிற்று என்னக்
கன்னியங் காப்பு மேவிக் கதிர்மணிக் கற்றை
சுற்றப்
பொன்னெடுங் கோயில் ஒன்று பொலிவொடும்
பொருந்திற் றன்றே

368. திணிகதிர் ஆரம் தன்னில் சிறந்தவச் சிரத்தில்
செக்கர்
மணிதனில் முழுநீ லத்தின் மற்றைய வெறுக்கை
தன்னில்
பணிபட வருளால் தானே பலித்திடு சிகர மாதி
அணியினுக்கு அணியாய் மல்கும் ஆலயச்
சூழல் எங்கும்

365. அக்கயிலைமலை என்னும் ஒப்பற்றமலை, உயர்ந்த மேரு முதலிய மலைகளும், ஏழாகச் சொல்லப்படும் கடல்களும், சக்கரவாள கிரியும், புறக் கடலும், நான்கு திசைகளிலும் அரண்போலச் சூழ்ந்திருக்க, அவற்றிற்கு நடுவே இருப்பதாகும்.

366. அக்கயிலைமலை, மண்ணுலகம் முழுவதையும் விழுங்கியும், பன்றி வடிவாய் அதைத் தாங்கியும், முற்காலத்தில் தனது ஓரடிக்கு உட்படுத்தியும், நன்கு அருள் செய்யும் திருமாலும், பிரளய காலத்தில், சிவ பெருமானின் ஜோதிவடிவம் போல, காண்பதற்கு அரியதாக இருப்பதாகும்.

367. அத்தன்மை பெற்ற கயிலைமலையின் நடுவே, பொன்மயமான பெரிய கோயில் ஒன்று, புதிதாகிய காவலைப் பெற்று, ஒளிவீசும் மணிகள் சூழ, சிறந்த பொன்னொளியை மேலே பொருந்தப் பெற்ற நீண்ட சிகரங்களை உடைய மேருமலை குற்றம் நீங்கி வந்ததைப் போல, அழகோடு பொருந்தியிருந்தது.

368. சிவபெருமானின் அருளினால் தானாகவே தோன்றிய கொடுமுடிகள் முதலியவைகள் நிறைந்த ஒளியை உடைய முத்தினாலும் சிறந்த வைரத்தினாலும் சிவந்த மாணிக்கத்தினாலும், முழுமையான நீலமணியாலும், இன்னும் உள்ள சிறந்த பொருள்களாலும் கைத் தொழிலின் சிறப்பு மேலிட அழகு செய்யப்பட்டு, அத்திருக்கோயிலின் சுற்றிடங்களில் அழகுக்கு அழகாக மிகுந்திருந்தன.

186 □ கந்தபுராணம்

369. என்றும் என்ப தின்றி யிருந்திடும் கயிலை
 வெற்பில்
 பொன்திகழ் நகரம் தன்னுள் பொருவிலாக்
 கோளும் நாளும்
 துன்றிய தன்மைத் தென்னத் தூமணிக் கதிர்கள்
 சூழ
 மன்றமர் உறையுள் ஒன்று வனப்பொடு வைகிற்
 றன்றே.

வேறு

370. சோதி சேருமந் தூமணி மண்டபத்து
 ஆதி யான அரியணை யும்பரில்
 காத லாகும் கவுரி யொர் பாங்குற
 வேத நாயகன் வீற்றிருந் தானரோ.
371. பீடு கொண்ட பெருந்தவப் பெற்றயோர்
 தேடு கின்ற சிறப்புடைத் தாம்புகழ்
 நாடு தும்புகு நாரதர் விஞ்சையர்
 பாடு கின்றனர் பாணியின் பாற்பட.
372. அதிகன் வேணியில் ஆர்தரு கங்கையை
 விதிபு ரந்தரன் விண்டுல கத்துள
 நதிகள் தாழ்ந்தென நன்னயத் தேவல்செய்
 கதியி னோர்கள் கவரிகள் வீசினார்.
373. சீல வட்ட முடிப்பிறை தேடுவான்
 ஞால வட்டத்து எழுதரு நாகர்போல்
 ஏல வட்ட முகத்தருகு எங்கணும்
 ஆல வட்டம் அசைத்தனர் அன்னை -ர்.

369' எக்காலத்திலும் அழிவு என்பது இல்லாமல் நிலைத்திருக்கும் திருக்கயிலைமலையில், பொன்மயமாக விளங்குகின்ற அக் கோயிலில், ஒப்பற்ற கிரகங்களும் நட்சத்திரங்களும் வந்து நெருங்கின என்று சொல்லும் படி தூய்மையான நவமணிகளின் ஒளிகள் தழிந்து கொள்ள, ஒரு சபாமண்டபம் அழகுடன் அமைந்திருந்தது.

370. ஒளிமயமான அந்தத் தூய மணிமண்டபத்தில், முதன்மை பொருந்திய சிங்காதனத்தின் மீது, தன் அன்புக்கு உரிய உமாதேவி ஒரு பாகத்தில் இருக்க, வேதங்களின் தலைவனான சிவபெருமான் வீற்றிருந்தான்.

371. பெருமை பொருந்திய மாதவ முனிவர்கள் தேடுகின்ற சிறப்பினை உடையது, சிவனது புகழ். அப் புகழினை, தும்புருவும் நாரதரும், வித்தியாதரரும் பாடல் மூலம் பாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

372. சிவபெருமானது சடை முடியில் உள்ள கங்கையை, பிரம்மா—இந்திரன்—திருமால் ஆகியோரின் உலகங்களில் உள்ள கங்கைகள் வந்து பணிவது போல, பேரன்போடு ஏவல் செய்கின்ற பேறு பெற்ற வர்கள் சிவபெருமானுக்கு வெண்சாமரங்களை வீசினார்கள்.

373. சிறந்த வட்ட வடிவில் முடிக்கப்பட்ட சடை முடியில் தங்கிய பிறைச் சந்திரனைத் தேடும் பொருட்டு மண்ணுலகிலிருந்து மேலெழுந்து வந்த பாம்புகளைப் போல, சிவபெருமானது வட்டமான திருமுகத்தின் பக்கம் எங்கும் ஆலவட்டங்களை அசைத்தார்கள். (ஆலவட்டங்கள் தலைப்பக்கம் அகன்று, கால் குறுகி நீண்டிருப்பதால் படம் விரித்த பாம்பு போலத் தோன்றின.)

188 □ கந்தபுராணம்

374. ஆதி தன்னருள் எய்தி அவன்திருப்
பாத தாமரை சூடியப் பண்ணவன்
கோதி லாத திருவுருக் கொண்டுளோர்
பூதர் ஆதியர் போற்றிமுன் ஈண்டினார்.

2. பார்ப்பதும் படலம்

375. அன்னுழி உமையவள் அகத்துள் ஓர்செயல்
உன்னினள் துணுக்கமுற் றொல்லைதான் எழீஇத்
தன்னிகர் இல்லவன் தாள் இறைஞ்சியே
முன்னுற நின்றிவை மொழிதல் மேயினாள்.
376. கற்பனை முதலிய கடந்த கண்ணுதல்
தற்பர நினையிகழ் தக்கன் தன்னிடைப்
பற்பகல் வளர்ந்து அவன் பயந்த மாதெனச்
சொற்படு நாமமும் சுமந்து ளேனியான்.
377. ஆங்கதோர் பெயரையும் அவன்கண் எய்தியே
ஓங்கிநான் வளர்ந்த இவ்வுடலம் தன்னையும்
தாங்கினன் மேலவை தரித்தற்கு அஞ்சினேன்
நீங்குவன் அவ்வகை பணித்தி நீயென்றான்.
378. மன்னுயிர் ஆகிய மரபு முற்றவும்
முன்னுற அருளிய முதல்வி அன்பினால்
இன்னணம் இயம்பலும் இதனைத் தேர்ந்திடாத்
தன்னிகர் இல்லதோர் தலைவன் கூறுவான்.

374. மூலமாகிய சிவபெருமானது திருவருளைப் பெற்று, அவனுடைய திருவடிகள் என்னும் தாமரை மலர்களைத் தலைமேல் துடி, அச் சிவனது குற்றமற்ற திருவருவத்தைப் பெற்றவர்களும் (சாருப்பியப் பேறு பெற்றவர்கள்) பூதர் முதலானவர்களும் துதித்து அவன் முன்னிலையில் நெருங்கிக் கூடினார்கள்.

2. பார்ப்பதில் படலம்

375. அவ்வாறு சிவபெருமான் திருக்கயிலையில் வீற்றிருக்கும் காலத்தில், உமாதேவி தன் மனத்தில் ஒரு செயலை நினைத்து நடுக்கம் கொண்டு, விரைவாக எழுந்து, தனக்கு நிகர் இல்லாத இறைவனின் திருவடிகளை வணங்கி, அவன் முன்னே நின்று இச் சொற்களைச் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

376. “கற்பனை முதலியவற்றைக் கடந்துள்ள நெற்றிக் கண்ணைப் பெற்ற இறைவனே! நான், உன்னை இகழ்ந்த தக்கனிடத்தில் பல நாட்கள் வளர்ந்து, ‘அத்தீயவன் பெற்ற மகள்’ என்று சொல்லப்படும் பெயரையும் (தாட்சாயணி) சுமந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

377. “அத்தாட்சாயணி என்னும் பெயரையும், அத் தக்கனிடம் வாழ்ந்து வளர்ந்த இந்த உடம்பையும் இதுவரையில் நான் சுமந்தேன், இனிமேலும் அவற்றைச் சுமக்க அஞ்சினேன். அவற்றை எவ்வழி மூலம் நீங்கிக் கொள்வேனோ அவ்வழியைச் சொல்லி ஆணையிடுக.”

378. நிலைபெற்ற உயிர்கள் அனைத்தையும் முற் காலத்திலே பெற்றெடுத்த இறைவி உமாதேவி, அவ் வுயிர்களிடம் கொண்ட அன்பினால் இவ்வாறு கேட்டாள். தனக்கு நிகரில்லாத சிவபெருமானும் இச் சொற்களைத் தேர்ந்து கூறலானான்.

190 □ கந்தபுராணம்

379. பத்திமை எம்வயின் பழுத்த பண்பினால்
சத்தியே நின்னிகர் சகத்தின் இல்லைநீ
இத்திறம் முயலுதல் எல்லை தீர்ந்தநின்
புத்திரர் வீடுறு பொருட்டுப் போலுமால்.
380. நற்றிற மேயிது நங்கை சிந்தனை
முற்றிய வேண்டுமேல் மொழிதும் மேருவின்
சுற்றம தாகிய இமையத் தொல்வரைக்
கொற்றவன் புரிவனால் கொடிய மாதவம்.
381. ஏதவன் பெறத்தவம் இயற்று மென்றியேல்
மாதுனை மகண்மையா மரபில் போற்றியே
காதலொடு எமக்கருள் கருத்த தாகுமால்
ஆதலில் குழவியாய் அவன் கண் எய்துநீ.
382. தளர்ந்துடல் மெலிவுறத் தவஞ்செய் வெற்பினான்
இளஞ்சிறு குழவியாய் எய்தி மற்றவன்
உளங்களி கூரஆண்டு ஓர்ஐந் தின்றுணை
வளர்ந்தனை புரிதிமேல் மாசில் மாதவம்.
383. அணங்குநீ நோற்றுழி அகிலத் துள்ளதோர்
கணங்களும் தலைவரும் கணிப்பில் தேவரும்
இணங்கினர் துழ்தர எய்தி நின்னையாம்
மணம்புரிந் தேகொடு வருதும் ஈண்டெனா.

379. “சக்திதேவியே! என்னிடம் கொண்ட பக்தி முதிர்ந்தமையால், உன்னை நிகர்த்தவர் உலகத்தில் ஒரு வரும் இல்லை ஆயினர். அத்தகைய நீ இவ்வாறு முயற்சி செய்வது உன் மக்களாகிய அளவற்ற ஆன்மாக்கள் முக்தி பெறுவதற்காகவே ஆகும்.

380. “நங்கையே! இது நல்ல முயற்சி. உன் எண்ணம் நிறைவேற வேண்டுமானால் அதற்கு ஒரு வழி கூறுகிறேன். மேரு மலைக்கு உறவுடைய பழைய இமயமலை அரசன், கடுமையான பெரிய தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறான்.

381. “மங்கையே! இமயமலை அரசன் எதனைப் பெறுவதற்காகத் தவம் செய்கிறான் எனக் கேட்பாயானால், உன்னைத் தன் மகளாகப் பெற்று வளர்த்துப் பிரியத்தோடு எனக்கு மணம் செய்து தருகின்ற எண்ணத்தால் ஆகும். எனவே, நீ அவனிடம் குழந்தையாகச் செல்.

382. “உடம்பு இளைத்து மெலியும்படி கடுந்தவம் செய்யும் மலையரசனின் சிறு குழந்தையாக நீ சென்று, அவன் மனம் மகிழும்படி ஐந்து வயதுவரை வளர்ந்து, அதற்குப் பின் குற்றமற்ற பெரிய தவத்தைச் செய்.

383. “அழகியே! நீ அவ்வாறு தவம் செய்யும்போது, எல்லா உலகங்களிலும் உள்ள உருத்திரகணத்தவர்களும், அவர்தம் தலைவர்களும், கணக்கற்ற தேவர்களும் ஒன்று கூடி தும்புந்து வர, நாம் உன்னைத் திருமணம் செய்துகொண்டு உன்னை இங்கே அழைத்து வருவோம்”

192 □ கந்தபுராணம்

384. கடல்விடம் உண்டிடு கடவுள் இத்திறம்
நடைமுறை அருளலும் நன்றெ னாமகிழ்ந்து
அடியினை வணங்கிநின்று அன்பில் போற்றியே
விடையது பெற்றனள் விமலை ஏகினாள்.
385. அல்லலும் உவகையும் அன்பும் எம்பிரான்
எல்லையில் அருளுமாய் ஈண்டி முன்செல
மெல்லியல் உமையவள் வெள்ளி வெற்பொரீஇ
வல்லையில் இமையமால் வரையில் போயினாள்.
386. வள்ளியன் கடகரி வடிவின் வீழ்தரு
துள்ளியம் பனிமழைச் சோனை துழ்தலால்
எள்ளருந் தன்மைசேர் இமைய மால்வரை
வெள்ளியங் கிரியென விளங்கு கின்றதே.
387. எண்தகும் இமையமும் இமைய மேலுறு
கொண்டலும் ஒன்றியே குலவு காட்சிய
தெண்டிரை மிசையெழு நஞ்சும் தீயநஞ்சு
உண்டிடு மணிமிடற்று இறையும் ஒக்குமால்.
388. நீலுறு மழைமுகில் நிலவும் மின்னொடு
மேலுற விளங்கிய இமைய வெற்பது
மாலவன் திருவொடு மருவிக் கண்துயில்
பாலுறு பன்னகப் பாயல் போன்றதே.

384. பாற்கடலில் தோன்றிய நஞ்சினை உண்ட சிவபெருமான், இவ்வாறு நடக்கவேண்டிய முறையைச் சொன்னான். அதைக் கேட்ட உமை, 'அவ்வாறு செய்வது நல்லது' என்று மகிழ்ந்து சிவன் திருவடிகளை வணங்கி நின்று அன்போடு போற்றி அவனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றாள்.

385. சிவனைப் பிரியும் துன்பமும், தக்கன் தொடர் பான பெயரும் வடிவும் நீங்கப் போவதால் ஏற்பட்ட இன்ப மும், சிவனைப் பிரிந்தாலும் குறையாத அன்பும், அதற்குக் காரணமான சிவனது அளவற்ற கருணையும் ஒன்று சேர்ந்து முன்னே செல்ல, மென்மையான சாயலுடைய உமை, கயிலை மலையை விட்டு, இமயமலைக்கு விரைந்து சென்றாள்.

386. இந்திரனது ஐராவதம் என்னும் வெள்ளை யானையின் வடிவைப் போலச் சிந்துகின்ற துளிகளை உடைய பனிமழை தொடர்ந்து எங்கும் பரவுவதால், இகழ்வதற்கரிய—பெரிய இமயமலை, கயிலைமலை போலக் காட்சியளித்தது.

387. மதிப்புமிக்க இமயமலையும், அந்த இமயத்தின் மேல் பொருந்திய மேகங்களும் ஒன்று பட்டு விளங்கும் தோற்றமானது, தெளிந்த அலைகளை உடைய பாற் கடலிலிருந்து எழுந்த நஞ்சினையும், அக்கொடிய நஞ்சினை உட்கொண்ட கரிய கழுத்தினைப் பெற்ற சிவபெருமானையும் ஒத்திருந்தது.

388. கரு நிறம் பொருந்திய மழை மேகங்கள், ஒளி வீசும் மின்னலுடனே தன் மேல் படிந்திருக்கப் பெற்ற இமயமலை, திருமால் இலக்குமியோடு, ஆதிசேடனாகிய பாம்புப் படுக்கையின் மீது அறிதுயில் கொள்ளும் பாற் கடலை ஒத்திருந்தது. (இமயம் பாற்கடலுக்கும் மேகம் ஆதிசேடனுக்கும், மின்னல் இலக்குமிக்கும் உவமை)

194 □ கந்தபுராணம்

389. கரும்புய லார்த்துறு காட்சித் தாகியே
இரும்பனி இடையறா விமையப் பொன்வரை
சுரும்பினம் இசையொடு துவன்றிச் சுற்றிட
அரும்புஅலி மாதவெண் கமலம் அன்னதே.
390. நீடிய மண்மகள் நிதியின் குப்பையைப்
பாடுறு தண்ணிலாப் படாமது ஒன்றினால்
முடினள் வைத்திடு முறைய தேயெனக்
கோடுயர் பனிகொள் பொற் குன்றம் நின்றதே.
391. பொன்னெடுங் கிரியென ஈண்டும் புங்கவர்
துன்னினர் தும்வரென்று உன்னித் தொன்மனு
அன்னதை மறைத்தனன் இரதத் தாலியால்
என்னவும் நின்றதால் இமையப் பொன்வரை.
392. குடகடல் குணகடல் கூடு றாவகை
இடையொரு வாழிதாம் ஏனம் எய்தியே
தடைபுரி சிறப்பென இமையத் தாழ்வரை
நெடுநில வளவையும் நிமிர்ந்து போயதே.
393. விண்ணவர் ததிக்கடல் கடைந்த வெண்ணையுள்
அண்ணலம் பாற்கடல் அமுதம் வைத்தெனக்
கண்ணகன் பெரும்பனி கவைஇய வெற்பின்மேல்
உண்ணிறை புனல்தடம் ஒன்று வைகிறே.

389. கரிய மேகங்கள் இடி முழக்கம் செய்து படிந்த காட்சியை உடையதாய், பெரிய பனி மழை எப்போதும் பெய்யும் பொன்மயமான இமயமலை, வண்டுக்கூட்டம் இசைபாடியபடி செறிந்து தழ, மொட்டு விரியாத வெண் தாமரை மலரைப் போலத் திகழ்ந்தது.

390. பெரிய நிலமகள் தன்னிடம் உள்ள செல்வக் குவியலைப் பெருமை மிகுந்த குளிர்ச்சியான வெள்ளைப் போர்வை ஒன்றினால் முடி வைத்ததைப் போல, உயர்ந்த சிகரத்தைப் பெற்ற பனிபொழியும் அந்தப் பொன்மலையான இமயம் நின்றது.

391. தேவர்கள் பொன்மயமான நீண்ட மேருமலை இது என்று ஐயுற்று இந்த இமயமலையிலும் வந்து தழ்ந்து கொள்வர் என்று நினைத்து, பழைய மனு, அம்மலையை வெள்ளிப் புகையால் மறைத்தான் என்று சொல்லும்படி, இமயம் என்னும் பொன்மலை பனியால் மறைந்து நின்றது.

392. மேற்குக் கடலும் கிழக்குக் கடலும் ஒன்றோடு ஒன்று பொருந்தாதபடி அவற்றிற்கு இடையிலே ஒரு வெள்ளைப் பன்றி வந்து தடைசெய்து நின்ற சிறப்பைப் போல, பூமிக்குள்ளே அக்கடல்களை விடத் தாழ்ந்திருந்த இமயமலை, பூமியின் கிழக்கு மேற்கு எல்லையையும் கடந்து நீண்டு, உயர்ந்து நின்றது.

393. தேவர்கள் தயிர்க்கடலைக் கடைந்து எடுத்த வெண்ணெய்க்குள்ளே, பெருமை மிகுந்த பாற்கடலில் தோன்றிய அமுதத்தை வைத்ததைப் போல, இடம் அகன்ற— பனியினால் மூடப்பெற்ற அந்த இமயமலை மேல், உள்ளே நிறைந்த நீரை உடைய 'மானதம்' என்னும் ஒரு தடாகம் இருந்தது.

196 □ கந்தபுராணம்

394. அன்னதோர் தடத்திடை அசல மன்னவன்
மன்னிய கௌரிதன் மகண்மை யாகவும்
தன்னிகர் இலா அரன் தனக்கு நல்கவும்
முன்னுற அருந்தவம் முயன்று வைகினான்.

395. மெய்த்தவம் இயற்றியு வெற்பன் காணிய
அத்தட மலருமோர் அரவிந் தத்தின்மேல்
பைத்ததோர் குழவியின் படிவத்து உற்றனள்
எத்திறத் துயிரையும் ஈன்ற தொன்மையாள்.

வேறு

396. ஆங்கவள் கண்டு வெற்பன் அடியனேன்
பொருட்டால் அம்மை
நீங்கினள் போலும் முக்கண் நிருமலன் தன்னை
என்னா
ஏங்கினன் தனது நோன்புக் கிரங்கினன் இவைகள்
ஈசன்
ஒங்குபேர் அருளே என்னா உவகையம் கடலுள்
பட்டான்.

397. கண்ணுறு போத வாரி கான்றிட உரோம ராசீ
உண்ணிகழ் அன்பு மிக்குப் புறந்தனில் ஒழுகிற்று
என்ன
வண்ணன்மெய் பொடிப்பத் துள்ளி அடியனேன்
உயந்தேன் என்னாத்
துண்ணெனப் பாடி ஆடி அமலையைத் தொழுது
நின்றான்.

398. பங்கயத் தவிசின் வைகும் பராபரை தனைத்த
னாது
செங்கையின் எடுத்து வல்லே சென்னிமேல் தாங்கி
ஏகித்
துங்கநல் இமையத் தண்ணல் தொன்முறை
இருக்கை புக்கு
மங்கல மேனை என்னும் மனைவிகைக்
கொடுத்தான் மாதோ.

394. அத்தகைய இமயமலைக்கு அரசனானவன், நிலை பெற்ற உமாதேவியைத் தன் மகளாகப் பெறுவதற்காகவும், அம்மகளைத் தனக்குவமை இல்லாத சிவனுக்கு மணம் செய்து கொடுப்பதற்காகவும், அந்தத் தடாகத்தில் முன்னதாகவே ஓர் அரிய தவத்தைத் தொடங்கிச் செய்து கொண்டிருந்தான்.

395. அவ்வாறு உண்மையான தவத்தைச் செய்து கொண்டிருந்த இமயமலை அரசன் காணும் பொருட்டு, எத்தகைய உயிரையும் பெற்றெடுத்த பழமை கொண்ட உமாதேவி அத் தடாகத்தில் மலர்ந்திருந்த ஒரு தாமரை மலரின் மேலே பசங்குழந்தையின் வடிவத்தை மேற்கொண்டு எய்தினாள்.

396. இமயமலை அரசன் அத்தாமரை மலரில் அக் குழந்தையைப் பார்த்து, 'உமாதேவி அடியவனாகிய என் பொருட்டு, முக்கண் பெற்ற—மாசற்ற சிவபெருமானை நீங்கி வந்தாள் போலும்' என்று எண்ணி ஏங்கினான். தனது தவத்துக்காகச் சிவபெருமான் இரக்கம் கொண்டான் என்றும், இச் செயல்கள் யாவும் சிவனது பெருங்கருணையால் நிகழ்பவை என்றும் எண்ணி மகிழ்ச்சிக் கடலுள் மூழ்கினான்.

397. இமயமலை அரசன், விழிகளில் ஆனந்தக் கண்ணீர் தோன்ற, மனத்திலே உண்டான அன்பு பொங்கிப் புறத்தே வழிந்ததைப் போல மயிர்சிலிர்ப்புறத்துள்ளி, 'அடியேன் உய்ந்தேன்' என்று கூறி, விரைவாகப் பாடி, ஆடி, உமாதேவியை வணங்கி நின்றான்.

398. உயர்ந்ததான இமயமலை அரசன், தாமரை மலர் என்னும் ஆசனத்தில் இருந்த உமையைத் தன்னுடைய சிவந்த கைகளால் எடுத்து, விரைவாகத் தலை மேல் வைத்து எடுத்துச் சென்று, பழைய முறைப்படி இல்லத்தை அடைந்து, மங்கலம் பொருந்திய மனைவியாகிய மேனையின் கையில் கொடுத்தான்.

198 □ கந்தபுராணம்

399. கொடுத்தலும் தொழுது வாங்கிக் கொற்றவ
இவள்தின் பாங்கர்
அடுத்ததங்கு எவனோ என்ன அரசனும் நிகழ்ந்த
எல்லாம்
எடுத்துரை செய்யக் கேளா ஈசனது அருளோ
என்னா
வடுத்தவர் கற்பின் மேனை மனமுற மகிழ்ச்சி
கொண்டாள்.
400. சுரந்தன கொங்கை பாலும் துண்ணென ஒழுகிற்
றெங்கும்
பரந்தன பொடிப்பின் போர்வை பரைதனது
அருளே யுள்ளம்
நீரந்தன கவலை யாவும் நீங்கின பவம்முன் னுள்ள
கரந்தன இமையத் தண்ணல் காதலி தனக்கு
மாதோ.
401. பரிபுரிந் தண்டை அம்பொன் பாடகம் பாத சாலம்
விரவிய தொடியே சங்கு வியன்மணிச் சுட்டி யாரம்
அரிகெழு மதாணி பொற்றோடு அங்கதம் பிறவுஞ்
சாத்தி
வரையுறழ் தனப்பால் ஆர்த்தி வரம்பெறு காப்பு
நேர்ந்தாள்.
- 402 வனைதரு பவளம் காலா வயிரமே மருங்கிற்
கோலாப்
புனைய்கும் பலகை நீலாப் புரிந்தபொன்
தொட்டில் மேலா
அனையவள் தன்னை உய்த்தும் அங்கையில்
கொண்டும் தன்கோன்
மனமகிழ் திறனால் போற்றி மதியென வளர்க்கல்
உற்றாள்.

399. அவ்வாறு கொடுத்தவுடன் வணங்கி வாங்கிக் கொண்ட மேனை, “அரசே! இவள் உன்னிடம் வந்தது எவ்வாறு? என்று கேட்டாள். இமயமலை அரசன் நடந்த செயல்கள் அனைத்தையும் சொன்னான். குற்றமற்ற கற்பு மிக்க மேனை அதைக் கேட்டு ‘இது ஈசன் திருவருளோ!’ என்று வியப்படைந்து, மனத்திலே மகிழ்ச்சி கொண்டாள்.

400. இமயமலை அரசனின் மனைவியான மேனைக்கு அப்போதே கொங்கைகள் சுரந்தன. பாலும் விரைவாகச் சிந்தியது. புளகம் என்னும் போர்வை உடல் முழுதும் பரவியது. உமையின் அருளே உள்ளத்தில் நிறைந்தது. கவலைகள் யாவும் நீங்கின. முன்பு செய்த தீவினைகள் யாவும் அழிந்தன.

401. அக் குழந்தைக்கு, சிலம்பு, தண்டை, அழகிய பொன்னாலான பாடகம், பாதசரம், செறிந்த தங்க வளையல், சங்கு வளையல், வியக்கத்தக்க மணிகள் பதித்த நெற்றிச் சுட்டி, முத்துமாலை, மரகதமணி பதித்த பதக்கம், பொன்னாலான காதணி, தோளணி (வங்கி) ஆகியவற்றையும் மற்றைய அணிகளையும் அணிவித்து, மலை போன்ற கொங்கையில் சுரந்த பாலைமூட்டி, மேன்மை மிகுந்த காப்பையும் அணிவித்தாள்.

402. தொழில் நுட்பம் பெற்ற பவளங்கள் கால்களாகவும், வயிர் பக்கத்தில் பொருந்திய சட்டமாகவும், அழகுபடுத்தப்பட்ட நீலமணி பெரிய பலகையாகவும் அமைக்கப்பட்ட பொன்னாலான தொட்டிலில் பொருந்துமாறு அக் குழந்தையைக் கிடத்தியும், தன் அழகிய கையில் ஏந்தியும், தன் கணவன் மனம் மகிழும்படி வளர்பிறையைப் போலக் குழந்தையை மேனை வளர்த்து வந்தாள்.

200 □ கந்தபுராணம்

403. மன்னுயிர் புவனம் ஏனை மற்றுள பொருளுக்கு
எல்லாம்
அன்னையா யுதவி நாளும் அவற்றினை வளர்த்து
நிற்பாள்
தன்னையும் வளர்ப்பார் உண்டோ வளர்ந்தது
சமூகக் கே அந்தக்
கன்னிதன் அருளின் நீர்மை காட்டினள் போலும்
அன்றே.
404. இந்தவா றினையர் பாலாய் எம்பெரு மாட்டி வைசி
ஐந்தியாண்டு அகன்ற பின்றை அயன்முதல்
தேவர் யார்க்கும்
தந்தையார் அருளை உன்னித் தவம்இனிப் புரிவன்
என்னாச்
சிந்தியா இமையத் தோங்கல் செம்மலுக்கு
உரைக்கல் உற்றாள்.
405. நாற்பெரும் தடந்தோள் அண்ணல் நலத்தக
வரைந்து கொள்வான்
நோற்பனால் இனைய வெற்பில் நுவலரும் ஒருசார்
வைப்பின்
ஏற்பதோர் கன்னி மாறோடு எனைவிடுத்
தருண்மோ என்னாப்
பார்ப்பதி இயம்ப லோடும் பனிவரை அரசன்
சொல்வான்.
406. அன்னைகேள் எம்மின் நீங்கி அருந்தவம் ஆற்றற்கு
ஒத்தது
இன்னதோர் பருவம் அன்றா லியாண்டுமோர்
ஐந்தே சென்ற
நின்னுடல் பொறாதா லீண்டிந் நிலைமையைத்
தவிர்தி யென்னக்
கன்னிகை நகைத்துக் கேண்மோ இஃதெனக்
கழறல் உற்றாள்.

403. நிலைபெற்ற உயிர்கள், உலகங்கள், மற்று முள்ள பொருள்கள் ஆகிய எல்லாவற்றுக்கும் தாயாகி அவற்றை வளர்த்து வருபவளாகிய உமையை வளர்ப்பவர் உண்டா? இல்லை. அதனால் மேனை வளர்த்தாள். என்பது பொய்யே! அந்த உமை அவளால் வளர்க்கப் படுபவளாகக் காட்டித் தன் கருணையை வெளிப்படுத்தி னாள் போலும்.

404. எம் பெருமாட்டியாகிய உமை இவ்வாறு இவர்களுடம் குழந்தையாய் இருந்து, ஐந்து ஆண்டு கடந்த பின்பு, 'பிரமன் முதலிய தேவர் யாவர்க்கும் தந்தையான சிவனது அருளை எண்ணி இனித் தவம் செய்வேன்' என்று நினைத்து, இமயமலை அரசனிடம் தன் எண்ணத்தைக் கூறலானாள்.

405. "பெரிய — அகன்ற நான்கு தோள்களை உடைய சிவபெருமான் என்னை நன்மை பொருந்த மணந்து கொள்ளும்படி, இம் மலையில் சொல்வதற்கு அரிய ஒரு பகுதியில் தவம் செய்வேன். அதற்குப் பொருத்தமான கன்னியர்களுடன் என்னை அனுப்புக," என்று பார்வதி கூறினாள். அதைக் கேட்ட இமயமலை அரசன் பதில் சொல்லத் தொடங்கினான்.

406. "தாயே, கேட்பாயாக! இந்தச் சிறுவயது, எம்மை விட்டுப் பிரிந்து அரிய தவம் செய்வதற்கு உரியதன்று. உனக்கு ஐந்து ஆண்டுகளே சென்றன. உனது இளைய உடல் தவத்தின் கடுமையைத் தாங்காது. அதனால் 'தவம் செய்வேன்' என்னும் முடிவை விட்டுவிடு" என்றான், மலையரசன். அதைக் கேட்ட பார்வதி சிரித்து, "இதனைக் கேளுங்கள்" என்று சொல்லத் தொடங்கினாள்.

202 □ கந்தபுராணம்

407. ஈசனே காப்பன் அல்லால் யாரையும் பிறரால்
தம்மால்
ஆசறப் போற்ற லாகாது அதுதுணி வாகும் ஈண்டுப்
பேசிய திறனும் அன்னோன் பேரருள் மறாத்
என்ன
நேசமோ டியைந்திட்டு அன்னை நினைந்த
நோன்பு இயற்று என்றான்.
408. மன்னனும் இயைந்து பின்னர் மால்வரை யொருசார்
தன்னில்
அன்னமென் னடையி னாளுக்கு அருந்தவச்
சாலை யாற்றித்
தன்னுறு கிளைஞர் தம்பால் தவத்தினால் வந்த
பான்மைக்
கன்னியர் பலரைக் கூவிக் கெளரிபா லாகச்
செய்தான்.
409. நீலுறு மணிதோய் மேனி நிமலையங்கு இமையத்
துச்சி
மேலுறும் அரசன் தேவி விடையினால் மடவார்
பல்லோர்
பாலுறு பணியில் துழப் பரமனை உன்னி அந்தச்
சாலையை அடைந்து மிக்க தவத்தினை
இழைக்கல் உற்றாள்.
410. தங்கிய வைகல் தோறும் தாதையும் தாலில் கற்பின்
மங்கையும் போற்றி யேக மாதுநோற் றிருந்தாள்
இப்பால்
அங்கவள் பிரிந்த பின்றை அரும்பெரும் கயிலை
மேய
எங்கள்தம் பெருமான் செய்த பரிசினை இயம்பல்
உற்றேன்.

407. “எல்லோரையும் சிவபெருமானே காப்பாற்றுவான். அவ்வாறின்றிப் பிறராலோ, தம்மாலோ தீமை நீங்கும்படி காத்துக் கொள்ள முடியாது. அது உறுதியாகும். இங்கே நான் ‘தவம் செய்வேன்’ என்று சொன்னதும் சிவனது திருவருளினாலேதான்! அதனால் அதற்குத் தடை சொல்ல! வேண்டாம்” என்றாள், பார்வதி. மலையரசன், அன்போடு அதற்குச் சம்மதித்து, ‘தாயே! நீ எண்ணிய தவத்தைச் செய்வாயாக’ என்று கூறினான்.

408. இவ்வாறு மலையரசன் சம்மதித்து, பின்பு, அந்தப் பெரிய மலையின் ஒரு பக்கத்தில் அன்னம் போன்ற மென்மையான நடையை உடைய பார்வதிக்கு அரிய தவச் சாலையை அமைத்தான்; தன்னுடைய நெருங்கிய உறவினரிடம் அவர்கள் செய்த தவத்தால் பிறந்த கன்னியர். பலரை அழைத்து, பார்வதியின் அருகே இருக்கும்படி செய்தான்.

409. நீல மணி போலும் கோலமேனி பெற்ற பார்வதி, அப்போது இமயத்தின் சிகரத்தில் வாழும் அரசனுக்கு மனைவியான மேனையிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு, மகளிர் பலர் தன் அருகே இருந்து பணிவிடை செய்தபடி துழ்ந்து வர, அந்தத் தவச் சாலையை அடைந்தாள்; அங்கே சிவபெருமானை நினைத்துச் சிறந்த தவத்தைச் செய்யலானாள்.

410. தவச்சாலையில் தங்கியிருந்த ஒவ்வொரு நாளும், தந்தையும் சிறந்த கற்புடைய தாயும் அவளைப் போற்றி விட்டுச் செல்ல, பார்வதி தவம் செய்து கொண்டிருந்தாள். இங்கு இவ்வாறு இருக்க, உமை தன்னைப் பிரிந்த பின்பு அரிய பெரிய கயிலை மலையில் இருந்த எம் சிவபெருமான் செய்த செயலை இப்போது கூறுவேன்.

204 □ கந்தபுராணம்

3. மேரூப் படலம்

411. பன்னருஞ் சிறப்பின் மிக்க பனிவரை அரசன்
தன்பால்
கன்னியம் புதல்வி யாகிக் கௌரிநோற்று இருந்த
காலைத்
துன்னிய அவுணர் துழச் துரபன் மாவாம்
வெய்யோன்
இந்நில வரைப்பின் அண்டத்து இறைவனே யாகி
யுற்றான்
412. மற்றது போழ்தில் தொல்லை மறைப்பொருள்
வடத்தின் பாங்கர்ப்
பெற்றிடு சனக னாதி முனிவரர் பின்னும் பன்னாள்
அற்றமில் தவஞ்செய்து எந்தை யருளினால்
கயிலை நண்ணி
முற்றுணர் நந்தி போற்று முதனிலை வாயில்
புக்கார்.
413. நோன்மையின் முனிவ ரானோர் நுவருலங் காட்சி
நந்தி
கான்முறை வணங்கி நிற்ப அனையவன் கருணை
தன்னால்
வான்மலி கடவுள் கோயின் மந்திரங் கொண்டு
செல்ல
நான்முகன் முதலோர்க்கு எய்தா ஞானநா
யகனைக் கண்டார்.
414. மொழியது தவறல் செல்ல முற்றுடல் பொடிப்புக்
கொள்ள
விழிபுனல் பெருகத் தீசேர் மெழுகென உள்ளம்
விள்ள
அழகிய மறைக்கும் எட்டா ஆதிநர் ய்கனை
நோக்கித்
தொழுதனர் உவகை பூத்துத் துள்ளினர் துளக்க
முற்றார்

3. மேரூப் படலம்

411. உடை அம்மை, சொல்வதற்கு அரிய சிறப்பு களை உடைய இமயமலை அரசனுக்கு மகளாகப் பிறந்து இளவயதிலேயே தவம் செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில், துரபன்மன் என்னும் கொடியவன், எண்ணிலா அசுரர் தன்னைச் சூழ்ந்து நிற்க, இந்த நிலவுலகில் ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களுக்கு அரசன் ஆனான்.

412. அதே காலத்தில் பழமையான வேதங்களின் உண்மைப் பொருளைக் கல்லால விருட்சத்தின் அருகே முன்பு பெற்றுக் கொண்ட சனகர் முதலிய நான்கு முனிவர்கள், மேலும் பல நாள் சோர்வற்ற தவத்தைச் செய்து, சிவன் அருளால் கயிலைமலையை அடைந்து, எல்லாம் உணர்ந்த நந்திதேவர் காக்கும் முதல் வாயிலுக்குள் நுழைந்தனர்.

413. தவம் செய்தவரான அம்முனிவர்கள், பேரறிவு படைத்த நந்திதேவரின் திருவடிகளை வணங்கி நின்றனர். அந் நந்தி தேவர் கருணை கொண்டு, புனிதமான திருக்கோயிலில் உள்ள மன்றத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கே அம் முனிவர்கள், பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கும் எளிதில் கிடைக்காத ஞான முதல்வனான சிவபெருமானைத் தரிசித்தார்கள்.

414. அம் முனிவர்கள், சொல் தடுமாற, உடல் முழுதும் சிலிர்க்க, கண்களில் நீர் பெருக, தீயிலே பட்ட மெழுகைப் போல மனம் உருக, சிறந்த வேதங்களுக்கும் உட்படாத ஆதி நாயகனான சிவனைத் தரிசித்து வணங்கி மகிழ்ச்சியுற்றுக் கூத்தாடி உடல் நடுக்கம் கொண்டார்கள்.

206 □ கந்தபுராணம்

415. மண்ணவர் அமரர் யாரை வணங்கினும் அவைகள் எல்லாம்
நண்ணிய பரமன் தாளில் நால்பெரும் தவத்தி
நோரும்
தண்ணளி நெறியில் பல்கால் தாழ்ந்தனர் எழுந்து
நின்று
பண்ணிசை மறைகள் தம்மால் துதித்திவை பகர்தல்
உற்றார்.
416. இருட்பெரும் கடலுள் யாமத்து எறிமருத் திடைப்
பட்டாங்குப்
பொருட்பெரும் கடலாம் வேதம் புடைதொறும்
அலைப்ப விந்நாள்
அருட்பெருங் கடலே எய்த்தேம் அமைந்திலது
உணர்வு யாங்கண்
மருட்பெருங் கடலின் நீங்கும் வண்ணமொன்று
அருள்தி என்றார்
417. நவையறு தவங்கள் ஆற்றி நல்லருள் படைத்த
தொல்லோர்
இவைபுகன் றிடலும் அன்பர்க்கு எளிவருங்
கருணை வள்ளல்
அவர்முகம் தெரிந்து நுங்கள் அறிவமைந்து
அடங்கு மாறு
தவலரும் சிறப்பின் நன்னூல் சாற்றுவும் இருத்திர்
என்றான்.
418. என்றிவை அருள எந்தை இணையடி தனாது
முன்னர்
நன்றுணர் காட்சி கொள்ளும் நால்வரும் இருந்தார்
அங்கண்
சென்றிடு நந்திப் புத்தேள் சிறப்புடை வதன
நோக்கிக்
கொன்றையந் தொடையல் வேய்ந்த குழகன்
ஒன்று இயம்பு கின்றான்.

415. பூமியில் உள்ளவர்கள் எந்தத் தேவரை வணங்கினாலும், அவ் வணக்கங்கள் எல்லாம் சென்று சிவபெருமான் திருவடிகளில் சேரும். அந்தத் திருவடிகளில், பெருந்தவம் உடைய முனிவர்கள் நால்வரும் முறைப்படி வணங்கி, எழுந்து நின்று, இசைச் சிறப்பு மிக்க வேதங்களால் போற்றி, இவற்றைச் சொல்லலானார்கள்.

416. “பெரிய கருணைக் கடலே! இருண்ட பெருங்கடலுள், நள்ளிரவில், புயலில் அகப்பட்டுத் துன்புறுவதைப்போலப் பெரிய பொருள் கடலான வேதம் அலைக்க இன்றுவரை துன்புற்று இளைத்தோம். அறிவு செம்மை நெறியை அடையவில்லை. அதனால் நாங்கள் மயக்கம் என்னும் பெரிய கடலிலிருந்து கரை சேரும்படி ஒரு வழிகாட்டி அருள்வாயாக”

417. குற்றமற்ற தவங்களைச் செய்த நல்ல கருணையை உடைய அந்த முனிவர்கள் இவற்றைச் சொன்னார்கள். அடியவர்க்கு எளிதில் காட்சி தரும் சிவபெருமான் அம் முனிவர்களைப் பார்த்து, “உங்கள் அறிவு அடங்கி ஒடுங்கும்படி கெடுதல் இல்லாத அழியாத சிறப்பு மிக்க நல்ல சாத்திரங்களை நாம் சொல்வோம், உட்காருங்கள்” என்று உரைத்தார்.

418. சிவபெருமான் இச் சொற்களைச் சொல்ல, நல்ல பொருளை உணரவல்ல அந் நான்கு முனிவர்களும் சிவனுடைய இரு திருவடிகளின் முன்னே அமர்ந்தனர். கொன்றை மாலை அணிந்த சிவன் அங்கு வந்த நந்தி தேவரது சிறந்த முகத்தைப் பார்த்து ஒரு செய்தி கூறலானான்.

208 □ கந்தபுராணம்

419. பூங்கணைக் கிழவன் அன்றிப் புங்கவர் யார்போந்
தாலும்
ஈங்குறத் தருதி யல்லை யீதுனக்கு அடைத்தது
என்ன
ஆங்கது புரவன் என்னா அமலனை இறைஞ்சி
அங்கண்
நீங்கியக் கணத்தின் நந்தி நெறிமுதல் போற்றல்
செய்தான்.
420. நந்திமுன் கடையைப் போற்ற ஞானநா யகனாம்
அண்ணல்
முந்துறை சனக னாதீ முனிவரர் தொழுது கேட்ப
அந்தமில் ஆக மத்தின் அரும்பதம் முன்றும் கூறட்
புந்தியது ஒடுங்கும் ஞான போதகம் போதி
என்றார்.
421. என்னலும் நகைத்து யாதும் எதிர்மொழி புரிந்தான்
அல்லன்
பன்னுவது அன்றால் மற்றிப் பரிசினால் இருத்தல்
கண்டர்
அந்நெறி யாகும் என்றே அனைவர்க்கு
உணர்த்தும் ஆற்றால்
உன்னரும் பரத்தின் மேலோன் ஒருசெயல் புரிதல்
உற்றான்.
422. இருவரும் உணரா அண்ணல் ஏனவெள் ளெயிறு
யாமை
சிரநிறை அநந்த கோடி திளைத் திடும் உரத்தில்
சீர்கொள்
கரதலம் ஒன்று சேர்த்தி மோனமுத் திரையைக்
காட்டி
ஒருகணம் செயலொன்று இன்றி யோகுசெய்
வாரின் உற்றான்.

419. “மலர் அம்புகளுக்கு உரிய மன்மதனைத் தவிர வேறு எந்தத் தேவர்கள் நம்மைத் தரிசிக்க வந்தாலும் அவர்களை இங்கே அழைத்து வராது. இது உனக்கு நாம் இடும் கட்டளை ஆகும்.” என்று சிவன் உரைத்தான். “அவ்வாறே செய்வேன்” என்று கூறிய நந்தி பெருமானை வணங்கி, அந்நொடியிலேயே அங்கிருந்து அகன்று, முதல் வாயிலில் காவல் மேற்கொண்டான்.

420. நந்தி முதல் வாயிலைக்காத்து நிற்க, ஞான முதல்வனான சிவன், முன்னே அமர்ந்திருந்த சனகன் முதலிய முனிவர் நால்வரும் கைகூப்பிக் கேட்க, முடிவற்ற சைவாகமங்களின் சரியை கிரியை யோகம் என்னும் முன்று பாதங்களையும் உபதேசித்தார். அதைக் கேட்ட முனிவர்கள், ‘மனம் அடங்கச் செய்யும் ஞான போதத்தை (வரிஷ்ட நிலை) உபதேசித்து அருள்க’ என வேண்டினர்.

421. முனிவர்கள் வேண்டியதும், பரத்துவத்தினும் உயர்ந்த சிவபெருமான் புன்னகை புரிந்து, அதை மறுத்துக் கூறவில்லை. “அந்த ஞானபோதம் வாயினால் சொல்லப்படுவது அன்று. அது இவ்வாறு இருத்தல் ஆகும்” என்று கூறி, அவர்களுக்குப் போதிக்கும்படி ஒரு செயலைச் செய்யலானான்.

422. பிரமனும் திருமாலும் காண்பதற்கு அரிய சிவபெருமான், வெண்மையான பன்றிக் கொம்பும் ஆமையோடும் வெண்டலைமாலையும் நிறைந்த தமது மார்பில், வலக்கரத்தைச் சேர்த்து, (கட்டை விரலில் சுட்டு விரலை வளைத்து இணைத்து, மற்ற முன்று விரல்களை விரித்து) மோன முத்திரையைக் காட்டி, ஒரு நொடி ஒரு செயலும் இல்லாமல் யோகம் செய்பவர் போல வீற்றிருந்தார்.

210 □ கந்தபுராணம்

423. இனையதோர் தன்மை காட்டி எம்பிரான்
 உணர்த்தக் கண்டு
 சனகனே முதலா வுள்ளோர் தவலரும் ஞான
 போதம்
 பனுவலின் அளவன்று என்னும் பான்மையைத்
 தெரிந்து முக்கண்
 புனிதனது அருளால் தத்தம் புந்தியின் ஒடுக்கம்
 பெற்றார்.
- 424; தத்தமுள் ஒடுங்கல் பெற்ற தாபத கணத்தர்
 யாரும்
 முத்தொழில் புரியும் மூவா முதல்வனாம்
 முக்கண் மூர்த்தி
 மெய்த்தவ வடிவம் உன்னி மேவினர் சூழ்ச்சி
 மேலான்
 சித்திரம் புணர்த்த பாலை செயலற இருக்கு
 மாபோல்.
425. தற்பரன் இனைய வாற்றால் தாபதர் உணரும்
 தன்மை
 அற்புத ஞான போதம் அளித்திடுங் கணமது
 ஒன்றின்
 முற்படு கமலப் புத்தேள் முதலிய அமரார்க்கு
 எல்லாம்
 பற்பல யுகங்கள் சென்ற பிறர்க்கினிப் பகர்வது
 என்னோ.
426. இத்திறம் ஞானபோதம் என்றுதொல் முனிவர்க்கு
 எந்தை
 கைத்தலம் கொண்டு காட்டும் கணத்தினில்
 அமரார்க்கு எல்லாம்
 மெத்துபல் உகங்கள் சென்ற விழுமிய காஞ்சி
 தன்னில்
 அத்தன்மெய் குழைத்த நங்கை அவன் விழி
 புதைத்த நாள்போல்.

423. சிவபெருமான் இந்தக் காட்சியைக் காட்டிப் போதிக்க, சனகன் முதலிய நால்வரும் பார்த்து, 'கெடுதல் அற்ற ஞான போதம் சொல்லால் விளக்கத் தக்கது அன்று.' என்னும் உண்மையை உணர்ந்தனர்; முக்கண்ணனின் அருளினாலே தத்தம் மனத்திலே அடக்கத்தை அடைந்தனர்.

424. தத்தம் உள்ளம் அடங்கப் பெற்ற அம்முனிவர்கள், முன்று தொழில் புரியும் முதுமை யடையாத முதல்வனான, சிவபெருமானின் சத்திய தவவேடத்தைத் தியானித்து, நுண்ணறிவு பெற்ற சிற்பி உருவாக்கிய பதுமை அசைவற்று இருப்பது போல (நிஷ்டை நிலையில்) வீற்றிருந்தனர்.

425. சிவபெருமான் சனகன் முதலிய முனிவர்கள் அறியும்படி அதிசயமான ஞான போதத்தை இவ்வாறு மோன நிலையில் உபதேசித்த ஒரு நொடிப் பொழுதில், பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அனைவர்க்கும் பல பல யுகங்கள் கழிந்தன என்றால், மற்றவர்களுக்குக் கழிந்த காலத்தைப் பற்றிச் சொல்வது எதற்கு? (மனிதனின் ஓர் ஆண்டு தேவர்களுக்கு ஒரு நாள். இரண்டாயிரம் சதுர்யுகம் பிரமனுக்கு ஒரு நாள். சிவனின் ஒரு நொடி, பிரமனுக்குப் பற்பல யுகங்கள் ஆகும்).

426. 'ஞான போதம் இப்படிப்பட்டது' என்று சனகன் முதலிய முனிவர்களுக்குச் சிவபெருமான் திருக்கர முத்திரையால் காட்டிய ஒரு நொடி நேரத்தில், சிறந்த காஞ்சிபுரத்தில் சிவனது திருமேனியைக் குழைவித்த உமை, கயிலை மலையில் சிவனுடைய விழகளைக் கைகளால் முடிய அந்த நாளைப் போல, தேவர்கள் யாவர்க்கும் மிகப் பல யுகங்கள் கழிந்தன.

212 □ கந்தபுராணம்

427. காரண முதல்வன் மோனக் காட்சியால் அமரர்
எல்லாம்
தூர மகளிர் தங்கள் துணைமுலைப் போகம் இன்றி
ஆரிடர் நிலைமை தன்னை அடைந்தனர் அளக்கர்
சூழ்ந்த
பாரிடை உயிருங் காமப் பற்றுவிட் டிருந்த
அன்றே.
428. ஆரணன் தனது மைந்தர்க்கு அரும்பெறல் ஞான
போதம்
ஓரிறை காட்டு முன்னர் உலகெலாம் ஒருப்பாடு
ஒன்றி
ஈருடல் முயங்கும் ஆர்வம் இன்றியே இருந்த
யார்க்கும்
காரணன் சிவனே என்கை கழறவும் வேண்டற்
பாற்றோ.
429. பிணைவிழைச்சு ஊழ்தந்து உய்ப்பப்
பெருமறை விதிவழாமல்
அணைவிழச் சடங்கில் கொண்ட அரிவைய
ரோடு தேவர்
இணைவிழைச்சு இயற்கை கூடாது இரங்கினர்
கவற்சி எய்திப்
புணைவிழச் சலதி ஆழ்ந்து புலம்புகொள்
மாக்க ளேபோல்.
430. வன்முலை அணங்கி னோரும் வானவர் யாருங்
காமத்
தன்மையும் புணர்ப்பும் இன்றித் தளர்ந்தனர்
வறிஞர் தம்பால்
இன்மைகொண் டோர்கள் செல்ல ஈவது கூடா
எல்லைப்
புன்மையொடு இருவர் தாமும் புலம்புறு தன்மை
யேபோல்.

427. அனைத்துக்கும் காரணமான சிவனது மோன நிலையால் தேவர் அனைவரும் தேவமாதரின் இரு கொங்கைகளில் கூடும் புணர்ச்சி இன்பம் இல்லாமல், துறவிகளின் நிலையைப் பெற்றனர். கடல் தும்புந்த நில வுலகில் எல்லா உயிர்களும் காம இச்சையை விட்டு விட்டன.

428.. பிரமன் புதல்வரான சனகன் முதலியோர்க்குப் பெறுவதற்கு அரிய ஞான போதத்தை ஒரு நொடி நேரம் சிவன் காட்டுவதற்குள், உலகங்கள் யாவும் மனம் ஒரு நிலை பெற்றிட, ஆணும் பெண்ணும் கூடுவதற்கான இன்பவேட்கை இல்லாமல் இருந்தன. அதனால், எல்லோர்க்கும் காரணமாக இருப்பவன் இவனே என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

429. இயைபினை ஏற்படுத்தி, ஊழானது ஓரிடத்தில் ஒன்று சேர்த்துவிட, வேதவிதி மாறாமல் நடக்கும் திருமணச் சடங்கில் ஏற்றுக் கொண்ட தம் மனைவியரிடம் புணர்ச்சி பெறாமல் தேவர்கள், நடுக்கடலில் முழ்கிய கப்பலில் இருந்த மக்களைப் போலக் கவலை அடைந்து கலங்கினார்கள்.

430. பெரிய கொங்கைகள் பெற்ற தேவமங்கையர்களும் தேவர்கள் அனைவரும், காம இச்சையும் புணர்ச்சியும் பெறுதல் இன்றிச் சோர்ந்தார்கள். அந்நிலை, ஏழைகளிடம் பிச்சைக்காரர்கள் சென்று யாசிக்க, அவர்களுக்குப் பொருள்தர முடியாதபோது துன்பத்தோடு ஒருவர்க்கு ஒருவர் தம் நிலையைக் கூறிப் புலம்புவது போன்றது.

214 □ கந்தபுராணம்

431. பொற்புருக் குறைவின்று உற்றும் புவனமேல்
 மகளிர் மைந்தர்
 அற்பொடு கலந்து காமத்து அரும்பயன் கோடல்
 தேற்றார்
 தற்பர வடுகன் ஆணைத் தன்மையால் அலகை
 ஈட்டம்
 நற்புனல் நீழல் பெற்றும் நணுகருந் தன்மை
 யேபோல்.
432. மாடக எழாலை அன்ன பணிமொழி மகளிர்
 மைந்தர்
 கூடனர் இருந்தும் இன்பம் கொண்டிலர் சிறார்கு
 ழாமும்
 ஆடவர் குழாமும் வாட்கண் அரிவையர் குழாமும்
 ஏனைப்
 பேடியர் குழாமும் வெவ்வேறு உற்றிடு பெற்றி
 யேபோல்.
433. இருந்திட விரிஞ்சன் மாயோன் இருவரும் ஈசன்
 தன்பால்
 பொருந்திடும் உணர்ச்சி கொண்டு முத்தியில்
 புக்க சேயும்
 திருந்துசீர் வசிட்டன் சொல்லால் சிலையெனப்
 பன்னாள் நின்ற
 அருந்ததி மாதும் போன்றார் ஆடவர் மகளிர்
 எல்லாம்.
434. ஏமரு புவனம் முன்றும் இனிதருள் கமலக் கண்ணர்
 பூமடமாதர் தம்பால் புணர்கிலர் பொருவில்
 வேளும்
 காமரு மகளிர் கூட்டம் கருதலன் இவர்போல்
 சிந்தை
 ஆமையின் ஒடுங்கல் பெற்றார் ஆசையுள்
 ளோர்கள் எல்லாம்.

431. மண்ணுலகத்தில் மங்கையரும் இளைஞரும் அழகான வடிவத்தைக் குறையின்றிப் பெற்றும், அன்போடு கூடிக் காம இன்பத்தை அடைய நினைக்காதவராக இருந்தனர். அந்நிலை, பேய்க்கூட்டங்கள், நல்ல நீரையும் நிழலையும் பெற்றபோதும், வைரவக் கடவுளின் உத்தரவின்படி அவற்றை அணுக முடியாத தன்மை போன்றது.

432. முறுக்காணி பொருந்திய யாழைப் போன்ற மென்மையான சொற்களை உடைய மங்கையரும் மைந்தரும் ஓரிடத்தில் ஒருசேர இருந்தும், புணர்ச்சி இன்பத்தை அனுபவிக்கவில்லை. அந்நிலை, சிறுவர் கூட்டமும், ஆடவர் கூட்டமும், வாளைப் போன்ற விழிகளை உடைய பெண்கள் கூட்டமும், பேடிகள் கூட்டமும் தனித்தனியே இருக்கும்போது கலப்பின்றி இருப்பது போல, ஒன்றாக இருந்தபோதும் கலப்பின்றி இருப்பதைப் போன்றது.

433. பிரமன் திருமால் ஆகிய இருகடவுளர் இருந்தாலும், சிவனையே சிந்தித்து மோட்சத்தில் சேர்ந்த சுகப்பிரம்ம முனிவரையும், சிறந்த புகழை உடைய வசித்த முனிவரின் சொற்படி காம இச்சை இல்லாமல் கல்லைப் போல அசைவற்றுப் பல காலம் நின்ற அருந்ததி என்னும் பெண்ணையும் போல ஆடவரும் மகளிரும் காமமும் போகமும் இல்லாமல் இருந்தனர்.

434. இன்பம் அமைந்த முன்று உலகங்களையும் செம்மையாகக் காத்திருக்கின்ற தாமரைக் கண்ணனாகிய திருமால் இளமை பொருந்திய திருமகள்—நிலமகள் ஆகிய மாதர்களைக் கூடவில்லை. ஒப்பற்ற மன்மதனும், அழகிய மகளிரது கலவியை விரும்பவில்லை. இவர்களைப் போலவே, முன்பு காம ஆசை பெற்றிருந்த அனைவரும் இப்போது ஆமையைப் போல் மனம் ஒடுங்கும் நிலை பெற்றனர்.

216 □ கந்தபுராணம்

435. மண்ணகத் துயிர்கள் முற்றும் மாதிரத் துயிர்கள்
முற்றும்
விண்ணகத் துயிர்கள் முற்றும் வேற்றகத்
துயிர்கள் முற்றும்
பெண்ணகத்து ஆண்மை கூடுஞ் சிறுநலம்
பிழைத்த ஞானக்
கண்ணத்து இறைவன் கண்டு கடைநின்ற காட்சி
யார்போல்.
436. நாகமார் சடிலத் தண்ணல் நாற்பெருந் தவரும்
உய்ய
யோகுசேர் நிலைமை காட்டும் ஒருகணத் துயிரின்
பொம்மல்
வாகைவேள் தானு நிற்க மையலும் புணர்ப்பும்
அற்ற
ஆகையால் அகிலம் எல்லாம் அவனென்கை
தெரிந்தது அன்றே.
437. சிலையொடு பகழி வாடத் திருமதிக் குடைசீர்
குன்ற
வலிதளர் வெய்தத் தென்றல் மறிகடல் சுறவு
தூங்க
அலைபுரி ஆணை நீங்கி ஆடல்மா மதனும் மாதின்
கலவியது ஒழிந்தான் என்னில் பிறர்செயல் சுழற்ற
பாற்றோ.
438. சாலிகள் வளரும் எல்லை தடம்புனல் வறுமைத்
தாக
வாலிது குரல்வாங் காது வருத்தொடு மாய்வ
தேபோல்
மேலவன் அருளால் போகம் வெறுத்தலில் கருமல்
கின்றி
ஞாலமன் னுயிர்கள் முற்றும் நாடொறுங் குறைந்த
அன்றே.

435. பூமியில் உள்ள உயிர்கள் யாவும், எட்டுத் திசைகளில் உள்ள உயிர்கள் யாவும், வானகத்தில் உள்ள உயிர்கள் யாவும், மற்றைய இடங்களில் உள்ள உயிர்கள் யாவும், ஞானக் கண்ணினால் சிவனைத் தரிசித்து உய்தி பெற்ற அறிவினை உடைய பெரியோரைப் போல, பெண்ணை விரும்பிச் சென்று ஆண் கூடுகின்ற சிற்றின்பத்தை இழந்தன.

436. பாம்புகள் நிறைந்த சடை முடியை உடைய சிவபெருமான் சனகன் முதலிய நான்கு முனிவர்களும் உய்யுமாறு யோக நிஷ்டையைச் சின் முத்திரையாகக் காட்டிய ஒரு நொடியில், உயிர்க் கூட்டங்கள், முன்பு எவரையும் வென்ற மன்மதனும் இப்போது செயலற்று நிற்க, காமவேட்கையும் கலவியும் இழந்தன. அதனால் உலகம் முழுதும் அவனே—அந்தச் சிவனே என்பது தெரிகிறது அல்லவா?

437. கரும்பு வில்லும் அரும்பு அம்புகளும் வாட்ட மடையவும், அழகிய சந்திரன் என்னும் குடை சிறப்பிலே குறையவும், தென்றல் காற்று வலிமை தளரவும் கடலில் உள்ள மீன் கொடி தூங்கிப் போகவும், வெற்றியை உடைய மன்மதனும் உயிர்களைக் காம உணர்வால் அலைக்கழிக்கின்ற ஆட்சியை இழந்து, ரதியின் கலவியினை விட்டொழித்தான் என்றால், மற்றவரின் செயல் சொல்ல வேண்டியதாகுமோ? ஆகாது.

438. நெற்பயிர்கள் வளரும் காலத்தில், மிகுந்த நீர் வற்றிப் போக, அவை கதிர்கள் ஈனாமல் வாடி அழிவதைப் போல, மண்ணுலகின் உயிர்கள் யாவும், சிவனது திருவருளின்படி போகத்தை வெறுத்திருந்தன. அதனால் கருப்ப விருத்தி இல்லாமல் நாளுக்கு நாள் அவை குறைந்து போயின.

218 □ கந்தபுராணம்

439. முள்ளரை முளரிப் புத்தேள் முதல்புரி துணையே
அன்றித்
தள்ளும் உயிர்கள் பின்னும் தலைத்தலை மல்கா
உற்ற
தெள்ளிதின் உலகம் ஈன்ற தேவியின்று ஆகி ஈசன்
வெள்ளியங் கயிலை தன்னில் மேவிய
மேலை நாட்போல்.
440. இம்முறை நீகழ் நாதன் ஈரிரு தவத்தி னோர்க்கும்
மெய்ம்மைகொள் உணர்ச்சி காட்டி வீற்றிருந்
தருளும் எல்லை.
தெம்முயல் தூன் தீங்கு செய்தலால் மகவான்
வானோர்
தம்மோடும் துறக்கம் விட்டுச் சசியோடும் தரணி
புக்கான்.
441. மேகமூர் கடவுள் வெள்ளி வெற்பினில் ஏகி முக்கண்
ஏகநா யகனைக் காணும் எல்லை இன்றாக மீண்டு
சோகமோடு அம்பொன் மேருத் துன்னியே தூன்
மைந்தன்
மாகநாடு அழித்துச் சேயைச் சிறைசெய்த
வண்ணம் தேர்ந்தான்..
442. தமனிய மேரு வெற்பில் தன்னுளம் ஒருப்பாடு எய்த
நிமலனை உன்னிப் பன்னாள் நெடுந்தவம் உழத்த
லோடும்
இமில்விடை மிசைக்கொண்டு அங்கண் எம்பிரான்
ஏகக் காணாஉ
அமரர்கோன் வணங்கிப் போற்ற அன்னயவன்
அருளிச் செய்வான்

439. முட்கள் பொருந்திய தண்டினை உடைய தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமன், சிவபெருமான் யோகத்தை மேற்கொள்வதற்கு முன்பு படைத்த அளவே அல்லாமல், நீக்குவதற்கு அரிய உயிர்கள் பின்பு காலம் தோறும் பெருகாமல் இருந்தன. சிவன், உலகை நன்றாகப் படைத்த உமையைப் பிரிந்தவராகி, வெள்ளிக் கயிலை மலையில் முற்காலத்தில் வீற்றிருந்ததைப் போல இப்போது வீற்றிருந்தார்.

440. இந்நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற, சிவபெருமான், சனகன் முதலிய நால்வர்க்கும் மெய் ஞான போதத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது, பகையை வளர்க்கும் துரபன்மன் தீமை செய்ததால், இந்திரன் தேவர்களுடனும், இந்திராணியுடனும் சொர்க்கலோகத்தை விட்டு மண்ணுலகத்தை அடைந்தான்.

441. மேகத்தை வாகனமாகக் கொண்ட இந்திரன், கயிலை மலைக்குச் சென்று, முக்கண் சிவனைக் காணும் சமயம் இல்லை என்று திரும்பி மேருமலையை அடைந்தான். அப்போது, துரபன்மன் மகன் பானுகோபன் தேவலோகத்தை அழித்து, இந்திரன் மகன் சயந்தனைச் சிறை செய்த செய்தியை அறிந்தான்.

442. பொன் மயமான மேரு மலையில் தன் மனம் ஒரு நிலை கொள்ளும்படி சிவனை நினைத்து பலகாலம் நீண்ட தவம் செய்தான், இந்திரன். சிவபெருமான் காளை மீது ஏறிக் காட்சியளிக்க, இந்திரன் கண்டு வணங்கிப் போற்ற சிவபெருமான் பேசலானான்.

220 □ கந்தபுராணம்

443. நொந்தனை அளப்பில் காலம் நோற்றனை ஆற்றல்
தீர்ந்தாய்
இந்திர நினக்கு வேண்டிற்று என்னையது இயம்புக
என்னா
அந்தமில் அறிவின் மேலோன் அறிகிலன் போலக்
கேட்ப
வந்தனை புரிந்து போற்றி மகபதி புகலல் உற்றான்.
444. பன்னரும் பழிசேர் தூரன், பருவரல் 'படுத்திப்
பின்னர்
என்னொரு புதல்வன் தன்னை இமையவர் பலரை
வாட்டித்
தன்னகர்ச் சிறையிட்டு எம்மார் தழல்கொளி இத்
தவறு செய்தான்
அன்னவன் தன்னை அட்டே அளித்தியால்
எம்மை என்ன.
445. மெய்ம்மையது அகன்ற தக்கன் வேள்வியின்
இருந்த பாவம்,
நும்மிடை யிருந்தது அற்றால் நோதக வழந்தீர்
மேனாள்
நம்மிடை யொருசேய் வந்து நணுகிவெஞ் துரைக்
காதி
இம்மென உம்மைக் காப்பன் எனப்புகன்று
இறைவன் போனான்.
446. மறைந்தனன் இறைவன் ஏக மகபதி இரக்கம்
எய்திக்
குறைந்தனன் உணர்வு துன்பம் கூர்ந்தனன் குமரன்
நங்கண்
பிறந்துமைக் காப்பன் என்றே பிரானருள் புரிந்த
பெற்றி
சிறந்ததன் மனத்தில் உன்னித் தேறினன் உவகை
செய்தான்.

443. “இந்திரனே அளவில்லாத காலம் வருந்தித் தவம் செய்து வலி குன்றப் பெற்றாய். உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும் என்பதைச் சொல்” என்று முடிவற்ற அறவினை உடைய சிவன் அறியாதவனைப் போலக் கேட்டான். இந்திரன், அவனை வணங்கி வாழ்த்திச் சொல்லலானான்.

444. “சொல்ல முடியாத பாவங்களை உடைய தூரபன்மன், எம்மைத் துன்புறுத்தி, என் மகனையும் பிறரையும் வருத்தித் தனது மகேந்திரபுரியில் சிறை வைத்தான்; எம் தேவலோகத்தையும் எரித்துத் தீமை புரிந்தான். அதனால் அவனை அழித்து எம்மை ஆதரிக்க வேண்டும்” என்று இந்திரன் வேண்டினான்.

445. “உண்மையிலிருந்து நீங்கிய தக்கனது யாகத்தில் இருந்த பாவம் உம்மிடம் உள்ளது. அதனால் இத் துன்பம் அனுபவித்தீர். பின் நாளில் நமக்கு ஒரு புதல்வன் பிறந்து தூரபன்மனைக் கொன்று உம்மை விரைவாகக் காப்பாற்றுவான்” என்று கூறி விட்டுச் சென்றான், சிவன்.

446. சிவபெருமான் அங்கிருந்து மறைந்து போனதும், இந்திரன் கவலையடைந்து, அறிவு கலங்கித் துன்புற்றான். ‘நமக்கு மகன் பிறந்து உங்களைக் காப்பான்’ என்று சிவன் கூறியதை நினைத்து ஒருவாறு தேறி உவகையுற்றான்.

222 □ கந்தபுராணம்

447. மாசறு காட்சி கொண்ட மாதவர்க்கு அருளி
எங்கோன்
தேசறு கயிலை உற்றான் உமையவள் இமையம்
சேர்ந்தாள்
ஆசறு குமரன் அன்னார்க்கு அடைவதுஎத்
தன்மை என்னா
வாசவன் இருந்து நாடி மனமிசைக் கவலை
கூர்ந்தான்.
448. மயர்வொடு துறக்க மன்னன் மனோவதி என்னும்
ஆண்டை
வியனகர் எய்தி யாங்கண் வீற்றிருந்து அருளும்
பொன்னின்
இயல்முறை மனைவி தன்பால் இல்லினை
இருத்தல் செய்தாங்கு
அயனுறு கடிமாண் கோயில் அடைந்தனன் அமர
ரோடும்.
449. இனையதோர் காலை முக்கண் எம்பிரான்
ஞானபோதம்
முனிவர்க்கு உணர்த்தி வைகும் முறையினால்
படைப்பின் நாகித்
துனியொடு வேதா வைகும் தொன்முறை
அவையை நண்ணி
அனையவன் கழல்முன் தாமுஉ அளப்பில
வழுத்தி நின்றான்.
450. நின்றலும் மகவான் தன்னை நீடருள் புரிந்து
நோக்கிப்
பொற்றனிக் கமலம்மேய புங்கவர் முதல்வன்
வானோர்
கொற்றவ வந்தது என்னை கூறுதி என்ன லோடும்
சொற்றனன் தூர பன்மன் செய்திடும் துன்பம்
எல்லாம்.

447. எம் இறைவனாகிய சிவன், குற்றமற்ற அறிவினை உடைய சனகன் முதலியோர்க்கு உபதேசித்துக் கொண்டு கயிலையில் இருந்தான். உமாதேவி இமயமலையை அடைந்தாள். இப்படிப் பிரிந்திருக்கும் இவ்விருவருக்கும் மாசற்ற மகன் பிறப்பது எப்படி?—என்று இந்திரன் யோசித்துக் கவலையடைந்தான்.

448. சொர்க்கலோகத்து அரசனான இந்திரன், மனக்கவலையுடன், மேரு மலையில் உள்ள மனோவதி என்னும் நகரத்தை அடைந்தான். அங்குள்ள வியாழபகவானுடைய மனைவியான தாரையிடம் தன் மனைவி இந்திராணியை விட்டுவிட்டு, தேவர்களோடு சென்று, அதே மனோவதியில் வீற்றிருக்கும் காவலை உடைய கோயிலை அடைந்தான்.

449. இத்தகைய காலத்தில், சிவபெருமான் சனகன் முதலியோர்க்கு ஞானபோதம் காட்டியபடி இருக்கும் தன்மையால் படைப்புத் தொழில் செய்யாமல் துன்பத்தோடு பிரமன் வீற்றிருந்தான். அவனது பழைய முறைமை உடைய சபையை அடைந்து இந்திரன் அவன் திருவடிகளை வணங்கி, பின்பு அளவின்றிப் போற்றினான்.

450. இந்திரன் இவ்வாறு போற்றி நின்றதும், அழகிய தாமரையில் அமரும் பிரமன், அவனைக் கருணையோடு பார்த்து, 'தேவராசனே! வந்த காரணம் என்ன என்பதைச் சொல்' என்று கேட்டான். உடனே துரபன்மன் செய்யும் தொல்லைகள் எல்லாவற்றையும் இந்திரன் எடுத்துச் சொன்னான்.

224 □ கந்தபுராணம்

451. வெய்யதோர் தூரன் செய்கை விளம்பியே
 முனிவர்க்கு ஈசன்
 ஐயமில் உணர்வு காட்டி யமர்வதும் உரைத்துத்
 தான்பின்
 செய்யுறு தவங்கண்டு அன்னான் அருளிய திறனும்
 செப்பி
 உய்வதோர் பரிசது என்னோ உம்பரும் யானும்
 என்றான்.
452. என்றலும் மலரோன் கேளா எவர்க்குமே லாகும்
 ஈசன்
 ஒன்றிய அருளி னோனும் உற்றவர்க்கு உதவு
 வோனும்
 அன்றியும் முறைசெய் வோனும் ஆதலின்
 முனிபோல் வெள்ளிக்
 குன்றிடை எம்மை யாளும் குறிப்பின்வீற
 றிருந்தான் அன்றே.
453. செங்கண்மால் தானும் நானும் தேடுதற்கு அரிதாய்
 நின்ற
 எங்கள்தம் பிராற்கு மேலா எண்ணவோர் தேவும்
 உண்டோ
 அங்கவன் ஞானபோதம் அறிவருக்கு உணர்த்தி
 வைகல்
 நன்குறை முழுதும் மாற்றும் நல்லருள் ஆகும்
 அன்றே.
454. படர்மதி மிலைச்சம் சென்னிப் பகவன்ஆர்
 உயிர்கள் எல்லாம்
 அடுவதும் வருத்தம் தீர்க்கும் ஆரருள் ஆன
 வாபோல்
 கொடியவெஞ் தூரன் தன்னைக் கொண்டெமக்கு
 அலக்கண் செய்கை
 விடலரும் பவப்பேறு ஆர்த்தி வீடருள் கருணை
 யன்றே.

451. கொடிய தூரபன்மனின் செயல்களை விளக்கிச் சிவன் முனிவர்களுக்கு ஞானபோதத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருப்பதை உரைத்து, பின்பு தான் செய்த தவத்தைக் கண்டு சிவபெருமான் வரம் தந்ததைக் கூறி, 'தேவர்களும் நானும் துன்பத்திலிருந்து மீளத் தக்க வழியாது?' என்று வினவினான், இந்திரன்.

452. இந்திரன் இவ்வாறு கூறியதும், பிரமன் அதைக் கேட்டு, "எல்லார்க்கும் முதல்வனாகிய சிவன், பொருந்திய கருணை உடையவன்; தன்னை அடைந்தவருக்கு உதவுபவன். அவை தவிர, முறைப்படி செயல் புரிபவன். அதனால் அவன் நம்மை அடிமை கொள்ளும் எண்ணத்துடனே கயிலையில் யோகி போல வீற்றிருக்கிறான்" என்றான்.

453. "சிவந்த கண்ணைப் பெற்ற திருமாலும் நானும் தேடிக் காணமுடியாதபடி நின்ற எம் சிவபெருமானுக்கும் மேலான ஒரு தெய்வம் இருக்கிறதா? இல்லை! அச்சிவபெருமான் சனகன் முதலியோருக்கு ஞானபோதம் காட்டிக் கொண்டிருப்பது, நம் குறைகளை முழுமையாய் நீக்கும் சிறந்த கருணையே ஆகும்" என்றான், பிரமன்.

454. "வளர் பிறையினை அணிந்த முடியினை உடைய சிவபெருமான், நிறைந்த உயிர்கள் அனைத்தையும் அழிப்பதும், அவ்வுயிர்களின் துன்பத்தை நீக்கும் பெருங் கருணைச் செயலானது. அதைப் போலவே, மிகக் கொடிய தூரபன்மனால் நமக்குத் துன்பம் செய்விப்பதும், தீவினைப் பயனை அனுபவிக்கச் செய்து, பின்பு முக்தியைத் தரும் கருணைச் செயலே ஆகும்" என்றான், பிரமன்.

226 □ கந்தபுராணம்

455. பெற்றிடும் குரவர் ஆனோர் பிள்ளைகள் தம்பால்
நோயொன்று
உற்றிடிற் பிறரைக் கொண்டும் உறுதுயர் செய்து
தீர்ப்பார்
மற்றவர் தம்பால் அன்போ வன்கணோ அதுபோல்
நம்பால்
பற்றிய பலங்கள் தீர்ப்பான் பரமனும் இவைகள்
செய்தான்.

456. தெருமரு கின்ற நம்பால் தீங்கெலாம் நீங்கும்
எல்லை
ஒருசிறிது அணுகிற் றாகும் ஆதலால் உணர்வின்
மேலோன்
பரிவொடு நின்பால் வந்து பரிசிவை யருளிப்
போனான்.
இருவினைப் பெளவ வேலை ஏறினம் போலும்
அன்றே.

457. ஆதலின் இறைவ னேமேல் அருள்செய்யும்
அதற்கி யாமும்
தீதற முயலு மாறு சிறிதுளது இவற்றை மாயோற்கு
ஒதினம் வேண்டும் செய்கை ஒல்லையில் செய்தும்
என்னா
ஏதமில் கமலப் புத்தேள் இருக்கைவிட்டு
எழுந்தான் அன்றே.

வேறு

458. அன்ன காலை அதுநன்று நன்றுஎனாத்
துன்னு வானவர் சூழலொடு இந்திரன்
பின்ன ராகப் பெயர்ந்துடன் வந்திடச்
சென்னி நான்கினன் செல்லுதல் மேயினான்.

455. “பெற்ற தாய் தந்தையர்கள் தம் குழந்தைகளிடம் ஒரு நோய் ஏற்பட்டால், மருத்துவர் முதலிய பிறர் மூலம் மிகுந்த துன்பம் செய்தும் அந்த நோயைத் தீர்ப்பார்கள். அவ்வாறு செய்வது அக்குழந்தைகளிடம் கொண்ட அன்பினாலா? வெறுப்பினாலா? (அன்பே காரணம்) அதுபோலச் சிவபெருமானும் நம்மிடம் தொடர்ந்துள்ள பாவங்களைத் தீர்ப்பதற்காக இத்தீமைகள் செய்தான்” என்றான், பிரமன்.

456. துன்புறுகின்ற நம்மிடம் உள்ள பாவங்கள் யாவும் தீர்கின்ற காலம் ஓரளவு நெருங்கி விட்டது. அதனால் சிவபெருமான் கருணையோடு உன்னிடம் வந்து இச்சொற்களைச் சொல்லிச் சென்றான். இனி நாம் பெரிய தீவினை என்னும் கடலிலிருந்து கரை ஏறி விட்டோம்” என்றான் பிரமன்.

457. “அதனால் சிவபெருமானே இனி அருள் செய்வான். அவ்வாறு அவன் அருள் செய்வதற்கு நாமும் குற்றமின்றி முயற்சி செய்யும் வழி இருக்கிறது. இவை அனைத்தையும் திருமாலிடம் தெரிவித்து, நாம் செய்ய வேண்டிய செயல்களை விரைவில் செய்வோம்” என்று கூறி, குற்றமற்ற தாமரையில் வீற்றிருந்த பிரமன் தன் ஆசனத்தை விட்டு எழுந்தான்.

458. அப்போது இந்திரன், ‘அச்செயல் மிகவும் நல்லது’ என்று கூறி, தேவர் கூட்டத்துடன், தனக்குப் பின்னே வர, நான்முகனாகிய பிரமன் வைகுண்டத்தை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கினான்.

228 □ கந்தபுராணம்

459. ஞாலம் யாவையும் நல்கிய புங்கவன்
வாலி தாம்தன் மனோவதி நீங்குறா
மேலை வைகுந்தம் என்னும் வியனகர்
ஆல யத்தின் அகல்கடை ஏகினான்.
460. அக்கவ் எல்லை அதுகண்டு நேமியும்
சங்கும் ஏந்திய தானையம் காவலன்
செங்கண் மாயன் முன் சென் றுவின் ணோருடன்
பங்க யத்தன் படர்ந்தது செப்பினான்.
461. பணிலம் ஏந்திய பண்ணவன் அன்னரைக்
கொணர்தி யால்எனக் கூறி விடுத்துழி
இணையில் காவலன் உய்த்திட இந்திரன்
கணமொடு ஏகினன் காசினி நல்கியோன்.
462. பொருவில் மாமுனி புங்கவர் போற்றுதன்
உருவு கொண்ட உலப்பறு கண்ணர்கள்
மரபின் ஏத்த மணிப்பணிப் பீடமேல்
அரியி ருந்த அவைக்களம் நண்ணினான்.
463. அன்னம் ஊர்தி அமர்உலகு ஆளுறும்
மன்ன னோடுமவ் வானவர் தம்மொடும்
பன்ன காசனப் பங்கயக் கண்ணவன்
பொன்னின் மாணடி போற்றி வணங்கினான்.
464. தரைஅ ளந்திடு தாளினன் அவ்வழிக்
கருணை செய்துதன் காதலன் ஆகிய
பிரம னுக்கு ஒரு பீடிகை பெற்றியால்
அருளி அங்கண் அவனை இருத்தினான்.

459. எல்லா உலகங்களையும் படைத்த பிரமன் தாய்மையான தனது மனோவதி நகரத்தை விட்டு, அதற்கு மேலே உள்ள வைகுந்தம் என்னும் பெரிய நகரில் உள்ள கோயிலின் அகன்ற வாயிலை அடைந்தான்.

460. அப்போது சக்கரமும் சங்கும் தரித்துள்ள சேனையின் தலைவனான விடுவசேனன் அதனைப் பார்த்து, சிவந்த கண்களை உடைய திருமால் முன் சென்று, இந்திரனுடன் பிரமன் வந்திருப்பதைத் தெரிவித்தான்.

461. பாஞ்சன்னியம் என்னும் சங்கை ஏந்தியுள்ள திருமால், 'அவர்களை இங்கு அழைத்து வா' என்று கூறினான். உடனே ஒப்பற்ற காவலனான விடுவசேனன் உள்ளே அனுப்ப, உலகங்களைப் படைத்த பிரமன் இந்திரனோடும் தேவர்களோடும் சென்றான்.

462. ஒப்பற்ற உயர்ந்த முனிசிரேட்டர்களால் போற்றப்படும் தமது வடிவத்தை (சாருப்பியத்தை)ப் பெற்றுள்ள எண்ணற்ற திருமால்கள் முறைப்படி துதித்து நிற்க, அழகிய அனந்த சயனத்தின் மேல் திருமால் அமர்ந்திருந்த சபா மண்டபத்தை அவர்கள் அடைந்தார்கள்.

463. அன்னவாகனம் பெற்ற பிரமன், தேவலோகத்தை ஆளும் இந்திரனோடும், அவனுடன் வந்த தேவர்களோடும், பாம்புப் படுக்கையில் இருக்கும் தாமரைக் கண்ணனாகிய திருமாலின் அழகிய திருவடிகளைத் தொழுதான்.

464. நிலவுலகத்தை ஓரடியால் அளந்த பாதத்தை உடைய திருமால், அப்போது அருள் புரிந்து, தன் புதல்வனான பிரமனுக்கு ஓர் ஆசனத்தை முறைப்படி கொடுத்து, அதில் அப் பிரமனை அமரச் செய்தான்.

230 □ கந்தபுராணம்

465. குல்லை மாமுடிக் கொண்டவன் அத்துணை
அல்லி மாம லர் அண்ணலை நோக்குறீ இ
ஒல்லும் நின்விதி ஊறிலது ஆகியே
செல்லு கின்றகொல் என்றலும் செப்புவான்.
466. கனகன் அச்சுறக் கந்திடை வந்தெழும்
அனக இத்திறம் கேட்க அறிவுடைச்
சனகன் முற்படு தாபதர் நால்வரும்
எனக ருத்திடை முற்பகல் எய்தினார்.
467. அறிவின் மிக்க அனையரை நோக்கியான்
பெறுவ தாம்இப் பெருந்தொழில் ஆற்றியீண்டு
உறுதிர் என்ன உளத்தது கொண்டிலர்
முறுவல் செய்து மொழிந்தனர் இவ்வுரை.
468. பாச வன்சிறைப் பட்டுப் படைப்பெனப்
பேசல் உற்ற பெருந்தளை பூணலம்
ஈசன் மாணடி எய்துதும் யாம்எனா
மாசில் காட்சியர் வல்விரைந்து ஏகினார்.
469. மாத வத்தினை மைந்தர்கள் ஆற்றலும்
ஆதி நாயகன் அவ்வுழி வந்துமக்கு
ஏது வேண்டியது என்றலும் எண்ணிலா
வேத உண்மை விளம்புதி யால்என்றார்.
470. என்ற லோடும் இறையவன் வெள்ளியம்
குன்றம் ஈதுதென் கோட்டிடை நிற்புறும்
ஒன்றுஓர் ஆல்நிழல் உற்று மறையெலாம்
நன்று உணர்த்திட நால்வரும் தேர்ந்தனர்.

465. துளசி அணிந்த திருமுடியைக் கொண்ட திருமால் அப்போது, பெரிய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமனைப் பார்த்து, 'உனக்குப் பொருந்திய படைப்புத் தொழில் தடையின்றி நடைபெறுகிறதா?' என்று கேட்டான். பிரமன் அதற்குப் பதில் கூறலானான்.

466. "இரணியன் பயம்கொள்ளுமாறு தூணிலே வந்து தோன்றிய கடவுளே! நான் சொல்லும் இதனைக் கேட்பாயாக. அறிவு பொருந்திய சனகன் முதலிய நான்கு முனிவர்களும் என் மனத்திலே முற்காலத்தில் தோன்றினார்கள்.

467. "அறிவிலே சிறந்த அவர்களைப் பார்த்து, 'நான் பெற்றுள்ள இந்தப் பெரிய படைப்புத் தொழிலைச் செய்து கொண்டு இங்கேயே இருங்கள்' என்று கூறினேன். அதை அவர்கள் மனத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளாமல், சிரித்து இச் சொற்களைக் கூறினர்.

468. "நாங்கள் பாசம் என்னும் வலிய சிறையில் அகப்பட்டுப் படைப்புத் தொழில் என்று சொல்லப்படுகின்ற பெரிய விலங்கை அணிந்து கொள்ள மாட்டோம் சிவனுடைய சிறந்த திருவடியை அடைவோம்—என்று கூறி விட்டு, குற்றமற்ற அறிவினை உடைய அம் முனிவர் நால்வரும் என்னை விட்டுச் சென்றனர்.

469. "அம் முனிவர்களாகிய என் புதல்வர்கள் பெருந்தவம் செய்தனர்" அவர்கள் முன் சிவபெருமான் காட்சியளித்து, 'உமக்கு வேண்டியது என்ன?' என்று கேட்டான். அவர்கள், 'எண்ணற்ற வேதங்களின் மெய்ப் பொருளை உபதேசியுங்கள்' என்று வேண்டினர்.

470. முனிவர்கள் இவ்வாறு கேட்டதும் சிவபெருமான், கயிலைமலையில் தெற்குச் சிகரத்தில் நிற்கின்ற ஒரு கல்லால மரத்தின் நிழலில் வீற்றிருந்து வேதங்களின் பொருளை நன்றாக உபதேசித்தான். நான்கு முனிவர்களும் அவற்றில் தேர்ச்சி பெற்றார்கள்.

232 □ கந்தபுராணம்

471. முந்தை வேத முழுதும் உணர்த்தியே
எந்தை யேக இருநிலம் போந்துதம்
சிந்தை ஒன்றும் திறன் அரிது ஆதலின்
நொந்து பின்னரும் நோற்றலை மேயினார்.
472. பின்னும் மைந்தர் பெருந்தவம் ஆற்றியே
தொன்ன லம்பெறு தூய உளத்தராய்
என்னை ஆளுடை யீசன் அருளினால்
மன்னும் வெள்ளி வரையிடை ஏகினார்.
473. ஏகல் பெற்றிடு மக்கட்கு இனிதுளம்
பாகம் உற்ற பரிசுணர்ந்து எம்பிரான்
ஆக மத்தின் அரும்பதம் முன்றையும்
ஒகை பற்றி உணர்வகை கூறியே.
474. கூனல் மாமதிக் கோடு மிலைச்சிய
வான நாயகன் மற்றவர் காண்டக
ஞான போதம் நவிலரும் தன்மையால்
மோனம் மேய முதற்குறி காட்டினான்.
475. அந்த வெல்லை அரனருள் கண்டுதம்
புந்தி ஒன்றியப் புங்கவன் தாள்மலர்
சிந்தை செய்து செயலற்று வைகினார்
முந்தி யாப்புறு முத்தளை முட்டற.

471. “எம் தந்தையாகிய சிவபெருமான் பழமையான வேதங்களை முழுமையாக உபதேசித்துச் சென்ற பின்பு, அவர்கள் மண்ணுலகத்தை அடைந்து தம் மனம் ஒருமைப் படுவது அருமையாக இருந்தமையால் வருந்தி மீண்டும் தவம் செய்தார்கள்.

472. “அப்புதல்வர்கள் நால்வரும் மேலும் பெரிய தவத்தைச் செய்து பழைய நன்மையைப் பெற்ற தூய்மையான மனத்தை உடையவர்களாகி, என்னை அடிமையாகக் கொண்ட சிவபெருமான் அருளால், நிலை பெற்ற கயிலை மலைக்குச் சென்றார்கள்.

473. “எம் தலைவனான சிவபெருமான் தம்மிடம் வந்த சனகன் முதலிய முனிவர்களுக்கு மனம் நல்ல பரிபக்குவம் அடைந்திருக்கும் தன்மையை அறிந்து ஆக மங்களில் கூறப்படும் சரியை கிரியை யோகம் என்னும் அரிய பதங்கள் முன்றையும் உபதேசித்தான்.

474. “வளைந்த பிறைச் சந்திரனை அணிந்துள்ள சிவபெருமான், ஞானபோதம் என்பது வாய்ச்சொல்லால் சொல்லமுடியாத தன்மை பெற்றதால், அம் முனிவர்கள் அதைக் காட்சி மூலம் அறியும்படி மௌனமாக இருத்த லாகிய முதன்மை பொருந்திய சின்முத்திரையைக் காட்டினான்.

475. “அப்போது சிவபெருமானின் திருவருளைக் கண்டு, தம் மனம் ஒரு நிலைப்பட்டு, அப்பெருமானது திருவடித் தாமரையைத் தியானம் செய்து தொன்று தொட்டு இருந்து வரும் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் முன்று பந்தங்களும் தம்மிடம் பொருந்திய தன்மை நீங்கிப்போக அம்முனிவர்கள் செயலற்று மோன நிலையில் வீற்றிருந்தார்கள்.

234 □ கந்தபுராணம்

476. வேத நாயகன் மெய்த்தவர்க் கோர்கணம்
போத யோகின் பொருண்மையைக் காட்டுழி
ஓதல் ஆகும் உகம்பல சென்றன
சீத வானதி சேர்ந்ததொல் நாளினே.
477. அன்னை தன்னை அகன்றுஅரன் யோகிபோல்
என்ன தும்செயல் இன்றி இருத்தலான்
முன்னை ஆண்பெண் முயக்கமது இன்மையாய்
மன்னு யிர்த்தொகை மல்கலின்று ஆயதே.
478. நவிறல் என்இனி ஞாலம் விசும்புளார்
இவறு காமப் புணர்ச்சியது இன்றியே
கவறல் கொண்டு கலங்கஞர் எய்தினார்
தவறல் கொண்டது நல்கும் தனிச்செயல்
479. நல்கல் பெற்ற தமியனும் நாமகள்
புல்கல் பெற்ற புணர்ச்சிஇன்று ஆகியே
அல்கல் பெற்ற அருந்தவ யோகரின்
ஒல்கல் பெற்றனன் உண்மையிது ஆகுமால்.
480. நிற்க இங்கிது நித்தன் வரத்தினால்
ஒற்க மில்வளன் உண்டிடு வெய்யதூர்
எற்கும் நித்தலும் ஏவலொன்று இட்டனன்
சொற்க நாட்டில் துயரினை நாட்டினான்.

476. வேதங்களின் தலைவனான சிவன் முனிவர் களுக்கு ஒரு கண நேரம் மட்டுமே ஞான யோகத்தின் இயல்பைக் காட்டிய போது, குளிர்ந்த—பெரிய கங்கை ஆறு தோன்றிய அந்தக் காலத்தைப்போல இப்போதும் யுகம் என்று சொல்லப்படும் கால அளவு மிகப்பல கழிந்தன.

477. “அகிலத்தின் அன்னையான உமையைப் பிரிந்து சிவபெருமான் எச்செயலும் இல்லாமல் யோகி போல வீற்றிருந்ததால், முன்போல ஆணும் பெண்ணும் கூடிய புணர்ச்சி இல்லாமல், நிலைபெற்ற உயிர்க் கூட்டம் பெருகாமல் இருந்தது.

478. “வையகத்திலும் வானகத்திலும் உள்ள மனிதர் தேவர் அனைவரும், விரும்பும் காமத்தினால் ஏற்படும் புணர்ச்சி இல்லாமல் மனக்கவலை கொண்டு பெருந் துன்பம் அடைந்தார்கள். எனது ஒப்பற்ற படைப்புத் தொழில் நின்று விட்டது. இதற்கு மேல் நான் என்ன சொல்வது?

479. “படைப்புத் தொழிலைப் பெற்றுள்ள நானும் கலைமகளைத் தழுவும் புணர்ச்சி இல்லாமல், மன அமைதி உடைய—அரிய தவத்தினை உடைய யோகி களைப்போல ஒடுங்கப் பெற்றேன். இதுவே உண்மை யாகும்.

480. “இது இப்படியிருக்க, சிவனது வரத்தினாலே குறையாத செல்வத்தை அனுபவிக்கும் கொடிய, துரபன்மன், எனக்கும் தினமும், அவனுக்குப் பஞ்சாங் கம் சொல்லும் ஒரு வேலை கொடுத்துள்ளான். மேலும் சொர்க்க லோகத்தில் துன்பத்தை நிலைநாட்டி விட்டான்.

236 □ கந்தபுராணம்

481. தேசு நீங்குறு தேவரை ஈண்டுள
வாச வன்தனை மாதிரத் தோர்களைப்
பாச னத்தொடு பற்றினன் நித்தலும்
கூசல் இன்றிக்குற் றேவல்கொண் டானரோ.

482. நிறைபு ரிந்த நிலவினை வாள் அரா
மறைபு ரிந்தென வானகத் தோருடன்
இறைபு ரிந்தவில் விந்திரன் மைந்தனைச்
சிறைபு ரிந்தனன் தீத்தொழில் ஆற்றியே.

483. நிரந்த பல்லுயிர் தங்கட்கு நித்தலும்
அரந்தை மல்க அறிகிலன் போலவே
இருந்த னன்சிவன் என்னினிச் செய்வது
விரைந்து கூறுதி என்று விளம்பினான்.

484. அரிய தத்துவம் ஐயைந்தின் பேதமும்
மரபின் நாடினர் வாலுணர்வு எய்திய
திருவின் நாயகன் செங்கமலம் திகழ்
பிரமன் மாமுகம் நோக்கினன் பேசுவான்.

வேறு

485. ஆவிக ளனைத்தும்ஆகி அருவமாய் உருவமாகி
முவகை இயற்கைத் தான மூலகா ரணமது ஆகும்
தேவர்கள் தேவன் யோகின் செயல்முறை
காட்டும் என்னில்
ஏவர்கள் காமம் கன்றித் தொன்மை போல்
இருக்கும் நீரார்.

481. “துன்பத்தால் ஒளி குன்றிய தேவர்களையும் இப்போது இங்கே உள்ள இந்திரனையும், திக்குப் பாலகர்களையும், உறவினருடன் பிடித்துச் சென்று, தினந்தோறும் மனம் கூசாமல் குற்றேவல் செய்யுமாறு செய்தான்.

482. “கலை நிறையப்பெற்ற முழுநிலாவை இராகு என்னும் பாம்பு மறைப்பதைப்போல, தேவர்களுடன், அரசாட்சி செய்த இந்திரனின் புதல்வனான சயந்தனைக் கொடுத்தொழில் புரிந்து சிறை வைத்தான்.

483. “நிறைந்துள்ள பல்வகையான உயிர்களுக்கு நாள் தோறும் துன்பம் மிகுதியாக, அதை அறியாதவன் போலச் சிவன் இருக்கின்றான். இனிமேல் நாம் செய்யத் தக்கது என்ன? அதை விரைவாகச் சொல்லுங்கள்” என்று பிரமன் கூறினான்.

484. அருமையான இருபத்தைந்து தத்துவங்களின் பாகுபாடுகளை முறையே ஆராய்ந்து அறிகின்றவர்களின் தூய்மையான அறிவிலே தோன்றியவள் இலக்குமி. அந்த இலக்குமியின் கணவனான திருமால், செந்தாமரை வீற்றிருக்கும் பிரமனது சிறந்த முகத்தைப் பார்த்து பேசலானான்.

485. “உயிர்கள் அனைத்துமாகி, அருவமாகி, உருவமும் ஆகி, பிரமன்—விஷ்ணு—உருத்திரன் என்னும் மூவகையான இயல்பினை உடைய முதற்காரணமுமாகி, தேவர்களுக்குத் தேவனாக நிற்பவன் சிவபெருமான். அப்பெருமான் யோகச்செயலின் முறையைக் காட்டிக் கொண்டிருப்பாரேயானால், காமம் மிகுந்து முன்போலக் கலவியால் மகிழ்ந்து இருக்கத் தக்கவர் எவர்? ஒருவரும் இலர்.

238 □ கந்தபுராணம்

486. ஊழ்வினை நெறியால் முன்னம் ஒருபெரு வேள்வி
ஆற்றித்
தாழ்வினை அடைந்த தக்கன் தன்புடை
இருந்தோர் தம்பால்
தழ்வினை யெச்சம் முற்றும் அருத்தியே
தொலைத்துத் தொல்லை
வாழ்வினை அருளநாதன் மனத்திடை
நினைந்தான் அன்றே.
487. துரெனு மவுணற்கு ஆற்றல் புரிந்ததும் சுரர்கள்
யாரும்
சார்வரும் திறத்தால் ஈசன் தவத்தருக்கு உணர்வு
காட்டி
ஆருயிர் எவைக்கும் இன்னல் ஆக்கிய வாறும்
தூக்கில்
பேரருள் முறையே அன்றிப் பிறிதொரு செயலும்
அன்றால்.
488. முனிவருக்கு உணர்வு காட்டும் மோனத்தை
முதல்வன் நீங்கிப்
பனிவரை அணங்கை மேவில் படைப்பயன்
முற்றும் அன்னார்க்கு
இனியொரு குமரன் தோன்றில் தூர்கிளை
எனைத்தும் பொன்றும்
துனியுறும் உலகமெல்லாம் தொன்மைபோல்
உய்யும் மாதோ.
489. அத்திறம் முற்றுமாறு ஒன்று அறைகுவன் அகிலம்
தன்னில்
எத்திறத் தரும்மால் கொள்ள வெய்திடும் காமன்
தன்னை
உய்த்திடின முனிவர் தங்கட்கு உணர்வுசெய்
மோனம் நீங்கிச்
சத்தியை மணந்து சேயைத் தந்திடும் எந்தை
என்றான்.

486. “முற்காலத்தில் ஊழ்வினையின் முறைப்படி, சிவனை அழைக்காமல் ஒரு பெரிய யாகத்தைச் செய்து, இழிவினை அடைந்தான், தக்கன். அவனுடன் இணங்கியிருந்த தேவர்களிடம் தூழ்ந்துகொண்ட பாவத்தின் எச்சம் முழுவதையும் அனுபவித்து முடிக்கச் செய்து, பழைய நல்வாழ்வினை அளிப்பதற்குத் தம் மனத்திலே நினைத்தான் சிவன்.

487. “சிவபெருமான் தூரபன்மன் என்னும் அசுரனுக்கு வரம் தந்ததையும், தேவர்கள் அனைவரும் அணுகுவதற்கு அரிய முறையில் அச்சிவன் சனகன் முதலிய முனிவர்களுக்கு ஞானபோதத்தைக் காட்டி அரிய உயிர்கள் அனைத்துக்கும் துன்பம் உண்டாக்கிய முறையையும் ஆராயும்போது, அது சிவனது மிகுதியான அருளே அல்லாமல் வேறொன்றும் அன்று.

488. “பிரமனே! சிவபெருமான், சனகன் முதலியோருக்குக் காட்டும் மௌன நிலையை நீக்கி இமயமலை அரசன் புதல்வியை மணம் புரிந்து கொண்டால் படைப்புத் தொழில் முழுமையாக நடக்கும். அச்சிவ பார்வதியருக்கு ஒரு குமரன் பிறந்தால் தூரபன்மனின் சுற்றத்தார் அனைவரும் அழிவர். துன்பமடைந்த உலகம் யாவும் முன்போல உய்தி அடையும்.

489. “ சிவனுக்கு ஒரு குமரன் பிறக்கும் அந்தச் செயல் நிறைவேறுவதற்காக நான் ஒரு வழி கூறுகிறேன். உலகில் உள்ள எவரும் மயக்கமடையும்படி மலர் அம்பு எய்கின்ற மன்மதனை அனுப்பினால், எம் தந்தையாகிய சிவபெருமான், சனகன் முதலியோருக்குப் போதிக்கும் மௌனம் நீங்கி, உமையை மணந்து குமரனைப் பிறக்கச் செய்வான்” என்று திருமால் உரைத்தார்.

240 □ கந்தபுராணம்

490. பதுமபீ டிகையோன் அன்ன பரிசுதேர்ந்து
 உவகை எய்தி
 இதுசெயல் முறையே எந்தாய் ஏற்றன புகன்றாய்
 என்ன
 அதுபொழுது அவனை நோக்கி அச்சுதன் அமலன்
 தன்பால்
 மதனனை விளித்து வேண்டி விடுத்திநீ வல்லை
 என்றான்.
491. என்னலும் மலரோன் உள்ளத்து இசைவுகொண்டு
 , எழுந்து மாயன்
 பொன்னடி வணக்கம் செய்து விடைகொடு
 புலவரோடும்
 மன்னொடும் அங்கண் நீங்கி மனோவதி
 அதன்பால் சென்று
 தன்னகர் அடைந்து கஞ்சத் தவிசின்
 வீற்றிருந்தான் அன்றே.

4. காம தகனப் படலம்

492. இந்திரன் வானவர் ஈட்டமொடு ஏகி
 முந்துறு கஞ்ச முகட்டுடை யுற்றோன்
 ஐந்திறன் ஆகிய ஆசக வில்வேள்
 வந்திடு மாறு மனத்தில் நினைந்தான்.
493. நினைந்திடு கின்றுழி நீலநிற மாயோன்
 முனந்தரு கின்ற முரண்தரு வில்வேள்
 மனந்தனில் உன்னும் மலர்ப்பக வன்முன்
 இனந்தரு சூழலொடு இம்மென வந்தான்.
494. மாமறை அண்ணல் முன்வந்து பராவித்
 தபுமரை நேர்தரு தாள்தொழுது என்னை
 நீமன் மீது நினைந்ததென் என்னாக்
 காமன் வினாவ அயன்கழ றுற்றான்.

ந்பத்தி காண்டம் □ 241

490. தாமரை மலராசனம் உடைய பிரமன் திருமால் உரைத்த வழியின் பயனை உணர்ந்து, “எம் தந்தையே! நீங்கள் கூறியது, செய்யத் தக்கதே! பொருத்தமான வற்றையே கூறினர்.” என்று சொன்னான். திருமால் அப்பொழுது அப் பிரமனைப் பார்த்து, “நீ மன்மதனை அழைத்து உதவி செய்ய வேண்டிக் கொண்டு அவனைச் சிவனிடம் விரைவாக அனுப்பு” என்று கூறினான்.

491. இவ்வாறு திருமால் கூறியதும் பிரமன் மனச் சம்மதத்தோடு எழுந்து, திருமாலின் அழகிய திருவடிகளை வணங்கிவிட்டு, அனுமதி பெற்றுக்கொண்டான். பின்பு பிரமன், தேவர்களோடும் தேவர் தலைவனான இந்திரனோடும் அங்கிருந்து அகன்று, தன் மனோவதி நகரத்துக்குச் சென்று தன் கோயிலுக்குள் புகுந்து, தாமரை மலராசனத்தில் வீற்றிருந்தான்.

4. காம தகனப் படலம்

492. இந்திரனோடும் தேவர் கூட்டத்தோடும் சென்று முதன்மை பொருந்திய தாமரைப் பொகுட்டின் மீது வீற்றிருந்த பிரமன், ஐந்து வகையான மலர் அம்புகளையும் கரும்பு வில்லையும் உடைய மன்மதன் தன்முன்னே வரும்படி மனத்தில் நினைத்தான்.

493. இவ்வாறு பிரமன் நினைத்தபொழுது கரு நிறத்துத் திருமால் முன்பு பெற்றருளிய — வலிமையான கரும்பு வில்லை உடைய மன்மதன், மனத்திலே தன்னை நினைத்த அப்பிரமனது முன்னே கூட்டமாகிய பரிவாரங்களோடு விரைவாக வந்து சேர்ந்தான்.

494. அம் மன்மதன் பெருமை மிகுந்த வேதங்களை உணர்ந்த பிரமனுக்கு முன்னே வந்து, அவனுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளை வணங்கி “நீ உன் மனத்திலே என்னை நினைத்தது ஏன்?” என்று கேட்டான். அதற்குப் பிரமன் பதில் கூறலானான்.

242 □ கந்தபுராணம்

495. கங்கை மிலைச்சிய கண்ணுதல் வெற்பின்
மங்கையை மேவநின் வாளிகள் தூவி
அங்குறை மோனம் அகற்றினை இன்னே
எங்கள் பொருட்டினில் ஏகுதி என்றான்.
496. வேதனில் வாறு விளம்பிய கூற்றாம்
தீதுறு பொங்கழல் செய்யவள் சேயோன்
காதிடை யேநெறி யாக்கடி தில்போய்
ஏதமில் உள்ளம் எரித்ததை அன்றே.
497. சிட்டி அரன்செயல் கேடுசெய் என்னும்
கட்டுரை யேவரு காமனுள் எங்கும்
சுட்டது எனில்பிறை துடிய வன்மெய்
அட்டிடு சின்றதும் அற்புத மாமோ.
498. இத்திற மாமலர் ஏந்தல் இயம்பக்
கைத்துணை கொண்டிரு கன்னமும் வல்லே
பொத்தியி னைந்து புராந்தகன் நாமம்
சித்தச வேள்உரை செய்தனன் அம்மா.
499. ஈட்டுறு பல்பவம் எய்துவ தோர்சொல்
கேட்டனன் என்று கிலேசம தாகி
வாட்டிய மென்மலர் போல்அணி மாழ்கிப்
பூட்டுவில் அண்ணல் புகன்றிடு கின்றான்.

495. “கங்கை நதியைச் சடையில் அணிந்த நெற்றிக் கண்ணை உடைய சிவபெருமான் இமயமலை அரசனின் மகளை அடைவதற்காக, உன் மலர் அம்புகளை எய்து அங்குள்ள மௌனநிலையை நீக்கிவிட்டு உடனே இங்கு வா. இதை நீ எமக்காகச் செய்” என்றான் பிரமன்.

496. பிரமன் இவ்வாறு கூறிய உரை என்னும் கொடிய—மிகுதியான தீயானது, இலட்சுமியின் புதல்வனான மன்மதனின் காது வழியே விரைவாகச் சென்று அவனது மாசற்ற மனத்தை எரித்தது.

497. ‘சிவபெருமானை அணுகி அவனது செயலைக் கெடு’ என்றும் அந்த உரையே, அங்கு வந்த மன்மதனது மனம் முழுவதையும் சுட்டு எரித்தது என்றால், பிறையை அணிந்த சிவன் அம் மன்மதனது உடல் முழுவதையும் எரிப்பதும் அதிசயம் ஆகுமா? ஆகாது.

498. பெரிய தாமிரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் இவ்வாறு கூற, திருமாலின் மனத்தில் தோன்றிய மன்மதன், தன் இரு கைகளால் இரண்டு காதுகளையும் முடிக்கொண்டு, இச் சொற்களைக் கேட்டமைக்காக வருந்தி அந்த வருத்தம் நீங்கத் திரிபுரம் எரித்தவனின் திருப்பெயரை உரைத்தனன்.

499. நாண் பூட்டிய கரும்பு வில்லை உடைய மன்மதன், ‘பல பாவங்கள் ஒன்று சேர்ந்தாற் போன்ற ஒரு கொடிய மொழியைக் கேட்டேன்’ என்று மனத் துயரம் அடைந்து, நெருப்பிலே வாட்டப்பெற்ற மென்மையான மலரைப் போல அழகு இழந்து இவற்றைக் கூறலானான்.

244 □ கந்தபுராணம்

வேறு

500. வன்கண் ணருமா சறுகாட் சியர்பால்
நன்கு அண் னுறினுய் யுநலம் புகல்வார்
உன் கண் உறின்இத் தவறு ஒதினையால்
என் கண் அடிகட்கு இலையோ அருளே.
501. வன்னப் புலிமங் கையைமா மலர்மேல்
பொன்னைப் பிறரைப் புணர்வுற் றிடுவான்
கன்னல் சிலைபூங் கணைகொண் டமர்செய்து
என்னத் தனைவென்று இசைகொண் டிலனோ.
502. வெள்ளைக் கமலத் தியைமெய் யுறவும்
தெள்ளுற்று அணிசெய் ததிலோத் தமையால்
உள்ளப் புணர்வுஉற் றிடவும் உனையான்
பிள்ளைச் சமர்செய்து அசைபெற் றிலனோ.
503. சீர்பெற் றிடுசெந் திருவைத் திருமால்
மார்பில் குடியாய் உறவைத் திலனோ
கார்பெற் றவிழிக் கலைமங் கையையுன்
ஏர்பெற் றிடுநா வில்இருத் திலனோ.
504. தண்நின் றகுழல் சசியென்று உரைசெய்
பெண்ணின் தலையுற் றிடுபெற் றியலால்
விண்ணின் தலைவற்கு உளமெய்ம் முழுவதும்
கண்ணென் றிடுபல் குறிகண் டிலனோ.

500. "குற்றமற்ற அறிவினை உடைய பெரியோரிடம் கொடியவர்கள் மிக நெருங்கி வந்து சேர்ந்தாலும் அக் கொடியவர்கள் உய்தி பெறுவதற்குரிய அறிவுரையே கூறுவார்கள். அவ்வாறு இருக்க, நான் உயர்ந்தோனாகிய என்னிடம் வந்தால் இந்தக் கொடிய சொல்லைக் கூறினாய். ஒருவேளை அடிகளாகிய உமக்கு என்னிடம் கருணை இல்லையோ?

501. "அழகிய பூமித்தேவியையும், சிறந்த தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகளையும், மற்ற மங்கையரையும் புணருமாறு, கடும்பு வில்லையும் மலர் அம்புகளையும் கொண்டு போரிட்டு, எந்தந்தையாகிய திருமாலை வென்று நான் புகழ்பெறவில்லையா? பெற்றேன்.

502. "வெள்ளைத் தாமரையில் வீற்றிருக்கும் கலைமகளைப் புணரவும், அழகுகளைத் திரட்டிச் செய்த திலோத்தமையிடம் உன் உள்ளம் புணர்ச்சி கொள்ளுமாறும், உன்னோடு நான் சிறிய போர் செய்து புகழ்பெறவில்லையா? பெற்றேன்.

503. "சிறப்பு மிகுந்த சிவந்த நிறமுடைய இலட்சுமியைத் திருமாலின் மார்பிலே குடியிருக்கும்படி செய்யவில்லையா? செய்தேன். கரிய நிறம் பொருந்திய கண்களை உடைய கலைமகளை உனது அழகு பொருந்திய நாக்கில் அமர்ந்திருக்கச் செய்யவில்லையா? செய்தேன்.

504. "சொர்க்க லோகத்துத் தலைவனான இந்திரன், குளிர்ச்சி பொருந்திய கூந்தலையுடைய இந்திராணி என்னும் பெண்ணிடம் புணர்ந்ததல்லாமல், அவனது உடம்பு முழுவதும் கண் என்று சொல்லப்படும் பல பெண்குறிகளை உண்டாக்கவில்லையா? உண்டாக்கினேன்.

246 □ கந்தபுராணம்

505. விசையுற் றிடுசெங் கதிர்மே லவர்கீழ்த்
திசையுற் றவர்ஆங்கு ஒருசே யிழைபோல்
இசையுற் றிடுபா கனிடைப் புணரா
வசையுற் றிடுபான் மைமயக் கிலனோ.
506. கதனத் தொடுவந் துகலந் தவர்பால்
இதநட்பு உறுமா மதிஎன் கணையால்
மதனத் தொடுதே சிகன்மா தையுறாப்
புதனைத் தருபான் மைபுணர்த் திலனோ.
507. முற்றுஏதில் மறைத் தொகைமுது அறிவால்
கற்றுஏதுமுணர்ந் திடுகாட் சிபெறு
நற்றே வர்கள்யா ரையும்நா ரியர்தம்
குற்றே வல்செயும் படிகூட் டிலனோ.
508. மறைதே ரும்வசிட் டன்மரீ சிமிகக்
குறிதுஆம் முனிஅத் திரிகோ தமன்நல்
அறிவால் உயர்கா சிபன் ஆதியராம்
துறவோர் தமதுஆற் றல்தொலைத் திலனோ.
509. மன்நால் மரபுற் றிடுமா னவரைப்
பின்னா கியமும் மைகொள்பே தகரை
மின்னார் கண்மயக் கினில்வீட் டிலனோ.
என்ஆணைகடந் தவர்யா ருளரே.

505. “வேகமாகச் செல்லும் சிவந்த கதிர்களை உடைய சூரியன் என்னும் உயர்ந்தவனும், கிழக்குத் திசைக்குத் தலைவனாகிய இந்திரனும், ஒரு பெண் போல வடிவம் எடுத்திருந்த சூரியனுடைய சாரதியான அருணனைச் சேர்ந்து இகழ்ச்சி பெறும்படி மயக்க வில்லையா? மயக்கினேன். (அருணன் தேவமகள் போல வடிவம் கொண்ட போது அப்பெண்ணை முறையே இந்திரனும் சூரியனும் புணர்ந்த கதை இது).

506. விரைவாக வந்து புணர்ந்தவர்களிடம் பக்குவமான பாசத்தோடு பொருந்துகின்ற பெரிய சந்திரன், நான் செலுத்திய அம்பினால் காமவேட்கை கொண்டு வியாழனாகிய குருவின் மனைவி தாரையைக் கூடிப் புத்னைப் பெற்றெடுக்குமாறு நான் சேர்க்க வில்லையா? சேர்த்தேன்.

507. “குற்றமற்ற வேதங்களின் தொகுதி முழுவதையும் பேரறிவால் கற்று அனைத்தையும் உணரும் அறிவுடைய நல்ல தேவர்கள் எல்லோரையும் பெண்கள் சொல்லும் சின்ன வேலைகளைச் செய்யும்படி சேர்க்க வில்லையா? சேர்த்தேன்.

508. “வேதங்களை அறிந்த வசிட்டர், மரீசி, மிகக் குறுகிய வடிவம் பெற்ற அகத்தியர், அத்திரி, கௌதமர், நல்ல அறிவால் சிறந்த காசிபர் முதலியவரான முனிவர்களின் வல்லமையை அழிக்கவில்லையா? அழித்தேன்.

509. “நிலைபெற்ற நான்கு வகையான சாதிகளில் தோன்றிய மானிடர்களையும், அவர்களுக்குப் பின்னே தோன்றிய இச் சாதிகளின் கலப்பிலே பிறந்த அனுலோமர், பிரதிலோமர், சங்கரர் என்னும் மூவகை வேற்றுமை உடையவர்களையும், பெண்களின் மயக்கத்தில் சிக்கச் செய்து துன்புறுத்தவில்லையா? துன்புறுத்தினேன்.

248 □ கந்தபுராணம்

510. அறைபெற் றிடும்இத் திறமா னவெலாம்
முறைபெற் றிடும்என் னில்முடிந் திடுமோ
பிறைபெற் றிடுகின் றபெருஞ் சடைஎம்
இறைபெற் றிடுசத் தியியற் றிடுமே.

511. மாலே முதலா கியவா னவர்தம்
பாலே அடல்வா கைபடைப் பதலால்
மேலே நதிது டியமே லவன்மேல்
கோலே வினன்வென் றிடல்கூ டுமதோ.

512. ஐதா கியசீர் கொடுஅவன் முறைசெய்
நொய்தா னவர்போ லநுவன் றனையால்
வெய்தாம் அழலா கியமே லவன்மேல்
எய்தா லும்என்வா ளிகள்எய் திடுமோ.

513. கையும் நகையும் கதிரார் விழியும்
மெய்யும் தழலாம் விமலன் தனையான்
எய்யும் படிசென் றிடினிவ் வுயிர்கொண்டு
உய்யும் திறமும் உளதோ உரையாய்.

514. பற்றோடு இகல்அற்ற பரம் பொருளை
எற்றோ மயல்செய் சுவதுஈ சனையும்
மற்றோர் எனநின் னின்மதித் தனையால்
சற்றோ அவன்ஆற் றல்தவிர்த் திடவே.

510. “நான் இதுவரை கூறிய இச் செயல்கள் யாவும் முறைமை பெற்றுள்ள என்னால் நடைபெறுமா? நடை பெறாது. பிறை நிலாவை அணிந்த பெரிய சடையை உடைய எம் இறைவனான சிவபெருமான் பெற்றுள்ள சக்தியே இவற்றைச் செய்திடும்.

511. “திருமால் முதலிய தேவர்களிடம் போரிட்டு வெற்றி பெறுவதல்லாமல், சடையிலே கங்கை நதியைச் சூடிய சிவபெருமான்மீது அம்புகளைச் செலுத்தி வெற்றி பெறுவது முடியுமா?

512. “அற்பமான புகழ் பெற்று, சிவன் இட்ட பணியைச் செய்யும் அற்பமான தேவர்களைப் போல அச் சிவபெருமானை நினைத்துப் பேசி விட்டீர். கொடிய அக்கினி ஆகிய அப் பெருமான் மீது நான் மலர் அம்புகளைச் செலுத்தினாலும் அவை அவரை அணுகுமா? அணுகமாட்டா.

513. கைகளும் நகையும் ஒளி பொருந்திய விழ்களும் திருமேனியும் அனலாகப் பெற்றுள்ள குற்றமற்ற சிவபெருமானை அம்பினால் தாக்குவதற்காக நான் சென்றால், இந்த உடம்பில் உயிரைக் காத்துக் கொண்டு தப்பித்து வரும் தன்மை உள்ளதா? சொல்வாயாக.

514. “விருப்பமும் வெறுப்பும் இல்லாத பரம்பொருளான சிவபெருமானை மயக்குவது எப்படி? பிற அற்பத் தேவர்களைப் போலச் சிவபெருமானையும் உன் மனத்தில் நினைத்து விட்டாய். அவனது வலிமை, ஒழிக்கப்படும் அளவு எளிமையானதோ? அன்று.

250 □ கந்தபுராணம்

515. துறா வளிவை கியது மலின்வாய்
ஏறா ஒருபு ளையெதிர்ந் துளதேல்
நீறா டியமெய் யுடைநின் மலன்மேல்
வீறாய் வீனையேன் பொரமே வுவனே.
516. ஆறுற் றிடுசெஞ் சடைஅண் ணலுடன்
மாறுற் றவர்கண் டெனில்மற் றவர்தாம்
ஊறுற் றனர்அல் லதுளத் துயர்கொண்டு
ஈறுற் றனர்அல் லதுஇருந் துளர்யார்.
517. இந்நா ரணனா தியர்யா வர்களும்
அந்நாள் அமலன் பணியாற் றிடலும்
உன்னா அவர்சிந் தனைமொய்ந் நகையால்
ஒன்னார் புரம் அட் டது உணர்ந் திலையோ.
518. எந்தாய் அருளென்று ஓரிளங் குமரன்
வந்து ஆதியையேத் தலும்வை துசினக்
கொந்தார் அழல்போல் வருகூற் றுவனை
அந்தாள் கொடுஉதைத் ததுஅறிந்து இலையோ.
519. முன்னைப் பகல்நீ யும்முகுந் தனுமாய்ப்
பன்னகற்கு அரிதா யபரம் பொருள்யாம்
என்னச் சிவன் எய் திஇகழ்ந் தஉனைச்
சென்னித் தலைகொண் டதுதேர் கிலையோ.

515. “சுழற்காற்று வீசுகின்ற இடத்தில் இலவம்பஞ்சு எதிர்த்து நின்றிருக்குமானால், திருநீறு பூசிய திருமேனி கொண்ட சிவபெருமான் மீது போரிட நானும் போவேன்”

516. கங்கையாறு தங்கியுள்ள சிவந்த சடையைப் பெற்ற சிவபெருமானுடன் எதிர்த்துப் போரிட்டவர் உள்ளனர் என்று சொல்வீரானால், அவர்கள் காயம் பெற்றவராய் இருப்பர்; அல்லது மனத்துயர் அடைந்து இறந்திருப்பர். அவ்வாறன்றி வெற்றி பெற்று இருந்தவராயர்? எவரும் இல்லை.

517. “இந்தத் திருமால் முதலிய தேவர்கள் யாவரும் அக்காலத்தில் சிவபெருமானது ஏவல் தொழிலைச் செய்ததையும், சிவபெருமான் அத் தேவர்களின் மனக் கருத்தை அறிந்து வலிமை மிகுந்த புன்சிரிப்பால் பகைவரின் முப்புரங்களை எரித்து அழித்ததையும் அறிய வில்லையா? அறிவாய்!

518. “மார்க்கண்டேயன் என்னும் ஒரு சிறுவன் அடைக்கலமாக வந்து, ‘எம் தந்தையே! காப்பாயாக’ என்று முதற்கடவுளான சிவபெருமானை வேண்டினான் உடனே, கடிய சொற்களைச் சொல்லியபடி சுவாலை உடைய தீப்பிழம்பு போலவந்த எமனை அப் பெருமான் அழகிய இடக்காலினால் உதைத்த செயலை அறியவில்லையா? அறிவாய்!

519. “முன்னொரு காலத்தில் நீயும் திருமாலும் ‘சொல்லுதற்கு அரிய பரப்பிரமம் நாமே’ என்று வாதிட்டுக் கொண்டிருக்க, அங்கே சிவபெருமான் வந்தார், அவரைத் திருமால் வணங்கினார். வணங்காத உன் செயலே நிந்தனையாக, அப்பெருமான் நடுத்தலையைக் கிள்ளிய செயலை அறியாயோ? அறிவாய்!

252 □ சுந்தரபுராணம்

520. அடல்மே வுசலந் தரன்ஆ தியராய்ப்
படிமேள் உளதோர் பஹா னவர்தாம்
முடிவார் அரனோ டுமுரண் டிடலுங்
கெடுமா றுணர்த் ததுகேட் டிலையோ.
521. வீடுஎய் துறுநின் மகன்வேள் விநிலத்து
ஊடுஎய் தினர்யா வருமொப் பில் அரன்
மாடுஎய் தியவீ ரனின்மா னம்ஓரீ இப்
பாடுஎய் தியபுன் செயல்பார்த் திலையோ.
522. அண்டா தஅகந் தையொடுஆழியின்வாய்
விண்டா னவர்அச் சுறமே வுவிடம்
உண்டான் நிகழ்கங் கையையோர் அணுவில்
கொண்டான் அவன்வன் மைகுறிக் கிலையோ.
523. தரியா உளமால் கொடுதன் னிகழும்
அரியோ டுகைம்மா வையடல் புலியை
உரியா மிசைபோர் வையுடுக் கையெனப்
பரியா அரனுற் றதுபார்த் திலையோ.
524. ஓரார் தனதுண் மையையுள் ளமிசை
யாரா யினுமாற் றஅகந் தைபெறில்
வாரா அவர்தம் வலிமாற் றிடுமால்
தேராய் கொல்பரஞ் சுடர்செய் கையகே.

520. “வலிமை மிகுந்த சலந்தரன் முதலிய பூமியில் உள்ள பல அசுரர்கள் அழியும் பொருட்டுச் சிவபெருமானோடு பகை கொள்ளவும், அவர்கள் இறக்குமாறு அப் பெருமான் தூழ்ச்சி செய்ததை நீ கேள்விப்பட்டதில்லையா? கேட்டாய்!

521. “அழிவை அடைய வேண்டிய நின் மகனான தக்கனது யாகசாலையை அடைந்த அனைவரும், நிகரற்ற வனான சிவபெருமானிடம் தோன்றிய வீரபத்திரனால் மதிப்பை இழந்து அழிவை அடைந்த எளிய செயலைப் பார்த்ததில்லையா? பார்த்தாய்!

522. “திருமால் அஞ்சும்படி திருப்பாற்கடலில் அடங்காத ஆணவத்தோடு தோன்றிய நஞ்சினைச் சிவபெருமான் உண்டான்; பெருகிப் பாய்ந்த கங்கையை ஓர் அணுவாக அடக்கித் தன் சடையில் வைத்துக் கொண்டான். அப்பெருமானது வலிமையை அறியவில்லையா? அறிந்தாய்!

523. “அடங்காத மனமயக்கத்தைக் கொண்டு தம்மை இகழ்ந்த திருமால் ஆகிய நர்சிங்கத்தையும், கஜாசுரன் ஆகிய யானையையும், தாருகவனத்து முனிவர்கள் அனுப்பிய வலிய புலியையும் தோல் உரித்து, சிங்கத் தோலையும் யானைத் தோலையும் போர்வையாகவும், புலித்தோலை ஆடையாகவும் அணிந்துகொண்டு சிவபெருமான் காட்சி அளித்ததைப் பார்த்ததில்லையா? பார்த்தாய்!

524. “எத்தகையவரும் தமது உண்மையான தகுதியை உணராமல் மனத்தில் மிகுந்த செருக்குக் கொண்டால், அவர் முன் தோன்றி அவரது வலிமையை அடக்குவார், பரஞ்சுடரான சிவபெருமான். அப்பெருமானது அத்தகைய செயலை அறியாயோ? அறிவாய்!

254 □ கந்தபுராணம்.

525. இறுகின் றகடைப் பகல்ஈறு இலதோர்
கறைதுன்று மிடற்று இறைகண் ணினும்வீழ்
பொறியொன்று அதனாற் பொடிபட் டிடுநீ
அறிகின் றிலையோ அகிலங் களுமே.

526. இப்பெற் றியன்ஆகிய ஈ சனையென்
கைப்பற் றியலில் கொடுகந் தமலர்
அப்பிற் பொருகின் றிலன்ஆ ருயிர்மேல்
மெய்ப்பற் றிலர்இச் செயல்வேண் டுவரே.

527. மேனாள் அகிலம் தரமெல் லியலா
ஆனா வருள்தன் னைஅளித் தொருபால்
தானா கஇருத் தியதற் பரனை
நானா மயல்செய் வதுநன்று இதுவே.

வேறு

528. என்னா மதவேள் இசையா மறுத்திடலும்
பொன்னார் கமலப் பொகுட்டுத் தலைவந்த
மன்னான வேதா மனக்கவலை கொண்டுசில்போது
உன்னா நெடிதே உயிரா உரைக்கின்றான்.

529. வெண்மை அறிவால் தமைவியக்கும்
விண்ணவர்பால்
அண்மை யிலனாகும் அண்ணலியல் கூறினையால்
உண்மை யிதுவாம் உவனைப் பொருவதுவும்
எண்மை யதுவோ எவர்க்கும் அரிதன்றோ.

530. அன்ன பரிசே எனினும் அடைந்தோர்தம்
இன்னல் அகற்றும் இறையருளால் இக்கருமம்
உன்னில் முடியும் ஒழிந்தோரால் முற்றுவதோ
முன்னின் இதற்கு முதற்கா ரணம்நீகான்.

525. “அழிகின்ற, ஊழிக்காலத்தில், அழியாமல் நிலைத்திருக்கும் நஞ்சின் கறை திகழும் கழுத்தை உடைய சிவபெருமானது நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து விழுகின்ற ஒரு தீப்பொறியால் எல்லா உலகங்களும் சாம்பலாகும். இதனை அறியாயோ? அறிவாய்!

526. “இப்படிப்பட்ட சிவபெருமானுடன் எனது கையால் பிடித்திருக்கும் வில்லைக் கொண்டு, மணம் வீசும் மலர் அம்புகளால் போரிட மாட்டேன். தமது அரிய உயிரிடத்தில் உண்மையான அன்பில்லாதவர்களே இச்செயலைச் செய்ய விரும்புவார்கள்.

527. “முற்காலத்தில் எல்லா உலகங்களையும் உண்டாக்கும் பொருட்டு, குறையாத அருளினைப் பெண்ணாகப் படைத்துத் தாமே அதைத் தம் இடப் பாகத்தில் இருத்திக் கொண்ட சிவபெருமானை, எளியோனாகிய நானா, காம மயக்கம் கொள்ளுமாறு செய்வது? இச்செயல் நல்லது!”

528. இவ்வாறு கூறி மன்மதன் பிரமன் வேண்டு கோளுக்குச் சம்மதிக்காமல் மறுத்துவிட, அழகு நிறைந்த தாமரைப் பொகுட்டின் மேல் வீற்றிருக்கும் முதல்வனாகிய பிரமன் மனக்கவலை அடைந்தான்; சிறிது நேரம் சிந்தனை செய்து, பின்பு பேசலானான்.

529. “மன்மதனே! சிற்றறிவினாலே தம்மைப் புகழ்கின்ற தேவர்களிடம் அணுகாத உயர்வு பெற்ற சிவபெருமானின் இயல்பை எடுத்துக் கூறினாய். நீ கூறிய இந்தச் செய்தி உண்மையே! அப்பெருமானிடம் போரிட்டு வெல்வது எளிதோ? எவருக்கும் அது அருமையாகும்.

530. “சிவபெருமானை வெல்வது அரிதாக இருந்தாலும், தன்னை அடைந்தவரின் துன்பத்தைப் போக்கும் அப்பெருமானின் அருளினாலே இச் செயல் உன் மூலம் நிறைவேறும். மற்றவரால் இது நிறைவேறுமா? நிறைவேறாது. சிந்தித்துப் பார்த்தால் இச் செயலைச் செய்வதற்கு முதற் காரணம் நீயே.

256 □. கந்தபுராணம்

531. எல்லார் செயலும் இறைவன் இயற்றுவதே
அல்லாது இலையோர் அனுஷமசை யாதுளவையும்
நில்லாது அருளின்றேல் நியின்று அவன்பாலில்
செல்லாய் உனது செயலும் அவன் செய்கையதே.

532. செம்மாந்து தற்புகழும் தேவர்குழு வும்மருள
எம்மான் பிறன்போல் இருந்தோர் துரும்புநிறீஇ
அம்மாதன் செய்கை அனைத்துமெனக்
காட்டினனே
நம்மாலும் முற்றும் சிலவென்கை நாணன்றோ.

533. பாடு திகழ்பாவை பல்லுயிரும் அல்லனவும்
ஆடல்புரி விப்பான் அருவுருவாய் நின்றபரன்
நாடில் அவனையின்றி நம்மால்ஒன்று ஆகவற்றோ
ஏட இதனிலைமை இந்நாளும் ஓர்ந்திலையோ.

534. கையம்பு பூட்டிக் கருப்புச் சிலைகோட்டி
எய்யும் படிவழிக் கொண்டுஏகாய் இறுதியிலா
ஐயன் றனைநீ அதுவும் அவனருள்காண்
மெய்யங்கு அதற்கேது மேனாளே

கண்டனம்யாம்.

531. “எல்லார் செய்கைகளும் சிவபெருமான் செய்விப்பனவே ஆகும். அவ்வாறு இல்லாமல் அவரவர் தாமே செய்யும் செயல் இல்லை. சிவனது அருள் இல்லாமல் ஓர் அணுவும் அசையாது; எந்தப் பொருளும் நிலைக்காது. எனவே உன் செயலும் அவன் செயலே ஆகும். அதனால் நீ இன்று சிவனிடம் செல்க.

532. “அசுரரை வென்று செருக்கடைந்து தம்மைத் தாமே புகழ்ந்து கொண்ட தேவர் கூட்டம் வியக்குமாறு சிவபெருமான் வேறொருவன் போல வந்து, ஒரு துரும்பை நட்டு, ‘இத்துரும்பைத் துணிப்பவனே அசுரரை வென்ற வீரன்’ என்று கூறினான். பிரமன் முதலிய அனைவரும் முயன்று தோற்றனர். அச்செயல் மூலம் ‘எல்லாம் தன் செயல்களே’ என்று வெளிப்படுத்தினான், சிவன். எனவே ‘நம்மாலும் சில செயல் முடியும்’ என்பது நாணத்தக்கது. (சிவனது யோகம் நீக்கப் போகும் உன் செயலும், சிவன் செயலே).

533. “பலவகையினவான உயிருள்ள பொருள்களும், உயிர் இல்லாத பொருள்களும் சிறப்பாக விளங்கும் பொம்மைகளே! அவைகளை ஆட்டுவிப்பவன், அருவமாக-உருவமாக—அருவுருவமாக நிற்கும் சிவனே! ஆராய்ந்து பார்த்தால் சிவன் துணை இல்லாமல் நம்மால் ஒரு செயலையாவது முடிக்க முடியுமா? முடியாது! அடே மன்மதனே! இதன் தன்மையை அறியவில்லையா? அறிந்துள்ளாய்!

534. “கரும்பு வில்லை வளைத்து, கையில் உள்ள அரும்பு அம்பை அதில் தொடுத்து, அழிவில்லாத சிவபெருமானை எய்து மயக்குமாறு, அவனை வழிபாடு செய்து நீ செல்வாயாக. அவ்வாறு செல்வதும், செய்வதும் அவன் திருவருளால் நிகழ்பவையே! இது சத்தியம். அதற்குரிய காரணத்தை, ‘ஒரு மகன் பெறுவோம்’ என்று இந்திரனிடம் சிவன் கூறிய அன்றே நாம் தெரிந்து கொண்டோம்.

258 □ கந்தபுராணம்

535. ஈங்கிதுவும்அன்றி எவரேனும் தம்மடங்காத்
தீங்கு பெறினுதவி செய்யென்று,இரந்திடலும்
ஆங்கொருவன் செய்யாது அதுமறுத்துத்
தன்னுயிரைத்
தாங்கல் உலக நடைதனக்குத் தக்கதுவோ.

536. என்னானும் ஓர்உதவி யாதொருவன்
யார்க்கெனினும்
தன்னால் முடிவதெனில் தானே முடித்தல்தலை
சொன்னால் முடித்தல் இடையாகுஞ்
சொல்லுகினும்
பன்னாள் மறுத்துப் புரிதல்கடைப் பான்மையதே.

537. ஏவர் எனினும் இடருற் றனராசி
ஒலில் குறையொன்று உளரேல் அதுமுடித்தற்கு
ஆவி விடினும் அறனே மறுத்துளரேல்
பாவம் அலது பழியும் ஒழியாதே.

538. உய்கை பொருளா ஒருவர்க்கும் ஓர்உதவி
செய்கை யிலனேல் சிறியோன் கழித்தபகல்
வைகல் அதுவோ வறிதே அவன்வாழ்க்கை
பொய்கை மலர்ந்தகொட்டி போலும்
பொலிந்துளதே.

535. “இதைத்தவிர, எவராவது தம்மால் தாங்க முடியாத துன்பத்தை அனுபவிக்கும்போது, ‘அதைத் தீர்க்க உதவி செய்’ என்று யாசித்தால், ஒருவன் அவ் வுதவியைச் செய்யாமல், தன் உயிரையே பெரிதாகக் கருதிக் காத்துக் கொள்ளுதல், உலக வழக்குக்குப் பொருந்தியதோ? பொருந்தாது.

536. “எவனாவது ஒருவன், யாராவது ஒருவருக்கு ஏதாவது ஓர் உதவி தன்னால் செய்யமுடியும் என்றால், அதை அவர் கேட்கும் முன்பே தானே முன் வந்து செய்தல் தலையான செயலாகும் (உத்தமம்); அவர் கேட்டபின்பு செய்து முடிப்பது இடைநிலையான செயலாகும். (மத்திமம்); கேட்ட பின்பும் உடனே செய்யாமல், பல நாள் முடியாது என மறுத்துப் பின்பு செய்வது கடை நிலையான செயலாகும். (அதமம்).

537. “எத்தகையவராயினும், துன்பமடைந்தவர்களாய்—தீர்தல் இல்லாத ஒரு குறை உடையவர்களாய் இருந்தால், அதை அறிந்து அக் குறையைத் தீர்ப்பதற்குத் தம் உயிரை விட்டாலும் அது புண்ணியமே! தம் உயிருக்குப் பயந்து அதைத் தீர்க்க மறுத்தார்கள் என்றால், அது பாவம் ஆகும்; அன்றியும் அவர்க்கு அதனால் நீங்காத பழி சேரும்.

538. “தான் உயிரோடு வாழ்வதை மட்டுமே பொருளாக எண்ணி, ஒருவர்க்காவது ஓர் உதவியாவது செய்யாமல் இருந்தால், அந்த அற்பன் வாழ்ந்த நாள், உண்மையில் வாழ்நாள் ஆகுமா? அது வீண் நாளே ஆகும். அவன் வாழ்வு உயிர்வாழ்க்கையாகத் திகழ்வது, குளத்திலே மலர்ந்த கொட்டிப் பூக்கள் போன்றதே! (பயன் அற்றதே!)

260 □ கந்தபுராணம்

539. அந்நா ரணனோடு அமர்முற் றியமுனியைப்
பொன்னாடு அருளும் புலவோர் இறையிரப்ப
வென்னாரும் என்பு விருத்திரனுக் காவுதவித்
தன்னார் உயிர்விட்ட தன்மைதனைக்
கேட்டிலையோ,
540. மேலொன்று உளதோ விளம்ப எவரெவர்க்கும்
மூலம் தலைதெரியா முன்னோன் கடலெழுந்த
ஆலந் தனையுண்டு அமரார்க்கு அமுதளித்த
சீலந் தனைநீ சிறிதும் தெளிந்திலையோ.
541. தேக்கும் சலதியிடைத் தீப்போல் எழுந்தவிடம்
தாக்கும் பொழுது தளரேல் எனவுரையா
ஊக்கங் கொடுமால் ஒருகணநின் றேநம்மைக்
காக்கும் படிக்குக் கறுத்தசெயல் கண்டிலையோ.
542. ஆரா யினுமொருவர் அன்பில் தலைப்பட்டிப்
பேர் ஆதரத்தால் பிறர்க்குதவி செய்வாரேல்
தீராத வெந்துயரில் சேர்தலே மாய்தலிவை
பாரார் புகழே பயனென்று கொள்வாரே.

539. “ஒரு காலத்தில் திருமாலுடன் போர் செய்து வென்றவர் ததீசி முனிவர். கவர்க்கலோகத்தை ஆளும் இந்திரன் பின்னொரு காலத்தில் ததீசி முனிவரிடம், யாசிக்க, அவன் விருத்திராசுரனை வெல்வதற்காகத் தம் முதுகில் பொருந்திய எலும்பைக் கொடுத்துத் தமது அரிய உயிரை விட்டு இறந்ததை நீ கேட்டதில்லையா? கேட்டிருப்பாய்.

540. “எப்படிப்பட்டவருக்கும் முதலும் முடிவும் தோன்றப் பெறாத முதல்வராகிய சிவபெருமான், பாற்கடலில் தோன்றிய நஞ்சை உண்டு தேவர்களுக்கு அமுதத்தைக் கொடுத்த சிறப்பினை நீ சிறிதளவும் அறிய வில்லையோ? அறிந்திருப்பாய். இதைக் காட்டிலும் சொல்வதற்கு வேறு எடுத்துக் காட்டு உண்டா? இல்லை.

541. “நிறைந்து காணப்பெறும் பாற்கடலில் தீயைப் போல மேலெழுந்த ஆலகால விஷம் வருத்திய போது, திருமால் ‘வருந்தாதீர்’ என்று கூறி, எங்களைக் காப்பாற்றுமாறு ஊக்கம் கொண்டு ஒரு கண நேரம் அதன் எதிரே நின்று உடல் கறுத்த செயலை நீ பார்க்க வில்லையா? பார்த்திருப்பாய்.

542. “எவராவது ஒருவர் அன்பினால் சிறந்து, மிகுந்த அருளோடு பிறருக்கு உதவி செய்ய முற்படுவாரானால், அவர் நீங்காத கொடிய துன்பம் அடைவது, உயிர் துறப்பது ஆகிய தீமைகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கமாட்டார்; உதவுவதால் தமக்கு வரும் புகழையே தம் வாழ்வின் பயனாகக் கருதுவார்.

262 □ கந்தபுராணம்

543. தூரந் தனில்வலிசேர் தூரபன்மன் ஏவலின்யாம்
ஆரும்; துயர்கொண்டு அழுங்கினோம் அன்னது இனித்
தீரும் படிக்குச் சிவன் ஒருசே யைத்தருவான்
ஓர்ஐம் படைசெலுத்த உன்னையாம்
வேண்டினமே.

544. ஆதலினால் எங்கள் அலக்கண் அகற்
றும்பொருட்டுச்
சாதல் வரினும் தவறோ புகழ்செய்வார்.
ஏது வரினும் எதிர்செல்வார் எம்பணியில்
போதி இனிமாறு புகலேல் எனவுரைத்தான்.

வேறு

545. பங்க யப்பொ குட்டு இருந்த பகவன் ஈது புகறலும்
ஐங்க ணைக்க ரத்தி னோன் அரந்தை எய்தி
ஆதியாம்
பங்க வற்கு மாறு கொண்டு பொருகி லேன்இது
அன்றியே
இங்கெ னக்குஅ டுத்தது ஒன்றுஇயம்பு செய்வல்
என்றனன்.

546. என்னும் வேலை அமர ரோடு இருந்த வேதன்
முனிவுறா
நன்ன யம்த ழீஇஉ ரைத்த நமது சொல்ம றுத்தியால்
அன்ன பான்மை புரியின் உய்தி அல்ல தேல்
உனக்கியாம்
துன்னு சாபம்இடுதும் யாது துணிவு சொல்லுக
என்றனன்.

543. “வீரத்தினால் வலிமை பெற்ற துரபன்மனது ஏவலினால் நாங்கள் அனைவரும் துன்பமடைந்து வருந்தினோம். அததுன்பம் இனி நீங்கிப்போகும்படி சிவபெருமான் ஒரு புதல்வனைத் தோற்றுவிப்பதற்காக, ஒப்பற்ற ஐந்து மலர் அம்புகளைச் செலுத்துமாறு உன்னிடம் நாங்கள் வேண்டிக்கொண்டோம்.

544. “எனவே எங்களுடைய துன்பத்தை நீக்கும் பொருட்டு உனக்கு மரணம் ஏற்பட்டாலும் அது குற்றமாகுமா? ஆகாது. புகழை அடைய விரும்புபவர் எந்தத் தீமை வந்தாலும் பின்வாங்காது முன் செல்வர். அதனால் எமது கட்டளையை ஏற்றுச் செல். இனி அதற்கு மறுப்புச் சொல்லாதே” என்று கூறினான், பிரமன்.

545. தாமரைப் பொகுட்டிலே வீற்றிருக்கும் பிரமன் இவ்வாறு கூறவே, ஐந்து மலர் அம்புகளை உடைய மன்மதன், மனக் கவலை அடைந்து, “முதற் கடவுளான சிவபெருமானை எதிர்த்து நான் போரிட மாட்டேன். இந்த ஒரு செயலைத் தவிர்த்து, நான் செய்யத்தக்க வேறு செயலைச் சொல்க. அதை மறுக்காமல் செய்வேன்” என்று கூறினான்.

546. மன்மதன் இவ்வாறு கூறியபோது, தேவரோடு இருந்த பிரமன் கோபம் அடைந்தான். “நல்ல விதமாகக் கூறிய நம்முடைய சொற்களை ஏற்க மறுத்துவிட்டாய். நாம் கூறியவாறு செய்தால் உயிர் வாழ்வாய். இல்லையென்றால் உனக்கு நாம் கொடிய சாபம் கொடுப்போம். உன் முடிவு என்ன என்பதைச் சொல்” என்று கேட்டான்.

264 □ கந்தபுராணம்

547. வெய்ய சாப மிடுதும் என்று வெகுளி யால்மொ
 ழிந்தகேட்டு
 ஐய மேனி மதன வேள் அழுங்கி வெய்து
 உயிர்த்தினிச்
 செய்ய லாவது என்னெ னத்தெ ரிந்து சிந்தை
 தேற்றியே
 வைய கம்ப டைத்த அண்ணல் வதன் நோக்கி
 உரைசெய்வான்.
548. கேள்இது ஒன்று ரைப்பல் வேத கேடு தூழும்
 நினதுவாய்ச்
 துளின் மேலை இயல்பு அகன்று துன்பு உழந்து
 படுதலில்
 காள கண்டன் முன்பு சென்று கடிய வெய்ய
 கணைகள்தூஉய்
 மாளி னும்சி றந்தது அம்ம மற்றும் உய்ய லாகுமே.
549. செற்ற நீர்மை கொள்ளல் ஐய செஞ்ச டைப்பி
 ரானிடத்து
 இற்றை வைகல் அமர்இயற்ற ஏகு வேனி
 யானெனக்
 கொற்ற வேள்உரைத்தலும் குளிர்ந்த பூவி
 ருக்கைமேல்
 உற்ற போதன் மகிழ்சி றந்து உளங்களித்து
 மொழிகுவான்.
550. பணிந்த சொல்லன் ஆகி நாம் பணித்தவா
 புரிந்திடத்
 துணிந்த வாறு நன்று நன்று துலி பாலி
 னுனைவிடாத்
 தணந்தி டேம்தொ டர்ந்து பின்பு சார்தும் அஞ்சல்
 போகெனா
 உணர்ந்து கூறி மார வேளை ஒவில் அன்பொடு
 ஏவினான்.

547. அழகிய வடிவம் கொண்ட மன்மதன், 'கொடிய சாபம் தருவேன்' என்று கோபத்தோடு பிரமன் கூறியதைக் கேட்டு, மனம் வருந்திப் பெருமூச்சு விட்டான். 'இனி நான் செய்யத்தக்கது எது?' என்று ஆராய்ந்து, மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு, உலகைப் படைத்த பிரமனது முகத்தைப் பார்த்துக் கூறலானான்.

548. "பிரமனே! நான் இந்த ஒன்றை மட்டும் சொல்வேன். கேட்பாயாக! உனது வாயிலிருந்து தோன்றும், கெடுதி தரும் சாபச் சொற்களால் முன்னுள்ள பெருமையை இழந்து துன்புற்று இறப்பதைவிட, நீலகண்டனான சிவன் முன்பு சென்று, வேகத்தை உடைய கொடிய அம்புகளைச் செலுத்தி இறந்தாலும், அதுவே சிறந்தது. ஒருவேளை அந்த இறப்பிலிருந்து பின்பு உய்தி பெறவும் கூடும்.

549. "பிரமனே! கோபம் கொள்ளாதே. சிவந்த சடையை உடைய சிவபெருமானோடு போர் செய்ய நான் இன்றே செல்வேன்" என்று வெற்றியை உடைய மன்மதன் உரைத்தான். குளிர்ச்சியான தாமரை மலரில் அமரும் பிரமன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து, மனம் களிப்புற்றுப் பேசலானான்.

550. "நீ இப்போது பணிவான சொல்லை உடைய வனாய், நாம் ஏவியபடி செய்ய முடிவு செய்தது, மிகவும் நல்லது. சிவபெருமானிடம் உன்னை அனுப்பிவிட்டு நாம் பிரிந்து இருக்க மாட்டோம். உன்னைத்தொடர்ந்து உன் பின்னே வருவோம். அதனால் பயப்படாதே. போ." என்று ஆராய்ந்து கூறிய பிரமன், மன்மதனை நீங்காத அன்போடு அனுப்பி வைத்தான்.

266 □ கந்தபுராணம்.

551. ஏவு காலை மதனை வேள்வி இறைதெ ரிந்து
மைந்தயான்
தேவ ரோடு துயர்உழந்து சிறுமை பெற்றது
அறிதியே.
ஒவில் வாழ்வு தருதி என்னின் உமைம டந்தை
தனைஅரன்
மேவு மாறு புரிகளனா விரைந்து செல்ல நல்கினான்.
552. நல்க லும்க ரங்கள் கூப்பி நான்மு கத்தன்
உலகொரீஇ
அல்கு தன்பு ரத்து நண்ணி அவ்வி யற்கை கூறியே
ஒல்கு தேவி யைத்தெ ளித்துஒருப்ப டுத்தி
நறியதேன்
பில்கு வாளி யிட்ட தூணி பின்னி யாத்து
இறுக்கினான்.
553. கயக்கண் நின்ற பூவின் மிக்க காம காண்டம்
கன்னல்வில்
இயக்க மான பாரவில் எடுத்து மொய்ம்பில்
ஏந்தியே
தயக்கம் உற்று லாயசெய்ய தண்ணென்
மாஇளந்தளிர்
வயக்க டுங்கண் வாளம் ஒன்று மாம ருங்கு
வைத்தரோ.
554. கோகி லங்க ளானவும் குழாங்கொள் வேலை
யானவும்
காக ளங்கள் முரசு மாய்க்க றங்க ஓதம் யாவதும்
சீக ரங்களாய் அசைந்து செல்ல மீன கேதனம்
மாக வும்பர் உலவ வெண்ம திக்கு டைநி முற்றவே.

551. இவ்வாறு பிரமன் அனுப்பியபோது வேள்விக்கு அதிபதியாகிய இந்திரன் மன்மதனைப் பார்த்து, “மகனே! நான் தேவர்களோடு துன்பப்பட்டு இழிவு பெற்றதை நீ அறிவாய். அதை நீக்கி நீங்காத நல்வாழ்வை எனக்குத் தர விரும்பினால், உமாதேவியைச் சிவபெருமான் கூடு மாறு செய்வாயாக” என்று கூறி, அவன் விரைந்து செல்லும்படி விடை கொடுத்தான்.

552. இவ்வாறு இந்திரன் விடை கொடுத்ததும், மன்மதன் கைகளைக் கூப்பி வணங்கி, பிரமனின் உலக மான மனோவதி நகரை நீங்கித் தான் வாழும் நகரத்துக்குச் சென்றான். சங்கே தன் மனைவியான ரதியிடம் மனோவதியில் நடந்தவற்றைச் சொன்னான். அதைக் கேட்டு மனம் கலங்கிய அவளைத் தேற்றித் தன் கருத்துக்கு உடன்படச் செய்தான். பின்பு, மணமுள்ள தேனைச் சிந்தும், மலர் அம்புகள் நிறைந்த அம்பறாத்தூணியைத் தன் முதுகில் இறுக்கிக் கட்டினான்.

553. அந்த மன்மதன், குளத்தில் உள்ள (தண்டன் கூடிய). தாமரை மலராலான காமகாண்டம் என்னும் வில்லையும், கரும்பு வில்லையும், தான் இயக்கியுள்ள இரும்பு வில்லையும் எடுத்துத் தோளில் வைத்துக்கொண்டான். குளிர்ச்சி பொருந்திய— இளமையான மாந்தளிர் என்னும் வெற்றியும் தறுகண்மையும் பொருந்திய ஒரு வாளினைப் பெரிய இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டான்.

554. அந்த மன்மதனுக்குக் குயில்களும் சமுத்திரக் கூட்டங்களும் முறையே காகங்களாகவும் முரசுகளாகவும் முழங்கின; அலைகள் யாவும் சாமரங்களாக அசைந்து வீசின; மீன் கொடி ஆகாயத்தில் உலாவியது; வெண்மையான முழுநிலா என்னும் குடை நிழல் செய்தது. (காகளம் - எக்காளம் என்னும் ஊது கருவி).

268 □ கந்தபுராணம்

555. பொருலில் கிள்ளை என்னும் மாக்கள் பூண்ட
தென்றல் வைய்மேல்
இரதி யோடும் ஏறி வேள் இருந்த தொல்லை
உலகினை
அரிதுஅகன்று குறிகள் வெய்ய அளவை இன்றி
நிகழவே
பரமன் வைகு கயிலை யம்ப ருப்ப தத்தை
அணுகினான்.
556. கயிலை கண்டு தொழுது தேர்இழிந்து காமவேள்
தனக்கு
அயலில் வந்த பரிசு னத்தை அவண் றி றுத்தி
மாமுடன்
பயிலும் வில்லும் வாளி யும்ப ரித்து
வல்லியத்தினைத்
துயிலூ ணர்த்தும் மாள்ள னத்துணிந்து போதல்
மேயினான்.
557. கூறு லாவும் மதிமி லைந்த குழகன் வைகு
கயிலைமேல்
ஏறி யேத னாது கையி ருந்த கார்மு கம்வளைஇ
மாறில் ஏவு பூட்டி யங்கண் வைகு புள்ளும்
மாக்களும்.
ஊறி லாதி ருந்த காமம் உன்னு வித்தல்
முன்னினான்.
558. பொருலில் காமன் இன்ன தன்மை புந்தி கொண்டு
மற்றவண்
விரவு புள்ளின் மீதினும்வி லங்கின் மீதி னும்மலர்ச்
சரமெ லாம்விடுப்ப ஆதி தனது மந்தி ரத்துமுன்
அருளி னோடு இருந்த நந்தி யடிகள் அன்ன
கண்டரோ.

555. அந்த மன்மதன் ஒப்பற்ற கிளிகள் என்னும் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தென்றல் என்னும் தேரில் ரதியோடு ஏறினான். தீய சகுனங்கள் அளவின்றி ஏற்பட, தான் இருந்த பழைய நகரத்தை அருமையாக நீங்கி, சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் திருக்கயிலை மலையை அடைந்தான்.

556. அந்த மன்மதன், கயிலை மலையைக் கண்டு கையால் தொழுது, தனது தேரிலிருந்து இறங்கினான்; தனக்கு அருகே வந்த பரிவாரங்களை அங்கேயே நிறுத்தினான். தனக்குப் பழக்கமான வில்லையும், அம்புகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, புலியைத் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்புகின்ற மானைப் போல மனம் துணிந்து, ரதியுடன் செல்லத் தொடங்கினான்.

557. அந்த மன்மதன் பிறைச் சந்திரனை அணிந்த அழகனாகிய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் கயிலை மலை மேல் ஏறினான்; தனது கையிலிருந்த கரும்பு வில்லை வளைத்து, ஒப்பற்ற அம்புகளைத் தொடுத்து, அம் மலையிலிருந்த பறவைகளும் விலங்குகளும் அடையா திருந்த புணர்ச்சி விருப்பத்தை இப்போது நினைக்கச் செய்வது பற்றிச் சிந்தித்தான்.

558. ஒப்பற்றவனான அந்த மன்மதன் இத் தன்மையை நினைத்து, அங்கே இருந்த விலங்குகள் மீதும் பறவைகள் மீதும் மலர் அம்புகள் எல்லாவற்றையும் செலுத்தினான். முதற்பொருளான சிவபெருமானது கோயிலின் முதல் வாயிலில் கருணையோடு வீற்றிருந்த நந்தி தேவர் அச் செயலைக் கண்டார்.

270 □ கந்தபுராணம்

559. கொம்மெ னச்சின்ம் புரிந்து கொடிய பூசல்
மதனனார்
தம்மி யற்கை யாம்இது அம்ம சரதம் என்று
நினைவுறா
உம்மெ னத்தெ ழித்து ரப்பவொலிகொள் புள்வி
லங்கின்மேல்
வெம்மை யிற்செ லாது மாரன் விசிகம் விண்ணின்
நின்றவே.
560. நின்ற லோடு மவ்வி யற்கை நின்று நோக்கி
நெடியவேள்
கொற்ற நீடுதூரல் ஒன்று கொண்டு கோபு ரத்தலைத்
தெற்றி மேல்இருந்த நந்திதேவர் காப்பும்
ஆணையும்
முற்று நோக்கி நெடிது உயிர்த்து உளம்துளங்கி
விம்மினான்.
561. விம்மி நந்திதேவர் முன்விரைந்து சென்று தாழ்ந்து
எழுஉச்
செம்மை செய்க ருத்த னாய்த்தி கழ்ந்து போற்றெ
டுத்தலும்
இம்ம லைக்கண் வந்த தென்னை யென அயன்
புணர்ப்பெலாம்
மெய்ம்மையா உணர்த்த லும்வி னாவி ஈது உளம்
கொள்வான்.
562. வேத னாதி யான தேவர் விழும நோய கன்றிடும்
ஏது வால்வி டுத்து ளார்கள் இவனை யீசன்
யோகுறும்
போதில் யாவர் வருகி னும்பு காது செய்தி
மதனவேள்
சாதல் எய்து வான்வ ரின்த டேல் எனா
இயம்பினான்.

559. அந்த நந்தி தேவர், சட்டென்று கோபம் கொண்டு, 'இங்கே ஏற்படும் கொடிய கலகம் மன்மதனது செயலின் விளைவேயாகும். இது சத்தியம்' என்று நினைத்தார். அதனால் 'உம்' என்னும் ஒலி உண்டாகுமாறு ஆரவாரக் குரல் எழுப்பினார். உடனே அந்த மன்மதன் செலுத்திய அம்புகள், ஒலியெழுப்பும் பறவைகள் மீதும் விலங்குகள் மீதும் வெப்பத்தோடு செல்லாமல், அப்படியே அந்தரத்தில் நின்றன.

560. அம்புகள் அந்தரத்தில் நின்றவுடன், நெடிய மன்மதன் நின்று, அவை நிற்கும் தன்மையைப் பார்த்தான் ; கோபுர வாயிலின் திண்ணை மீது ஒரு பொன் பிரம்பைக் கையில் வைத்துக்கொண்டிருந்த நந்தி தேவரின் காவலையும் கட்டுப்பாட்டையும் உற்றுப் பார்த்து, மனம் நடுங்கி வருந்தினான்.

561. வருந்திய மன்மதன் நந்திதேவரின் முன் விரைந்து சென்று வணங்கி எழுந்தான்; தூய்மை பொருந்திய உள்ளத்தை உடையவனாக விளங்கிப் போற்றினான். நந்திதேவன், அவனிடம் 'நீ இந்த மலைக்கு வந்தது ஏன்?' என்று கேட்டான்; மன்மதன் அவருக்குப் பிரமனின் திட்டங்கள் யாவற்றையும் உள்ளவாறு உரைத்தான். நந்தி தேவன் இதைக் கேட்டுச் சிந்திக்கலானான்.

562. "பிரமன் முதலிய தேவர்கள் தம் துன்ப நோய் தீரும் பொருட்டு இந்த மன்மதனை அனுப்பியுள்ளார்கள். சிவபெருமான் 'ஞான யோகத்தில் இருக்கும் போது எவர் வந்தாலும் உள்ளே வராமல் தடைசெய். மரணத்தை எய்துவதற்காக மன்மதன் வந்தால் தடை செய்யாதே' என்று என்னிடம் கூறினான்.

272 □ கந்தபுராணம்

563. புன்மை யாம்ப சுத்த டிந்து புரையில் வேள்வ்
 யாற்றியே
 தொன்மை போலெ முப்பு மாறு சுருதி சொற்ற
 வாறுபோல்
 மன்மதன் தனைப்படுத்து மாதை வேட்டு மற்றதன்
 பின்மு றைக்கண் நல்க எம்பிரான் நினைந்த
 என்கொலாம்.
564. ' ஆகை யால்து அருள தேஇ வன்வ ரத்தும்
 ஆணையென்று
 ஓகை யால் உணர்ந்து வேளை நோக்கி உம்பர்
 ஆகுலம்
 போகு மாறு இயற்றல் செய்த பொருவி லாத
 கருணைசேர்
 ஏக நாய கன்தன் முன்னர் ஏகல் வேண்டுமோ
 வென்றான்.
- 565: நந்தி தேவன் இனைய வாறு நவில வேயு
 ணர்ந்துவேள்
 எந்தை கேட்டி யால் இது ஒன்றெ னக்கொர்ஈறு .
 குறுகினும்
 அந்தி வேணி அண்ணல் முன்னம் அணுகு மாறு
 அமைந்திவண்
 வந்த னன்அ தற்கி யைந்த வகைமை நல்கு
 வாயென.
566. இகலிம் அன்பும் இறையும் இன்றி எவ்வு யிர்க்கும்
 உள்ளதோர்
 புகுதி நாடி முறையி னைப்பு ரிந்து சேர்ப வாக்கு
 மேல்
 தகுதி செய்து கருணை கூர்ச யம்பு முன்பு
 சார்தியேல்
 மிகுதி கொண்ட மேலை வாய்தல் மேவி யேகுச
 என்றனன்.

563. “எளிய பசுவைக் கொன்று ஒப்பற்ற யாகத்தைச் செய்து, பின்பு முன் போல அப்பசுவை எழுப்பும்படி வேதங்கள் கூறியுள்ளன. அத்தன்மை போல மன்மதனை அழித்து, பார்வதியை மணந்து, அதன் பின்பு முறையாக அவனை எழுப்ப எம் சிவபெருமான் எண்ணியுள்ளான் போலும்.

564. “எனவே சிவபெருமானின் இச் செயலும் அருட் செயலே. இந்த மன்மதன் இங்கு வந்திருப்பதும் சிவனது கட்டளையே.” என்று நந்திதேவன் ஞானத் தால் அறிந்து கொண்டான். உடனே, மன்மதனைப் பார்த்து, “தேவர்களின் துன்பம் நீங்குமாறு செய்தருளிய ஒப்பற்ற இறைவனான சிவபெருமான் முன்பு நீ போக வேண்டுமோ?” என்று கேட்டான்.

565. இவ்வாறு நந்திதேவன் கேட்டதும், அதை உணர்ந்து கொண்ட மன்மதன், “எம் தந்தையே! இந்த வார்த்தை ஒன்றைக் கேட்பீராக. எனக்கு ஓர் அழிவு வந்தாலும், சிவந்த மேகத்தைப் போன்ற ச்டையை உடைய சிவபெருமானது முன்னிலையை அடையும் முடிவோடு இங்கே வந்துள்ளேன். அதற்கேற்ற வழியைச் சொல்வீராக.” என்று வேண்டினான்.

566. நந்திதேவன், “பகையும் நட்பும் சிறிதளவும் இல்லாமல், எல்லா உயிர்களுக்கும் அமைந்துள்ள கர்மங்களை அறிந்து, அவற்றிற்கு உரிய விதிகளை மேற்கொண்டு, தம்மை அடையும் பக்குவம் மிக்கவர்களுக்கு மேலான முக்தியைக் கொடுத்து, அருள் செய்யும் சுயம்பு வான சிவபெருமான் முன்னிலையில் செல்ல விரும்பினால், பெருமை பொருந்திய மேற்கு வாயிலை அடைந்து, அவ்வழியே உள்ளே செல்க” என்று கூறினான்.

274 □ கந்தபுராணம்

567. என்ற லும்க ரம்கு வித்து இறைஞ்சி மாரன்
 நேர்புறீஇ
 நன்று இலங்கு வேத்தி ரக்கை நந்தி தேவர்
 விடைதரச்
 சென்று மேலை வாயில் சார்ந்து தேவ தேவன்
 நீற்றுஅழல்
 குன்றம் என்ன மோன மோடு இருந்த எல்லை
 குறுகினான்.

வேறு

568. ஒருதனிச் சிம்புள் வேந்தன் உறைந்தது கண்ட
 சீயக்
 குருளையின் அமலன் தன்னைக் கோலமால்
 புதல்வன் காணா
 வெருவரும் உளத்த னாகி வியர்த்துமெய் பனியா
 உட்கிப்
 பருவரல் உழந்து கொண்ட படையொடும் கடிதில்
 வீழ்ந்தான்.

569. எழுதரு மதனாம் மேகம் இறைவனைக் கண்டே
 அஞ்சி
 விழியிருள் மூடக் கோல வில்லிட்டு வியர்ப்பின்
 வாரி
 மழைபட இடியார்ப்பு எய்த மார்புமற் றதுவீழ்
 கின்ற
 தொழில்முறை புதரம் காட்டத் துளங்கிவீழ்ந் திட்ட
 தன்றே.

567. நந்திதேவன் இவ்வாறு கூறியதும், மன்மதன் அவரைக் கை குவித்து வணங்கி, அவர் கூறியதற்கு உடன் பட்டு, சிறப்பாக ஒளிவீசும் பொன் பிரம்பு தாங்கிய கையை உடைய நந்தி அனுமதி அளிக்க, அங்கிருந்து சென்றான்; மேற்குத் திசையில் உள்ள கோபுர வாயிலை அடைந்து, தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனாகிய சிவ பெருமான் நீறு பூத்த நெருப்பு மலை போல யோகத்தில் வீற்றிருந்த இடத்தை அணுகினான்.

568. ஒப்பற்ற சிம்புள் என்னும் பறவைகளின் அரசன் இருப்பதைக் கண்ட சிங்கக் குட்டியைப் போல், மாசற்ற சிவபெருமானை அழகிய திருமாலின் புதல்வன் மன்மதன் கண்டான்; உடனே அச்சம் கொண்ட மனத்தை உடையவனாகி, வியர்வை பெருக, உடல் நடுங்கி ஓடுங்கி, துன்பமுற்று, தான் ஏந்திய ஆயுதங்களோடு விரைவில் கீழே விழுந்தான். (சிம்புள்—சரபப் பறவை; இது எட்டுக் கால்களை உடையது. இதைக் கண்டால் கருடனைக் கண்ட பாம்பு போலச் சிங்கம் அஞ்சும்.)

569. ஓவியத்தில் எழுத¹ அரிதான உருவம் கொண்ட மன்மதன் என்னும் மேகம், சிவபெருமானைக் கண்டு பயந்து, இருள் கண்களை மறைக்க, அழகிய வில்லை (வானவில்) கீழே போட்டு விட்டு, வியர்வை வெள்ளம் என்னும் மழை பொழிய, இதயம் இடி போலப் பேரொலியுடன் துடிக்க, அந்த இடி விழுவதாகிய தொழில் முறையைக் கயிலை மலை காட்ட, நடுங்கி விழுந்தது (புதரம்—மலை).

276 □ கந்தபுராணம்

570. 'அஞ்சிவீழ் குற்ற மாரன் அறிவிலாது அசுவ மாகத்
துஞ்சினன் கொல்லோ என்னாத் துயருழந்து
எடுத்துத் தேவி
கஞ்சநேர் கரத்தில் தாங்கிக் கடிவகை உய்த்துத்
தேற்ற
நெஞ்சமேல் உணர்ச்சி கூட இனையவை
நினைந்து நைவான்.
571. முறுவலின் எயின்முன்று அட்ட முதல்வனைப்
பொருதி என்றே
நறைமலர் அயனும் ஏனைத் தேவரும் நாகர்
கோனும்
உறுதுயர் அகல இங்ஙன் உய்ந்தனர் வினையேற்கு
இன்னே
இறுதிவந் தணுகிற் றாகும் இதற்குமோர் ஐயம்
உண்டோ.
572. எண்டகு குணத்தின் மேலாம் இறையவன் இருந்த
வண்ணம்
கண்டலும் வெருவி ஆவி காண்கிலன் அவனை
என்கைக்
கொண்டதோர் கணைகள் வாகை கொள்ளுமோ
இனைய பான்மை
அண்டரும் அயனும் யாரும் அறிகிலர் போலும்
அன்றே.
573. தாக்கினால் வலிபெற்று உள்ள மருத்தின்முன்
தனித்த தீபம்
போக்கினால் நிற்பது உண்டோ அனையது
போலத் தேவர்
வாக்கினால் மனத்தால் எட்டா வள்ளன்முன்
உய்த்தார் அன்னான்
நோக்கினால் இனிச்சில் போதின் நுண்பொடி
யாவன் போலாம்.

570. இவ்வாறு பயந்து கீழே விழுந்த மன்மதன் அறிவு அழிந்து மூர்ச்சையானான். அவன் மனைவியான ரதி, 'அவன் இறந்து விட்டானோ?' என்று துன்புற்று, அவனை எடுத்து, தாமரை மலர் போன்ற தன் கைகளில் முதலில் தாங்கிக் கொண்டாள்; பிறகு மடியில் முறைப்படி வைத்துக் கொண்டு, மூர்ச்சை தெளிவித்தாள். அதன் பின்பு அவன் மனத்தில் அறிவு தோன்றியது. உடனே அவன் பின் வருவனவற்றை நினைத்து வருந்தலானான்.

571. “புன்னகையால் முப்புரங்களை அழித்த சிவ பெருமானுடன் போர் செய்—என்று கூறி, தேன் பொருந்திய தாமரை மலரில் உள்ள பிரமனும். மற்றைய தேவர்களும், தேவராசனாகிய இந்திரனும், தமக்கு வந்த துன்பம் தீருமாறு என்னை இங்கே அனுப்பினார்கள். அதன்படி இங்கு வந்த எனக்கு இப்பொழுதே மரணம் வந்து நெருங்கி விட்டது. இதில் சந்தேகம் உள்ளதா? இல்லை.

572. “மதிக்கத்தக்க குணங்களை உடைய சிவ பெருமான் வீற்றிருக்கும் தன்மையைப் பார்த்தவுடன், பயந்து உணர்வு இழந்தேன். அத்தகைய பெருமானை நான் கையில் எடுக்கும் அம்புகள் வெற்றி கொள்ளுமா? கொள்ளமாட்டா. அத்தன்மையைத் தேவரும் பிரமனும் பிறரும் அறியார் போலும்.

573. “வேகமாக வீசும் தன்மை பெற்றுள்ள காற்றின் முன்னே தனியாய் இருக்கும் ஒரு விளக்கை வைத்தால் அது அணையாமல் நிற்குமா? நிற்காது. அதைப் போல, வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாத சிவபெருமான் முன்பு தேவர்கள் என்னை அனுப்பினார்கள். அப் பெருமான் இனி என்னைப் பார்த்தால் போதும்; சிறிது நேரத்தில் நுண்மையான சாம்பலாகி விடுவேன்.

278 □ கந்தபுராணம்

574. ஏமுற வுலகமெல்லாம் ஈறுசெய் முதல்வன்
தன்னைப்
பூமலர் கொண்டு யானே பொருகின்றேன் நகையீது
அன்றோ
ஆமிது விதியின் செய்கை அதனையார் கடக்க
வல்லார்
தாமரை முதல்வற் கேனும் தள்ளரும் தகையது
அன்றோ.
575. ஈங்கிவை அமலன் தும்ச்சி யாவதோ முடிவது
ஓரேன்
தூங்கியான் கிடத்தல் ஒல்லா துண்ணென எழுந்து
வில்லும்
வாங்கினன் சரமும் பூட்டி வல்லவாறு இழைப்பன்
ஐயன்
பாங்குற நின்று மேலே பட்டவா படுக என்றான்.
576. இனையன பலவும் உன்னி எழுந்துமா மதவேள்
இட்ட
தனுவினை எடுத்து வாங்கித் தண்மலர் விசிகம்
பூட்டி
மனைவிதன் அகலாள் செல்ல மதிக்குறை தவழ்ந்த
சென்னிப்
புனிதனது ஒருசார் போகிப் பொருவகை முயன்று
நின்றான்.
577. மாரவேள் ஈண்டு நிற்ப மனோவதி நகரின் மேய
ஆரண முதல்வன் தன்னை அமரர்கோன் தொழுது
நோக்கிக்
காருறழ் கண்டன் தன்பால் காடனை விடுத்தி
அன்னான்
போரியல் உணர்வான் அங்கண் போதரல்
வேண்டும் என்றான்.

574. “இன்பம் பொருந்துமாறு உலகங்கள் அனைத்தையும் அழிக்கும் முதல்வனான சிவபெருமானை, மலர் அம்புகளைக் கொண்டு நானா போரிட்டு வெல்வேன்? இப்படி எண்ணுவதே நகைக்கத் தக்கது. இது ஊழ்வினையால் ஏற்படும் செய்கை. இதைக் கடக்கத்தக்கவர்கள் யார்? இது, தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமனாலும் நீக்க முடியாத தன்மை உடையது அல்லவா?

575. “இவை எல்லாம் சிவபெருமான் திட்டமிட்ட செயல்கள். இனி நடக்கப் போவது எதுவாக இருக்கும் என்பதை அறியேன். நான் சோம்பிக் கிடப்பதும் கூடாது. விரைவாக எழுந்து, வில்லையும் வளைத்து, அம்பைத் தொடுத்து, சிவபெருமானது பக்கத்தே நின்று என்னால் முடிந்த அளவு முயற்சி செய்வேன். அதன் பிறகு நடப்பவை நடக்கட்டும்.” என்று எண்ணினான், மன்மதன்.

576. பெருமை பொருந்திய அந்த மன்மதன் இத்தகையவான பலவற்றை எண்ணினான்; பிறகு எழுந்து, கீழே போட்ட வில்லை எடுத்துக்கொண்டு, குளிர்ந்த மலராகிய அம்பைத் தொடுத்து, ரதி தன்னைவிட்டு அகலாமல் உடன்வர், பிறைச் சந்திரன் திகழும் சடை முடியை உடைய சிவபெருமானது ஒரு பக்கத்தில் பொருந்தி, போரிட முயற்சி செய்தான். (விசிகம்—அம்பு)

577. இவ்வாறு மன்மதன் கயிலையில் முயற்சி செய்து கொண்டிருந்த போது, மனோவதி நகரத்தில் வீற்றிருந்த பிரமனைத் தேவர்களின் அரசனான இந்திரன் வண்ங்கி நோக்கி, ‘கருப்பு நிறம் கொண்ட கழுத்தை உடைய சிவனிடம் மன்மதனை அனுப்பினாய். அவனது போர் முறையை நேரில் பார்ப்பதற்காக நாம் அங்கே போக வேண்டும்’ என்று கூறினான்.

578. சதமகன் இனைய கூறந் தண்மலர்க் கடவுள்
நேராக்
கதுமென வெழுந்து வானோர் கணத்துடன்
அனையன் போற்றட்
பொதிதரு கயிலை அம்தண் பொருப்பின்மேல்
ஒருசார் போக்
மதனியல் தெரிந்து முக்கண் வள்ளலை வழத்தி
நின்றார்.

579. எறிதரு கணிச்சிச் செங்கை ஈசன்மேல் இலக்கம்.
நாடும்
குறியினர் போல நின்ற கொடுந்தொழில் மாரன்
துஞ்சு
நெறியினர்க்கு அச்சம் உண்டோ நினைத்தது
முடிப்பன் என்னா
நறுமலர் வாளி ஐந்து நாதன்மேல் செல்லவிட்டான்.

௧80. வீட்டவெம் பகழி ஐந்தும் வியத்தகு விமலன் மீது
பட்டலும் சிறிதே வேளைப் பார்த்தனன் பார்த்த
லோடும்
கட்டழல் பொதிந்த நெற்றிக் கண்ணது கடிதே
காமன்
சுட்டது கயிலை முற்றும் சூழ்புகை பரவிற்று
அன்றே.

581. ஆலையஞ் சிலைவேள் ஆகம் அழல்படக் கயிலை
யின்கண்
ஏலவெம் புகையும் தீயும் எழுதரும் இயற்கை நாடின்
மாலயன் முதலோர் யாரும் மதித்துழி விரைந்து
பாலின்
வேலையின் நடுவு தீய விடமெழுந்து அனையது
அம்மா

578. நூறு யாகங்களைச் செய்த இந்திரன் வேண்டிக் கொள்ள, குளிர்ந்த தாமரையில் அமரும் பிரமன் அதனை ஏற்றுக் கொண்டு, தேவர் கூட்டத்துடன் விரைவாக எழுந்து, இந்திரன் போற்றியபடி உடன் வர, சோலைகளால் தழப் பெற்ற கயிலை என்னும் குளிர்ந்த மலையின் ஒரு பக்கம் போய் நின்று, மன்மதனது போர் முயற்சியைக் கண்டு, மூன்று கண்களை உடைய சிவ பெருமானைத் துதித்து நின்றான்.

579. பகைவர் மீது வீசுவதற்கான மழுப் படையை ஏந்திச் சிவந்த கையை உடைய சிவபெருமான் மேல் படை செலுத்த குறி பார்க்கும் கருத்துடையவன் போல நின்ற, தீயதொழிலை உடைய மன்மதன், 'இறக்கத் துணிந்தவர்களுக்குப் பயம் உண்டா? நான் நினைத்த செயலைச் செய்து முடிப்பேன்' என்று எண்ணி, சிறந்த வாசனை கொண்ட, மலர் அம்புகள் ஐந்தினையும் சிவ பெருமானை நோக்கிச் சொல்லுமாறு எய்தான்.

580. மன்மதன் செலுத்திய கொடிய அம்புகள் ஐந்தும் வியக்கத்தக்க பெருமை உடைய சிவபெருமான் மீது பட்டன. பட்டதும் பெருமான் மன்மதனைச் சற்றுப் பார்த்தார். பார்த்ததும், பெரும் நெருப்புத் திகழும் அவரது நெற்றிக் கண் மிக விரைவில் மன்மதனை எரித்தது. அதனால் கயிலை முழுதும் புகை பரவிச் சூழ்ந்தது.

581. கரும்பு வில்லை உடைய மன்மதனது உடல் தீப்பற்றி எரிய, கயிலை மலையில் கொடிய புகையும் நெருப்பும் மிகுதியாகத் தோன்றின. அத்தன்மை எத்தகையது என்று ஆராய்ந்தால், திருமால்-பிரமன் முதலிய தேவர்கள் எல்லோரும் கடைந்தபோது, பாற்கடலின் நடுவேயிருந்து கொடிய நஞ்சு விரைவாகத் தோன்றியதைப் போன்றது.

282 □ கந்தபுராணம்

582. செறிந்ததீப் புகையின் மாலை செல்லலும்
குணபால் வாய்தல்
உறைந்ததோர் நந்தி தேவன் ஒல்லையில்
அதனைப் பாரா
இறந்துபா டாயி னான்கொல் ஏகிய மதனன்
என்னா
அறிந்தரோ அடைந்தார்க்கு ஓதி யொருசெயல்.
அறையல் உற்றான்.
583. நுண்ணிய உணர்வின் மிக்கீர் நுமக்கிது புகல்வன்
எங்கோன்
கண்ணுதல் உமிழ்ந்த செந்தீக் காமனைப்
பொடித்தது அன்றால்
அண்ணலை எய்வன் என்னா அனையவன்
துணிவில் கூறித்
துண்ணென ஈண்டு வந்த செயற்கையே சுட்ட
போலும்.
584. இன்னினி மகிழ்நன் துஞ்சும் இயற்கையை இரதி
நாடி
வன்னிபெய் அலங்கல் போலாய் வயிறுஅலைத்து
இரங்கி யெங்கோன்
தன்னை வந்து இரப்ப வேளைத் தருகுவன்
காண்டிர் அந்த
முன்னவன் அணுக்கட்கு ஆய முறைபுரி அருளால்
என்றான்.
585. ஐந்தொகை ஆற்றின் மாடே அமலனை நினைந்து
நோற்ற
நந்தியந் தேவன் இன்ன நவிறலும் அவற்தழ் கின்ற
அந்தமில் கணத்தோர் கேளா அகிலம்உய்
பொருட்டால் எங்கோன்
புந்திகொள் அருளின் செய்கை, போற்றெடுத்
தனராய் உற்றார்.

582. எங்கும் பரவிய அக்னியிலிருந்து மேலெழுந்த புகைப்படலம் பரவிச் செல்லவும், கிழக்குத் திசைக் காவலில் பொருந்திய நந்திதேவன் உடனே அதனைப் பார்த்தான்; 'உள்ளே சென்ற மன்மதன் இறந்து விட்டான்' என்பதை அறிந்து கொண்டான்; அதைத் தன்னைச் சார்ந்திருந்த சிவ கணங்களுக்குச் சொல்லி, மேலும் ஒரு செயலைத் தெரிவிக்கலானான்.

583. "நுட்பமான அறிவில் சிறந்தவர்களே! உங்களுக்கு இச் செய்தியைச் சொல்வேன். கேளுங்கள். எம் தலைவனாகிய சிவபெருமானது நெற்றிக்கண் வெளிப்படுத்திய நெருப்பு மன்மதனை எரிக்கவில்லை; 'பெருமான் மீது அம்பு எய்வேன்' என்று துணிவுடன் கூறி, விரைவுடன் இங்கு வந்த அவனது செயலையே எரித்தது.

584. "இதற்குப் பிறகு, ரதி, தன் கணவன் இறந்த தன்மையைப் பார்த்து, தீயிலே போட்ட பூமாலை போல் வாடி, வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டு அழுது, எம் தலைவன் சிவபெருமானிடம் வந்து வேண்டுவாள். அந்த முதல்வனாகிய பெருமான், உயிர்களுக்குத் தகுந்த முறைமையைச் செய்யும் திருவருளினாலே மன்மதனை உயிர்ப்பித்து எழுப்புவார், பாருங்கள்" என்று கூறினான், நந்திதேவன்.

585. திருவையாறு என்னும் புனித நகரத்தில் (அயனாரி தீர்த்தத்தின் நடுவிலிருந்து) சிவபெருமானை நினைத்து முற்காலத்தில் தவம் செய்த நந்திதேவன் இந்தச் செய்தியைக் கூறினான். அவரைச் சூழ்ந்திருந்த அளவற்ற சிவகணத்தவர்கள் அதைக் கேட்டார்கள். கேட்டு, எல்லா உலகங்களும் உய்தி பெறும் பொருட்டு எம் தலைவனாகிய சிவபெருமான் புரியும் திருவருள் செயலைப் போற்றிப் புகழ்ந்தபடி இருந்தார்கள்.

284 □ கந்தபுராணம்

586. வாவல்அம் கிள்ளை மான்தேர் மதன்புரி
வினையால் அன்னான்
வேவரப் புணர்த்து நோக்கி மிகைபடா த்வன்சா
ரான
தேவியை முடிக்கும் ஆற்றல் செய்திலன்
இகல்பற்று இன்ற
முவரை விடுத்துத் தொன்னாள் முப்புரம் பொடித்த
முன்னோன்
587. கண்ணழல் சுடுத லோடும் காமவேள் யாக்கை
முற்றும்
சுண்ணம தாகி வீழத் துஞ்சினன் போய பின்னை
அண்ணலம் பகவன் தொல்லை அமைதியின்
இருந்தான் எல்லாம்
எண்ணிநின்று இயற்றும் எங்கோற்கு இனையதோ
அரிது மாதோ.
588. பாடுறு கணவன் செய்கை பார்த்தலும் இரதி
உள்ளம்
கூடின துயரம் வீந்த கொண்டதொல் லுணர்ச்சி
கண்ணீர்
ஒடின வியர்த்த மெய்முக்கு உயிர்த்தன ஒடுங்கிற்று
ஆவி
வீடினள் இவளும் என்ன விரைந்துகீழ்த் தலத்தின்
வீழ்ந்தாள்.
589. சுரிதரு குடிஞை யாற்றில் சுழித்தலைப் பட்ட
மான்போல்
பருவரல் வாரி நாப்பண் படிந்துபற்று இன்றிச்
சோரும்
இரதிசில் பொழுதில் பின்னர் இறந்ததொல் லுணர்வு
தன்பால்
வருதலும் மறித்துச் செங்கை வயிறலைத்து
இரங்கல் உற்றாள்.

586. முற்காலத்தில் வெறுப்பும் விருப்பும் இல்லாமல், சிவபக்தர்களான தாரகாட்சன், கமலாட்சன், வித்தியுன் மாலி ஆகிய மூன்று அசுரர்களை எரிக்காமல் விடுத்து முப்புரங்களை அழித்த முதற் கடவுளானவன், சிவபெருமான். அப்பெருமான் இப்போது, தாவிச் செல்லும் அழகிய கிளிகளாகிய குதிரைகளைப் பூட்டிய தென்றல் தேரை உடைய மன்மதன் செய்த பாவச் செயலுக்காக அவன் எரியும்படி நினைத்துப் பார்த்து, குற்றம் எதுவும் செய்யாமல் அம் மன்மதனது பக்கத்தில் இருந்த ரதிதேவியை அழிக்கும் செயலைச் செய்யாமல் விட்டான்.

587. நெற்றிக் கண்ணின் நெருப்பு எரித்ததால் மன்மதனது உடல் முழுதும் சாம்பலாகிக் கீழே விழ அவன் இறந்து போனான். அதன் பின்பு பெருமை மிகுந்த சிவபெருமான் பழைய ஞானயோகத்தில் வீற்றிருந்தான். எல்லாத் தொழில்களையும் ஒரே நேரத்தில் சிந்தித்துச் செய்து முடிக்கும் எம் பெருமானுக்கு இச் செயலா அரியது? இல்லை எனியதே!

588. தன்கணவனாகிய மன்மதன் இறந்த தன்மையைப் பார்த்ததும் ரதியின் உள்ளத்தில் துயரம் பெருகியது. அவள் முன்பு பெற்றிருந்த அறிவு அழிந்தது; கண்ணீர் ஆறாக ஓடியது; உடல் வியர்த்தது; முக்குப் பெருமூச்சு விட்டது; உயிர் ஒடுங்கியது. 'இவளும் இறந்தாள்' என்று பார்த்தவர் கூறுமாறு விரைவில் ரதி நிலத்தில் விழுந்தாள்.

589. வளைந்து பாய்கின்ற ஆற்றின் சுழலில் அகப்பட்ட மானைப் போல், துன்பக் கடல் நடுவே முழ்கி, பற்றுக் கோடில்லாமல் வருந்தினாள், ரதி. அவள், சிறிது நேரத்தில், மறைந்த பழைய அறிவு மீண்டும் தன்னிடம் தோன்ற, சிவந்த கையை உதறி, வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டு புலம்பத் தொடங்கினாள். (குடினா, ஆறு-ஒரு பொருட் கிளவிகள்).

286 □ கந்தபுராணம்

வேறு

590. செம்பதுமை திருக்குமார தமியேனுக்கு ஆருயிரே திருமால் மைந்தா, சம்பரனுக்கு ஒருபகைவா கன்னல்வரிச் சிலைபிடித்த தடக்கை வீரா, அம்பவளக் குன்றனைய சிவன்விழியால் வெந்துடலம் அழிவுற் றாயே, உம்பர்கள் தம் விழியெல்லாம் உறங்கிற்றோ அயனாரும் உவப்புற் றாரோ.

591. முன்னாளில் புரமுன்றும் அட்டவன்மேல் பொரப் போதல் முறையோ வென்று, சொன்னாலும் கேட் டிலையே அமரர்பணி புரிவதுவே துணிந்திட் டாயே, உன்னாகம் பொடியாகிப் போயினதே இதுகண்டும் உய் வார் உண்டோ, என்னாலி ஆகியநீ இறந்தபின்னும் யான் தனியே இருப்ப தேயோ.

592. மாறாகப் பரமன்விழி நின்னாற்றல் இலதாக மற்றுன் மெய்யும், நீறாக விண்டெல்லாம் நெருப்பாகக் கவலைவிண்ணோர் நெஞ்சத் தாக, ஆறாத பெரும்துயரம் எனக்காக எங்கொளித்தாய் அருவா யேனும், கூறாயோ வறிந்திருந்தாய் என்கணவா யான்செய்த குறையுண் டோதான்.

590. “செந்தாமரையில் வீற்றிருக்கும் திருமகளின் சிறந்த புதல்வரே! எனக்கு அரிய உயிர் போன்றவரே! திருமாலின் புதல்வரே! சம்பராசுரனுக்கு ஒரு பகைவரே! கரும் பாலாகிய-வரிகள் அமைந்த வில்லைப் பற்றிய அகன்ற கையைப் பெற்ற வீரரே! நீர் அழகிய பவள மலையைப் போன்ற சிவபெருமானது நெற்றி விழியால் உடல் எரிந்து அழிந்து விட்டீரே! உம்மை அனுப்பிய தேவர்களின் கண்கள் எல்லாம் உம் அழிவைக் காணாமல் தூங்கினவோ? பிரமனும் இப்போது மகிழ்ச்சி அடைந்தாரோ?” என்று ரதிதேவி, மிகப் புலம்பி வருந்துகின்றாள்.

591. “முற்காலத்தில் முன்று புரங்களையும் எரித்த சிவபெருமான் மீது போரிடச் செல்வது முறையா? அது முறையன்று-என்று நான் சொன்ன போது நீர் கேட்க வில்லையே! தேவர்கள் ஏவிய செயலைச் செய்யத் துணிந்து விட்டீரே! அதனால் இப்போது உம் உடம்பு சாம்பலாகப் போயிற்றே! இதைப் பார்த்த பிறகும் உயிரோடு இருப்பவர் உண்டா? எனக்கு உயிரான நீர் இறந்த பிறகும் நான் தனியாக உயிர் வாழ்வதா? கூடாது” என்று ரதிதேவி மிகப் புலம்பி வருந்துகின்றாள்,

592. “சிவபெருமானது நெற்றிக்கண் உமக்குப் பகையாக, உடனே உமது வலிமை அழிய, உம் உடம்பு சாம்பலாக, இம்மலை முழுதும் நெருப்பு உண்டாக, தேவர்கள் மனத்தில் கவலை உண்டாக, நீர் எங்கே சென்றீர்? உருவம் எரிந்தாலும் அருவமாகவாவது பதில் கூற்றோ? பேசாமல் இருந்து விட்டீர். என் கணவரே! நான் செய்த குற்றம் ஏதேனும் உண்டா?” என்று, ரதிதேவி மிகப் புலம்பி வருந்துகின்றாள்.

288 □ கந்தபுராணம்

593. உம்பர்கள்தம் பாலேயோ இந்திரனார் பாலேயோ உன்னை உய்த்த, செம்பதுமத் திசைமுகத்தோன் பாலேயோ அரன்செயலைச் சிதைப்பன் என்னா, இம் பரிடை வல்விரைந்து வந்திடுநின் பாலேயோ ஈசன் கண்ணால், வெம்பொடியாய் நீயிறந்த இப்பழிதான் எவர் பாலின் மேவிற்று ஐயோ.

594. வில்லான்முப் புரம்எரித்த பரம்பொருள்யோ கம் தவிர்க்க வேண்டில் விண்ணோர், எல்லோரும் இறந்தனரோ என்கணவா நீயோதான் இலக்காய் நின்றாய், கொல்லாது போலவுனைக் கொன்றனரே என்னுயிர்க்கும் கொலைதும்ந் தாரே, பொல்லாத பேர்க்குநன்றி செய்வது தம் முயிர்போகும் பொருட்டே அன்றே.

595. என்னபவம் செய்தேனோ என்போல்வார் தமக் கென்ன இடர் செய் தேனோ, முன்னைஉள விதிப் பயனை அறிவேனோ இப்படியே முடிந்ததையோ, கன்னல்வரிச் சிலைபிடித்த காவலவோ தமிழேனைக் காத்தி டாயோ, வன்னிவிழி யாவுடைய பெருமானை நோவதற்கு வழக்கொன்று உண்டோ.

593. “சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணால் நீர் வெந்து சாம்பலான இந்தப் பழி, தேவர்களைச் சார்ந்ததா? உம்மை இங்கே அனுப்பிய செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமனைக் சார்ந்ததா? ‘சிவனது யோகத்தைக் கலைப்பேன்’ என்று இந்த இடத்துக்கு மிக விரைவாக வந்த உம்மைச் சார்ந்ததா? இப்பழி எவரைச் சார்ந்தது? ஐயோ!” என்று, ரதிதேவி மிகப் புலம்பி வருந்துகின்றாள்.

594. “மேரு என்னும் வில்லால் முன்று புரங்களையும் எரித்த சிவபெருமானின் யோகத்தைக் கலைக்க வேண்டுமானால், தேவர்கள் போகலாமே! அவர் எல்லாகும் இறந்தாரோ? என் கணவரே, நீங்கள் தானே! அதற்கு இலக்காக (பலியாக) நின்றீர்? கொல்லாதவரைப் போலப் பேசி அவர் உம்மைக் கொன்று விட்டனரோ அதன் மூலம் என் உயிருக்கும் கொலையைத் தேடி விட்டாரே! தீயவர்களுக்கு உதவி செய்யச் செல்வது தம் உயிர் போவதற்காகத்தான் அல்லவா?” என்று, ரதிதேவி மிகப் புலம்பி வருந்துகின்றாள்.

595. “என் கணவரான உம்மை இழக்க நான் என்ன பாவம் செய்தேனோ? என்னைப் போன்ற பெண்களுக்கு என்ன துன்பம் செய்தேனோ? முற்பிறவியில் செய்த பாவத்தால் விளையும் பயனை அறிவேனோ? அது இவ்வாறு வந்து சேர்ந்ததே! ஐயோ! கரும்பினாலாகிய வரியமைந்த வில்லைப் பிடித்த காவலரே! தனித்து விடப்பட்ட என்னைக் காப்பாற்ற மாட்டீரோ? நெருப்பைத் தன் நெற்றி விழியாகக் கொண்ட சிவபெருமானைக் குறைகூற நியாயம் உண்டா?” என்று, ரதிதேவி மிகப் புலம்பி வருந்துகின்றாள்.

290 □ கந்தபுராணம்

596. பொன்செய்தார் முடிகாணேன் அழகொழுகும் திரு முகத்துப் பொலிவு காணேன், மின்செய்ப்புண் அணிசூலவும் புயம்காணேன் அகன் மார்பின் மேன்மை காணேன், கொன்செய்ப்புங் கணைகாணேன் சிலைகாணேன் ஆடல்புரி கோலம் காணேன், என்செய்வேன் என் கணவா என்னையொழித்து எவ்விடத்தே இருக்கின்றாயே.

597. அந்நாளில் அழல்கடவுள் கரியாக வானவரோடு அயன்மால் காணப் பொன்னாரும் மங்கலநாண் பூட்டி எனை மணம்செய்து புணர்ந்த காலை, எந்நாள் மினி உன்னைப் பிரியலம்என் றேவாய்மை இசைத்தாய் வேனில், மன்னாவோ மன்னாவோ எனைத்தனியே விட்டேகல் வழக்கோ சொல்வாய்.

598. போவென்று வரவிட்ட தேவரெலாம் பொடியாகிப் போன உன்னை, வாவென்று கடிதெழுப்ப மாட்டாரோ நின்தாதை வலியன் என்பார், ஒவென்று நானிங்கே அரற்றிடவும் வந்திலனால் உறங்கி னானோ, வேவென்று நின்சிரத்தில் விதித்திருந்தால் அவரையெலாம் வெறுக்க லாமோ.

596. “பொன்னால் செய்யப்பட்ட, மாலை தூட்டப் பட்ட மணிமுடியைக் காண முடியவில்லை. அழகு வழி கின்ற திருமுகத்தின் கவர்ச்சியைக் காண முடியவில்லை. ஒளிவீசும் ஆபரணங்களின் அழகு திகழும் தோள்களைக் காண முடியவில்லை. அகன்ற மார்பினது சிறப்பைக் காண முடியவில்லை. அச்சம் தரும் மலர் அம்புகளைக் காண முடியவில்லை. கரும்பு வில்லைக் காண முடிய வில்லை. வெற்றி கொள்ளும் கோலத்தையும் காண முடியவில்லை. நான் என்ன செய்வேன்? என் கண வரே, என்னை இங்கே விட்டு விட்டு நீர் எங்கே இருக் கின்றீர்?” என்று, ரதிதேவி மிகப் புலம்பி வருந்து கின்றாள்.

597. “அந்தக் தாலத்தில் அக்கினிதேவன் சாட்சி யாக, தேவர்களும் பிரமனும் திருமாலும் பார்த்திருக்க, பொன்னால் செய்யப்பட்ட மாங்கல்ய சூத்திரத்தைக் கழுத்திலே கட்டி, என்னை மணந்து கொண்டு சேர்ந்த நாளில், ‘இனி உன்னை எப்போதும் பிரிய மாட்டேன்’ என்று சத்தியம் செய்து கூறினீர். வேனில் காலத்தின் வேந்தரே! என் அரசரே! இப்போது என்னைத் தனியே விட்டுச் செல்லுதல் நியாயமா? சொல்வீராக.” என்று, ரதி தேவி மிகப் புலம்பி வருந்துகின்றாள்.

598. “போ என்று கூறி இங்கே உம்மை வரச் செய்த தேவர்கள் எல்லாரும், சாம்பலாகிப்போன உம்மை ‘எழுந்து வா’ என்று கூறி விரைவாக உயிர்ப்பித்து எழுப்பமாட்டாரோ? உம் தந்தை வலிமை உள்ளவன் என்று கூறுவர். நான் இங்கே ‘ஓ’ என்று அலறி அழவும் அவர் வரவில்லை. ஒரு வேளை அவர் உறங்கி விட்டாரா? ‘எரிந்து இறப்பாய்’ என்று உமது தலையில் எழுதியிருந்தால், தேவர்களையும் உம் தந்தையையும் நான் வெறுப்பது தகுமா?” என்று, ரதிதேவி மிகப் புலம்பி வருந்துகின்றாள்.

292 □ கந்தபுராணம்

599. நேயமொடு மறைபயிலும் திசைமுகனைப் புரந்தரனை நின்னைத் தந்த, மாயவனை முனிவர்களை யாவரையும் நின்கணையால் மருட்டி வென்றாய், ஆயது போல் மதிமுடித்த பரமனையும் நினைந்திவ்வாறு அழிவுற்றாயே, தீயழலின் விளக்கத்தில் படுகின்ற பதங்கத்தின் செயலிது அன்றோ.

600. தண்பனிநீர்ச் சிவிறிகொண்டு விளையாடி மலர் கொய்து தண்கா நண்ணி, எண்படும்பூம் பள்ளிமிசைச் சிறுதென்றல் கவரிகளாய் இனிது செல்ல, வெண்பளித நறுஞ்சாந்தச் சேறாடி இருவருமாய் விழைந்து கூடிக், கண்படைகொண்டு அமர்வாழ்வும் பொய்யார்கிக் கனவு கண்ட கதையா யிற்றே..

601. மருகென்றே அவமதித்த தக்கனார் வேள்விசெற்ற வள்ளறன்னைப், பொருகென்றே தேவரெலாம் விடுத்தாரே அவராலே பொடிபட்டாயே, எரிகின்றேன் உனைப்போல ஆறாத பெருந்துயரால் யானு மங்கே, வருகின்றேன் வருகின்றேன் என்னுயிரே யெனப்புலம்பி வருந்து கின்றாள்.

599. “விருப்பத்தோடு வேதத்தை ஒதுகின்ற நான்கு முகங்கள் பெற்ற பிரமனையும் இந்திரனையும் உம்மைப் பெற்ற திருமாலையும் முனிவர்களையும் மற்றும் உள்ள அனைவரையும் உம் அம்புகளால் மருளச் செய்து வெற்றி பெற்றாய். அதைப் போலவே சந்திரனை அணிந்த சிவ பெருமானையும் நினைத்துப் போரிட்டு இப்படி இறந்து விட்டீரே! இச் செயல் எரிகின்ற விளக்கினது தீச்சுடரில் விழுகின்ற வீட்டில் பூச்சியின் செயலைப் போன்றது அல்லவா?” என்று, ரதிதேவி மிகப்புலம்பி வருந்துகின்றாள்.

600. “மிகவும் குளிர்ந்த நீர் நிரம்பிய சிவிறியைக் கொண்டு ஒருவர் மேல் ஒருவர் நீர் தூவி, குளிர்ந்த சோலையை அடைந்து மலர்களைக் கொய்து, வெள்ளிய பச்சைக் கற்பூரப் பொடி கலந்த வாசம் வீசுகின்ற சந்தனக் குழம்பைப் பூசி, இளந்தென்றல் சாமரங்கள் போல இனிதாக வீச, மதிக்கத் தக்க மலர்ப்படுக்கையின் மேல் நாம் இருவரும் விரும்பிச் சேர்ந்து உறங்கிய வாழ்க்கையும் பொய்யாகப் போனது! கனவில் கண்ட கதையாக முடிந்தது!” என்று, ரதிதேவி மிகப் புலம்பி வருந்துகின்றாள்.

601. “மருமகன் என்று இகழ்ந்த தக்கனது யாகத்தை அழித்த அருள் உடைய வள்ளலான சிவபெருமானை எதிர்த்துப் போரிடுக— என்று கூறித் தேவர்கள் அனைவரும் உம்மை அனுப்பி வைத்தார்களே! அவர்களாலே நீர் சாம்பலானீர். தணியாத பெரிய துன்பத்தால் நானும் இப்போது எரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். என் உயிர் போன்றவரே! நானும் நீர் சென்ற இடத்துக்கே வருகின்றேன்! வருகின்றேன்!” என்று, ரதிதேவி மிகப் புலம்பி வருந்துகின்றாள்.

294 □ கந்தபுராணம்

5. மோனம் நீங்கு படலம்

602. இரதி இன்னணம் வருந்திடத் தொன்மைபோல்
எங்கோமான்
விரத மோனமோடு இருத்தலும் முன்னரே
விறல்காமன்
கருது முன்பொடி பட்டது கண்டனர் கலங்குற்றார்
சுருதி நன்றுணர் திசைமுகன் முதலிய சுரரெல்லாம்.
603. சிதலை மெய்த்தொகை வன்மிகத்து எழுந்தெனச்
செலக்கண்ணீர்
பதலை யொத்தன அல்லல்கூர்ந்து அரற்றிடப்
பகுவாய்கள்
விதலை பெற்றுமெய் வியாப்புற உளம்நனி
விதிர்ப்பெய்த
மதலை இற்றுழி நாய்கர்போல் துயர்க்கடல்
மறிகின்றார்.
604. மையு லாவரு கறைமிடற்று இறையவன் மருங்காக
எய்யும் மாரனை விடுத்தனம் அவனையும்
இறச்செய்தான்
பொய்யில் தன்னிலை தவிர்ந்திலன் தொன்மையே
போலுற்றான்
ஐய கோஇனிச் செய்வது என் னோளனோ
அயர்கின்றார்.
605. பூத்த ருங்கணை மாரனை விழியினால் பொடி
செய்த
ஆத்தன் ஆற்றலைப் புணர்ப்பினால் நீக்குவது
அரிதுஅன்னான்
காத்து நந்துயர் அகற்றிட வேண்டுமேல்
கடிதேயாம்
ஏத்தல் செய்வதே கடன்என யாவரும்
இசைவுற்றார்.

5. மோனம் நீங்கு படலம்

602. இவ்வாறு ரதிதேவி வருந்திக் கொண்டிருக்க^{ம்} எம் தலைவனான சிவபெருமான் மோன நிலையில் வீற்றிருத்தலையும், அதற்கு முன்பே வலிமை மிகுந்த மன்மதன் மிக விரைவில் சாம்பலாகி அழிந்ததையும் பார்த்து, வேதங்களை நன்றாக அறிந்த பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் மனக் கலக்கம் அடைந்தனர்.

603. கறையான் கூட்டம் புற்றிலிருந்து புறப்பட்டு வருதலைப் போலக் கண்களிலிருந்து உண்மையான கண்ணீர் பெருக, பகிர்ந்த வாய்கள் ஒரு கண்பறை போலத் துன்பமுற்றுப் புலம்ப, உடம்பு நடுங்கி வியர்வை கொள்ள, மனம் மிகவும் நடுங்க, நடுக்கடலில் கப்பல் உடைந்த பேர்து அதிலிருந்த வணிகர்கள் போல அத்தேவர்கள் துன்பக் கடலில் முழுகினார்கள்.

604. “கருமை பொருந்திய நஞ்சின் கறை தங்கிய கழுத்தை உடைய சிவபெருமானிடம் அம்பு செலுத்தும் மன்மதனை அனுப்பினோம். அந்த மன்மதனையும் சிவன் இறக்கச் செய்தான். பின்னரும் பொய்மையற்ற தனது யோக நிலையை ஒழித்தான் அல்லன்; முன்போலவே இருக்கின்றான். ஐயோ! இனி நாம் என்ன செய்வது?” என்று அத்தேவர்கள் துன்புற்றனர்.

605. “மலர்களாலான அம்புகளை உடைய மன்மதனை நெற்றி விழியால் எரித்த தலைவனாகிய சிவபெருமானது ஆற்றலை ஒரு தும்ப்சியால் மாற்றுவது முடியாது. அப்பெருமானே நம்மைக் காப்பாற்றி நம் துன்பத்தைப் போக்க வேண்டுமானால் நாம் விரைவாக அவனை வழிபடுவதே முறையாகும்” என்று அத்தேவர்கள் அனைவரும் ஒப்புக் கொண்டனர்.

296 □ கந்தபுராணம்

606. எனினம்ஊர்பவன் முதலிய கடவுளர் எல்லோரும்
அகன்அ மர்ந்திவை இசைந்துதொல் கயிலையின்
அகம்நாப்பண்
புகல தாயபொன் னகரிடைக் கோபுரப் புறன்ஏகித்
தொகுதி யோடுஎமது இறைவனை ஒல்லெனத்
துதிக்கின்றார்.

607. நஞ்ச ருந்தியும் நதியினைச் சூடியும் நடுநெற்றித்
துஞ்சும் வெங்கனல் பரித்தும்வெல் வலியரைத்
தொலைத்திட்டும்
அஞ்சல் என்றுமுற் காத்தனை இன்றெமக்
கருளாயேல்
தஞ்சம் ஆருளர் தாதையே அல்லது தனயர்க்கே.

608. கோளில் அன்பர்கள் இழுக்கிய புரியினும்
குணனாக்கொண்டு
ஆளும் எம்பிரான் நின்னடி அரணமென்று
அடைந்தேங்கள்
நாளும் வெந்திறல்துரபன் மாலினால் நலிவெய்தி
மாளு கின்றதோ சிறிதும்எம் முறுதுயர் மதியாயோ.

609. தைய லைப்பிரீஇ யோகியல் காட்டிடு
தனிச்செய்கை
ஐய நிற்கிதோர் இறைவரை யாகுமால் அதுகாலை
நையும் எங்களுக்கு உகம்பல சென்றன
நாமெல்லாம்
உய்வது எப்படி இன்னுந் புறக்கணித்து
உறுவாயேல்.

606. அன்னப் பறவையை வாகனமாக உடைய பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் மனமுவந்து இந்த முடிவுக்குச் சம்மதித்து, பழைய கயிலையின் நடுவே அடைக்கல இடமான — பொன்மயமான நகரத்தில் உள்ள கோபுர வாயிலின் புறத்தே போய்க் கூட்டமாக நின்று எம்இறைவனான சிவபெருமானைத் துதித்தார்கள்.

607. “நஞ்சை உண்டும், கங்கையைத் தலையில் துடியும், நெற்றியின் நடுவே எதையும் அழிக்கும் அக்கினியைத் தாங்கியும், கொடுமையான வலிமை பெற்ற அசுரர்களை அழித்தும், ‘அஞ்சாதீர்’ என்று முன்பு எங்களைக் காத்தாய். அதைப் போல இப்போது எமக்கு அருள் செய்யாவிடில், எமக்கு அடைக்கலம் தருவார் வேறு எவர் உள்ளனர்? பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையைத் தவிர வேறு அடைக்கலம் இல்லை.

608. “தீமை செய்ய வேண்டும் என்னும் கொள்கை இல்லாத உன் பக்தர்கள் குற்றங்கள் செய்தாலும் அவற்றைக் குணனாகக் கொண்டு எம்மை அடிமை கொள்ளும் எம் இறைவனே! உன் திருவடியே அடைக்கலம் என்று அடைந்த நாங்கள், மிகுந்த வலிமை உடைய துரபன்மனால் தினமும் வருந்தி இறப்பதா? எமது பெருந்துன்பத்தைச் சிறிதும் நினைக்கமாட்டாயோ!

609. “ஐயனே! உமாதேவியைப் பிரிந்து முனிவர்களுக்கு யோக நிலையைக் காட்டிக்கொண்டிருக்கும் ஒப்பற்ற இச்செயல், உனக்கு ஒரு நொடிப் பொழுதே ஆகும். ஆனால் அந்த நொடி நேரத்தில் வருந்துகின்ற எங்களுக்குப் பல யுகங்கள் கழிந்து விட்டன. இனியும் நீ எம்மைப் பொருட்படுத்தாமல் இருந்தால் நாங்கள் உயிர் வாழ்வது எப்படி?

298 □ கந்தபுராணம்

610. நோற்று மாயவன் முதலினோர் யாவரும்
நுனதானைப்
போற்றி அர்ச்சனை புரியஇத் திருவெலாம்
புரிந்துற்றாய்
தோற்றம் இன்றியே ஐந்தொழில் இயற்றிய
தொல்லோய்நீ
ஆற்று கின்றதோர் தவநிலை எம்பொருட்டு
அளவன்றோ.
611. எய்த்தி டும்சிறி யேங்களைத் தவறுகார்
இடர்வாளால்
நித்த லும்துணித்து ஈருதி செய்வினை நெறிநேடி
அத்த இங்கினிக் காத்தருள் அல்லதேல்
அடுவல்லே
சித்தம் என்னுனக்கு அன்னவாறு ஒன்றினைச்
செய்வாயே.
612. கங்கை வேணியாய் அம்மையை மணந்துஎமைக்
கடிகொள்ளத்
திங்கள் வெண்குடை மதனனை விடுத்தனம்
தெளிவில்லேம்
அங்க வன்புரம் பொடித்தனை முன்புபோல்
அமர்ந்துற்றாய்
இங்கி யாம்தளர் கின்றதே இனிச்சிறிது
இரங்கா யோ
613. ஆரமல்சின வயப்புலி முதலிய அடல் மாவின்
பேர்உ ரித்திறம்தரித்தனை சிறுவில் பெருவேள்வீ
வீரனைக்கொடு தடிந்தனை அஃதென மிகவெய்ய
தூர பன்மனைத் தொலைவுசெய்து எம்துயர்
தொலைக்கன்றார்.

610. “தோற்றுவிக்கப்படும் நிலை இல்லாமல் தானே தோன்றி ஐந்து தொழில்களைச் செய்யும் பழமையானவனே! திருமால் முதலிய தேவர் அனைவரும் தவம் செய்து உன் திருவடிகளைப் போற்றிப் பூசிக்க, இப்போதுள்ள இந்தச் செல்வங்கள் அனைத்தையும் அளித்தாய். நீ கடைப்பிடிக்கும் யோக நிலை எமக்காகவே அல்லவா?

611. “தந்தையே! துன்பத்தால் இளைக்கும் அற்பர்களாகிய எங்களை, நாங்கள் செய்து விட்ட தீமைகளின் தன்மை அறிந்து குற்றம் மிகுந்த துன்பம் என்னும் வாளினால் நாஸ்தோறும் அறுத்துத் தள்ளுகிறாய். இனிமேலாவது காப்பாற்றி அருள் செய், இல்லையேல் விரைவாக எம்மை அழித்து விடு. உன் முடிவு என்ன? அதற்கேற்ப ஒரு செயலைச் செய்வாயாக.

612. “கங்கை உள்ள சடையை உடையவனே! நீ உமாதேவியை மணந்து எம்மைக் காக்கும் பொருட்டு, மனத்தெளிவில்லாத நாங்கள், சந்திரனைக் குடையாகக் கொண்ட மன்மதனை அனுப்பினோம். நீ அவனது உடம்பை எரித்து விட்டு முன்போல யோகத்தில் ஆழ்ந்தாய். இங்கே நாங்கள் வருந்திக்கொண்டிருப்பதோ? இனிமேலாவது சிறிது இரக்கம் காட்டாயோ?

613. “பெரு நெருப்பைப் போன்ற கோபங்கொண்ட வெற்றியை உடைய புலி முதலிய வலிய விலங்குகளின் பெரிய தோல்களைத் தரித்துள்ளாய். தக்கன் செய்த பெரிய யாகத்தை வீரபத்திரன் மூலம் அழித்தாய். அதைப் போல, மிகக் கொடிய சூரபன்மனை அழித்து எமது துன்பத்தைப் போக்குவாயாக” என்று அப்பிரமன் முதலான தேவர்கள் வேண்டினார்கள்.

300 □ கந்தபுராணம்

614. முரற்கொள் வண்டுதும் சததளப் பண்ணவன்
முதலோர்கள்
உருக்கு அரக்கென மெய்தளர்ந்து இவ்வகை
உளம் நொந்தே
அரற்றி ஏத்தலும் அவர்பவம் முடிவதற்கு
அணித்தாக
இரக்க மாய்அருள் நந்தியை நினைந்தனன்
இறையோனே.
615. எந்தை நந்தியை உன்னலும் அவனறிந்து
இறைவன்முன்
வந்து வந்தனை செய்துகை தொழுதலும்
மறைமேலோன்
கந்த மாமலர்க் கடவுளா தியர்தமைக் கடிதெம்முன்
தந்திடு என்றனன் நன்றென முதற்கடை
தனில்வந்தான்.
616. கணங்கள் காப்புறு முதற்கடை குறுகலும்
கண்டேத்தித்
தணங்கொள் பங்கயன் வாசவன் விண்ணவர்
தாமெல்லாம்
வணங்க எம்பிரான் உமைத்தருக என்றனன்
வறிதேனும்
அணங்கு கொள்ளலீர் வம்மினோ நீவிரென்று
அருள்செய்தான்.
617. சீர்த்த நந்திவந்து இவ்வகை உரைத்தசொல்
செவிதோறும்
வார்த்த பேரமு தாதலும் உவகையின் மதர்ப்பாசிப்
போர்த்தொர் மாற்றமும் உரைத்திலர் பிரமனே
முதல்தேவர்
ஆர்த்து நாதனைப் பாடினர் ஆடினர் அலமந்தார்.

614. பண் இசைக்கும் வண்டுகள் துழ்ந்த, நூறு இதழ்களை உடைய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்கள், நெருப்பிலே உருக்கிய அரக்கைப் போல உடல் தளர்ந்து உள்ளம் வருந்தி இவ்வாறு புலம்பி வழிபட்டனர். அப்போது, அவர்களது பாவம் நீங்கும் காலம் நெருங்க, மனம் இரங்கிச் சிவபெருமான் அருளுடைய நந்தியை நினைத்தான்.

615. எம் தந்தையாகிய சிவபெருமான் நந்தியை நினைத்தவுடன், நந்தி அதை உணர்ந்து பெருமான் முன் வந்து நின்று வணங்கினான். வேதங்களைவிட உயர்ந்த வனான சிவபெருமான், 'மணம் மிகுந்த தாமரையில் இருக்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்களை எம் முன்னே விரைவாக அழைத்து வா' என்றான். 'அவ்வாறே செய்கிறேன்' என்று சம்மதித்த நந்தி முதல் வாயிலுக்கு வந்தான்.

616. நந்தி தேவன் சிவகனங்கள் காத்து நிற்கும் முதல் வாயிலுக்கு வந்தான். அவனைக் கண்டதும் குளிர்ந்த தாமரையில் இருக்கும் பிரமனும் இந்திரனும் மற்றைய தேவர்களும் வணங்கினார்கள். "சிவபெருமான் உங்களை அழைத்து வரச் சொன்னார். நீங்கள் சிறிதும் வருந்த வேண்டாம். வாருங்கள்" என்று அன்போடு கூறினான், நந்திதேவன்.

617. சிறப்பு மிகுந்த நந்திதேவன் வந்து இவ்வாறு கூறிய சொற்கள் காதுகளில் ஊற்றிய அமுதமாக அமைந்தன. உடனே பிரமன் முதலிய தேவர்கள் மகிழ்ச்சியினால் பூரித்து, பதில் சொல்லாக எதுவும் கூறவில்லை. ஆனால் ஆரவாரம் செய்து சிவபெருமானைப் புகழ்ந்து பாடினார்கள்; ஆடினார்கள்; சமுன்று வந்தார்கள்.

302 □ கந்தபுராணம்

618. பெரிது நோயுழந்து அருள்பவர் இன்றியே
பெருங்காலப்
நிரயம் உற்றுளோர் தங்களை எடுத்திடும்
நிலைத்தன்றோ
அருளின் நீர்மையால் உமையரன், விளித்தனன்
அனைவீரும்
வருதிர் என்றசொல் பங்கயன் முதலிய
வானோர்க்கே
619. செய்ய லாவதுஒன்று இன்றியே மகிழ்ச்சியில்
திளைத்தோராய்
மைய லாகிய பண்ணவர் தங்களை
வல்லேகொண்டு
ஐயன் முன்னுற உய்த்தனன் இருவகை
அறத்தோரும்
உய்ய வெஞ்சமன் உடைதரப் புவியினில்
உதிக்கின்றோன்

வேறு

620. வண்டுளர் கமலமேல் மதலை வாசவன்
அண்டர்கள் அனைவரும் அன்பொடு ஏகியே
பண்டுயிர் முழுதருள் பரனைக் கண்களால்
கண்டனர் வழத்தினர் கரங்கள் கூப்பினார்.
621. விண்மதி படர்சடை வேத கீதனை
அண்மினர் வணங்கினர் அரிமுன் ஆற்றிய
உண்மகிழ் பூசனை யொப்பப் போதநீர்
கண்மலர் அதனொடு கழல்கள் சேரவே.

618. 'சிவபெருமானது திருவருளின் தன்மையால் உங்களை அழைத்தார், என்று நந்தி கூறிய உரை, பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கு, மிகுந்த துன்பம் அனுபவித்துக் காப்பாற்றுவார் இல்லாமல் நீண்ட காலம் நரகத்தில் இருந்தவர்களை அங்கிருந்து மீட்ட தன்மை போல் இருந்தது.

619. இல்லறம்-துறவறம் என்னும் இருவகை அறங்களை மேற்கொண்டவர் உய்தி பெறவும், எமன் தோல்வியுறவும், பூமியில் தோன்றிய நந்திதேவன், 'என்ன செய்வது?' என்னும் ஒன்று இல்லாமல் மகிழ்ச்சியில் அமிழ்ந்து அறிவு மயங்கியு அத் தேவர்களை விரைவாக அழைத்துச் சென்று சிவபெருமானது முன்னிலையில் சேர்த்தார்.

620. வண்டுகள் பாடுகின்ற தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமனும் இந்திரனும் மற்றைய தேவர்களும் அன்போடு சென்று, முற்காலத்தே எல்லா உயிர்களையும் படைத்த சிவபெருமானைக் கண்களால் தரிசித்துக் கைகளைக் கூப்பி வணங்கினார்கள்.

621. விண் நிலா தவழ்கின்ற சடையை உடைய-வேத கீதத்தை உடைய சிவபெருமானை அத் தேவர்கள் அணுகினார்கள்; திருமால் முற்காலத்தில் செய்த-உள்ளம் உவகை, கொள்வதற்கேற்ற பூசையைப் போல, கண்களாகிய மலர்களோடு, அவை சொரியும் ஆனந்தக் கண்ணீரும் பெருமானின் பாதங்களில் பொருந்த அவர்கள் வணங்கினார்கள்.

304 □ கந்தபுராணம்

622. வணங்கிய பண்ணவர் வல்ல வல்லவா
பணங்கிளர் அரவுஅரைப் பரமன் போற்றலும்
உணங்கிய சிந்தையீர் உமது வேண்டலும்
அணங்குறு நிலைமையும் அறையின் என்னவே.
623. பேருகம் அளப்பில பெயர்தல் இன்றியே
தூரனது ஆணையில் துயர்ப்பட்டு ஆழ்ந்தனம்
காருறழ் கந்தரக் கடவுள் நீயலாது
ஆருளர் அடியரேம் அலக்கண் நீக்குவார்.
624. ஆயவெஞ் தூரனது ஆவி நீக்கவோர்
சேயினை அருளுவான் சிமையம் ஆகிய
மீயுயர் வ்ரையிடை மேவி நோற்றிடும்
மாயையின் முதல்வியை மணத்தல் வேண்டும்நீ.
625. என்றிவை கூறியே யாரும் எம்பிரான்
மன்றலம் தாள்மலர் வணங்கிப் போற்றலும்
மின்திகழ் பசங்கதிர் மீலைச்சும் வேணியான்
நன்றென இசைந்திவை நவிறல் மேயினான்.
626. புங்கவர் யாவரும் பொருமல் கொள்ளலீர்
உங்கள்தம் பொருட்டிலவ் வோங்கல் வைகிய
மங்கையை மணந்துநும் வருத்தம் நீக்குதும்
இங்கினி யாவரும் ஏருக என்றனன்.

622. இவ்வாறு வணங்கிய தேவர்கள், தத்தம்மால் முடிந்த அளவு, படத்துடன் திகழும் பாம்பினைக் கச்சாக அணிந்த இடுப்பினை உடைய சிவபெருமானைப் போற்றினர். அவர்களை நோக்கி, “வாடிய மனத்தை உடையவர்களே! உங்கள் வேண்டுகோளையும் வேதனை கொண்ட நிலையினையும் விளங்கச் சொல்லுங்கள்” என்று கூறினான், சிவபெருமான்.

623. “அளவில்லாத பெரிய யுகங்களாக நாங்கள் துரபன்மனது கட்டளையினால் ஓய்வில்லாமல் துன்புற்றுத் தாழ்வடைந்தோம். கருநிறம் பொருந்திய கண்டத்தை உடைய பெருமானே! உன்னைத் தவிர, உன் அடியவராகிய எமது துன்பத்தைப் போக்குபவர் வேறு யார் இருக்கின்றனர்?” என்று தேவர்கள் கூறினார்கள்.

624. “அந்தக் கொடிய துரபன்மனது உயிரைப் போக்குவதற்காக ஒரு புதல்வனைத் தருவதற்காக, இமயம் என்னும் மிக உயர்ந்த மலையில் பொருந்தித் தவம் செய்யும் மாயையின் தலைவியான பார்வதியை நீ மணக்க வேண்டும்” என்று தேவர்கள் கூறினார்கள்.

625. இந்தச் சொற்களைத் தேவர்கள் யாவரும் கூறி, சிவபெருமானின் மணம் வீசும் திருவடி மலர்களை வணங்கிப் போற்றினார்கள். ஒளிவீசும் குளிர்ந்த கதிர்களை உடைய சந்திரனை அணிந்த சடையை உடைய சிவபெருமான் ‘நல்லது’ என்று சம்மதித்து, இச் சொற்களைக் கூறத் தொடங்கினார்.

626. “தேவர்களே! நீங்கள் அனைவரும் துன்பம் அடைய வேண்டாம். அந்த இமயமலையில் இருக்கும் பார்வதியை உங்களுக்காகத் திருமணம் புரிந்து, உங்கள் துன்பத்தை நீக்குவேன். இனி நீங்கள் எல்லோரும் செல்லுங்கள்” என்று சிவபெருமான் கூறினார்.

306 □ கந்தபுராணம்

627. முழுதுணர் பரனிது மொழியப் போதனும்
 செழுமையில் பொன்னகர்த் தேவும் யாவரும்
 தொழுதனர் விடைகொடு துயரம் சிந்தியே
 விழுமிய மேருவின் மிசைக்கண் ஏகினார்.

வேறு

628. அன்னார் விடைகொண்டு ஏகியபின்
 அதுகண்டு இரதி எம்பெருமான்
 முன்னா இறைஞ்சிப் போற்றிசெய்து
 முறையோ முறையோ இறையோனே
 பொன்னார் கமலத்து அயன்முதலோர்
 புணர்ப்பால் எங்கோன் போந்திங்கே
 உன்னால் முடிந்தான் அவன்பிழையை
 உளம்கொ ளாமல் அருள்என்றாள்.

வேறு

629. இனைய கூறினள் இரதிவேண் டிடுதலும்
 இணைதீர்ந்த
 புனிதன் நல்லருள் எய்தியே மங்கைநீ
 புலம்பாய்கேள்
 வனைக ரும்குழல் கவுரியை மேலியாம்
 வரைபோதில்
 உனது கேள்வனை அளிக்குதும் போதிஎன்று
 உரை செய்தான்.
630. தன்னை யேதனக்கு ஒப்பவன் இரதியைத் தளரேல்
 என்று
 இன்ன வாறுஅருள் செய்தலும் மகிழ்ந்தடி
 இறைஞ்சிப்போய்ப்
 பெரன்னின் மால்இமை யக்கிரி புகுந்தொரு
 புடையுற்றாள்
 வன்ன மாமுகில் வரவுபார்த்து உறைதரு
 மயிலேபோல்.

627. எல்லாவற்றையும் அறியும் சிவபெருமான் இதைக் கூற, பிரமனும் அசுரரால் அழகு இழந்த சொர்க்க லோகத்துக்கு அரசனான இந்திரனும், மற்றைய தேவர் களும் பெருமானைத் தொழுது அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு, தம் துன்பத்தை ஒழித்து, சிறந்த மேருமலையின் மேற்பகுதிக்குச் சென்றனர்.

628. அத் தேவர்கள் விடை பெற்றுச் சென்ற பிறகு, அங்கு நடந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்த ரதி எம் சிவபெருமான் முன்னே சென்று வணங்கிப் போற்றி, “இறைவனே! இது நீதியா? அழகிய தாமரையில் இருக்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்களின் துழ்ச்சியினால் என் கணவர் இங்கே வந்து உன்னால் இறந்தார் அவர் செய்த குற்றத்தை மனத்தில் கொள்ளாமல் அவரை உயிர்ப்பித்து அருள்க” என்று வேண்டினாள்.

629. இவற்றைச் சொல்லி ரதி வேண்டவே, ஒப்பற்ற புனிதனான சிவபெருமான் சிறந்த கருணை கொண்டு, “மங்கையே! நீ மேலும் புலம்பாமல் நான் சொல்வதைக் கேள், நாம் அழகுறுத்தப்பட்ட கரிய கூந்தலை உடைய உமாதேவியை அடைந்து மணந்து கொள்ளும் பொழுது உன் கணவனை எழுப்புவோம். இப்போது செல்” என்று உரைத்தான்.

630. இவ்வாறு ரதியை ‘வருந்தாதே’ என்று, தன்னையே தனக்கு நிகராகப் பெற்ற சிவபெருமான் அருளோடு தேற்றினான். அதனால், அந்த ரதி மகிழ்ச்சி அடைந்து சிவன் பாதங்களை வணங்கிப் புறப்பட்டு, பொன்மயமான பெரிய இமயமலையை அடைந்தாள், அங்கே, அழகிய கருமேகத்தின் வருகையை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் மயிலைப் போல ஒரு பக்கத்தில் காத்திருந்தாள்.

308 □ கந்தபுராணம்

வேறு

631. தமியளாய் இரதிபோய்த் தானங்கு உற்றிட
அமரர்க ளாய்உளார் அரந்தை தீர்க்கவும்
இமையமால் வரைமிசை இருந்து நோற்றிடும்
உமைதனை மணப்பவும் முதல்வன் உன்னினான்
632. மனந்தனில் இத்திறம் மதித்து வானதி
புனைந்தவன் சனகனென்று உரைக்கும் புங்கவன்
சனந்தனன் சனாதனன் சனற்கு மாரனாம்
இனம்தரு முனிவரை இனிது நோக்கினான்.
633. நன்னல மைந்தர்காள் ஞான போதகம்
சொன்னடை யன்றுஅது துயர நீங்கியே
இந்நிலை மோனமோடு இருந்து நந்தமை
உன்னுத லேயென உணர ஒதினான்.
634. கட்படும் இமைத்துணை காட்சி யோகினை
நுட்பம் தாகவே நுதலிக் காட்டினோன்
ஒட்பமொடு இவ்வகை உரைப்ப ஆற்றவும்
தெட்பமது அடைந்தனர் விதியின் சேயினோர்.
635. அந்தநல் வேலையில் ஆற்றும் நோன்பினோர்
சிந்தைகொள் அன்பொடு சிவன்பொற் றாள்முறை
வந்தனை செய்துநம் மருட்கை நீங்கியே
உய்ந்தனம் யாமென உரைத்துப் போற்றினார்.

631. ரதி தனித்தவளாய் அந்த இமயமலையில் போய்த் தங்கிவிட, முதல்வனாகிய சிவபெருமான் தேவர்களின் துன்பத்தைப் போக்கவும், இமயம் என்னும் பெரிய மலையில் தவம் செய்யும் பார்வதியை மணக்கவும் நினைத்தான்.

632. கங்கையைச் சடையில் அணிந்த சிவபெருமான், தன் மனத்தில் இவ்வாறு நினைத்து, சனகன் என்று சொல்லப்படும் உயர்ந்தவன், சனந்தன், நல்ல சனாதனன், சனற்குமாரன் ஆகிய ஒரு குழுவாய் அமைந்த முனிவர்களை இனிதாகப் பார்த்தான்.

633. “சிறந்த நன்மையை உடைய மைந்தர்களே! ஞானபோதம் என்பது வாயினால் சொல்லத்தக்கது அன்று. அந்த ஞானபோதம், மனத்துயரை ஒழித்து இங்கே நாம் காட்டிய மௌன நிலையோடு இருந்து எம்மைத் தியானம் செய்தலே ஆகும்.” என்று அவர்கள் உணருமாறு சிவபெருமான் உரைத்தான்.

634. கண்ணிமைக்கும் கால அளவு ஞானயோகத்தை நுட்பமாகக் குறித்துக் காட்டியசிவபெருமான், சிறப்போடு இவ்வாறு கூறினான். அதைக்கேட்டு, பிரமபுத்திரர்களாகிய சனகன் முதலானோர் மிகவும் தெளிவு அடைந்தார்கள்.

635. அந்த நல்ல சமயத்தில், தவத்தைச் செய்துள்ள அம் முனிவர்கள், மனத்தில் பொருந்திய அன்போடு சிவபெருமானுடைய பொன் போன்ற திருவடிகளை முறைப்படி வணங்கி. “எங்கள் மனத்திலிருந்த சந்தேகம் நீங்கப் பெற்று நாங்கள் உய்தி அடைந்தோம்” என்று கூறிப் போற்றினர்.

310 □ கந்தபுராணம்

636. போற்றலும் அத்துணைப் புனிதன் இன்னினி
ஏற்றிடு நிட்டையில் இருந்து வீடுறீஇ
மேற்றிகழ் எம்பதம் மேவு வீர்எனாச்
சாற்றினன் விடுத்தனன் தவத்தி னோர்தமை.

6. தவம்காண் படலம்

637. தீதறு முனிமைந்தர் செல்லலும் அதுபோழ்தில்
மாதவ நெறிநிற்கும் மலைமகீள் தனியன்பும்
காதலும் எனைவோர்க்கும் காட்டுதல் அருளாகிச்
சோதனை புரிவாரின் துண்ணென எழலுற்றான்.
638. செறிதுவ ருடையாளன் சிகையினன் அணிநீற்றின்
குறியினன் ஒளிர்நூலன் குண்டிகை அசைகையன்
உறைபனி கதிர்போற்றும் ஓலையன் உயர்கோலன்
மறைபயில் முதியோர்போல் வடிவிது
கொடுபோனான்.
639. போயினன் இமையத்தில் புவனமொடு உயிர்நல்கும்
தாய்தளர் வொடுநோற்கும் சாலையின் இடைசாரத்
தூயவர் இவரென்றே தோகையர் கடைகாப்போர்
ஆயவர் பலர்வந்தே அடிதொழுது உரைசெய்வார்.

636. முனிவர் இவ்வாறு போற்றிய அந்த நேரத்தில் புனிதனான சிவபெருமான், “இனி நீங்கள் பெற்றிருந்த நிட்டையிலிருந்து விடுதலை பெற்று மேலாக விளங்கும் எம் திருவடிகளை அடைவீராக” என்று கூறி அம் முனிவர்களை அவரது இருப்பிடத்துக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

6. தவம்காண் படலம்

637. குற்றமற்ற முனிவராகிய சனகன் முதலிய மைந்தர்கள் நால்வரும் தம் இருப்பிடத்துக்குச் சென்றனர். அப்பொழுது, சிறந்த தவநெறியில் நிற்கின்ற பார்வதியின் ஒப்பற்ற அன்பையும், காதலையும் எல்லோரும் அறிந்து கொள்ளுமாறு காட்ட நினைத்தவராகி, சிவபெருமான் விரைவாக எழுந்தார்.

638. காவி தோய்க்கப் பெற்ற ஆடையை உடுத்த வன்; குடுமி பெற்றவன்; அழகிய திருநீறு ஆகிய குறியை உடையவன்; ஒளிவீசும் பூணூலை அணிந்தவன்; கமண்டலம் இருந்து அசைகின்ற கையை உடையவன்; மழையும் பனியும் வெயிலும் தன் மேல் படாமல் காக்கும் குடையை உடையவன்; நீண்ட தண்டம் ஏந்தியவன்— இத்தன்மை பெற்ற வடிவம் எடுத்துக் கொண்டு, வேதங்களை ஓதும் முதியோனைப் போலச் சிவபெருமான் புறப்பட்டுப் போனான்.

639. இவ்வாறு போன சிவபெருமான், உலகங்களையும் உயிர்களையும் ஈன்றெடுத்த தாயாகிய உமை இமய மலையில் மெலிவோடு தவம் செய்கின்ற சாலையை அணுகினான். அத் தவச் சாலையின் வாயிலைக் காத்து நிற்பவராகிய மகளிர் பலர், ‘இவர் தூய்மையானவர் என்று, எண்ணி, அவர் அருகே வந்து, திருவடியை வணங்கிப் பேசலானார்கள்.

312 □ கந்தபுராணம்

640. தளர்நடை முதியீர்இத் தடவரை யிடைசேறல்
எளிதல அடிகேள்வந்து எய்தியது எவனென்ன
வளமலை அரசன் தன் மகள்புரி தவநாடற்கு
உளமுட னிவண்வந்தேன் உவகையி
னுடனென்றான்
641. என்றலும் இனிதென்றே இமையவ ளிடைசில்லோர்
சென்றனர் கிழவோன்தன் செயலினை
அறைகாலை
ஒன்றிய முதியோரேல் உய்க்குதிர் இவனென்ன
நின்றதொர் பெரியோனை நேரிழை
முனம்உய்த்தார்.
642. உய்த்தலும் இவர்எந்தைக்கு உறுபரி வினர்என்றே
பத்திமை படுபாலால் பார்ப்பதி தொழிலோடும்
மெய்த்துணை எனநின்ற விசையெயார் தவிசிட்டு
நித்தனை உறைவித்தாள் நிமலையும்
அயல்நின்றாள்
643. அப்பொழுது உமைதன்னை ஆதர வொடுபாராச்
செப்புதல் அரிதாம்உன் திருநலன் அழிவெய்த
மெய்ப்படு தசையொல்க மிகுதவம் முயல்கின்றாய்
எப்பொருள் விழைவுற்றாய் எண்ணியது
உரையென்றான்.

640. “சான்றோரே! சேர்ந்த நடையினை உடைய முதியவரே! இப்பெரிய மலையை அடைவது ஏளிது அன்று. எனினும் இங்கே வந்து சேர்ந்தது ஏன்?” என்று அம் மகளிர் கேட்டனர். “வளமை மிகுந்த இமயமலையின் அரசனுடைய மகள் செய்கின்ற தவத்தைப் பார்க்கும் எண்ணத்தோடு இங்கே மகிழ்ச்சியுடன் வந்தேன்” என்றான், முதியோனாகிய சிவன்.

641. இவ்வாறு முதியவன் உரைத்ததும், ‘இது நல்லது’ என்று கூறி, மகளிரில் சிலர் பார்வதியிடம் சென்றனர்; அவளிடம் முதலியவன் செய்கையைத் தெரிவித்தனர். பார்வதி, ‘பொருந்திய முதுமை உடையவரானால் அவரை இங்கே அழைத்து வாருங்கள்’ என்றாள். உடனே அம் மகளிர், வாயிலில் நின்ற முதியவனைப் பொருத்தமான ஆபரணங்கள் அணிந்த பார்வதியின் முன்னே சேர்த்தனர்.

642. சேர்த்தவுடன், பார்வதி, இவர் எம் தந்தையாகிய சிவபெருமானிடம் பேரன்பு கொண்டவர் எனினும் எண்ணத்தால், அம்முதியவனிடம் பக்தி தோன்ற கையால் தொழுதாள். அவளுக்கு உண்மையான துணையாக நின்ற விசயை என்பவள் ஓர் ஆசனம் இட்டு, அதில் அச் சிவபெருமானை இருக்கச் செய்தாள். பார்வதியும் அருகிலே நின்றாள்.

643. அப்பொழுது பார்வதியை அன்போடு பார்த்த சிவபெருமான், “சொல்லுக்கு அடங்காத உன் பேரழகு அழிய, உடம்பில் பொருந்திய தசை ஒடுங்க, மிகுந்த தவம் செய்கின்றாய். இத்தவத்தின் மூலம் நீ எந்தப் பொருளை உடைய விரும்புகிறாய். நீ நினைத்ததைச் சொல்” என்றான்.

314 □ கந்தபுராணம்

வேறு

644. முடிவி லான்இவை உரைத்தலும் விசயையை
 முகநோக்கிக்
 கொடியின் ஒல்கிய நுகப்புடை உமையவள்
 குறிப்பாலே
 கடிதின் ஈங்கிவர்க்கு எதிர்மொழி ஈகஎனக்
 கண்காட்ட
 அடிய நேற்கிது பணித்தனள் என அறிந்து
 அவள்சொல்வாள்.
645. மன்னு யிர்க்குயிர் ஆகிய கண்ணுதல்
 மணம்செய்து
 தன்னி டத்தினில் இருத்தினன் கொள்வதே
 தானுன்னிக்
 கன்னி மெய்த்தவம் இயற்றினள் என்றுகா தலிகூற
 முன்ன வர்க்குமுன் னானவன் நகைத்து இவை
 மொழிகின்றான்.
646. புலிய ளித்தருள் முதல்வரும் நாடரும் புனிதன்தான்
 இவள்த வத்தினுக்கு எய்துமோ எய்தினும்
 இனையாளை
 அவன்வி ருப்பொடு வரையுமோ உமையவள்
 அறியாமே
 தவம்இ யற்றினள் எளியனோ சங்கரன்
 தனக்கம்மா.
647. அல்லல் பெற்றிட நோற்றிடு பகுதியால்
 ஆம்பாலொன்று
 இல்லை இத்துணைப் பெறலரும் பொருள்இவட்கு
 எளிதாமோ
 பல்ப கல்தனது எழில்நலம் வறிதுபட்
 டனஅன்றோ
 ஒல்லை இத்தவம் விடுவதே கடன்இனி
 உமைக்கென்றான்.

644. அழிவில்லாதவனான சிவபெருமான் இவ்வாறு கேட்டதும், பூங்கொடியைப் போல அசையும் இடையினை உடைய பார்வதி, விசயையின் முகத்தைப் பார்த்து, 'இவருக்கு உடனே பதில் தருக' என்று கண்ணால் சாடை காட்டினாள். அந்த விசயை 'அடியவளாகிய எனக்கு இந்த வேலை இட்டுள்ளார்' என்று உணர்ந்தவளாய்க் கூறத் தொடங்கினாள்.

645. "நிலை பெற்ற உயிர்களுக்கு உயிராக (பரமாத்மா) உள்ள சிவபெருமான் இவரைத் திருமணம் செய்து கொண்டு, தனது இடப்பாகத்தில் இருந்திக் கொள்ள வேண்டும் என்பதையே எண்ணி இப் பார்வதி உண்மையான தவத்தைச் செய்கிறார்" என்று பார்வதியின் அன்புத்தோழி கூறினாள். முன்னே தோன்றிய அனைவருக்கும் முற்படத் தோன்றிய பழமையுடைய சிவபெருமான் சிரித்து இச் சொற்களைச் சொல்லலானான்.

646. "உலகத்தைப் படைத்துக் காக்கும் தலைவர்களாகிய பிரமன் திருமால் ஆகியோராலும் தேடிக் காண்பதற்கு அரியவரான சிவபெருமான், இவள் தவத்துக்குக் காட்சி தருவாரா? ஒரு வேளை காட்சி தந்தாலும் அப் பெருமான் இவளை விருப்பத்தோடு மணந்து கொள்வாரா? மாட்டார். பார்வதி இவைகளை அறியாமல் தவம் செய்கிறாள். சிவபெருமான் இவளுக்கு எளியவனோ? அல்லன்.

647. "துன்பம் ஏற்படத் தவம் செய்வதனால் உண்டாகக் கூடிய பயன் எதுவும் இல்லை. இத்தகைய பெறுதற்கு அரிய பொருளான பெருமான் இவளுக்கு எளிதில் கிடைப்பாரா? கிடைக்கமாட்டார். எனவே இவள் தவம் செய்த பல நாளும் இவளது அழகின் சிறப்பு வீணாகப் போனது. இனி இந்தத் தவத்தைச் செய்யாமல் விரைவில் விட்டுவிடுவதே பார்வதிக்குக் 'கடமையாகும்.'" என்று சிவபெருமான் கூறினார்.

316 □ கந்தபுராணம்

648. இந்த வாசகங் கேட்டலும் எம்பிராற்கு
 இவர் அன்பர்
 அந்தண் மாமுது குரவரென்று உன்னினன்
 அறியேனால்
 வந்து வெம்மொழி கூறுதல் எனச்சினம்
 மனம்கொண்டு
 நொந்து உயிர்த்து நாண் நீக்கியே பொறாது உமை
 நுவல்கின்றாள்.
649. முடிவிலாதுறை பகவன் என் வேட்கையே
 முடியாது
 விடுவன் என்னினும் தவத்தினை விடுவனோ
 மிக இன்னம்
 கடிய நோன்பினை அளப்பில செய்துயிர்
 கழிப்பேன் நான்
 நெடிது முத்தலின் மயங்கினை பித்தனோ
 நீ என்றாள்.
650. ஈட்டும் ஆருயிர்த் தொகையெலாம் அளித்தவள்
 இவைகூற
 மீட்டும் ஓர்புணர்ப்பு உன்னியே மாதுநீ
 வெஃகுற்ற
 நாட்டம் முன்றுடைப் பிஞ்ஞகன் வளத்தியல்
 நன்றாய்ந்து
 கேட்டி லாய்கொலாம் உணர்த்துவன் அஃதெனக்
 கிளக்கின்றான்.
651. ஆடை தோல்விடை ஏறுவது அணிகலம்
 அரவுஎன்பு
 கேடில் வெண்டலை மாலிகை கேழலின்
 மருப்பின்ன
 ஓடு கொள்கலம் ஊண்பலி வெய்யநஞ்சு
 உலப்புற்றோர்
 காட தேநடம் புரியிடம் கண்ணுதல் கடவுட்கே.

648. இந்தச் சொற்களைக் கேட்டதும் பார்வதி, 'இவர் சிவபெருமானுக்கு அடியவர்; சிறந்த அன்பும் மிகுந்த முதுமையும் உடைய குரு என்று எண்ணினேன். இங்கே வந்து கொடிய சொற்களைச் சொல்வார் என்பதை அறியவில்லை' என்று நினைத்து, மனத்திலே கோபம் கொண்டு, வருந்திப் பெருமூச்சுவிட்டு, மனம் பொறுக்காமல், வெட்கத்தை விட்டுப் பேசத் தொடங்கினாள்.

649. "அழியாமல் நிலைத்திருக்கும் சிவபெருமான் எனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றாமல் விட்டுவிட்டாலும், நான் என் தவத்தை விடுவேனோ? விடமாட்டேன். இதைக் காட்டிலும் மிகக் கடுமையான தவங்கள் அளவற்றன மேலும் செய்து உயிரை இழப்பேன். நீ மிகுந்த முதுமை பெற்றதால் அறிவு மயங்கிவிட்டாய். ஒருவேளை நீ பைத்தியக் காரனோ?" என்று பழித்தாள், பார்வதி.

650. திரண்ட உயிர்களின் தொகுதிகள் யாவையும் பெற்றெடுத்த பார்வதி இச் சொற்களைக் கூறினாள். அதைக் கேட்ட சிவபெருமான் மீண்டும் ஒரு சூழ்ச்சியை நினைத்து, "பெண்ணே! நீ விரும்பிய முன்று விழிகளை உடைய சிவபெருமானது குண நலத்தின் இயல்பை நன்றாக ஆராய்ந்து கேட்டதில்லை போலும். அதனைச் சொல்கிறேன்" என்று அதைத் தெரிவிக்கலானான்,

651. "நெற்றிக் கண் பெற்றுள்ள சிவபெருமானுக்கு ஆடை, தோல்; வாகனம், காளை; ஆபரணம், பாம்பும் எலும்பும்; மாலை, கெடுதல் இல்லாத வெண்மையான மண்டை ஓடும், பன்றிக் கொம்பும், இவை போன்ற பிறவும்; பிச்சைப் பாத்திரம், பிரமனின் மண்டை ஓடு; உணவு, கொடிய விஷம்; நடனமாடும் மன்றம் இறந்தவர்களுக்கு உரிய சுடுகாடே ஆகும்.

318 □ கந்தபுராணம்

652. வேய்ந்து கொள்வது வெள்ளெருக்கு அறுகுநீர்
வியன்கொன்றை
பாந்தள் நொச்சியே மத்தமென்று இனையன
பலவுண்டால்
சாந்தம் வெண்பொடி துலம்மான் முழுத்துடி
தழலங்கை
ஏந்து கின்றது பாரிடம் தும்படை இறையோற்கே
653. அன்னை தாதைகேள் வடிவொடு குணங்கள்இல்
அனையானுக்கு
இன்ன வாகிய பலவளன் உண்டவை
எவையுந்தாம்
நின்ன வாகவோ தவம்புரிந்து எய்த்தனை
நெடுந்தொல்சீர்
மன்னன் மாமகட்டு இயைவதே இத்துணை
வழக்கென்றான்.

வேறு

654. புரங்கள் முன் றினையும் அட்ட புங்கவன்
இனைய கூற
வரங்கள்மே தகைய வெற்பின் மடமயில் கேட்ட
லோடும்
கரங்களால் செவிகள் பொத்திக் கண்ணுதல் நாமம்
போற்றி
இரங்கிவெஞ் சினத்த ளாகி இடருழந்து இனைய
சொல்வாள்
555. கேட்டியால் அந்தணாள கேடிலா வெம்பி
ரான்தன்
மாட்டொரு சிறிதும் அன்பு மனத்திடை நிகழ்ந்த
தில்லை
காட்டுறு புள்ளின் துழல் கவருவான் புதல்மேல்
கொண்ட
வேட்டுவன் இயல்போல் மேலோன் வேடம்நீ
கொண்ட தன்மை.

652. “அந்த இறைவனான சிவபெருமான் அணிந்து கொள்பவை, வெள்ளெருக்கம் பூ, அறுகம் புல், கங்கை ஆறு, சிறந்த கொன்றை மலர்கள், பாம்புகள், நொச்சி, ஊமத்தை ஆகிய இவற்றைப் போல மிகப் பல உள்ளன. அவன் பூசிக் கொள்ளும் சந்தனம், வெள்ளைச் சாம்பல்! அங்கையில் ஏந்திக் கொண்டிருப்பவை, துலம்-மான்-மழு-துடி-அக்கினி ஆகியனவாம். அவனைச் சூழ்ந்துள்ள படைகள் பூதங்களே!

653. “தாயும் தந்தையும் உறவும் உருவமும் குணங்களும் இல்லாத அந்தச் சிவனுக்கு இவை போன்ற பல வளங்கள் உள்ளன. அந்த வளங்கள் எல்லாம் உனக்குச் சொந்தமாகவோ அரிய தவம் செய்து இளைக்கின்றாய்? நீண்ட பழமையான புகழைப் பெற்ற அரசன் மகளான உனக்கு இத்தகைய இயல்புகள் பொருத்தமானவையா? பொருந்தாதவை!” என்றான் அந்த முதியோன் வேடத்திலிருந்த சிவபெருமான்.

654. திரிபுரங்களை எரித்த சிவபெருமான் இவற்றைக் கூற, பெருமையில் சிறந்த மடமையை உடையவளும், இமயமலை அரசன் பெற்ற மயில் போன்றவளுமான பார்வதி இதைக் கேட்டவுடன் இருகைகளாலும் காதுகளை மூடிக் கொண்டாள்; சிவபெருமானின் திருப்பெயரை உச்சரித்து, மனம் இரங்கினாள்; பின்பு கொடுங்கோபம் கொண்டு, துன்பமுற்று இச் சொற்களைச் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

655. “அந்தணனே! கேட்பாயாக! உன் மனத்தில், அழிவற்ற எம் சிவபெருமானிடம் சிறிதளவும் பக்தி தோன்றவில்லை. அப்படிப்பட்ட நீ அச் சிவனடியாரின் வேடத்தை மேற்கொண்டிருப்பது, காட்டிலே பொருந்தியுள்ள பறவைக் கூட்டத்தைக் கைப்பற்றுவதற்காகச் செடி கொடிகளைத் தன் மேல் அணிந்து கொண்டு மறைந்திருக்கும் வேடனின் வேடம் போன்றது” என்று உமையவள் உரைத்தனள்.

320 □ கந்தபுராணம்

656. நேசமி லாது தக்கன் நிமலனை இழித்து நின்போல்
பேசிய திறனும் அன்னான் பெற்றதும் கேட்டி
லாயோ
ஈசனை இங்ஙன் என்முன் இகழ்ந்தனை இந்நாள்
காறும்
ஆசறு மறைகள் ஏதும் ஆய்ந்திலை போலும்
அன்றே.
657. முறைபடு சுருதி எல்லா மொழியினும் அதுவே
சார்வா
உறுகில ராகிப் பொல்லா ஒழுக்கமே கொண்டு
முக்கண்
இறைவனை இகழ்ந்து முத்தி யெய்திடாது உழல
முன்னாள்
மறையவர் பெற்ற சாபம் நின்னையும் மயக்கு
றாதோ.
658. தாதையாய்த் தம்மை நல்கித் தந்தொழிற்கு
உரியன் ஆகி
ஆதியாய்த் தங்கட்கு இன்றி அமைவுறாச் சிவனை
நீங்கி
ஏதிலார் பக்க மாகி இல்லொழுக்கு இறந்தார்
போலும்
வேதியர் முறையே செய்தாய் வெறுப்பதென்
நினை யானே.

656. “தக்கன் சிவபக்தி இல்லாமல் உன்னைப் போலச் சிவபெருமானை இகழ்ந்து பேசிய தன்மையையும், அதனால் அவன் அடைந்த அழிவையும் நீ கேள்விப்பட்டதில்லையா? என் முன்னே ஈசனை இப்படி இகழ்ந்து பேசினாய். இந்நாள் வரையில் மாசற்ற வேதங்களில் எதையும் நீ ஆராய்ந்து அறிந்ததில்லை போலும்” என்று உமையவள் உரைத்தனள்.

657. “முறைமை பொருந்திய வேதங்களை முழுமையாக ஒதினாலும், அவ் வேதங்கள் கூறும் நற்பொருளையே பற்றுக் கோடாகக் கொள்ளாமல், தீய ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டு, முக்கண்ணான சிவபெருமானை இகழ்ந்து, அதனால் மோட்சம் அடையாமல் பிறந்து இறந்து துன்புறும்படி அந்தணர்கள் முற்காலத்தில் அடைந்த சாபம் உன்னை அடையாதோ? அடையும்!” என்று உமையவள் உரைத்தனள். (இச் சாபக் கதையை, தட்ச காண்டம், அனந்தன் சாபம் நீங்கு படலத்தில் காண்க.)

658. “வேதியரே! தந்தையாக இருந்து உங்களைத் தோற்றுவித்து, நீங்கள் செய்யும் வேள்வி முதலிய செயல்களுக்கு உரியவனாகி, முழு முதற் கடவுளாகி உங்களுக்கு இன்றியமையாதவனாய் இருப்பவன், சிவன். அச் சிவனை நீங்கி, பிற ஆடவரை விரும்பி இல்லற ஒழுக்கத்திலிருந்து தவறிய கற்பற்ற மகளிரைப் போலத் தீய நெறியையே மேற்கொண்டாய். உன்னை நான் எவ்வாறு வெறுப்பது?” என்று உமையவள் உரைத்தனள்.

322 □ கந்தபுராணம்

659. ஆயினும் மறையோர் தம்மின்-அருமறை முறையே
வேடம்
தூயன தாங்கி எங்கோன் தொண்டுசெய் வோரும்
உண்டால்
நீயவர் தன்மைத் தாயும் நிந்தனை இகழ்ந்தாய்
என்னில்
தீயவர் உனைப்போல் இல்லை அவுணர்தம்
திறத்து மாடோ.
660. வேண்டுதல் வேண்டி டாமை இல்லதோர் விமலன்
தன்னை
ஈண்டு நீ இகழ்ந்த வெல்லாம் யாரையும் அளிக்கு
மன்பு
பூண்டிடு குறிகாண் அற்றால் புகழ்ச்சியாம் அன்றி
முக்கண்
ஆண்டகை யியற்கை எல்லாம் ஆர்கொலோ
அறிய கிற்பார்.
661. போதனே முதலா வுள்ள புங்கவர் வழிபட்டு ஏத்த
ஏவதமில் இறைமை யாற்றல் யாவையும் புரிந்த
நாதன்.
காதலும் வெறுப்பும் இன்றிக் கருணைசெய்
நிலைமை யேகாண்
பேதைநீ இகழ்ச்சி யேபோல் பேசிய தன்மை
எல்லாம்.
662. இம்முறை மறைக ளாதி இசைத்தன இனைய
எல்லாம்
செம்மைகொள் உணர்வின் ஆன்றோர் தெளிகுவர்
இறையை எள்ளும்
வெம்மைகொள் குணத்தாய் நிற்கு விளம்பொணா
விளம்பில் பாவம்
பொய்ம்மறை வேடத் தோடும் போதிநீ புறத்தில்
என்றாள்.

659. “அவ்வாறு இருப்பினும், வேதியர்களுள் அரிய வேதம் சொல்லும் முறைப்படி புனிதமான நல்ல வேடத்தைப் பூண்டு எம் சிவபெருமானுக்குச் சேவை செய்கின்ற மெய்யடியார்களும் உண்டு. நீ அவர்களைப் போலத் தோற்றமளித்தும், நிலைபெற்றவனான சிவபெருமானை நீந்தித்துப் பேசினாய். இதைப் பார்க்கும் போது, அசுரர்களிலும் உன்னைப் போன்ற அயோக்கியர்கள் இல்லை” என்று உமையவள் உரைத்தனள்.

660. “விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லாதவரும் மாசற்ற வருமான சிவபெருமானை இகழ்ந்து இங்கே நீ சொன்னவை யாலும், அவன் அனைவரையும் காக்கும் அன்பைப் பெற்றிருப்பதன் அறிகுறிகள் ஆகும். அவைகளால் அவனுக்குப் புகழும் உண்டாகிறது. அதோடு, முக்கண் சிவனின் இயல்புகளை எல்லாம் அறிய வல்லவர்கள் யார்? எவரும் இல்லை” என்று உமையவள் உரைத்தனள்.

661. “பிரமன் முதலான தேவர்கள் வணங்கிப் போற்ற அவர்களுக்குக் குற்றமற்றதும் தலைமை பெற்றதுமான வல்லமையை அளித்தருளும் சிவபெருமான் விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லாமல் அருள் செய்பவன். அந்த இயல்பினாலே பேதையாகிய உன்னை அவர் அழிக்காமல் விட, நீ அவரை இகழ்ந்து பேசும் நிலைமை பெற்றுள்ளாய்” என்று உமையவள் உரைத்தனள்.

662. “இவ்வாறு வேதம் முதலிய நூல்கள் உரைத்தன. இவற்றையெல்லாம் சிறந்த அறிவை உடைய பெரியோர் உணர்வார்கள். சிவபெருமானை இகழும் தீய குணத்தவனே! இவற்றை உனக்கு விளக்குவது முடியாது. விளக்கிக் கூறுவதும் பாவமாகும். நீ உன் பொய்யான வேதியர் வடிவத்தோடு வெளியே போ” என்று உமையவள் உரைத்தனள்.

324 □ கந்தபுராணம்

663. அறத்தினைப் புரிவாள் இவ்வாறு அறைதலும்
 அணங்கே ஈங்குன்
 திறத்தினில் ஆர்வம் செய்து சென்ற என் செயல்கே
 ளாது
 புறத்திடைப் போதி என்றி புரைவதோ புகுந்த
 பான்மை
 மறைச்சடங்கு இயற்றி நின்னை வரைந்திடற்காகும்
 என்றான்.
664. வஞ்சக முதல்வன் சொற்ற வாசகம் இறைவி கேளா
 அஞ்செலி பொத்தி யாற்றா தழுங்கிமெய் பதைப்ப
 விம்மி
 எஞ்சலின் முதியோன் போகான் ஏஞ்வன் யானே
 யென்னாப்
 பஞ்சடி சேப்ப ஆண்டோர் பாங்கரிற் படர்த
 லுற்றாள்.
665. படர்ந்தனள் போத லோடும் பனிபடும் இமையம்
 வைகும்
 மடந்தைதன் இயற்கை நோக்கி வரம்பிலா
 அருள்மீதூர.
 அடைந்ததொல் பவனக்கோலம் அகன்றுமால்
 விடைமேல்கொண்டு
 தொடர்ந்துபல் கணங்கள் போற்றத் தோன்றினன்
 தொலைவி லாதோன்.
666. தொலைவறு பகவன் வான்மீத் தோன்றலும் துளங்கி
 நாணி
 மலைமகள் கண்டு பல்கால் வணங்கிஅஞ் சலியால்
 போற்றி.
 அலகிலா உணர்வால் எட்டா ஆதிநின் மாயை
 தேறேன்
 புலனிலாச் சிறியேன் நின்னை இகழ்ந்தவா
 பொறுத்தி என்றான்.

663. அறங்கள் செய்யும் உமையவள் இவ்வாறு கூறியதும், “பெண்ணே! உன்னிடம் ஆசை கொண்டு இங்கே வந்த என் செயலைப் பற்றி விசாரிக்காமல், வெளியே போ என்று கூறினாய். இது ஏற்றதோ? அன்று. நான் இங்கு வந்த காரணம் என்னவெனில், வேத விதிப்படி உன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்வதே ஆகும்.!” என்று முதியவன் வேடத்திலிருந்த சிவபெருமான் கூறினான்.

664. சிவபெருமான் கூறிய வஞ்சனையான வார்த்தைகளைக் கேட்ட உமையவள், அழகிய காதுகளைக் கையால் முடிக் கொண்டு, மனம் பொறுக்காமல் துன்புற்று, ‘குறையாத முதுமை உடைய இவன் போகமாட்டான். நானே இங்கிருந்து போவேன்’ என்று கூறி, செம்பஞ்ச பூசிய திருவடிகள் சிவக்க அங்கே ஒரு புறமாக ஒதுங்கிப் போனாள்.

665. உமையவள் ஒருபுறம் போனவுடன், அழிவற்ற வனான சிவபெருமான், பனி பொருந்திய இமயமலையில் இருக்கும் அந்த உமையவளின் இயல்பைப் பார்த்து, அளவற்ற கருணை பொங்க, தான் பெற்றிருந்த அந்தண வேடத்தை அகற்றி, பெருமை பொருந்திய காளை வாகனத்தின் மேலே அமர்ந்து, பல பூத கணங்கள் பின்னே நின்று போற்றக் காட்சியளித்தான்.

666. அழிவில்லாத சிவபெருமான் இவ்வாறு வானத்தே தோன்றியதும், அதைக் கண்ட பார்வதி உடல் நடுங்கி, உள்ளம் நாணி, பலமுறை வணங்கினாள்; கைகூப்பித் துதித்தாள். “அளவிட முடியாத அறிவாலும் அணுக முடியாத முதற்பொருளே! உன்னை அறிந்து கொள்ளும் அறிவில்லாத சிறியவளாகிய நான், உனது மாயச் செயலைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அதனால் நான் உன்னை இகழ்ந்ததைப் பொறுத்தருள்க” என்று, வேண்டினாள்.

326 □ கந்தபுராணம்

667. நற்றவ மடந்தை கேண்மோ நம்மிடத்து அன்பால்
நீமுன்
சொற்றன யாவும் ஈண்டே துதித்தன போலக்
கொண்டாம்
குற்றமுண் டாயின் அன்றே பொறுப்பது கொடிய
நோன்பால்
மற்றினி வருந்தல் நாளை மணம்செய வருதும்
என்றான்.

668. சிறந்தநின் வதுவை முற்றச் சொல்லும் என்று
தொல்லோன்
மறைந்தனன் போத லோடும் மலைமகள் உள்ளம்
தன்னில்
நிறைந்திடு மகிழ்ச்சி கொண்டு நித்தனை நினைந்து
போற்றி
உறைந்தனள் இதனை வேந்தற்கு உரைத்திடச்
சிலவர் போனார்.

669. அண்ணல்வந்து அருளிச் செய்கை அரசனுக்கு
உரைத்த லோடும்
உன்னிகழ் அயர்ச்சி நீங்கி ஒல்லைதன்
இல்லி னோடு
நண்ணினன் உமையைக் கொண்டுநலம்
கொள்தன் நகரத்து உய்த்தான்
கண்ணுதல் இறைவன் அங்கண் செய்தன கழறல்
உற்றேன்.

667. “நல்ல தவத்தைச் செய்யும் பெண்ணே! கேட்பாயாக. என்னிடம் கொண்ட பேரன்பினாலே நீ பேசிய அனைத்தையும் இப்போது போற்றியவை போல ஏற்றுக்கொண்டோம். நீசெய்த குற்றம் இருந்தால்தானே பொறுக்க வேண்டும்? இனிமேலும் கடுமையான தவம் செய்து வருந்த வேண்டாம். உன்னை மணப்பதற்காக நாளை வருவோம்” என்று சிவபெருமான் கூறினார்.

668. பழைமை உடையவனான பரமசிவன், ‘சிறந்த முறையில் உன் திருமணம் நடைபெறுவதற்காக நாளை வருவோம்’ என்று கூறி மறைந்து போனான். போனதும் பார்வதி மனத்திலே மகிழ்ச்சியை நிறைத்துக் கொண்டு நித்தியனான பெருமானை நினைத்துப் போற்றியபடி இருந்தாள். இங்கே நடந்ததை இமயமலை அரசனுக்குச் சொல்லத் தோழியர் சிலர் ஓடினர்.

669. சிவபெருமான் காட்சியளித்துத் திருமணம் செய்து கொள்வதாகக் கூறிய செயலை அத்தோழியர் உரைத்தனர். அதைக் கேட்ட மலையரசன், அதுவரை தன் மனத்தே இருந்த வருத்தம் நீங்கி, தன் மனைவியாகிய மேனையுடன் விரைவாகத் தவச் சாலைக்குச் சென்றான். அங்கிருந்த பார்வதியை அழைத்துச் சென்று தனது சிறந்த மாளிகையில் சேர்த்தான். இது இவ்வாறு இருக்க, நெற்றிக்கண்ணை உடைய சிவபெருமான் தன் இருப்பிடத்தில் செய்த செயல்களைச் சொல்லத் தொடங்குகின்றேன்.

328 □ கந்தபுராணம்

7. மணம் பேசு படலம்

670. பொருள்தரு மலைக்கொடி புரியும் நோன்புகண்டு
அருள்தனை நல்கிய ஆதி நாயகன்
தெருள்தரு கயிலையில் சேர்வுற்று ஏழ்வகை
இருடிகள் தங்களை இதயத்து உன்னினான்.
671. நினைதலும் கண்ணுதல் நிமலன் ஏழ்பெரும்
முனிவரும் அன்னதை முன்னி உள்வெரீஇப்
பனிவரும் மெய்யொடு படர்ந்து வல்லையில்
அனையனை இறைஞ்சிநின்று அறைதல்
மேயினார்.
672. பங்கயன் மான்முதல் பகரும் பண்ணவர்
உங்குனது ஏவலுக்கு உரிய ராயுற
எங்களை உன்னினை யாங்கள் செய்தவம்
அங்கவர் தவத்தினும் அதிகம் போலுமால்.
673. எந்தைஎம் பெருமநீ எம்மை வம்மென
முந்துறு கருணையின் முன்னிற்று ஆதலின்
உய்ந்தனம் அடியேரம் உடைய தீப்பவம்
சிந்தினம் இனியொரு தீதுண் டாகுமோ.

7. மணம் பேசு படலம்

670. உலகத்தின் எல்லாப் பொருள்களையும் ஈன்ற வனும் இமயமலை அரசனின் மகளுமாகிய பார்வதி செய்த தவத்தைச் சோதித்துப் பார்த்து அருள்புரிந்த முழு முதற் கடவுளான சிவபெருமான், மனத்தெளிவு அளிக்கும் கயிலை மலையை அடைந்து சப்தரிஷிகளைத் தன் மனத்தே நினைத்தான்.

671. நெற்றி விழி பெற்றவனும் மாசற்றவனுமான சிவன், இவ்வாறு நினைத்தவுடன், ஏழு சிறந்த முனிவர் களும் அதை அறிந்து மனத்தில் பயம் கொண்டு, நடுங்கும் உடம்போடு விரைவாக வந்து அச் சிவனை வணங்கி நின்று பேசத் தொடங்கினர்.

672. “பிரமன் திருமால் முதலாகக் கூறப்படும் தேவர்கள் இங்கே நீ ஏவிய வேலைகள் செய்யத் தகுதி வாய்ந்தவர்களாய் இருக்கிறார்கள். அவ்வாறு இருந்தும் எளியவரான எங்களை நீ நினைத்தாய், எனவே நாங்கள் செய்த தவம், அவர்கள் செய்த தவத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது போலும்.

673. “எம் தந்தையே! எம் பெருமானே! நீ எங்களை ‘வாருங்கள்’ என்று முதன்மையான கருணையோடு நினைத்தாய். அடியவராகிய நாங்கள் அதனால் உய்தி பெற்றோம். நாங்கள் பெற்றிகூந்த பாவங்களை ஒழித்து விட்டோம். இனி ஏதேனும் ஒரு தீமை ஏற்படுமோ? ஏற்படாது.

330 □ கந்தபுராணம்

674. ஒருதலை ஐந்தொழில் உலப்பு றாவகை
புரிதரு பகவநம் புன்மை நீக்குவான்
கருணையொடு உன்னினை கடிதில் செய்பணி
அருளுதி என்றனர் ஆற்றும் நோன்பினோர்.
675. அமலன்அம் முனிவர் மாற்றம் கேட்டலும் அவரை
நோக்கி
இமையமேல் இறைவன் தன்பால் ஏகியே எமக்கிவ்
வைகல்
உமைதனை வதுவை நீரால் உதவுவான் வினவி
வல்லே
நமதுமுன் வம்மின் என்னா நன்றுஅருள் புரிந்தான்
அன்றே.
676. நாயகன் அருளக் கேளர் நன்று என இறைஞ்சி ஏகி
ஏயதொல் முனிவர் யாரும் இமையமேல் இறைமுன்
நண்ண
ஆயவன் மனைவி யோடும் அடைந்தெதிர்
கொண்டு தாழ்ந்து
நேயமொடு அடச்சித் தேத்தி நின்றது புகலு
கின்றான்.
677. படியறு நும்தாள் ஈண்டுப் படுதலால் இமைய
மேருத்
தடவரை அதனில் தூய்தாய்த் தலைமையும் பெற்றது
அன்றே
நெடியஎன் பவமும் இன்னே நீங்கின நீவிர்
எல்லாம்
அடியனேன் தன்பால் வந்த நிமித்தம்என் அறையும்
என்றான்.

674. “ஒரே நேரத்தில் ஐந்து தொழில்களைக் குறைவின்றிச் செய்தருளும் பெருமானே! எங்கள் பாவத்தைப் போக்கவே கருணையோடு எம்மை நினைத்தாய். அதனால் நாங்கள் செய்ய வேண்டிய வேலையை விரைவாகக் கூறியருள்க.” என்று செய்த தவப்பயனை உடைய அம்முனிவர்கள் உரைத்தார்கள்.

675. முனிவர் இவ்வாறு கூறியதைக் கேட்ட சிவபெருமான் அவர்களைப் பார்த்து, “இமயமலை அரசனிடம் இன்றே சென்று அவன் நமக்குப் பார்வதியைத் திருமணம் செய்து கொடுக்கும்படி பேசி, விரைவாக எம்முன்னே வாருங்கள்” என்று நன்றாக உரைத்தருளினான்.

676. சிவபெருமான் இவ்வாறு கூற, பழமை பொருந்திய முனிவர்கள் எழுவரும் கேட்டு, ‘நல்லது’ என்று கூறி வணங்கி, இமயமலைக்குச் சென்று, அம்மலை அரசன் முன்னே அணுகினர். அந்த மலை அரசன் மனைவியான மேனையுடன் சென்று, அவரை எதிர்கொண்டு, பணிந்து, அன்போடு பூசித்துப் போற்றி, இந்தச் சொற்களைச் சொல்லலானான்.

677. “முனிவர்களே! ஒப்பற்ற உங்களுடைய திருவடிகள் இங்கே பட்டதனால் இந்த இமயமலை மேரு என்னும் சிறந்த மலையை விடப் புனிதமானதாகி முதன்மை பெற்று விட்டது. என்னுடைய பெரிய பாவங்களும் இப்போதே நீங்கிவிட்டன. நீங்கள் அனைவரும் அடியேனிடம் வந்த காரணம் என்ன? அதைக் கூறுங்கள்” என்று கோரினான், இமயமலை அரசன்.

332 □ கந்தபுராணம்

678. அங்கது வினவும் எல்லை அருந்தவர் அகிலம் ஈன்ற
மங்கையை வதுவை செய்வான் மன்னுயிர்க்கு
உயிராய் நின்ற
சங்கரன் நினைந்து உன்னோடு சாற்றுதற்கு
எம்மை உய்த்தான்
இங்கு இது எம் வரலாறு என்ன இசைவுகொண்டு
இறைவன் சொல்வான்.
679. துன்னிய உயிர்கள் யாவும் தொல்லுலகு
அனைத்தும் ஈன்ற
கன்னிகை உமையாள் தன்னைக் கடிமண
முறையின் நல்கி
என்னையும் அடிமை யாக ஈசுவன் இறைவற்கு
என்ன
மன்னவன் அயலே நின்ற மனைவியீது உரைக்கல்
உற்றாள்.
680. மலர்அயன் புதல்வன் தன்னோர் மடந்தையை
மணத்தின் நல்க
அலைபுனல் சடிலத்து அண்ணல் அவன்தலை
கொண்டான் என்பர்
நிலைமையங்கு அதனை உன்னி நெஞ்சகம்
அஞ்சும் எங்கள்
குலமகள் தனை அவற்குக் கொடுத்திட எவனோ
என்றாள்.
681. என்றலும் அவளை நோக்கி எழுமுனி வோரும்
சொல்வார்
ஒன்றுநீ இரங்கல் வாழி ஒப்பிலா முதல்வன்
செய்கை
நன்றுதேர்ந்து இலையால் தக்கன் நலத்தகும்
அவியை மாற்றி
அன்றுதன் இகழ்த லாலே அவன்தலை முடிவு
செய்தான்.

678. இமயமலை அரசன் இவ்வாறு கேட்டதும். அரியதவத்தை உடைய எழுவரும், “நிலை பெற்ற உயிருக்கு உயிராக நிலைத்து நிற்கும் சங்கரன், உலகங்களை ஈன்ற பார்வதியை மணந்து கொள்ள விரும்பி, அதை உன்னிடம் தெரிவிப்பதற்கு எம்மை அனுப்பினான். இதுவே எங்கள் வருகையின் காரணம்” என்றனர். இமயமலை அரசன் அதற்குச் சம்மதித்துப் பேசலானான்.

679. “நெருங்கிய உயிர்கள் அனைத்தையும், பழமையான உலகங்கள் அனைத்தையும் பெற்றெடுத்த கன்னியான பார்வதியைச் சிவபெருமானுக்குத் திருமணம் செய்து முறைப்படி கொடுத்து, என்னையும் அவனுக்கு அடிமையாகத் தருவேன்” என்று மலையரசன் உரைத்தான். அவனுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த மனைவி மேனை இதனைச் சொல்லலானாள்.

680. “தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமனின் புதல்வனான தக்கன் தன்னுடைய ஒரு மகளைத் திருமணம் செய்து கொடுக்க, அலையுடன் கூடிய கங்கை ஆற்றைச் சடையிலே உடைய சிவபெருமான் அந்தத் தக்கனின் தலையை வெட்டினான் என்று கூறுவார்கள். அத்தன்மையை எண்ணி என் மனம் அஞ்சுகிறது. எங்கள் சிறந்த மகளைச் சிவனுக்கு மணம் செய்து கொடுப்பது எவ்வாறு?” என்று கேட்டாள்.

681. மேனை இவ்வாறு கூறியதும், அவளைப் பார்த்து ஏழு முனிவர்களும், “நீ ஒரு கவலையும் அடைய வேண்டாம். ஒப்பற்ற சிவபெருமானது செயலை நீ நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. தக்கன் அன்று, நன்மை பொருந்திய அவிப்பாகத்தைக் கொடுக்காமல் நீக்கிச் சிவனை இகழ்ந்ததனால் சிவன் அவன் தலையை வெட்டினான்” என்று கூறினர்.

334 □ கந்தபுராணம்

682. அடைந்துளோர்க்கு அருளுமாறும் அல்லவர்
தமக்குத் தண்டம்
படும்துணை தெரிந்து கூட்டும் பான்மையும் பரமன்
செய்கை
மடந்தையித் தன்மை யாரும் மனப்படுத்து
உணர்வர் ஈதே
திடம்பட உணர்தி வேறு சிந்தனை செய்யேல்
என்றார்.

வேறு

683. இயலுறு முனிவோர்கள் இவைமொழி தலும் ஓரா
மயலறு வரை அண்ணல் வாய்மையிது
எனலோடும்
அயலுறும் மனைமேனை அஞ்சினள் அமலன்தன்
செயலிது உணராதே செப்பினன் இவையென்றே.
684. உள்நலி வொடுமேனை உவர்மலர் அடிதாழுஉப்
பெண்ணறிவு எவையேனும் பேதைமை
வழியன்றோ
அண்ணல்தன் அருள்நீர்மை அணுவதும்
அறிகில்லேன்
புண்ணிய முனிவீர்என் புன்மொழி பொறும்
என்றாள்.
685. பணிவுடன் இவைமேனை பகர்தலும் அவள்
தன்பால்
கணிதமில் அருள்செய்யக் காவலன் அதுகாணா
இணைதவிர் முனிவீர்காள் இவள்உரைகருதன்மின்
மணமியல் இறையோனை வரமொழி குதிர்
என்றான்.

682. “தன்னை அடைந்தவருக்கு அருள் செய்வதும், அடையாதவருக்கு, அவர்கள் தண்டனை அடைய வேண்டிய காலத்தை அறிந்து தண்டனை அனுபவிக்கச் செய்தலும் சிவபெருமானுடைய செயல்கள் ஆகும். பெண்ணே! இத் தன்மையை எல்லோரும் மனத்தில் ஆராய்ந்து உணர்வார்கள். இதையே நீயும் உறுதியாக உணர்ந்து கொள். வேறு எதையும் எண்ணாதே” என்று ஏழு முனிவரும் கூறினர்.

683. தவத்தின் இயல்பை உடைய முனிவர்கள் இந்தச் சொற்களைச் சொல்ல, அறியாமை நீங்கப் பெற்ற இமயமலை அரசன் சிவனது இயல்பை உணர்ந்து, ‘இம் முனிவர்கள் கூறியது உண்மை’ என்று உரைத்தான். அவன் அருகே இருந்த மனைவி மேனை, “சிவபெருமானின் செயல் இப்படிப்பட்டது என்பதை அறியாமல் பேசி விட்டேன்” என்று எண்ணிப் பயந்தாள்.

684. மேனை மனவருத்தத்தோடு அம் முனிவர்களுடைய திருவடிகளில் தாழ்ந்து வணங்கி, “புண்ணியம் பெற்றுள்ள முனிவர்களே! பெண் அறிவின் முடிவுகள் எவையாக இருப்பினும் அவை அறியாமையின் வழியே தோன்றியவை அல்லவா? நான் சிவபெருமானது அருளின் தன்மையை ஓர் அணுவளவும் அறியும் ஆற்றல் அற்றவள். எனவே எனது அற்பமான சொற்களைப் பொறுத்தருளுங்கள்” என்று வேண்டினாள்.

685. மேனை இவற்றைப் பணிவுடன் கூறியவுடன் முனிவர்கள் அவளிடம் அளவற்ற கருணை காட்டினார்கள். அதைக் கண்ட இமயமலை அரசன், “ஒப்பற்ற முனிவர்களே! நீங்கள் இவளுடைய சொற்களைப் பொருட்படுத்தாதீர்கள். திருமணம் விரும்பிய இறைவனை இங்கே வருமாறு கூறுங்கள்” என்றான்.

336 □ கந்தபுராணம்

686. பனிபடு வரையண்ணல் பகர்மொழி அதுகேளா
மனமிக மகிழ்வாகி மற்றவர் தமையங்கண்
இனிமையொரு உறநல்கி எழுவரும் அவண்நீங்கித்
தனைநிகர் பிறிதில்லாத் தண்கயி லையில்வந்தார்.
687. வந்துஎழு முனிவோரும் மாநகர் இடைசாரா
நந்திகண் முறைஉய்ப்ப நாதனை நணுகுற்றே
அந்தமில் அளியோடும் அவனடி தொழுதுஏத்தி
எந்தையை இதுகேள் என்று யாவதும் உரை
செய்தார்.
688. வரைமிசை அரசாள்வோன் மணவினை
இசைவெல்லாம்
உரைசெய அருள்செய்தே உம்பரின் முனிகாள்நீர்
புரிதரு செயலாற்றப் போகுதிர் எனலோடும்
அரனடி தொழுது ஏத்தி அவர்பதம் அணுகுற்றார்.

வேறு

689. எங்குறை தீர்ந்ததுஎன்று எழுத வத்தரும்
தங்கள்தம் பதத்திடைத் தணப்பின்று எய்தினார்
இங்கிது நின்றிட இமைய மேல்இறை
அங்கினிச் செய்தவாறு அறியக் கூறுவாம்.

உற்பத்தி காண்டம். □ 337

686. அந்த ஏழு முனிவர்களும் இமயமலை அரசன் இயம்பிய சொற்களைக் கேட்டு மிகுந்த மனமகிழ்ச்சி கொண்டார்கள்; அவர்களை அங்கே இனிதாக வாழும் படி வாழ்த்தினார்கள்; பின்பு அங்கிருந்து புறப்பட்டு, தனக்கு நிகரான ஒரு மலையைப் பெறாத சிறப்புடைய, குளிர்ச்சி பொருந்திய கயிலை மலையை அடைந்தார்கள்.

687. கயிலையை அடைந்த ஏழு முனிவர்களும் பெரிய கோயிலை அணுகி, நந்தியிடம் சேர, அந்த நந்தி முறைப்படி உள்ளே அனுப்ப, சிவபெருமானை அடைந்தார்கள்; அளவற்ற அன்போடு அப் பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கிப் போற்றினார்கள்; பின்பு, “எம் தந்தையே! இதனைக் கேளுங்கள்” என்று கூறி அனைத்தையும் உரைத்தார்கள்.

688. இமயமலையில் அரசாட்சி செய்பவன் திருமணத்துக்குச் சம்மதம் தெரிவித்த செய்தி முழுவதையும் முனிவர்கள் கூறினார்கள். அதைக் கேட்டருளிய சிவபெருமான், “தேவமுனிவர்களே! நீங்கள் செய்யும் தொழில்களைத் தொடர்ந்து செய்யச் செல்லுங்கள்” என்று சொன்னான். அம் முனிவர்கள் பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கித் தம் இருப்பிடம் செல்லத் தொடங்கினார்கள்.

689. ஏழு முனிவர்களும் ‘எங்கள் குறை தீர்ந்து விட்டது’ என்று கூறிக் தம் இருப்பிடங்களைத் தப்பாமல் அடைந்தார்கள். இது இவ்வாறு இருக்க, இனி இமயமலை அரசன் தனது மலையில் செய்தவற்றை விளக்கமாக உரைப்போம்.

338 □ கந்தபுராணம்

8. வரை புனை படலம்

690. கண்ணுதல் உமைதவம் கண்டு நின்னையாம்
மண்ணவர் புகழ்வகை மணத்தும் என்றதும்
விண்ணொழு முனிவரின் வினவி விட்டதும்
எண்ணினன் மகிழ்ந்தனன் இமையத்து
அண்ணலே.
691. கணிதமில் உயிரெலாங் கலந்து மற்றவை
உணர்வுதொறு இருந்தவற்கு ஒருதன் கன்னியை
மணமுறை புரிதிறம் மதித்துத் தேவர்தம்
பணிபுரி தச்சனைப் பரிவொடு உன்னினான்.
692. உன்னிய போதினில் உம்பர் கம்மியின்
மன்னவன் எதிர்உற வந்து கைதொழுது
என்னென்கொல் கருதினை யாது செய்பணி
அன்னதை மொழிகென அறைதல் மேயினான்.
693. என்னையாள் கண்ணுதல் இறைவற்கு
யான்பெறும்
அன்னையாம் உமைதனை யளிப்பன் இவ்வரைக்
கன்னிமா நகரெலாம் கவிஞ்சி றந்திடப்
பொன்னினா டாம்எனப் புனைதி யால்என்றான்.
694. அப்பொழு தத்தினில் அடுக்கல் மேலையோன்
செப்பிய வாசகம் செவிக்கொண் டுள்ளமேல்
மெய்ப்பெரு மகிழ்ச்சியை மேலி அந்நகர்
ஒப்பனை செய்திட உன்னினான் அரோ.

8. வரை புனை படலம்

690. சிவபெருமான் பார்வதியின் தவத்தைக் கண்டு 'மண்ணுலகத்தவர் புகழ்ந்து பேசும்படி நாம் உன்னை மணந்து கொள்வோம்' என்று கூறியதையும், விண்ணுலகத்து முனிவர் ஏழுபேரை மணம் பேச அனுப்பியதையும் எண்ணி இமயமலை அரசன் மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

691. கணக்கற்ற உயிர்கள் எல்லாவற்றிலும் கலந்து, அவற்றின் அறிவுதோறும் நிறைந்திருந்த சிவபெருமானுக்கு ஒப்பற்ற தன் மகளை முறைப்படி மணம் செய்யச் சிந்தித்து, தேவர்களுக்குத் தேவையான வேலைகளைச் செய்யும் தேவதச்சனை (விஸ்வகர்மா) அன்போடு நினைத்தான்.

692. மலை அரசன் இவ்வாறு நினைத்ததும் தேவதச்சன் அவன் முன்பு தோன்றிக் கைகூப்பி வணங்கி, 'என்னை நினைத்தது ஏன்? நான் செய்ய வேண்டிய வேலை என்ன? அதனைச் சொல்லுக' எனக் கேட்க, மலை அரசன் அதனைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

693. "என்னை அடிமையாகக் கொண்ட சிவபெருமானுக்கு, நான் பெற்றெடுத்த உலக மாதாவாகிய பார்வதியைத் திருமணம் செய்து கொடுக்கப் போகிறேன். எனவே, இந்த மலையில் உள்ள புதிய பெரிய நகர் முழுவதையும் சொர்க்கலோகம் போல அழகுபடுத்துக" என்று, இயம்பினான் இமயமலை அரசன்.

694. அப்பொழுது இமயமலை அரசன் கூறிய சொற்களைக் கேட்டுத் தேவதச்சன், மனத்தில் உண்மையான பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு, அந்த நகரத்தை அவன் கூறியபடி அலங்காரம் செய்ய முடிவு செய்தான்.

340 □ கந்தபுராணம்

695. நீடுறு தருநிரை நிமிரும் கால்களாய்ப்
பாடுறு கழிகளாய்ப் பரம்பும் பல்பணை
முடுற அதன்மிசை முகில்கள் எங்கணும்
பீடுறு பந்தர்போல் பிறங்கும் வெற்பின்மேல்.
696. மலையுறழ் கோபுரம் மன்றம் துளிகை
நிலைகெழு செய்யதேர் நிழற்று மண்டபம்
பலவுடன் நறுமலர்ப் பந்தர் அன்னவை
தொலைவறும் ஆவணம் தோறும் நல்கினான்.
697. நீக்கமில் கதலிகை நெடிய கேதனம்
மேக்குயர் காவண மிசைத்தந்து உள்ளிடை
ஆக்குறு கம்பலம் அணிசெய்து ஆயிடைத்
தூக்கினன் கவரியும் சுடர்கொள் மாலையும்.
698. குரகத முகம்புரை குலைகள் தூங்கிய
மரகத வொளிபடு வானழ பூகம்நல்
நிரைகெழு தன்மையின் நிறுவிப் பூந்துணர்
விரைகெழு தோரணம் விசம்பின் நாற்றினான்.
699. ஒண்ணிதி இயக்கர்கோன் உறையுள் ஆனதும்
விண்ணவர் தொழுதிட வீற்றி ருந்திடும்
அண்ணல்தன் கோயிலும் ஆக வீதிகள்
எண்ணரும் திருவுற எழில்ப டுத்தினான்.

695. நீண்டு வளர்ந்த மரங்களின் வரிசை உயர்ந்த கால்களாகவும், பரந்திருந்த பலகிளைகள் குறுக்கே பொருந்திய கோல்களாகவும் திகழ, அதன் மேலே கூரையாக மேகங்கள் முடிக்கொள்ள எல்லா இடமும் பெருமை மிக்க பந்தல் போலத் திகழ்வது, இமயமலை. அம்மலையின் மேல் தேவதச்சன் தன் செயலைத் தொடங்கினான்.

696. அம் மலையின் மேல், மலை போன்ற கோபுரங்களையும் மன்றங்களையும் சூளிகைகளையும் செம்மை நிலை பெற்றிருக்கும் தேர்களையும், நிழல் தரும் பல மண்டபங்களையும், மணம் வீசும் மலர்ப்பந்தல்களையும் அவற்றைப் போன்ற பிறவற்றையும் முடிவற்ற வீதி தோறும் அமைத்தான், தேவதச்சன். (சூளிகை - செய்ஞன்றம்)

697. அத் தேவதச்சன் நெருங்கிய கொடிகளையும் நீண்ட கொடிகளையும் மேன்மையுடன் உயர்ந்த பந்தல் மீது அமைத்தான்; அப்பந்தல்களின் உள்ளே இணைக்கப்பட்ட மேற்கட்டியை அழகுறக் கட்டினான். வெண்சாமரைகளையும் ஒளிவீசும் மாலைகளையும் அம்மேற்கட்டிகளில் தொங்கவிட்டான்.

698. அத் தேவதச்சன், மரகதமணியின் ஒளியைத் தருகின்ற—குதிரையின் முகம் போல அமைக்கப்பட்ட குலைகளுடன் கூடிய வாழை மரங்களையும், கமுக மரங்களையும், நல்ல வரிசையில் பொருந்துமாறு நிறுத்தினான்; பூந்தாதுக்களின் நறுமணம் கமழும் தோரணங்களை மேலே தொங்கவிட்டான்.

699. அத்தேவதச்சன், சிறந்த செல்வத்தின் தலைவனான குபேரனது மாளிகை போலவும், தேவர்கள் வணங்கும்படி வீற்றிருக்கின்ற இந்திரனது மாளிகை போலவும் அளவற்ற செல்வத்தோடு திகழும்படி வீதிகளை அமைத்து அலங்கரித்தான்.

342 □ கந்தபுராணம்

700. ஒருபுறத் தினை இனி உமைக்கு நல்குவோன்
இருபுறத் தினும்வரும் எண்ணில் தேவரும்
தருபுறப் பொருள் எலாஞ் சாரச் சாலைகள்
திரிபுறத் திரிபுறச் செய்து அமைத்தனன்.
701. ஆயிரப் பத்தென அறையும் யோசனை
போயதோர் அளவையில் புரிசை ஒன்றினைக்
கோயிலின் ஒருபுடை குயிற்றிக் கோபுரம்
வாயில்கள் நான்கினும் மரபின் நல்கினான்.
702. அங்கதன் நடுவுற அகன்ப ரப்பினில்
மங்கல மணஞ்செய வதுவைச் சாலையைச்
செங்கன கத்தினால் திகழச் செய்தனன்
கங்கையம் சடையினான் கயிலைக்
கோயில்போல்.
703. சாலையின் நிலத்திடைச் சந்தம் மான்மதம்
மேலுறு நாலிநீர் விரவிப் பூசியே
கோலமென் மலர்கள் தூஉய்க் குறுகும் வானவர்க்கு
ஏலுறு பலதவிசு இருப்பச் செய்தனன்.
704. வானவில் மணிமுகில் வனச மாமலர்
நீலநிறம் விரிதரு நெய்தல் சண்பகம்
ஏனைய நிறங்களால் எண்ணில் வேதிகை
ஆனவை புரிந்தனன் அயனும் நாணவே.

700. அத் தேவதச்சன் இனி, உமையவளுக்குத் தன் ஒரு பாகத்தைக் கொடுத்தருளும் சிவபெருமானுடைய இரண்டு பக்கங்களிலும் நிறைந்து வருகின்ற கணக்கற்ற தேவர்கள் யாவரும் கொண்டுவருகின்ற பொருள்கள் யாவும் அடங்கும்படி வேறு வேறாகச் சாலைகள் அமைத்தான்.

701. அத் தேவதச்சன் அரண்மனைக்குப் பக்கத்தில் அமைந்த பெரிய அளவில் ஒரு கோட்டையினைக் கட்டினான்; அதன் நான்கு வாயில்களிலும் முறைப்படி கோபுரங்களை அமைத்தான்.

702. அத் தேவதச்சன், மங்கல நிகழ்ச்சியான திருமணத்தை நடத்த, அந்தக் கோட்டையின் நடுவே அமையுமாறு, பரப்பளவு அதிகம் கொண்ட—சிறந்த பொன்னினால் அமைந்து திகழும்படி, ஒரு திருமண மண்டபம் உருவாக்கினான். அது, கயிலையில், கங்கை ஆற்றைச் சடையில் கொண்ட சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் கோயிலைப் போல அமைந்திருந்தது.

703. அத் தேவதச்சன், அந்தத் திருமண மண்டபத்தில் நிலத்திலே சந்தனம்-கஸ்தூரி-மேன்மை மிகுந்த புனுகு ஆகிய இவற்றைப் பனி நீருடன் கலந்து மெழுகி, அழகிய மென்மையான மலர்களைத் தூவினான்; அங்கு வரும் தேவர்களுக்குப் பல வகையான ஆசனங்கள் இருக்குமாறு செய்தான்.

704. அத் தேவதச்சன், வானவில் கருமேகம் சிறந்த தாமரை மலர் நீலநிறம் நிரம்பிய நெய்தல் மலர் சண்பகமலர்—ஆகியவற்றின் நிறங்களிலும் பிற நிறங்களிலும் எண்ணற்ற திண்ணைகளைப் பிரமனும் நானும்படி அமைத்தான்.

344 □ கந்தபுராணம்

705. கண்ணடி பூந்தொடை கவரி பத்துகில்
மண்ணிய செழுமணி மாலை தாங்குறப்
பண்ணுறு வித்தனன் பரமன் பால்வரும்
விண்ணவர் விழியெலாம் விருந்து கொள்ளவே.
706. தேவரும் முனிவருந் திருவ னார்களும்
பாவையின் உயிருறு பண்பின் ஆக்கியே
மேவரு கவரிதார் வீணை ஏந்தியே
ஏவலர் தொழின்முறை இயற்ற நல்கினான்.
707. பெண்ணிய லார்எனப் பிறங்கும் பாவைகள்
தண்ணுமை முதலிய தாக்கித் தண்டியல்
மண்ணொடு களிநடம் பயிலு வித்தனன்
விண்ணவர் அரம்பையர் யாரும் வெஃகவே.
708. நெருங்கிய கிளிமயில் நேமி தண்புறாப்
பொருங்கரி அரிபரி பொருநர் வானுளோர்
ஒருங்குடன் மணிகளால் ஒலி யப்பட
அருங்கடி இருக்கையுள் அமர நல்கினான்.
709. குறைதவிர் நிலைமையால் குயிற்றும் சாலையுள்
நிறைதரும் இந்திர நீலத் தால்ஒரு
திறல்அரி யணையினைச் சிறப்பிற் செய்தனன்
இறைவனும் இறைவியும் இனிது மேவவே.

705. அத் தேவதச்சன், கண்ணாடிகள் பூமாலைகள் வேண்சாமரங்கள் பலவகையான துணிகள் பட்டை தீட்டிய ரத்தினங்களால் ஆகிய மாலைகள்—ஆகிய வற்றை, சிவபெருமானுடன் வரும் தேவர்களின் விழிகளுக்கு விருந்தாகும்படி தொங்கவிட்டு அழகுபடுத்தினான்.

706. அத் தேவதச்சன், தேவர்களையும் முனிவர்களையும் இலக்குமியை ஒத்த பெண்களையும் போன்ற பொம்மைகளை உயிர் உள்ளவை என்று கூறும்படி உண்டாக்கி, கையில் பொருந்திய வெண்சாமரைகளையும் மாலைகளையும் வீணைகளையும் தாங்கிப் பணியாளரின் வேலைகளைச் செய்யுமாறு அமைத்தான்.

707. அத் தேவதச்சன், பெண்களைப் போல விளங்கும் பொம்மைகள், மத்தளம் முதலிய தோல் கருவிகளை அடித்து, யாழில் பிறக்கும் இசையுடன், தேவரும் அரம்பையரும் மற்றவரும் விரும்புமாறு களிப்பைத் தரும் நடனம் செய்யுமாறு அமைத்தான்.

708. அத் தேவதச்சன், நெருங்கிய கிளிகள் மயில்கள் சக்கரவாகப் பறவைகள், குளிர்ச்சி பொருந்திய புறாக்கள், போரிடுகின்ற யானைகள், சிங்கங்கள், குதிரைகள், வீரர்கள், தேவர்கள் ஆகிய உருவங்களை மணிகள் பதிக்கப்பட்ட ஒவியங்களாக ஒரு சேர அந்த உரிய திருமணமண்டபத்தில் இருக்குமாறு அமைத்தான்.

709. அத் தேவதச்சன், எந்தக் குறையும் இல்லாதபடி அமைத்த அத்திருமண மண்டபத்தில், சிவனும் பார்வதியும் சிறப்பாக அமருவதற்காக, ஒரு வலிமையான சிங்காதனத்தை, சிறப்புகள் நிறைந்த இந்திர நீல ரத்தினங்களால் அமைத்தான்.

346 □ கந்தபுராணம்

710. குண்டமும் வேதிகை வகையும் கோதில்சீர்
மண்டலம் ஆனதும் வகுத்து வேள்விசெய்
பண்டம தானதும் படுந்திப் பண்ணவர்
எண்தொகை மங்கலம் இருத்தி னான் அரோ.
711. கண்டெறு கதிர்மதிக் காந்தம் காஞ்சனம்
ஒள்துகிர் நித்திலம் ஒளிறு வச்சிரம்
முண்டக வெயில் மணி முதல்வெ றுக்கையால்
மண்டபம் எண்ணில மருங்கின் நல்கினான்.
712. காலிகண் மலர்தரு கயங்கள் ஒர்பல
ஓவறும் உற்பல ஓடை யோர்பல
பூவியல் வாரிசப் பொய்கை யோர்பல
வாவிகள் ஒர்பல மருங்கில் ஆக்கினான்.
713. பாசடை மரகதம் பளிங்கு வச்சிரம்
'காசறு நன்மணி கனகம் அன்னதால்
தேசறு நளிமலர் செறிந்த பூந்தடம்
வாசவன் கண்டுளம் மருளத் தந்தனன்.
714. கற்பகம் சந்தகில் கதலி பூகமே
பொற்புறு வருக்கைமாப் புன்னை ஆதிய
பற்பல மணிகளால் படுத்தி அன்னவை
நற்பயன் வழங்கவும் நல்கி னானரோ.

710. அத் தேவத்தச்சன், ஓமகுண்டம், வேதிகை (மேடை) வகை, குற்றமற்ற சிறப்புப் பொருந்திய நவக்கிரக மண்டலம் ஆகியவற்றை அமைத்தான்; மேலும் திருமணச் சடங்கு செய்வதற்குத் தேவையான பொருள்களையும் வருவித்தான். தேவர்களுக்குரிய அட்ட மங்கலங்களையும் அவை இருக்க வேண்டிய இடங்களில் இருக்கச் செய்தான். (தேவ அட்ட மங்கலங்கள்: 1. கண்ணாடி 2. றிஷபம் 3. தீபம் 4. ஸ்ரீவத்ஸம் 5. இரட்டைச் சாமரம் 6. சங்கு 7. சுவத்திகம் 8. பூரண சூம்பம்).

711. அத் தேவத்தச்சன், கண்களைக் கூசச்செய்யும் துரியகாந்தம், சந்திரகாந்தம், பொன், ஒளி பொருந்திய பவளம், முத்து, ஒளிவீசும் வைரம், பதுமராகம் முதலிய பொருள்களால் அத்திருமணச் சாலையின் பக்கத்தில் எண்ணற்ற மண்டபங்களை உண்டாக்கினான்.

712. அத்தேவத்தச்சன், கருங்குவளை மலரும் குளங்கள் பலவற்றையும், எப்போதும் செங்கழுநீர் மலர்ந்து நிறைந்துள்ள நீரோடைகள் பலவற்றையும், தாமரை மலர்கள் நிறைந்துள்ள தடாகங்கள் பலவற்றையும், பல நீர் நிலைகளையும் அந்த மண்டபங்களின் பக்கத்தே அமைத்தான்.

713. அத் தேவத்தச்சன், மரகதமணியால் பச்சை இலைகளும், பளிங்குக்கல் வைரம் மாசற்ற மாணிக்கம், பொன் ஆகியவற்றால் ஒளி மிகுந்த குளிர்ச்சியான மலர்களும் நெருங்கிய பூஞ் சோலைகளை, இந்திரனும் கண்டு மனம் மருளும்படி அமைத்தான்.

714. அத் தேவத்தச்சன், கற்பகம் சந்தனம் அகில் வாழை கமுகு அழகு பொருந்திய பலா மா புன்னை ஆகிய மரங்களை, பல வகையான இரத்தினங்களால் உண்டாக்கி, அவைகள் நல்ல பயன் தருமாறு அமைத்துக் கொடுத்தான்.

348 □ கந்தபுராணம்

715. இன்னவாறு அளப்பில் இமைய வர்க்குளலாம்
முன்னுறு கம்மியன் முன்னிச் செய்தலும்
பொன்னியல் இமகிரிப் புரத்து மேவிய
மன்னவன் கண்டவை மகிழ்ச்சி எய்தினான்.
716. சீதரன் அயன்முதல் தேவர் மாத்தொகை
மாதவ முனிவரர் மடந்தை மாரொடு
காதலின் உமைமணம் காண வந்திடத்
தூதரை எங்கணும் துண்டி னான் அரோ.
717. ஒற்றர்தம் உரைதெரிந்து உம்பர் யாவரும்
குற்றமில் முனிவரும் குன்ற வில்லினால்
பற்றலர் புரம்அடு பரமன் போற்றியே
மற்றவன் தன்னொடு வருதும் என்றனர்.
718. வெற்றிகொள் வயப்புலி மிசை உயர்த்திடுங்
கொற்றவை யாமளை குழீ இய காளிகள்
சுற்றுகும் எழுநதி இமையத் தொல்கிரி
உற்றனர் தொழுதனர் உமைமுன் நண்ணினார்.
719. செந்திரு நாமகள் சீர்பெ றும்சசி
பந்தமில் தாபத புன்னி யாய்உளார்
அந்தமில் அணங்கினர் யாரும் அவ்வரை
வந்தனர் அவரவர் மகிழ்நர் ஏவலால்.
720. பங்கய மிசைவரு பாலை யேமுதல்
நங்கையர் யாவரும் நல்த வத்தினால்
அங்கம் நொந்து உறைதரும் அம்மை தாள்தொழா
மங்கல வதுவையின் வனப்புச் செய்தனர்.

715. தேவர்கள் அனைவருக்கும் முதன்மையான தேவ தச்சன் சிந்தித்து இவ்வாறு அளவற்ற முறையில் இடங்களையும் பொருள்களையும் அமைத்தவுடன், பொன்மயமான இமயமலையில் இருந்த அரசன் அவற்றைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

716. திருமால் பிரமன் முதலிய தேவர்களின் பெரிய கூட்டமும் சிறந்த தவத்தை உடைய முனிவர்களும் தத்தம் மனைவியரோடு, பார்வதியின் திருமணத்தைக் காண ஆவலோடு வரும்படி எல்லா இடங்களுக்கும் தூதரை அனுப்பினான், இமயமலை அரசன்.

717. தேவர்கள் அனைவரும், குற்றமற்ற முனிவர்களும் மேருமலை என்னும் வில்லைக் கொண்டு பகைவருடைய முப்புரங்களை எரித்த சிவபெருமானைப் போற்றி, “அப்பெருமானது திருமணத்துக்கு வருவோம்” என்று கூறினர்.

718. வெற்றி பெறும் வலிமை கொண்ட சிங்கத்தின் மீது ஏறிச் செல்லும் துர்க்கை, யாமளை, கூட்டமாகிய காளிகள், துழ்ந்துள்ள கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி, நர்மதை, காவேரி, சிந்து, கோதாவரி ஆகிய ஏழு நதிகள், ஆகிய அனைவரும் இமயம் என்னும் பழமையான மலையை அடைந்து, பார்வதியின் முன்னே சென்று வணங்கினர்.

719. சிவந்த நிறம் பெற்ற இலக்குமி, பிரமன் நாவில் அமரும் சரஸ்வதி, சிறப்பு மிகுந்த இந்திராணி, பற்றை நீக்கிய முனிவர்களுடைய பத்தினிமார், அளவில்லாத தேவமகளிர் ஆகிய அனைவரும் தத்தம் கணவர் கட்டளைப்படி அந்த இமயமலைக்கு வந்தனர்.

720. தாமரையில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமி முதலிய மங்கையர் அனைவரும், சிறந்த தவம் மேற்கொண்டமையால், உடல் மெலிந்திருக்கும் பார்வதியின் திருவடிகளை வணங்கி, மங்கலமாகிய திருமணத்துக்குரிய அலங்காரத்தைச் செய்தனர்.

350 □ கந்தபுராணம்

721. நெறிதரு தவத்துரு நீக்கிக் காமருக்கு
உறையுளது ஆகிய உமைதன் மெய்யினைக்
குறைதவிர் நிலைமையில் கோலம் செய்தனர்
இறைவனை வழிபடும் இயல்பி னாரென.
722. மேதகு பொலம்சுடர் மேரு மந்தரம்
ஆதிய வாகிய அலகில் சுற்றமும்
ஓதரும் கடல்களும் உரக வேந்தரும்
மாதிர யானையும் பிறவும் வந்தவே.

வேறு

723. ஈங்கிது காலை தன்னில் இமகிரி புரக்கும் மன்னன்
பாங்குறு தமர்க ளோடும் பரிவொடும் சென்று
வெள்ளி
ஓங்கலில் நந்தி உய்ப்ப உயிர்க்குயி ரான
அண்ணல்
பூங்கழல் வணங்கி நின்றாங்கு இனையன புகலல்
உற்றான்.
724. ஆதியின் உலகம் எல்லாம் அளித்திடு அன்னை
தன்னைக்
காதலின் வதுவை செய்யக் கருதினை கணித
நூலோர்
ஓதுபங் குனியின் திங்கள் உத்தரம் இன்றே ஆகும்
ஈதுநன் முகூர்த்தம் எந்தாய் இமையமேல் வருதி
என்றான்.
725. அல்லுறழ் கண்டதது எந்தை அரசனை நோக்கி
இன்னே
எல்லையில் கணங்கள் துழ இமையமேல் வருதும்
முன்னம்
செல்லுதி என்ற லோடும் திருவடி வணங்கிப்
போற்றி
வல்லையின் மீண்டு போய்த்தன் வளநகர்
இருக்கை புக்கான்.

721. தவத்துக்கு உரிய முறையில் மேற்கொண்டிருந்த வேடத்தை நீக்கி, அழகின் இருப்பிடமாக விளங்கிய பார்வதியின் திருமேனியை, சிவபெருமானைப் பூசை செய்யும் இயல்பினை உடையவர் போல, குறையில்லாத முறையில் அலங்கரித்தார்கள்.

722. மேன்மை மிகுந்த பொன்னொளியை வீசுகின்ற மேரு மலை, மந்தர மலை முதலிய எண்ணற்ற மலைக் கூட்டங்களும், சொல்லுதற்கு அரிய கடல்களும், பாம்பரசர்களும், திக்கு யானைகளும், பிறவும் பார்வதியின் திருமணத்தைப் பார்க்க அந்த இமய மலைக்கு வந்தன.

723. இந்தச் சமயத்தில் இமயமலையைக் காத்தருளும் அரசன் அன்போடும், அருகே வரும் உரிமைச் சுற்றத்தாரோடும் வெள்ளி மலையாகிய கயிலை மலைக்குச் சென்று, நந்தி உள்ளே அனுப்ப, உயிர்களுக்கு உயிராக விளங்கும் சிவபெருமானை அடைந்து, அவருடைய மலரடிகளை வணங்கி நின்று, இவற்றைக் கூறத் தொடங்கினான்.

724. “எம் தந்தை போன்றவனே! முற்காலத்தில் எல்லா உலகங்களையும் ஈன்றெடுத்த அன்னையாகிய பார்வதியை விருப்பத்தோடு திருமணம் செய்து கொள்ள முடிவு செய்தாய். சோதிட நூலில் வல்லவர்கள் குறிப்பிட்ட பங்குனி உத்தரம் இன்றைய தினமே ஆகும் இதுவே சுப முகூர்த்தம். எனவே திருமணம் செய்து கொள்ள இமயமலைக்கு வருக” என்றான், இமயமலை அரசன்.

725. கருமை நிறைந்த கண்டத்தை உடைய சிவ பெருமான் இமயமலை அரசனைப் பார்த்து, ‘அளவற்ற கணங்கள் துழ இப்பொழுதே நாம் இமயமலைக்கு வருகிறோம். நீ முன்னே செல்க’ என்று கூறினான். உடனே இமயமலை அரசன், சிவன் திருவடிகளை வணங்கிப் போற்றி விரைவாகத் திரும்பிச் சென்று, தனது வளமை நிறைந்த நகரத்தில் இருந்த மாளிகையை அடைந்தான்.

352 □ கந்தபுராணம்

9. கணங்கள் செல் படலம்

726. அந்த வேலையில் கயிலையில் எம்பிரான் அருளால்
நந்தி தேவரை விளித்துநம் மணச்செயல் நாட
முந்து சீருடை உருத்திர கணங்கள்மால் முதலோர்
இந்தி ராதியர் யாரையும் தருதி என்று இசைத்தான்.

727. இன்னல் இன்பம் இன்று ஆகிய பரமன்ஈது
உரைப்ப
நன்ன யப்புடன் இசைந்துபின் நந்திஎம் பெருமான்
அன்னர் யாவரும் மணப்பொருட்டு உற்றிட
அகத்துள்
உன்னல் செய்தனன் அவரெலாம் அவ்வகை
உணர்ந்தார்.

728. உலகம் உய்ந்திட எம்பிரான் மணம்புரி உண்மை
புலனது ஆதலும் அவனருள் முறையினைப்
போற்றி
மலியும் விம்மிதம் பத்திமை பெருமிதம் மகிழ்ச்சி
பலவும் உந்திடக் கயிலையை முன்னியே
படர்வார்.

729. பாலத் தீப்பொழி விழியுடைப் பஞ்சவத் திரனே
மூலத் தீப்புரை விடைப்பெரும் கேதுவே முதலாம்
தூலத் தீக்கரத்து ஆயிர கோடியோர் தூழக்
காலத் தீப்பெயர் உருத்திரன் வந்தனன் கடிதில்.

9. கணங்கள் செல் படலம்

726. அச் சமயத்தில் கயிலையில் எம்பிரானாகிய சிவபெருமான் அருளோடு நந்தி தேவரை அழைத்து, “நமது திருமண நிகழ்ச்சியைப் பார்ப்பதற்காக முதன்மை பொருந்திய சிறப்பினை உடைய உருத்திரக் கணத்தவர் களையும், திருமால் முதலிய தலைமைத் தேவர்களையும் இந்திரன் முதலியோரையும் மற்றுமுள்ள அனைவரையும் வரச் செய்க” என்று ஆணையிட்டான்.

727. இன்பமும் துன்பமும் இல்லாத ஈசன் இதனைச் சொல்ல, அதைக் கேட்ட நந்தி தேவர் நல்ல விருப்பத் துடன் அவ்வாறே செய்யச் சம்மதித்தார். பின்னர், ஈசன் குறிப்பிட்ட அத்தனை பேரும் திருமணத்திற்கு வருமாறு தம் மனத்தே அந் நந்திதேவர் நினைத்தார். உடனே அத்தனை பேரும் அவர் நினைத்ததை அறிந்தனர்.

728. அத்தனை பேரும் எம்பிரானாகிய சிவபெரு மான் உலகத்தார் உய்தி பெறுவதற்காகத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் உண்மையை அறிந்ததும், அச் சிவனது திருவருள் முறையினை அறிந்து போற்றினர்; அதனால் பெருகும் வியப்பு பக்தி பெருமிதம் மகிழ்ச்சி முதலிய பல உணர்ச்சிகள் முன்னே செலுத்திடக் கயிலையை அடைவதைக் கருதிப் புறப்பட்டனர்

729. நெற்றியில் நெருப்பைப் பொழியும் விழியை உடைய பஞ்சானனன், வடவாமுகாக்கினியைப் போன்ற பெரிய இடபகேது முதலிய அனல் போல அழிக்கும் துலத்தை ஏந்திய கையை உடைய ஆயிரம் கோடி பரிசனங்கள் துழந்து வர, காலாக்கினி ருத்திரன் வ்ரைவாக வந்தான்.

354 □ கந்தபுராணம்

730. சுழலல் உற்றிடு துறையும் வடவையும் தொலைய
முழுது உயிர்த்தொகை அலமர உயிர்க்கும் மொய்யம்
புடையோர்
எழுப திற்றுஇரு கோடிபா ரிடத்தொகை ஈண்ட
மழுவ லத்தினன் ஆயகூர் மாண்டனும் வந்தான்.
731. நீடு பாதலத்து உறைபவர் நெற்றியம் கண்ணர்
பீடு தங்கிய பல்வகை நிறத்தவர் பெரியர்
கோடி கோடியாம் உருத்திர கணத்தவர் குழுவோடு
ஆட கேசனாம் உருத்திரன் கயிலையில்
அடைந்தான்.
732. கோரம் மிக்குயர் நூறுபத் தாயிரம் கோடி
சார தத்தொகை துழ்தரச் சதுர்முகன் முதலோர்
ஆரும் அச்சுறச் சரபமாய் வந்தருள் புரிந்த
வீர பத்திர உருத்திரன் வந்தனன் விரைவில்.
733. விண்டு தாங்குறும் உலகுயிர் முழுதுமோர் விரலில்
கொண்டு தாங்குறு குறட்படை கோடிநூறு ஈண்டப்
பண்டு தாங்கலந்து அரியரன் இருவரும் பயந்த
செண்டு தாங்குகைம் மேலையோன் மால்வரை
சென்றான்.

730. சுழல்கின்ற துறைக் காற்றும் வடவாமுகாக்கினியும் தோற்றுப் போகும்படியும், எல்லா உயிர்க் கூட்டமும் துன்பம் அடையும்படியும் சுவாசிக்கும் வலிமை உடையவர்களாகிய எழுபத்திரண்டு கோடி பூத கணங்கள் தூழ, வலக்கரத்தில் மழுவாயுதத்தை ஏந்திய கூர்மாண்ட ருத்திரனும் வந்தான்.

731. நீண்ட பாதாள லோகத்தில் வாழ்பவர்களும், நெற்றியில் விழியைப் பெற்றவர்களும், பெருமை பொருந்திய பலவகை நிறத்தை உடையவர்களும், பெரியவர்களுமாகிய கோடி கோடி என்னும் எண்ணிக்கை கொண்ட உருத்திரக் கணத்தவரின் கூட்டத்தோடு, ஆடகேசன் என்னும் உருத்திரன் கயிலை மலையை அடைந்தான்.

732. உக்கிரம் மிகுந்த—சிறந்த பத்து லட்சங் கோடி பூத கணங்கள் சூழ்ந்து வர, நான்முகனாகிய பிரமன் முதலிய தேவர்கள் யாரும் அச்சம் கொள்ளுமாறு சரப்பப் பறவையின் வடிவத்தில் வந்து அருள் செய்த வீரபத்திர ருத்திரன் விரைவாக வந்தான்.

733. திருமால் பாதுகாக்கும் உலகங்களையும் உயிர்களையும் முழுமையாக ஒரு விரலில் வைத்துக் கொண்டு சுமக்க வல்ல—நூறு கோடி என்னும் எண்ணிக்கையுள்ள பூத சேனைகள் நெருங்க, திருமாலும் சிவனும் ஆத்ய இருவரும் முற்காலத்தே கூடிப் பெற்ற—செண்டினை ஏந்திய திருக்கரம் உடைய மகாசாத்தான், அப்பெரிய கயிலை மலைக்கு வந்தான்.

356 □ கந்தபுராணம்

734. முந்தை நான்முகன் விதிபெறான் மயங்கலும்
 முக்கண்
 தந்தை யேவலால் ஆங்கவன் நெற்றியம் தலத்தின்
 வந்து தோன்றிநல் லருள்செய்து வாலுணர்வு
 அளித்த
 ஐந்தும் ஆறுமாம் உருத்திரர் தாமும்வந்து
 அடைந்தார்.
735. இத்தி றத்தராம் உருத்திரர் அல்லதை ஏனை
 மெத்து பல்புவ னங்களும் அளித்தவண் மேவி
 நித்தன் அன்புறும் உருத்திர கணங்களும் நெறிசேர்
 புத்தி அட்டக முதல்வரும் வந்தனர் பொருப்பில்.
736. தொட்ட தெண்கடல் யாவையும் துகளினால்
 தூர்க்கும்
 எட்டு நூறுஎனுங் கோடிபா ரிடத்தொகை ஈண்டக்
 கட்டு செஞ்சடைப் பவர்முத லாகவே கழறும்
 அட்ட மூர்த்திகள் தாங்களும் ஒருங்குடன்
 அடைந்தார்.
737. ஏறு கொண்டிடு தெழிப்பினர் எம்பிரான் விழிநீர்
 நூறு கொண்டு உள கலத்தொடு பொடிபுனை
 நலத்தோர்
 நூறு கொண்டிடு கோடிபூ தத்தொடு நொடிப்பின்
 வீறு கொண்டகுண் டோதரன் போந்தனன்
 வெற்பில்.

734.. முற்காலத்தில் பிரமன், படைப்புத் தொழில் முற்றுப் பெறாமல் மயங்க, முக்கண்களை உடைய தந்தையாகிய சிவபெருமானது ஏவலின்படி அப்பிரம னின்நெற்றியில் வந்து அவதரித்து நல்லருள் புரிந்து, தூய்மையான அறிவைக் கொடுத்தருளிய பதினோர் உருத்திரர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள். (உருத்திரர் பதினொருவர்: 1. மகாதேவன் 2. அரன் 3. உருத்திரன் 4. சங்கரன் 5. நீலலோகிதன் 6. ஈசானன் 7. விசயன் 8. வீமன் 9. தேவ தேவன் 10. பவோற்பவன் 11. கபாலீசன்.)

735. இத்தன்மையராகிய உருத்திரர்களைத் தவிர, முன் கூறப் பெறாமல் எஞ்சிய—மிகப் பல புவனங்களை யும் காத்து, அப் புவனங்களில் தங்கிச் சிவனிடம் பக்தி கொண்டிருக்கும் உருத்திரர் கணங்களும், முறைமை பொருந்திய புத்தியட்டகத் தலைவர்களும் கயிலை மலைக்கு வந்தனர். (புத்தியட்டகத் தலைவர்கள்: 1. அனந்தன் 2. துக்குமன் 3. சிவோத்தமன் 4. ஏக நேத்திரன் 5. ஏகருத்திரன் 6. திரிமூர்த்தி 7. ஸ்ரீகண்டன் 8. சிகண்டி.)

736. தோண்டப்பட்ட தெள்ளிய கடல்கள் எல்லா வற்றையும் கால் தூசியினால் தூர்க்கின்ற எண்ணூறு கோடி பூதகணங்கள் தூழ, கட்டப்பட்ட சிவந்த முடியை உடையவர் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட அட்ட மூர்த்தி கள் ஆகிய அவர்களும் ஒரு சேர வந்தார்கள். (அட்ட மூர்த்திகள்: 1. பவன் 2. உக்கிரன் 3. சருவன் 4. மகாதேவன் 5. உருத்திரன் 6. பீமன் 7. பசுபதி 8. ஈசானன்.)

737. இடியோசை போல அதட்டுகின்றவரும், சிவ பெருமானது கண்ணிரிலிருந்து தோன்றிய ருத்திராட்சத் தையும் திருநீற்றையும் அணிந்த சிறப்பினை உடைய வருமான நூறு கோடி என்னும் எண்ணிக்கையுள்ள பூதப் படைகளுடன், பெருமை பொருந்திய குண்டோதரன் என்னும் பூதப் படைத்தலைவன் மிக விரைவில் கயிலை மலைக்கு வந்தான்.

358 □ கந்தபுராணம்

738. அண்டம் யாவையும் உயிர்த்தொகை
அனைத்தையும் அழித்துப்
பண்டு போலவே தந்திட வல்லதோர் பரிசு
கொண்ட சாரதர் நூற்றிரு கோடியோர் குழுமக்
கண்ட கன்னனும் பினாகியும் வந்தனர் கயிலை.
739. ஆன னங்கள்ஓர் ஆயிரம் இராயிரம் அங்கை
மேனி வந்தபொன் மால்வரை புரைநிற மேவித்
தானை வீரர்நூற் றைம்பது கோடியோர் சாரப்
பானு கம்பனாம் தலைவன்ஓன் கயிலையில்
படர்ந்தான்.
740. தங்கள் சீர்த்தியே மதித்திடு கடவுளர் தலையும்
பங்கி யாகிய கேசமும் படைகளும் பறித்துத்
துங்கம் எய்திய கணங்கள்பல் கோடியோர்
சங்கு கன்னன்வந்து இறுத்தனன் தடவரை
தன்னில்.
741. காள கண்டனும் தண்டியும் நீலனும் கரனும்
வாள்வ யம்பெறு விச்சுவ மாலியும் மற்றும்
ஆளி மொய்ம்பின ராயபல் பூதரும் அனந்தம்
நீளி ருங்கடல் தானையோடு அணைந்தனர்
நெறியால்.
742. கூற்றின் மொய்ம்பினைக் கடந்திடு சாரதக்
குழுவோர்
நூற்று முப்பது கோடியோர் சூழ்ந்திட நொய்தின்
மாற்ற லார்புரம் அட்டவன் தாளினை வழிபட்டு
எற்ற மிக்க சானன் அக் கயிலையில் இறுத்தான்.

738. எல்லா அண்டங்களையும், எல்லா உயிர்களை யும் அழித்து, பின்பு, முன் போலவே அவற்றைப் படைக்க வல்ல ஒப்பற்ற ஆற்றல் பெற்ற இருநூறு கோடி பூதர்கள் துழ்ந்து வர, கண்ட கன்னன்—பிளாகி ஆகிய பூதப்படைத் தலைவர்கள் கயிலைக்கு வந்தார்கள்.

739. ஓராயிரம் முகங்களும் ஈராயிரம் அழகிய கை களும், மேல் நோக்கி உயர்ந்த—பொன்னாலாகிய மேரு மலையைப் போன்ற நிறமும் பெற்றுள்ள நூற்றைம்பது கோடி பூதப்படை வீரர்கள் துழ்ந்து வர பானுகம்பன் என்னும் பூதப் படைத்தலைவன் ஒளி பொருந்திய கயிலைக்கு வந்தான்.

740. தங்கள் புகழே சிறந்தது என்று தம்மைத் தாமே மதித்துக் கொண்ட தேவர்களின் தலைகளையும் பங்கி என்னும் பெயரை உடைய தலை முடியையும் ஆயுதங்களையும் கவர்ந்து, அதனால் உயர்வு பெற்ற பல கோடியான பூத கணங்கள் துழ்ந்து வர சங்கு கன்னன் என்னும் பூதப் படைத்தலைவனும் அந்தப் பெரிய கயிலை மலைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

741. காளகண்டன், தண்டி, நீலன், சுரன், வாள் போரில் வெற்றி பெற்ற விச்சுவமாலி ஆகியோரும், சிங்கத்தைப் போன்ற வலிமை உடையவரான ஏனைய பூதர்கள் பலரும் மிக நீண்ட பெரிய கடல் போன்ற படை களோடு முறைப்படி வந்தார்கள்.

742. எமனது வலிமையை மீறிய நூற்று முப்பது கோடி பூதகணத்தவர்கள் துழ்ந்து வர, பகைவர் தம் முப் புரங்களை அழித்த சிவபெருமானுடைய இரண்டு திரு வடிகளையும் பூசித்து, அதனால் உயர்வு பெற்ற ஈசானன் அந்தக் கயிலைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

360 □ கந்தபுராணம்

743. எகினம் ஆகிய மால்அயன் வாசவன் இமையோர்
புகலும் மாதிரங் காவலர் கதிர்மதி புறக்கோள்
மிகைய தாரகை அன்னைகள் வசுக்கள்வே
றுள்ளார்
மகிழும் விஞ்சையர் முனிவரர் யாவரும் வந்தார்.

744. வாலி தாகிய மறைகள்ஆ கமங்கள்யந் திரங்கள்
ஞாலம் ஆதிய பூதங்கள் உலகங்கள் நகர்கள்
கால மானவை ஏனைய பொருளெலாம் கடவுள்
கோலம் எய்திவந்து இறுத்தன கயிலையில் குறுகி.

745. இந்த ஆற்றினால் கயிலையில் யாவரும் யாவும்
வந்த தன்மையை நோக்கியே ஆற்றவும் மகிழ்ந்து
நந்தி யுள்புகுந்து அமலனுக்கு இத்திறம் நவில
முந்தை அன்னவர் யாரையும் தருகென
மொழிந்தான்.

746. புராரி இத்திறம் பொழிதலும் சிலாதனார் புதல்வன்
ஒராய்மு தற்கடை குறுகியே உருத்திர கணங்கள்
முராரி யாதியாம் விண்ணவர் முனிவர் எல்லோரும்
விராவு நீர்மையில் சென்றிடக் கோயிலுள்
விடுத்தான்.

743. அன்னத்தின் உருவம் கொண்ட திருமால் பிரமன், இந்திரன், தேவர்கள், புகழ்ந்து பேசப்படும் திக்குப்பாலகர், சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய் முதலிய பிற கிரகங்கள், மிகுதியாய் உள்ள நட்சத்திரங்கள், சப்த மாதர்கள், அட்ட வகைகள், மகிழ்ச்சி கொண்ட வித்யா தரர்கள், முனிவர்கள், மற்றவர்கள்—ஆகிய அனைவரும் வந்தனர். (வேதங்களை வெளிப்படுத்த திருமால் அன்னத்தின் உருவம் பெற்றான்)

744. தூய்மையினை உடைய நான்கு வேதங்கள், இருபத்தெட்டு ஆகமங்கள், சப்த கோடி மகா மந்திரங்கள், நிலம் முதலிய பஞ்சபூதங்கள், பதினான்கு உலகங்கள், உலகங்களில் உள்ள நகரங்கள், காலங்கள், பிற பொருள்கள்— ஆகிய அனைத்தும் தேவர் வடிவம் கொண்டு கயிலை மலையை அடைந்து தங்கின.

745. இவ்வாறு கயிலை மலையில் எல்லா உயர்திணைப் பொருள்களும் அஃறிணைப் பொருள்களும் வந்து சேர்ந்த தன்மையைப் பார்த்த நந்தி, உள்ளே சென்று சிவபெருமானுக்கு இதனைத் தெரிவித்தான். சிவபெருமான், 'அவர் அனைவரையும் இங்கே அழைத்து வருக' எனக் கூறினான்.

746. புரங்களை எரித்த சிவபெருமான் இவ்வாறு கூறியதும் சிலாத முனிவரின் புதல்வனான நந்திதேவன் அங்கிருந்து அகன்று முதல் வாயிலை அடைந்தான்; அங்கே கூடியிருந்த உருத்திர கணத்தவர்கள், திருமால் முதலிய தேவர்கள், முனிவர்கள் ஆகிய எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து செல்லுமாறு கோயிலுக்குள் அனுப்பி வைத்தான்.

362 □ கந்தபுராணம்

747. விடுத்த காலையில் மீமிசை விளங்கிக்
கடுத்த யங்கிய கண்டன்வீற் றிருப்பது காணூஉ
அடுத்த அன்புடன் யாவரும் இறைஞ்சியே
அவன்சீர்
எடுத்து நீடநின்று ஏத்தியே அணுகினர் இமைப்பி ல்

748. நீண்ட சீருருத் திரர்தமை நிறைந்தபல் கணத்தை
ஈண்டு தேவரை முனிவரை வீற்றுவீற்று இசையா
ஆண்டு தன்விரல் சுட்டியே ஆதிநா யகற்குக்
காண்டல் செய்துநின்று ஏத்தினன் வேத்திரக்
கரத்தோன்.

749. ஆர முல்பெயர் அண்ணல்கூர் மாண்டன்
ஆடகத்தோன்
வீர பத்திரன் முதல்உருத் திரகணம் ஏத்தப்
பாரி டத்தவர் யாவரும் எம்பிரான் பாங்கில்
சேரல் உற்றுநின்று ஏத்தினர் பணிந்தசிந் தையராய்.

750. அன்ன காலையில் நான்முகன் எம்பிரான்
அணிவான்
உன்னி யேழுடி முதலிய பல்கலன் உதவிப்
பொன்னி னாயதோர் பீடிகை யில்கொடு போந்து
முன்ன ராகவைத்து இறைஞ்சியே இத்திறம்
மொழிவான்.

747. நந்திதேவன் இவ்வாறு அனுப்பியதும் அனைவரும் சென்று நஞ்சு தங்கிய கண்டத்தை சடைய சிவபெருமான் சிங்காதனத்தின் மீது ஒளியோடு வீற்றிருப்பதைத் தரிசித்தனர்; சற்றுத் தொலைவில் நின்று தம் மனத்தில் தோன்றிய அன்போடு வணங்கி அவனது புகழைக் கூறினர்; பின்பு விரைவோடு அவனை அணுகினர்.

748. பொற்பிரம்மை ஏந்திய நந்திதேவன், மிகுந்த சிறப்பை உடைய உருத்திரர்களையும், நிறைந்த பலவாகிய பூதசுணத்தவர்களையும், திரண்டு வந்த தேவர்களையும், முனிவர்களையும், வெவ்வேறாகக் குறிப்பிட்டு, அவர் நிற்கும் இடத்தைத் தனது விரலால் சுட்டிக் காட்டி, ஆதிநாதனான சிவபெருமானுக்கு அறிமுகப்படுத்தி நின்று துதித்தான்.

749. நிறைந்த அக்கினியின் பெயரைப் பெற்றுள்ள காலாக்கினிருத்திரன், கூர்மாண்டேசன், ஆடகேசன், வீரபத்திரன் முதலிய உருத்திரர்களும், மேன்மை மிகுந்த பூதர்களும், பிறரும் எம்பெருமானாகிய சிவபெருமான் அருகில் சென்று, வணங்கிய மனத்தினராய் நின்று போற்றினர்.

750. அந்தச் சமயத்தில் நான்கு முகங்களை உடைய பிரமன், எம்பிரானாகிய சிவபிரான் அணிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணி, கிரீடம் முதலிய பல ஆபரணங்களை உண்டாக்கினான்; அவற்றைப் பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஒரு பாத்திரத்தில் வைத்து எடுத்துச் சென்று அப்பெருமான் முன் வைத்து வணங்கி, இவற்றைக் கூறலானான்.

364 □ கந்தபுராணம்

751. ஐய கேளுனக் கில்லையால் பற்றுஇகல் அடியேம்
உய்யு மாறுஇவண் மணம்செய உன்னினை
உன்பால்
மையல் மாசுணப் பணியெலாம் மாற்றிமற்றுஇந்தச்
செய்ய பேரணி அணிந்தருள் என்று செப்பினனே.
752. பங்க யாசனன் குறையிரந்து இனையன பகர
அங்கண் முரல்செய்து அன்புடன் நீயளித்
திடலால்
இங்கு நாமிவை அணிந்தென மகிழ்ந்தனம்
என்னாச்
செங்கை யால் அணி கலத்தினைத் தொட்டு அருள்
செய்தான்.
753. பிரமன் அன்புகண்டு இவ்வகை அருள்செய்த
பின்னச்
ஒருதன் மெய்யணி பணிகளே அணிகளா
உறுவான்
திருவுளம்கொள அவ்வகை யாகிய செகத்தை
அருள்பு ரிந்திடு பராபரற்கு இச்செயல் அரிதோ.
754. கண்டி யாவரும் அற்புதம் அடைந்துகை தொழலும்
வண்டு லாங்குமல் கவுரிபா லேகுவான் மனத்தில்
கொண்டு பாங்கு உறை தலைவருக்கு
உணர்த்தியே குறிப்பால்
பண்டு மாலயற்கு அரியவன் எழுந்தனன் படர.

751. “ஐயனே! கேட்பாயாக. உனக்கு விருப்பு வெறுப்பு இல்லை. அடியவர்களாகிய நாங்கள் உய்யும் பொருட்டு இத் திருமணம் செய்து கொள்ள நினைத்தாய். உன்னிடம் உள்ள மயக்கத்தைத் தரும் பாம்புகளை மாற்றி, அவற்றிற்குப் பதில் இந்தச் செம்மையான பெருமை பொருந்திய ஆபரணங்களை அணிந்தருள்க” என்று பிரமன் வேண்டினான்.

752. தாமரை மலராகிய ஆசனத்தை உடைய பிரமன் இச் சொற்களைச் சொல்ல. அச் சமயம் சிவபெருமான் புன்னகை செய்து, “நீ அன்போடு அளித்தமையாலே இப்பொழுது இவற்றை நாம் அணிந்து கொண்டதைப் போல மகிழ்ச்சி அடைந்தோம்” என்று கூறித் தம் சிவந்த கையால் அந்த ஆபரணங்களைத் தொட்டு அருள் செய்தான்.

753. பிரமனது அன்பைப் பார்த்துச் சிவபெருமான் இவ்வாறு அருளோடு சொன்ன பிறகு, தன் உடம்பிலே உள்ள பாம்புகளே ஆபரணங்களாக மாறிடுமாறு மனத்திலே நினைக்க, அப் பாம்புகள் அவ்வாறே ஆபரணங்களாக மாறின. உலகங்களைப் படைத்த பரமனுக்கு இந்தச் செயல் அரியதோ? அன்று, எளியதே!

754. அச்செயலை எல்லோரும் பார்த்து, அதிசய மடைந்து கை கூப்பி வணங்கினார்கள். முற்காலத்தே திருமாலுக்கும் பிரமனுக்கும் அறியமுடியாத அரியவனான சிவபெருமான், வண்டுகள் மொய்க்கும் கூந்தலை உடைய பார்வதியிடம் செல்ல மனத்திலே நினைத்து, அதைப் பக்கத்திலிருந்த தலைவர்களுக்குக் குறிப்பால் அறிவித்து, இமயமலைக்குச் செல்ல எழுந்தான்.

366 □ கந்தபுராணம்

10. திருக்கல்யாணப் படலம்

755. நாற்ற டம்புயக் கண்ணுதல் நந்தியம் பெருமான்
போற்றி முன்செல அமரரும் முனிவரும் புகழ்
ஏற்ற தும்புரு நாரதர் விஞ்சையர் யாரும்
பாற்று இயக்கமும் நீழலும் ஆமெனப் பாட.
756. சொன்ம றைத்தொகை ஆகமம் முதலிய துதிப்பப்
பொன்மை பெற்றதன் கோநகர் நீங்கியே பெற்றாள்
வன்மை பெற்றகுண் டோதரன் மொய்ம்பிடை
வைத்துச்
சின்ம யத்தனி மால்விடை ஏறினன் சிவனே.
757. விடையின் மீமிசைத் தோன்றியே எம்பிரான்
விளங்கப்
புடையின் வந்தவர் அல்லது திருநகர்ப் புறத்துக்
கடையின் நின்றவர் யாவரும் கண்டுகண் களியா
அடைய வேபணிந்து ஏத்தினர் அளக்கரின்
ஆர்த்தார்.
758. நந்தி மேல்கொண்டு நந்திமே வுறுதலும் நந்தித்
தந்தி மாமுகத்து அவுணர்கோன் அலமரத்
தடிந்தோன்
ஐந்து நாற்றெழு கோடிபு தப்படை அணுக
வந்து வந்தனை செய்துமுன் போயினன் மாதோ.

10. திருக்கல்யாணப் படலம்

755. பெரிய நான்கு தோள்களையும் நெற்றிக் கண்ணையும் உடைய நந்தி பெருமான் சிவனைப் போற்றி முன்னே நடந்தான். தேவர்களும் முனிவர்களும் சிவபிரானது திருப்புகழை எடுத்துக் கூறினர். தகுதி வாய்ந்த தும்புருவும் நாரதரும் வித்யாதரரும் பருந்தின் இயக்கத் தையும் அதன் நிழலையும் போலத் தொடர்பு உண்டாகு மாறு பாடினர்.

756. ஓதப்படும் நான்கு வேதங்களும் இருபத்தெட்டு ஆகமங்களும் முதலிய நூல்கள் போற்றின. சிவபெரு மான் பொன்மயமான தனது திருக்கோயிலை விட்டுப் புறப்பட்டு, வலிமை பொருந்திய குண்டோதரனின் தோளின் மேலே பொன் போன்ற தன் தாளை வைத்து மேலேறி ஞானவடிவமான ஒப்பற்ற பெரிய ரிஷபவாக னத்தில் எழுந்தருளினான்.

757. எம் பிரானான சிவபிரான் இவ்வாறு காளை வாகனத்தின் மேலே வீற்றிருந்து காட்சியளிக்க, அருகே வந்தவர்களே அல்லாமல், அந்தச் சிறந்த நகரத்தின் புறத்தில் உள்ள வாயிலில் நின்ற அனைவரும் கண்கள் களிப்படையப் பார்த்து, ஒரு சேர வணங்கிப் போற்றிக் கடல் போல ஆரவாரம் செய்தனர்.

758. சிவபெருமான் காளை வாகனத்தின் மேலே ஏறி வீற்றிருக்கவும், பெரிய யானை முகத்தை உடைய அசுரரின் அரசன் (கஜமுகாசுரன்) நிலைகெட்டுத் துன்பப்படும்படி கொன்றவனாகிய விநாயகன், ஐந்நூற் றேழு கோடி பூதங்கள் சூழ அங்கு வந்து வணங்கி விட்டு முன்னே சென்றான். (முதலில் உள்ள நந்தி— சிவனையும், இரண்டாம் நந்தி காளையையும் மூன்றாம் நந்தி கெடுதல் என்பதையும் குறித்தன.)

368 □ கந்தபுராணம்

759. கதிரும் சோமனும் கலிகையும் சீகரம் காலும்
உததி அண்ணல்சாந்து ஆற்றியும் உம்பர் தம்
கோமான்
புதிய கால்செயும் வட்டமும் எடுத்தனர்
புடைபோய்
முதிரும் ஆர்வமோடு அப்பணி புரிந்தனர்
முறையால்.

760. பேரி கொக்கரை சல்லிகை கரடிகை பீல்
சாரி கைத்துடி தண்ணுமை குடமுழாத் தடாரி
போரி யல்படு காகளம் வயிர்முதல் புகலும்
சீரி யத்தொகை இயம்பினர் பாரிடத் திறலோர்.

761. அத்தன் ஏவலால் உருத்திரர் குழுவும்மா லயனும்
மெய்த்த வம்புரி முனிவரும் ஏனைவிண் ணவரும்
மொய்த்த தேரோடு மான மாப் புள்இவை முதலாம்
தத்தம் ஊர்திமேல் கொண்டனர் செய்பணி
தவாதோர்.

762. தாழ்ந்து தன்பணி புரியும்அத் தலைவரும்
தவத்தால்
காழ்ந்த நெஞ்சடைப் பூதரும் ஏனைய கணமும்
தூழ்ந்து சென்றிடக் கயிலையை அகன்றுதொல்
லுலகம்
வாழ்ந்தி டும்படி ஏகினன் இமையமால் வரைமேல்.

759. சூரியன், சந்திரன் ஆகிய இருவரும் குடைகளையும், வாயுதேவன் சாமரத்தையும், கடலரசனான வருணன் சிற்றால வட்டத்தையும், தேவர்களின் அரசனான இந்திரன் பேராலவட்டத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு, சிவபெருமானுக்குப் பக்கத்தில் நின்று கொண்டு, பேரன்போடு முறைப்படி அவ்வப் பணிகளைச் செய்தனர்.

760. பேரிகை, கொக்கரை, சல்லரி, கரடிகை, பீலி, இருபுறமும் வட்டவடிவமாய் அமைந்துள்ள உடுக்கை, மத்தளம், குடமுழா, தடாரி, போரில் இடம் பெறும் தன்மை பெற்ற காகளம், ஊதுகொம்பு— முதலாகச் சொல்லப்படும் சிறந்த இசைக் கருவிகளைப் பூதவீரர்கள் முழங்கினார்கள்.

761. உருத்திரர் குழுவும், திருமாலும், பிரமனும் உண்மையான தவத்தைச் செய்கின்ற முனிவரும், மற்றும் தேவரும் சிவபெருமானது கட்டளைப்படி தாங்கள் செய்யும் வேலைகளிலிருந்து தவறாதவர்களாய், கூட்டமாகிய தேர் விமானம் விலங்கு பறவை என்னும் இவை முதலாக உள்ள தத்தம் வாகனங்களில் ஏறினார்கள்.

762. வணங்கித் தம் வேலைகளைச் செய்யும் அந்தத் தலைவர்களும், தவத்தால் வைரமேறிப்போன நெஞ்சினை உடைய பூதர்களும், பிற கூட்டத்தாரும், தம்மைச் சூழ்ந்து வர, சிவபெருமான் கயிலை மலையை விட்டு நீங்கி, பழமையான உலகத்தினர் வாழ்வு பெறும்படி இமயம் என்னும் பெரிய மலைமேல் சென்றார்.

370 □ கந்தபுராணம்

763. வார்ப்பெ ரும்பணை ஆதிய வரம்பில்பல் லியத்தின்
ஆர்ப்பும் எங்கணும் வெள்ளிடை இன்றியே
அகல்வான்
தூர்ப்பின் ஈண்டிய தானையின் ஓதையும் சுரர்கள்
ஆர்ப்பும் வாழ்த்தொலி அரவமும் புணரியுண்டு
எழுமால்.

வேறு

764. அனைய தன்மையில் ஆதியம் பண்ணவன்
பனிகொள் வெற்பில் படர அம் மன்னவன்
இனிய கேளொரு எதிர்கொடு தாழ்ந்துதன்
புனித மாநகரில்கொடு போயினான்.
765. போத லோடும் புனிதன் வரத்தினைக்
காத லால்கண்டு கண்களிப் பாகியே
ஆதம் எய்திநின்று அஞ்சலித்து ஏத்தியே
வீதி யாவும் விழாஅயர்ந் திட்டவே.
766. மிண்டி நின்றிடும் வீதியின் மாதரார்
அண்டர் நாயகன் அற்புதப் பேருருக்
கண்டு தாழ்ந்து கரைதவிர் காதலாந்
தெண்தி ரைப்படிந் தார்செயல் வேறிலார்
767. நிறைத்த பூண்களும் நேர்ந்தபொன் ஆடையும்
நறைத்த சாந்தமும் நாள்மலர்க் கண்ணியும்
பிறைத்த ருச்சடைப் பிஞ்ஞகன் பேரெழில்
மறைத்த என்று மனந்தளர் வார்சிலர்.

763. வாரினால் இறுக்கப்பட்ட பெரிய முரசு முதலிய எண்ணற்ற பல இசைக் கருவிகளின் முழக்கமும், எல்லா இடத்திலும் வெற்றிடம் இல்லாதவாறு அகன்ற ஆகாயத்தை மறைப்பதைப் போல நெருங்கியிருந்த படைகளின் ஓசையும், தேவர்களின் ஆரவாரமும், வாழ்த்தும் குரல்களின் ஓசையும் ஆகிய இவை கடலின் ஓசையை அடக்கி மேலோங்கின.

764. அப்படிப்பட்ட தன்மையில் முழுமுதற் கடவுளான சிவபெருமான், பனி படர்ந்த இமயமலைக்கு வந்தான். அந்த இமயமலை அரசன் தன் சிறந்த சுற்றத்தாரோடு எதிரே சென்று வணங்கி, அப் பெருமானை புண்ணியம் நிறைந்த தனது ஒஷதிப் பிரஸ்தம் என்னும் நகரத்துக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

765. அவ்வாறு அழைத்துச் செல்லவும், அந்நகரத்தின் எல்லாத் தெருக்களிலும் உள்ளவர்கள் சிவபெருமானது வருகையை ஆசையோடு பார்த்து, கண்கள்களிப்படையப் பெற்று, அன்பு கொண்டு நின்று, கைகுவித்துத் தொழுது, விழாவைக் கொண்டாடினர்.

766. அந்நகரத்துத் தெருக்களில் நெருங்குகின்ற பெண்கள், தேவர்களின் தலைவனான சிவபெருமானது அற்புதமான சிறந்த திருமணக் கோலத்தைப் பார்த்து வணங்கி, கரை இல்லாத காமம் என்னும் கடலில் முழ்கி, வேறு எச் செயலும் இல்லாதவர் ஆயினர்.

767. சிவபெருமானின் உடல் முழுவதையும் நிறைத்திருக்கும் ஆபரணங்களும், சிறந்த பொன்னாடையும், மணம் வீசும் சந்தனமும், அன்றலர்ந்த மலரால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையும் ஆகியவை, 'பிறை நிலாவை அணிந்த அழகிய சடையை உடைய சிவனது பேரழகை மறைத்து விட்டன' என்று மகளிர் சிலர் மனம் வருந்தினர்.

372 □ கந்தபுராணம்

768. உய்யு மாறுஎன் உவர்தமைக் காண்டலும்
வெய்ய காமக் கனல்சுட வேவுறும்
தைய லார்தள் தனுவுறு நீறுகொல்
ஐயர் ஆகத்து அணிந்ததுஎன் பார்சிலர்.
769. எழாலை அன்னசொல் ஏந்திழை மாதரார்
குழாம் அகன்று குழகனைச் சேர்தலும்
கழாலு கின்றபல் காழுடை மேகலை
விழாது இறைஞ்சினர் மெல்லிய லார்சிலர்.
770. அல்லி சேர்தரும் அம்புய மீயிசை
வல்லி அன்னவர் வான்துகில் சோர்வுறா
மெல்ல வீழ்தலும் மின்னிடையார்க்கெலாம்
இல்லை யோபுனை என்றுரைப் பார்சிலர்.
771. வாசம் வீழ்தலும் வந்துவந்து இல்லிடைத்
தாசு ஓத்திலம் என்றொர் துகில்புனைந்து
ஆசை யோடுசென்று அன்னதும் வீட்டியே
ஊசல் போன்றனர் ஒண்டொடி மார்சிலர்.

768. “தலைவரான சிவபெருமான் தமது உடம்பிலே பூசியிருப்பது, இவரைக் கண்டவுடன் கொண்ட கொடிய காமத்தீ சுட்டதனால் வெந்து போன மகளிரின் உடம்பில் தோன்றிய சாம்பல் போலும்! நாமும் இவ்வாறு வெந்து சாம்பலாகமல் தப்பும் வழி யாது?”, என்று மகளிர் சிலர் மனம் வருந்தினர்.

769. யாழிசை போன்ற இனிமையான சொல்லை உடையவரும், ஆபரணங்களை அணிந்திருப்பவருமான அம்மகளிரின் கூட்டத்தை விட்டு அகன்ற சிவ பெருமானை மீண்டும் கண்டு, உடம்பிலிருந்து நெகிழ் தின்ற பல வைரங்கள் பதிக்கப் பெற்ற மேகலாபரணங்கள் கீழே விழாதபடி அம்மகளிர் வணங்கினர்.

770. அகவிதழ் பெற்ற தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகளைப் போன்ற மகளிர் சிலர், தம் சிறந்த ஆடை நழுவி மெதுவாகக் கீழே விழுந்துவிட, ‘மின்னலைப் போன்ற இடை உடையார்க்கு அணியும் ஆடை இல்லையோ?’ என்று வேறு சிலர் கூறுவர்.

771. ஒளி பொருந்திய வளையலை அணிந்த மகளிர் சிலர், தாம் உடுத்திய ஆடை நழுவி விழுந்ததும், ‘நாம் ஆடை உடுத்தாமல் வந்து விட்டோம்’ என்று எண்ணித் தம் வீட்டுக்கு வந்து வந்து, ஓர் ஆடையை உடுத்துக் கொண்டு, சிவன் மீது கொண்ட காமத்தோடு மீண்டும் அவனைப் பார்க்கச் சென்று, அந்த ஆடையையும் இழந்தனர். பிறகு முன்போல் ‘ஆடை உடுத்தவில்லை’ என்று வீட்டுக்கு ஓடுவதும் பெருமானை மீண்டும் கண்டு ஆடை இழப்பதுமாக அம் மகளிர், ஊஞ்சலைப் போல இங்கும் அங்கும் திரிந்தனர்.

374 □ கந்தபுராணம்

772. மாண்ட சாயல் மடந்தைய ரேதனை
வேண்டி மால்கொடு வீடுறும் வேலையில்
ஈண்டு போற்றுக எனவும்எண் ணாததோ
ஆண்ட கைக்குஇயல் ஆகுமென் பார்சிலர்.
773. கரும்பு நேர்மொழிக் காரிகை மாதரார்
விரும்பி வேண்டவும் மேவலர் போலுமால்
அரும்பொன் மேனிஎம் மண்ணலுக்கு உள்ளமும்
இரும்பு கொல்என்று இயம்பிடு வார்சிலர்.
774. நெருக்கு பூண்முலை நேரிழை யார்க்குமால்
பெருக்கினார் அவர், பேதுறல் ஓர்கிலார்
உரைப்பது என்கொல் உயிர்க்குயிர் ஆகியே
இருக்கும் இங்கிவர் என்றுஉரைப் பார்சிலர்.
775. திருகு வார்சடைச் செய்யனை நோக்கிநின்று
உருகு வார்சிலர் உள்ளுற வெம்பியே
கருகு வார்சிலர் காதல் மாரொடும்
பெருகு காதலைப் பேசுகின் றார்சிலர்.
776. வேறு ளார்மெய் விளர்ப்பினை நோக்கியே
ஈறுஇலாரை இவர்அணைந் தார்கொலோ
நீறு மெய்யின் நிலவியது என்றவர்ச்
சீறி யேஇகல் செய்திடு வார்சிலர்.

772. மாட்.சிமை மிக்க இயல்பினை உடைய மகளிர் தாமே சிவனை விரும்பி மனமயக்கம் கொண்டு, அதனால் உயிர்விடும் சமயத்தில், “இப்பொழுது எம்மைக் காத் தருள்க’ என்று வேண்டவும், அவ் வேண்டுகோளை நிறை வேற்றக் கருதாமல் மேலே செல்வது, ஆண்டகையான சிவபெருமானுக்கு இயல்பு ஆகுமா? ஆகாதே!— என்று மகளிர் சிலர் கூறினர்.

773. கரும்பைப் போன்ற இனிமையாகப் பேசும் அழகான மகளிர் விருப்பம் கொண்டு வேண்டவும், சிவ பெருமான் அவர்களை அடைவார் அல்லர். ‘அரிய பொன்னைப் போன்ற திருமேனி பெற்ற எம் பெருமானுக்கு உள்ளம் இரும்பா? என்று மகளிர் சிலர் கூறினர்.

774. “உலக உயிர்களுக்கு உயிராக விளங்கும் சிவபெருமான், நெருக்குகின்ற ஆபரணங்களை அணிந்த கொங்கைகளை உடைய மங்கையருக்குக் காம மயக்கத்தை வளர்த்து விட்டார். ஆனால் அம் மங்கையர் அதனால் துன்புறுவதை உணராதவராய் இருக்கின்றார். இனி நாம் கூறுவது என்ன?” என்று மகளிர் சிலர் கூறினர்.

775. மகளிர் சிலர், முறுக்கிய நீண்ட சடையை உடைய சிவபெருமானைக் கண்டு, அப்படியே நின்று உருகிப் போவார்கள். சிலர், மனத்துக்குள்ளே மிகவும் வெதும்பிக் கருகிப் போவார்கள். சிலர் தமக்கு மேன் மேலும் பெருகிவரும் காதலைப் பற்றித் தம் உயிர்தோழியர்க்கு உரைப்பார்கள்.

776. வேறிடத்தில் நிற்கும் மகளிரின் உடல் வெளுத்துப் போனதைக் கண்டு, “இம் மகளிர் அழிவற்ற சிவ பெருமானை சேர்ந்தார் போலும். அதனால்தான் சிவனது மேனியின் வெண்ணீறு இவரது உடலில் விளங்குகிறது” என்று எண்ணி அப்பெண்களிடம் பகை கொண்டனர், மகளிர் சிலர்.

376 □ கந்தபுராணம்

777. கட்டு செஞ்சடைக் கான்மிசை ஊர்தர
விட்ட வெண்மதி மெல்லிய லார்தமைச்
சுட்டது அம்ம சுமப்பதென் நீர்எனாக்
கிட்டி நின்று கிளத்திடு வராசிலர்.
778. கஞ்சம் மேலயன் ஆதிக் கட்டென்ற
தஞ்சம் என்று சரண்புக உன்மேல்தோர்
நஞ்சின் வெய்யகொல் நங்ஞையர் கொங்கைமேல்
துஞ்சி கின்று தயில்-அதுஎன் பார்சிலர்.
779. பின்னர் உள்ள பெரும்தொழில் ஆற்றுவான்
துன்னு வீரனில் தொல்குழு ஆடவர்
நன்ன லத்தொடு நண்ணமின் னாரையே.
இன்னல் செய்வதுஎன் என்றுரைப் பார்சிலர்.
780. சாற்றி இயங்கினி யாவதுஎன் தையலமீர்
ஏற்றின் மேலினர் எம்மை மனைந்திட
மாற்றி லாத மலைமகள் போலயாம்
நோற்றி லேம்என நொந்துயிர்ப் பார்சிலர்.
781. தேவர் உய்யத் திருமணம் செய்திட
மேவு கின்றவர் மெல்லியல் மங்கையர்
ஆவி கொள்ள அமைந்தனர் இத்திரும்
ஏவர் செய்வர்என உரைப் பார்சிலர்.

777. "கட்டப்பட்ட சிவந்த சடையாகிய காட்டின் கண்ணே ஊர்ந்து செல்லுமாறு விடப்பட்ட வெண்ணிறச் சந்திரன், மென்மையான இயல்பை உடைய மகளிரைச் சுட்டது. அதை நீர் சுமந்து கொண்டிருப்பது எதற்கு?" என்று சிவபெருமானை நெருங்கி நின்று மகளிர் சிலர் கூறினர்.

778. "தாமரை மலர் மேல் வீற்றிருக்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அடைக்கலம் என்று சரணடைய, அவரைக் காக்க உண்ட நஞ்சைவிட, மங்கையாரின் கொங்கைமேல் துயில்கின்ற தூக்கம் கொடியது போலும்" என்று மகளிர் சிலர் கூறினர்.

779. "இறுதியில் உள்ளதாகிய அழிக்கும் தொழிலை இப்போது செய்ய முயல்வீர்களானால், ஆண்களின் கூட்டம் முன்போல நல்ல நலத்தோடு இருக்க, பெண்களையே துன்புறுத்துவது ஏன்?" என்று மகளிர் சிலர் கூறினர்.

780. "மங்கையரே! காளை வாகனத்தின் மேலே அமர்ந்துள்ள சிவபெருமான் எங்களை மணந்துகொள்ளும்படி நாங்கள் அந்த ஒப்பில்லாத பார்வதியைப் போலத் தவம் செய்யவில்லை. இப்போது பேசுவதினால் என்ன பயன்?" என்று வருந்திப் பெருமூச்சு விடுவார் மகளிர் சிலர்.

781. "தேவர்களைக் காக்கத் திருமணம் செய்து கொள்ள வருகின்ற சிவபெருமான், மென்மையான இயல்பை உடைய மகளிரின் உயிரைப் போக்க முயல்கிறார். இச் செயலை வேறு யார் செய்வார்?" என்று, மகளிர் சிலர் கூறினர்.

378 □ கந்தபுராணம்

782. மையல் வேழம் வயப்புலி போல்வரும்
வெய்யர் தம்மை மெலிவிப்பது அன்றியே
நொய்ய மான்புரை நோக்கியர்க் கும்துயர்
செய்யு மோவெனச் செப்புகின் றார்சிலர்.
783. நங்கள் கொன்றவன் நற்றவத் தால்பெறும்
மங்கை பாலின் மணப்பொருட்டு ஏகினர்
இங்குள மக்குஇனி மைத்திறம் செய்கலார்
சங்க ரர்க்குத் தகாதுஇதுஎன் பார்சிலர்.
784. பேதை நீரவர் பேரிளம் பெண்மையோர்
ஆதி யந்தத்து அணங்கினர் இன்னணம்
வீதி தோறும் விரவியத் தாருக
மாத ராரினும் மாதர்பெற் றார் அரோ.
785. பண்டை வேதன் பதத்தினும் பேரெழில்
கொண்டு நின்றஅக் கோநகர் வீதியின்
அண்டம் வெஃக அணிபடுத் திட்டவை
கண்டு போந்தனன் கண்ணுதல் அண்ணலே.
786. செய்ய தான செழுங்கம லாசனத்
தையல் காமுறத் தக்கன வீதிகள்
பைய நீங்கிப் பராபரை ஆகிய
ஐயை கோயில் அணித்துள்ள நண்ணினான்.

782. “மதமயக்கம் கொண்ட யானையையும் வெற்றி பொருந்திய புல்யையும் போல வந்த கொடியவர்களை வருத்துவது அல்லாமல், மென்மையான மான் போன்ற பார்வையை உடைய பெண்களுக்கும் இச் சிவபெருமான் துன்பம் செய்வாரோ?” என்று மகளிர் சிலர் கூறினர்.

783. “எங்களுடைய அரசன் நல்ல தவப் பயனால் பெற்ற புதல்வியை மணந்து கொள்ளச் செல்கின்றார், சிவபெருமான். அவர் வழியிலே நிற்கும் எங்களுக்கு நன்மை செய்யவில்லை. இவ்வாறு சிலருக்கு நன்மையும் சிலருக்குத் தீமையும் செய்வது, சங்கரர் என்னும் பெயரை உடைய இவருக்குத் தகாது” என்று மகளிர் சிலர் கூறினர். (எல்லோருக்கும் நன்மை செய்பவர் என்பது சங்கரர் என்னும் பெயருக்குப் பொருள்).

784. பேதைப் பருவத்தினர் முதல் பேரிளம் பெண்மைப் பருவத்தினர் வரை உள்ள மாதர்கள் யாவரும் வீதி தோறும் நெருங்கி இவ்வாறு, அந்தத் தாருக வனத்து ரிஷிபத்தினிகளினும் மிக்க காம மயக்கம் பெற்றிருந்தனர்.

785. பழைய பிரமதேவனது இருப்பிடத்தைக் காட்டிலும் மிகுந்த அழகு பெற்ற அத் தலைநகரின் வீதியில் அண்டத்தில் உள்ளவர் அனைவரும் கண்டு விரும்புமாறு அலங்கரித்து உள்ளவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டே சென்றான், நெற்றிக் கண்ணைப் பெற்ற பெருமான்.

786. சிவந்த நிறத்தை உடைய—வளமான தாமரை மலர், ஆகிய ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமியும் விரும்பத்தக்க செல்வம் செழித்த வீதிகளைக் கடந்து பராபரை ஆகிய பார்வதியின் கோயில் அருகில் உள்ளது என்னும்படி அப்பெருமான் நெருங்கிச் சென்றான்.

380 □ கந்தபுராணம்

787. வேந்தன் ஏவலின் வேதங்கள் இன்றுகாறு
ஆய்ந்து நாடற்கு அரியஎம் அண்ணல்முன்
புந்த டம்புனல் பூரித்த பல்குடம்
ஏந்தி வந்தனர் மாதவர் எண்ணிலார்.
788. இருவ கைப்படும் எண்வகை மங்கலம்
பொருண்மை முற்றவும் பூவையர் பற்பல
வரிசை யில்கொடு வந்துஎதிர் எய்தினார்
அரிஅ யற்கு அரிது ஆசிய அண்ணல்முன்.
789. அறுகு நிம்பம் அடிசில் அரிசனம்
சிறுகும் ஐயல் செம்பஞ்சின் வித்திலை
குறுகு தண்புல் கொள்கலம் ஏந்தியே
மறுசில் வந்தனர் மங்கையர் எண்ணிலார்.
790. நெருக்கு பூண்முலை நேரிழை யார்அவர்
பொருக்கெ னாஎதிர் போந்துயிர் யாலினும்
இருக்கும் ஆத் இறைவனை ஏத்தியே
திருக்கொ டேநின்று தம்தொழில் ஆற்றினார்.
791. எங்கள் நாதன் எதிர்உற எண்ணிலா
மங்கை மார்கடர் மன்னிய தட்டைகள்
செங்கை யில்கொடு சென்று வலன்வளைஇ
அங்கண் மும்முறை அன்பொடு சுற்றினார்.

787. வேதங்கள் இன்று வரையில் ஆராய்ந்தும் அறிவதற்கு அரியவரான எம் சிவபெருமானுக்கு முன்பு, இமயமலை அரசனது ஏவலின்படி எண்ணற்ற முனிவர்கள் பூக்கள் பொருந்திய சிறந்த நீர் நிறைந்த பல குடங்களை எடுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள்.

788. பலப்பல பெண்கள், தேவாட்ட மங்கலம், இராசாட்ட மங்கலம் என்னும் இருவகையான அட்ட மங்கல்ப் பொருள்கள் பதினாறையும் வரிசையாக எடுத்துக் கொண்டு, திருமாலுக்கும் பிரமனுக்கும் தேட அரியவனான சிவபெருமான் முன்னே, எதிராக வந்து சேர்ந்தனர். (இராசாட்ட மங்கலம்: 1. கொடி 2. முரசு 3. கண்ணாடி 4. குடம் 5. மணி 6. தீபம் - 7. அங்குசம் 8. கவரி. தேவாட்ட மங்கலம் முன்னே காண்க.)

789. அறுகம்புல், வேப்பிலை, அன்னம், மஞ்சள், வெண்சிறு கடுகு, செம்பஞ்சின் விதை ஆகிய இப் பொருள்கள் நிறைந்துள்ள, குளிர்ந்த நீர் நிறைந்துள்ள ஆரத்தித் தட்டை ஏந்திக் கொண்டு எண்ணற்ற பெண்டிர் வீதிக்கு வந்தனர்.

790. ஒன்றை ஒன்று நெருக்கும் ஆபரணங்களை அணிந்த கொங்கைகளை உடைய மங்கையர் விரைவாக எதிரே வந்து, எல்லா உயிர்களிலும் உறையும் இறைவனைப் போற்றி, பெருமிதத்தோடு நின்று தாம் செய்ய வேண்டிய செயலைச் செய்தனர்.

791. எண்ணற்ற பெண்கள், தீபம் சுடர்விடும் தட்டுகளைத் தம் சிவந்த கைகளில் ஏந்திக் கொண்டு எங்கள் தலைவனாகிய சிவபெருமான் முன்னே சென்று, அன்போடு அங்கிருந்து வலமுறையாக வளைத்து முன்று முறை அவரைச் சுற்றினார்கள்.

382 □ கந்தபுராணம்

792. ஆன காலை அருமணச் சாலைமுன்
ஞான நாயகன் நட்பொடு நண்ணியே
வான்உ லாய மழவிடை நீங்கினான்
யான மீதில்நின்று யாரும் இழந்திட
793. விடைஇ ழிந்துழி மேனைவிண் ணாட்டவர்
மடமின் னாரொடு வந்து பராபரன்
அடிகள் மீதினில் ஆன்பொழி பால்கொடு
கடிதின் ஆட்டினள் கைதொழுது ஏகினாள்.
794. நாதன் அவ்வழி நந்திகள் உய்த்திடும்
பாது கைக்கண் பதமலர் சேர்த்தியே
போதன் மாதவன் பொற்கரம் தந்திடக்
கோதில் மாமணக் கோயிலுள் எய்தினான்.

வேறு

795. பல்லியம் இயம்ப வானோர் பரவவிஞ் சையர்கள்
பாட
ஒல்லெனக் கணங்கள் ஆர்ப்ப உருத்திரர் யாரும்
சூழ
மெல்லெனச் செல்லும் அண்ணல் விரிஞ்சனும்
மாலும் வேண்ட
மல்லலம் கோயில் உள்ள வனப்பெலாம் நோக்கல்
உற்றான்.
796. உலாவுறு கரும்பு முசா ஒண்மலர்ச் சோலை வாவி
நிலாவுறழ் புனல்சே ரோடை நெடும்படம்
நிறம்வேறாகிக்
குலாவுவமண் டபங்கள் இன்ன கொண்டியல்
வனப்புக் காட்டிச்
சிலாதனன் மதலை கூறச் சென்றுசென்று
இறைவன் கண்டான்.

792. அச் செயல்கள் நிகழும் நேரத்தில், ஞானத் தலைவனான சிவபெருமான் அரிய திருமண மண்டபத்தில் முன்பு நேசத்தோடு சென்று, பெருமை பொருந்திய இளமையான காளை மீதிருந்து இறங்கினான். உடனே அவனுடன் வந்த அனைவரும் தத்தம் வாகனங்களிலிருந்து இறங்கினர்.

793. இவ்வாறு சிவபெருமான் ரிஷபத்திலிருந்து இறங்கியதும், மேனை, தேவலோகத்து மடமை மிக்க மின்னலைப் போன்ற ஒளி பெற்ற பெண்களுடன் வந்து, பராபரனான சிவபிரானுடைய திருவடிகள் மீது காமதேனு பொழிந்த பாலினால் விரைவாகப் பாதபூசை செய்து, கைகூப்பி வணங்கிவிட்டுச் சென்றான்.

794. அப்பொழுது சிவபெருமான், நந்திதேவன் வைத்த பாதுகைகளில் தன்னுடைய பாதத் தாமரையை வைத்து, பிரமனும் திருமாலும் அழகிய கையைக் கொடுத்து அழைத்துச் செல்ல; குற்றமற்ற பெரிய திருமண மண்டபத்தினுள் சென்றான்.

795. பல இசைக் கருவிகள் ஒலிக்க, தேவர்கள் போற்ற, வித்தியாதரர்கள் பாட, பூத கணங்கள் ஒல்லென்னும் ஓசை உண்டாக ஆரவாரம் செய்ய, உருத்திரர்கள் அனைவரும் சூழ்ந்து வர, மெதுவாக நடந்து செல்லும் சிவபெருமான், பிரமனும் திருமாலும் வேண்டிக் கொள்ள, வளமை மிகுந்த அத் திருமண மண்டபத்தில் உள்ள அலங்காரங்களை எல்லாம் பார்த்தான்.

796. பறந்து திரியும் வண்டுகள் மொய்க்காத ஒளி பொருந்திய பூக்களை உடைய சோலைகளும், குளங்களும், நிலாவைப் போலத் தெளிந்த நீர் நிறைந்த ஓடைகளும், நீண்ட தடாகங்களும், பல வேறு நிறங்கள் பொருந்திய மண்டபங்களும், இவை போன்ற பிறவும் அமைந்திருக்கும் அழகை, சிலாத முனிவரின் மகனான நந்திதேவன் எடுத்துச் சொல்ல, சிவபெருமான் அங்கெல்லாம் சென்று, சென்று அவற்றைப் பார்த்தான்.

384 □ கந்தபுராணம்

797. கண்டலும் தம்போல் தங்கள் காமர்விண் ணகரம்
தானும்
மண்டல வரைப்பின் வந்து வைகிய தாம்கொல்
என்னா
அண்டர்கள் வாலி கேணி அகன்புனல்
குடைந்துங் காமர்
தண்டலை யாடல் செய்தும் தலைத்தலை திரிதந்து
உற்றார்.
798. நந்தியம் தேவு காட்ட நல்வனப்பு அனைத்தும்
நோக்கிக்
கந்தமென் போது வேய்ந்த கடிமணச் சாலை
தன்னில்
இந்திர நீலத் திட்ட எழில்நலத் தவிசின் உம்பர்
வந்துவீற் றிருந்தான் எல்லா மறைகட்கும்
மறையாய் நின்றான்.
799. வீற்றிருந்து அருளும் எல்லை வீரபத் திரன்தீப்
பேரோன்
ஆற்றல்கொள் கூர்மாண் டேசன் ஆடகன் ஐயன்
ஏனோர்
போற்றிசெய் அயனே மாலே புரந்தரன் முனிவர்
தேவர்
ஏற்றிடு தவிசு தோறும் இருந்தனர் இறைவன் சூழ.

வேறு

800. அமையப்படும் அப்பொழுது தத்தினில் ஆதி
அண்ணல்
வீமலத்திரு மாமணம் காணுற மேலை அண்டச்
சுமையுற்றிடும் எப்புவ னத்தரும் தொக்க நீரால்
இமையச்சயி லம்துளங் குற்றது இடுக்கண் எய்தி.

797. இவ்வாறு சிவபெருமான் பார்க்க, அவருடன் வந்த தேவர்களும் பார்த்து, 'தம்முடைய அழகிய சொர்க்கலோகம் தம்மைப் போலவே திருமணம் காண இந்தப் பூலோகத்துக்கு வந்து தங்கிவிட்டதோ?' என்று அதிசயித்தனர்; பின்பு அங்குள்ள வாலி, கேணிகளின் அகன்ற நீரில் முழுகியும், அழகிய சோலைகளில் விளையாடியும், இடந்தோறும் உலாவினர்.

798. எல்லா வேதங்களும் அறிய முடியாதபடி மறை பொருளாக இருக்கும் சிவபெருமான், நந்திதேவன் தனக்குக் காட்டிய நல்ல அழகுகள் அனைத்தையும் பார்வையிட்டபடி வந்து நறுமணம் வீசும் புது மலர்களிலே அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமண மண்டபத்தின்கண், இந்திரநீலம் என்னும் ரத்தினத்தால் செய்யப்பட்ட—அழகு நிறைந்த சிங்கராசனத்தின் மீது வீற்றிருந்தான்.

799. சிவபெருமான் இவ்வாறு வீற்றிருந்த பொழுது வீரபத்திரன், காலாக்கினி ருத்திரன், வலிமை பொருந்திய கூர்மாண்டேசன், ஆடகேசன், ஐயனார், மற்றவர்களால் போற்றப்படும் பிரமன், திருமால், இந்திரன் முனிவர்கள், தேவர்கள் ஆகிய அனைவரும், சிவபெருமானைச் சுற்றித் தத்தமக்கேற்ற ஆசனங்கள் தோறும் அமர்ந்திருந்தனர்.

800. இவ்வாறு அனைவரும் அமர்ந்த அப்பொழுது, பழைய அண்டத்தில் உள்ள எல்லா உலகங்களிலும் சுமையாக வாழும் அனைவரும், ஆதிநாதனான சிவபெருமானது புனிதமான சிறந்த திருமணத்தைப் பார்ப்பதற்காக வந்து கூடிய காரணத்தால் இமயமலை துன்ப மடைந்து நடுங்கியது.

386 □ கந்தபுராணம்

801. பொன்பால் இமையம் குளங்குற்றுழிப் போற்று
சேடன்
தன்பால் அவனி எனலாம் துலைத்தட்டு
இரண்டின்
வன்பாலது ஆன வடபா லதுதாழ மற்றைத்
தென்பாலது ஆற்ற உயர்ந்திட்டது தேவர் உட்க.
802. ஓங்குற் றதுதென் புலிஆதலும் உம்ப ரெல்லாம்
ஏங்குற் றனர்மண் ணுலகோர்கள் இடுக்கண்
உற்றுத்
தீங்குற் றனவோ எமக்கென்று தியக்கம் உற்றார்
பாங்குங் றிடுதொல் முனிவோரும் பரியல் உற்றார்.
803. இன்னோர் எவரும் சிவனேஎன்று இரங்க லோடும்
முன்னோனும் அன்ன செயல்கண்டு முறுவல்எய்தி
அன்னோர் குறைநீத் திடநந்தியை நோக்கி ஆழி
தன்னோர் கரத்தில் செறித்தானைத் தருதி
என்றான்.
804. என்றான் அதுகாலையில் நந்தி இறைஞ்சி ஏகிக்
குன்றாத கும்ப முனிவன்தனைக் கூவ அங்கண்
சென்றான் அவனைக் கொடுபோய்ச்சிவன்
முன்னர் உய்ப்ப
மன்றார் கழல்கள் பணிந்தான் மலயத்து வள்ளல்.
805. தாமும் தவத்தோன் தனைக்கண்ணுதல் சாமி
நோக்கித்
தாமும் குறியோய் இவண்யாவரும் சார்த லாலே
தாமும் புலிதக் கிணம்உத்தரம் சால ஓங்கத்
தாமும் சுவர்க்க நிலனும் நனிதாமும் அன்றே.

801. பொன்மயமான இமயமலை நடுங்கிய போது, போற்றுதலுக்குரிய ஆதிசேடன் தலைமேல் உள்ள பூமி என்னும் இரண்டு தராசுத் தட்டுகளுள், சுமை மிகுந்த தான வடபக்கத்துத் தட்டுத் தாழ்வடைய, மற்றையதான தென்பாகத் தட்டு, தேவர்களும் அஞ்சும்படி மிகவும் உயர்ந்து விட்டது.

802. தென் பகுதியிலிருந்த பூமி உயர்ந்து விட்டதால், அதைக் கண்ட தேவர்கள் அனைவரும் ஏக்கம் அடைந்தார்கள். பூமியில் உள்ள மக்கள் துன்பம் அடைந்து 'எங்களுக்குத் தீமைகள் சேர்ந்தனவோ?' என்று வாடினார்கள். பக்கத்தில் பொருந்திய பழமையான முனிவர்களும் வருந்தினர்.

803. இவர்கள் அனைவரும் 'சிவனே' என்று அலறவும், முன்னவனாகிய சிவபெருமான் அந்தச் செயலைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தான்; அவர்களது குறையை நீக்க நினைத்து, நந்திதேவனைப் பார்த்து, 'தனது ஒரு கையில் கடலை அடக்கி உண்ட அகத்திய முனிவனை இங்கே அழைத்து வருக' என்று ஆணையிட்டான்.

804. இவ்வாறு சிவபெருமான் கூறினான். அப்பொழுது நந்திதேவன் வணங்கிச் சென்று தாழ்வடையாத அகத்திய முனிவனை அழைத்தான். அகத்திய முனிவன் அவன் முன்னே செல்ல, நந்திதேவன் அவனை அழைத்துச் சென்று சிவபெருமான் முன்னே விட்டான். பொதிய மலையில் வாழும் அகத்திய முனிவன் 'அம்பலத்தில்' ஆடும் திருவடிகளை வணங்கினான்.

805. நெற்றிக் கண்ணை உடைய இறைவனான சிவபெருமான் தன்னை வணங்கும் அகத்திய முனிவனைப் பார்த்து, 'இந்த இடத்துக்கு எல்லோரும் வந்து விட்டதால் சொர்க்கத்துக்கு கீழே உள்ள இந்தப்பூவுலகம் தென்பாகம் மிகுதியாக உயர, வடபாகம் தாழ்ந்து விட்டது. இதனால் மேலே உள்ள சொர்க்கலோகம் மிகவும் இழிவு அடையும்' என்றான்.

388 □ கந்தபுராணம்

806. தெருமந்து உழலும தரைமன்னுயிர் செய்த
தொல்லைக்
கருமத்தனைவிட்டு அயர்வெய்திக் கலங்குகின்ற
பெருமந் தரமே முதலாய பிறங்கல் யாவும்
அருமந்த மேரு வரையும் தவ றாகும் அம்மா.

807. ஆனால் முனிகேள் ஒருநீஇவ் வசலம் நீங்கித்
தேனார் மருத வளமேயதென் னாடு நண்ணி
வானார் பொதிய மலைமேஷ்தி வையம் எல்லாம்
மேனாள் எனவே நிகராகி விளங்கும் என்றான்.

808. பிறையொன்று வேணிப் பரனிங்குஇது பேசு
லோடும்
அறையொன்று தீஞ்சொல் தமிழ்மாமுனி அச்சம்
எய்திக்
குறையொன்று யான்செய் துள்ளோகொடி யேனை
ஈண்டே
உறையென் றிலைசே னரிடைச்செல்ல உரைத்தி
எய்தாய்.

809. என்னக் குறிய முனிவன்தனை எந்தை நோக்கி
உன்னைப் பொருவும் முனிவோர் உலகத்தில்
உண்டோ
அன்னத் தவனும் உனைநேர்கிலன் ஆத லால்நீ
முன்னிற்று எவையும் தவறுஇன்றி முடித்தி
மன்னோ.

806. “நிலை குலைந்து துன்புறுகின்ற மண்ணுலகத்து உயிர்கள், தாம் முன்னே செய்த பழமையான தொழில்களை விட்டுத் துன்பமுற்றுச் சோர்வடைகின்றன. பெரிய மந்தரம் முதலிய மலைகள் யாவும் அருமருந்து போலச் சிறந்த மேரு மலையும் நிலைமாறிப் போகும்” என்றான், இறைவன்.

807. “அகத்திய முனிவனே! நான் சொல்வதைக் கேள். இந்த இமயமலையை விட்டு நீங்கிப் போய், தேன் நிறைந்த வயல் வளம் மிகுந்த தென்னாட்டை அடைந்து, அங்குள்ள வானளாவ உயர்ந்த பொதிய மலையில் வீற்றிருப்பாயாக. அவ்வாறு நீ செய்வாயானால் உலகமெல்லாம் முன் போலச் சமமாகி விளங்கும்” என்றான் இறைவன்.

808. பிறைச் சந்திரனை உடைய சடையைப் பெற்ற சிவபெருமான் இச் சொற்களைக் கூற, இனிய சொற்கள் நிறைந்த தமிழை ஒதி உணர்ந்த தமிழ் முனிவனான அகத்தியன் பயந்து, “எம் தந்தையே! நான் தவறு செய்திருக்கிறேனா? பாலியேனாகிய என்னை இங்கே இரு என்று கூறவில்லை. வெகுதூரம் செல்லுமாறு சொல்கின்றாய்.” என்று கேட்டான்.

809. அகத்திய முனிவன் இவ்வாறு கேட்க, சிவபெருமான் அந்தக் குள்ள முனிவனைப் பார்த்து, “உன்னைப் போலச் சிறந்த முனிவர் இந்த உலகத்தில் உள்ளனரா? இல்லை. அன்ன வாகனம் உள்ள பிரமனும் உனக்கு ஒப்பாக மாட்டான். அதனால் நீ நினைத்த செயல்களைத் தவறாமல் முடிக்கின்றாய்” என்று கூறினான்.

390 □ கந்தபுராணம்

810. வேறுற்றிடு தொல்முனி வோர்களின் வீண்ணு
 ளோரின்
 ஈறுற்றிடு மோஇது செய்கை எவர்க்கும் மேலாம்
 பேறுற்ற நின்னால் முடிவாகும் பெயருக என்று
 கூறுற் றிடலும் முனிஈது குறித்து உரைப்பான்.
811. வான்செய்த மேனி நெடுமான் மகவேள்வி
 மன்னன்
 தேன்செய்த கஞ்சத்து அயனிற்கஇச் செய்கை
 தீயேன்
 தான்செய் திடவே பணித்திட்டனை தன்மை
 ஈதேல்
 நான்செய் ததுவே தவம்போலும் நலத்தது
 எந்தாய்.
812. ஈங்குஇப் பணியை அளித்தாய்எனில் எந்தை
 உன்தன்
 பாங்குற்ற புத்தேள் மணக்காட்சி பணிந்தி டாமல்
 நீங்கற் கரிதாம் கவல்கின்றதுஎன் நெஞ்சம் என்ன
 ஓங்கல் கயிலைத் தனிநாயகன் ஓதல் உற்றான்.

வேறு

813. சிந்தையது அமுங்கல் இன்றித் தென்மலைச் சேறி
 அங்கண்
 வந்துநம் வதுவைக் காட்சி வழங்குதும் மகிழ்ந்து
 காண்டி
 நந்தமை உன்னி ஆங்கே நாள்சில இருத்தி பின்னர்
 முந்தையில் எமது பாங்கர் வருதியால் முனிவ
 என்றான்.

810. “உன்னைத் தவிர மற்றப் பழமையான முனிவர்களாலும் தேவர்களாலும் நான் குறிப்பிட்ட இச் செயல் முடிவு பெறுமா? அவர்கள் எல்லோரையும் விட உயர்ந்த தவப்பேறு பெற்றிருக்கும் உன்னால்தான் முடிவு பெறும். புறப்படுக” என்று சிவபெருமான் கூறினான். அதைக் கேட்டுச் சிந்தித்த அகத்தியன் இதைச் சொல்லலானான்.

811. “எம் தந்தையே! மேகம் போன்ற கருநிறத்து உடம்பை உடைய நெடிய திருமால், நூறு யாகங்களுக் குத் தலைவனான இந்திரன், தேன் பொருந்திய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் ஆகியோர் இங்கே இருக்கவும், அவரை விட்டு விட்டு, தீயவனாகிய அடியேனை இச் செயல் செய்யுமாறு ஆணையிட்டாய். என் நிலைமை இவ்வாறானால், நான் செய்த தவமே சிறந்தது போலும்.

812. “எம் தந்தையே! இப்பொழுது இச் செயலை எனக்கு அளித்தாய். என்றாலும், உன்னிடம் நிகழும் தெய்வத் திருமணக் காட்சியைக் கண்டு வணங்காமல் செல்வது அரிது. என் மனம் கவலை அடைகிறது” என்று அகத்தியன் உரைத்தான். அதைக் கேட்ட கயிலை மலையின் ஒப்பற்ற தலைவனான சிவபெருமான் கூறலானான்.

813. “அகத்திய முனிவனே! மனம் வருந்தாமல் பொதிய மலைக்குப் போ. அந்த இடத்துக்கு வந்து நமது திருமணக் காட்சியைக் காட்டுவோம். அதை நீ ஆனந்தத்தோடு பார்ப்பாய். அந்த மலையிலேயே எம்மைத் தியானித்துச் சில நாட்கள் தங்கி இரு. அதன் பின்பு முன் போலவே எம் அருகே இருக்க வருவாயாக” என்று கூறினான், சிவபெருமான்.

392 □ கந்தபுராணம்

814. என்றிவை அமலன் செப்ப இசைதரு புலத்தனாகி
மன்றமர் கழல்கள் தம்மைப் பன்முறை வணக்கம்
செய்து
நின்றுகை தொழுது போற்றி நெடிதுயிர்த்து
அரிதின் நீங்கித்
தென்திசை எல்லை நோக்கிச் சிறுமுனி கடிது
போனான்.
815. கிற்புறு மாயை வல்ல கிவுஞ்ச வரையும் விந்த
வெற்பதும் வன்மை சிந்த வில்வல னொடுவா தாவி
கற்பனை அகன்று மாயக் காவிரி நீத்தத் தோடு
முற்பகல் படர்ந்ததுஎன்ன முனிவரன் தென்பால்
போனான்.
816. மறைபுகல் வேள்வி யாற்று மாவலி வலிகொள்
காட்சிக்
குறியவன் துணையாய் மற்றோர் குறளும் உண்
டாங்கொல் என்னா
நெறியெதிர் அவுணர் தம்முள் ஒருசிலர் நில்லாது.
ஓடச்
சிறுமுனி வானம் நீந்திச் சிமையமா மலயம்
புக்கான்.
817. முண்டகன் வலிகொண்டு உற்ற முவெயில்
அழிப்பான் முன்னி
அண்டரும் புவனம் முற்றும் ஆகிய கொடிஞ்சி
மான்தேர்
பண்டொரு பதத்தால் ஊன்றிப் பாதலத் திட்ட
அண்ணல்
கொண்டதொல் 'லுருவம் உன்னிக் குறுமுனி
அங்கன் உற்றான்.

814. சிவபெருமான் இவற்றைச் சொல்ல, குறு முனிவனான அகத்தியன் இதற்குச் சம்மதித்த மனத்தனாகி, அங்கேயே நின்று கை கூப்பித் தொழுது, பெருமூச்சு விட்டான். பின்பு தெற்குத் திசையின் எல்லையை நோக்கி விரைவாகச் செல்லலானான்.

815. மாயைத் தொழிலைச் செய்வதில் வல்ல கிரவுஞ்ச மலையும், விந்திய மலையும், வலிமை இழந்து போக, வில்வலனும் வாதவியும் சூழ்ச்சி நீங்கி அழிய, முற்காலத்தில் காவேரி ஆற்றோடு சென்றதைப் போல், அகத்திய முனிவன் இப்போது தென்திசையை நோக்கிப் போனான்.

816. 'வேதங்கள் கூறும் வேள்விகளைச் செய்யும் மாவலிச் சக்கரவர்த்தியின் வலிமையை அடக்கிய தோற்றத்தை உடைய வாமனனுக்குத் துணையாக வேறொரு குட்டை வடிவமும் உண்டோ?' என்று ஐயம் கொண்டு, வழியில் எதிர்ப்பட்ட அவுணர்ர்களுள் சிலர் எதிரே நிற்காமல் ஓட, குறு முனிவனான அகத்தியன் சிகரங்களை உடைய பெரிய பொதிய மலையை அடைந்தான்.

817. பிரமன் தந்த வலிமையைப் பெற்றுக் கொண்டிருந்த முப்புரங்களையும் அழிக்கும்படி மனத்தில் நினைத்து, தேவர்களும் உலகங்களும் முழுமையுமாக அமைந்த கூம்பினை உடைய—குதிரை பூட்டப்பட்ட தேரை, ஒரு திருவடியால் மிதித்து, முற்காலத்தில் பாதாள உலகத்தில் அழுத்திய சிவபெருமான் கொண்டருளிய பழைய உருவத்தைத் தியானித்து, அகத்திய முனிவன் அப்பொதிய மலையில் இருந்தான்.

394 □ கந்தபுராணம்

818. பொதியமது என்னும் வெற்பில் புனிதமா முனிவன்
வைகத்
துதியுறு வடபால் தென்பால் புவனியோர்
துலைபோல் ஒப்ப
அதுபொழுது உயிர்க ளானோர் அணங்கொரீஇ
அரனை ஏத்தி
மதிமசிழ்ந்து அமர்ந்தார் தொல்லை வதுவையின்
செய்கை சொல்வாம்.
819. கதுமென மலயம் தன்னில் கடமுனி சேற லோடு
முதுமைகொள் இமையம் புக்க முனிவரும் சுரரும்
தேர்ந்து
மதிமலி சடைஎம் அண்ணல் வரம்பில்பேர் அருளும்
அன்னோன்
பதமுறை வழிபட் டோர்தம் பான்மையும் பரவல்
உற்றார்,
820. அங்கது பொழுது தன்னில் அரசனது இசைவால்
எங்கள்
சங்கரி ஐயை காப்பச் சசிஎன்பாள் அடைப்பை
ஏந்தக்
கங்கைகள் கவரி வீசக் காளிகள் கவிகை பற்றப்
பங்கய மான்கை பற்றிப் பாரதி பரவ வந்தாள்.
821. வந்திடும் உலகை ஈன்றாள் வதுவையம் சாலை
நண்ணி
அந்தமொடு ஆதி இல்லான் அடிகளை வணங்க
முன்னோன்
முந்துறு தவிசின் தன்பால் முற்றிழை இருத்தி
என்ன
இந்திரை முதலோர் யாரும் ஏத்திட இருந்தாள்
அன்றே.

818. புனிதம் பொருந்திய சிறந்த அகத்திய முனிவன் பொதிய மலையில் வீற்றிருக்க, புகழப்படுகின்ற வடபகுதிப் பூமியும் தென்பகுதிப் பூமியும் ஒரு தராசு போலச் சமமாக அமைய, அப்போது உயிர்கள் ஆகிய அனைவரும் துன்பம் நீங்கிச் சிவபெருமானைத் துதித்து மனம் மகிழ்ந்து இருந்தனர். முன்பு தொடங்கிய திருமணச் செயலைத் தொடர்ந்து சொல்வோம்.

819. அகத்திய முனிவன் விரைவாகப் பொதிய மலைக்குப் போனதும், பழைமை பொருந்திய இமயமலையை அடைந்திருந்த முனிவர்களும், தேவர்களும் சேர்ந்து அதன் விளைவை ஆராய்ந்து, சந்திரன் திகழும் சடையை உடைய எம் இறைவனான சிவபெருமானது அளவு கடந்த அருளையும், அவனுடைய திருவடிகளை வழிபட்டவர்களது சிறப்பினையும் உணர்ந்து துதித்தார்கள்.

820. அச் சமயத்தில், அந்த இடத்தில், இமயமலை அரசனது அனுமதியோடு எங்கள் சங்கரியாகிய பார்வதி, துர்க்கை காவல் செய்ய, இந்திராணி என்பவள் அடைப்பையைத் தாங்க, கங்கை ஆறுகள் சாமரங்களை வீச, காளிகள் குடைகளைப் பிடிக்க, சரஸ்வதி துதிக்க, செந்தாமரையில் வாழும் இலக்குமியின் கையைப் பிடித்தபடி வந்தாள்.

821. இவ்வாறு வந்த இந்த உலகத்தைப் பெற்ற, அன்னையான பார்வதி திருமணச் சாலையை அடைந்து மூடிவும் முதலும் அற்ற சிவபெருமானின் திருவடிகளை வணங்கினாள். முன்னவனாகிய எம்பெருமான், 'சிறந்த வேலைப்பாடு அமைந்த ஆபரணங்களை அணிந்த பெண்ணே, முதன்மை பொருந்திய இந்த ஆசனத்தில் அமர்க' என்று கூறினான். அவ்வாறே பார்வதி, தேவமகளிர் அனைவரும் போற்றிட வீற்றிருந்தாள்.

396 □ கந்தபுராணம்

822. இருந்திடும் எல்லை தன்னில் ஏலவார் சூழலி
என்னும்
கருந்தடங் கண்ணி னாளைக் கண்ணுதல் பாரப :
ரற்கு
விரைந்தருள் செய்ய உன்னி வேந்தனது
இசைவால் மேனை
பெருந்தடம் புனலும் சந்தும் மலர்களும் பிறவும்
தந்தாள்.
823. தருதலும் இமையத்து அண்ணல் தாழ்ந்தனன்
இருந்து தேவி
சிரகநீர் விடுப்ப ஆதி திருவடி விளக்கிச் சாந்தம்
விரைமலர் புனைந்து நின்ற வியன்கடன் பலவும்
செய்து
பொருவரு மகிழ்ச்சி யோடு பூசனை புரிந்தான்
மாதோ.
824. பூசனை புரிந்த பின்னர்ப் புவனம்சன் றாள்தன்
கையைப்
பாசமது அகன்ற தொல்சீர்ப் பரஞ்சுடர் கரத்துள்
வைத்து
நேசமொடு அளித்தேன் என்னா நெடுமறை
மனுக்கள் கூறி
வாசநல் உதகம் உய்த்தான் மருகனென்றறு
அவனை உன்னி.
825. எங்குள பொருளும் கோளும் ஈதலும் தானே யாகும்
சங்கரன் உலகம் எல்லாம் தந்திடும் கன்னி தன்னை
மங்கல முறையால் கொண்டான் மலைமகன்
கொடுப்ப என்றால்
அங்கவன் அருளின் நீர்மை யார் அறிந்து
உரைக்கற் பாலார்.

822. இவ்வாறு வீற்றிருக்கும் பொழுது, மேனை, மயிர்ச் சாந்து பூசப்பட்ட நீண்ட கூந்தலையும் கரிய பெரிய கண்களையும் உடையவளான பார்வதியை, நெற்றிக் கண்ணனாகிய சிவபெருமானுக்கு விரைவாகத் திருமணம் முடிக்க நினைத்து, இமயமலை அரசனது அனுமதியின்படி, பெரிய சிறந்த மஞ்சன நீரையும் சந்தனத்தையும் மலர்களையும் பிறவற்றையும் கொண்டு வந்தாள்.

823. மேனை கொண்டு வந்தவுடன், இமயமலை அரசன் தாழ்வாக அமர்ந்து, அவன் மனைவி கரகத்திலிருந்து நீரை வார்க்க, முதல் தேவனான சிவபெருமானின் திருவடிகளைக் கழுவி, சந்தனத்தையும் வாச மலர்களையும் அணிவித்து, இன்னும் உள்ள மற்றச் செயல்களையும் செய்து, ஒப்பற்ற உவகையோடு பூசை செய்தான்.

824. பூசை செய்த பிறகு, உலகமாதாவான பார்வதியின் கையை, பாசத்தின் தொடர்புபெறாத—பழமையான சிறப்பை உடைய பரஞ்சுடரான சிவபெருமானின் திருக்கரத்தில் வைத்து, 'என் மகளை அன்போடு தத்தம் செய்து கொடுத்தேன்' என்று கூறி, நீண்ட வேத மந்திரங்களை ஓதி, அச் சிவபெருமானை மருமகனாகப் பாவித்து, நறுமணம் உள்ள நல்ல நீரை விட்டான்.

825. எல்லா இடங்களிலும் உள்ள பொருள்களைத் தருபவனும் பெறுவனும் தானாக விளங்கும் சிவபெருமான், இமயமலை அரசன் தன் மகளைத் தத்தம் செய்து கொடுக்க, உலகங்களைப் பெற்றருளும் கன்னியான பார்வதியைத் திருமண முறைப்படி ஏற்றுக் கொண்டான் என்று சொன்னால், அப் பெருமானது அருளின் பெருமையை முழுவதும் அறிந்து கூறத்தக்கவர் யார்? எவரும் இல்லை.

398 □ கந்தபுராணம்

826. ஆனதோர் அமையம் தன்னில் ஆடினர் அமரர்
மாதர்
கானமது இசைத்தார் சித்தர் கந்தரு வத்தர்
ஆனோர்
ஏனைய இருவர் தாமும் ஏழிசைக் கீதம் செய்தார்
வானவர் முனிவர் யாரும் மறைகளை அறையல்
உற்றார்.
827. அல்லியம் கமலம் தன்னில் அரிவையும் புண்டிக
வல்லியும் மற்று னோரும் மங்கலம் பாடல் உற்றார்
சல்லரி திமிலை காளம் தண்ணுமை சங்கம் ஆதிப்
பல்லியம் இயம்பிச் சூழ்ந்து பாரிடத் தொகையோர்
ஆர்த்தார்.
828. அதுபொழுது இமையத்து அண்ணல் ஆபொழிந்
திட்ட தீம்பால்
கதலிமாப் பலவின் தீய கனிவகை நெய்தேன் ஆதி
மதுரமாம் சுவையின் வர்க்கம் வரம்பில வீற்று வீற்று
நிதிகொள்பா சனத்தில் இட்டு நிருமலன் முன்னர்
உய்த்தான்.
829. மறைநெறி இனைய எல்லாம் மலைமகன் உய்த்து
மற்றெம்
இறையிவை நுகர்தல் வேண்டும் எனத்தொழ
இனிதே என்னாக்
கறைமிடற்று அணிந்த மேலோன் கரத்தினால்
அவற்றைத் தொட்டாங்கு
உறுபெரும் கருணை செய்தே உவந்தனம் கோடி
என்றான்.

826. அத்தகைய திருமணம் நடந்த சமயத்தில் தேவமகளிர் ஆடினார்கள்; சித்தர்களும் கந்தருவர்களும் இசை பாடினார்கள்; மற்றைய தும்புருவும் நாரதருமாகிய இருவரும் ஏழு சுரங்களை உடைய கீதங்களை யாழிலே இசைத்தார்கள். தேவர்களும் முனிவர்களும் வேதங்களை ஓதினார்கள்.

827. அகஇதழ் பொருந்திய செந்தாமரையில் திகழும் இலக்குமியும், வெண்டாமரையில் வீற்றிருக்கும் சரஸ்வதியும், மற்றைய மாதர்களும் மங்கலப் பாடல்களைப் பாடினார்கள். பூதகணத்தவர்கள், சல்லரி திமிலை காளம் மத்தளம் சங்கு முதலிய பல வகையான இசைக் கருவிகளை முழக்கிச் சூழ்ந்து நின்று ஆரவாரம் செய்தனர்.

828. அப்பொழுது, இமயமலை அரசன், காமதேனு பொழிந்த இனிய பாலையும், வாழை மா பலா என்னும் இனிய பழவகைகளையும், நெய் தேன் முதலிய இனிமையான அளவற்ற சுவைப் பொருள்களையும், பொன்னாலான பாத்திரங்களில் வேறு வேறாகப் படைத்து, குற்ற மற்றவனான சிவபெருமான் முன்னே வைத்தான்.

829. இமயமலை அரசன், வேதவிதிப்படி இவைகள் அனைத்தையும் முன்னே வைத்து, 'எம் இறைவனே! இவற்றை நீ உண்ண வேண்டும்' என்று கூறிக் கைகூப்பினான். கறைபடிந்த கண்டத்தை உடைய சிவபெருமான் 'நல்லது அவ்வாறே செய்வோம்' என்று அப்பொருள்களைத் திருக்கரத்தினால் தீண்டி, மிகவும், பேரருள் புரிந்து, 'இவற்றால் நாம் மகிழ்ச்சி அடைந்தோம்' இனி இவற்றைக் கொள்வாயாக' என்று கூறினான்.

400 □ கந்தபுராணம்

830. தொன்மைகொள் அருளின் நீரால் துய்த்தன
வாகத் தொட்ட
நின்மல உணவை மன்னன் நேயமோடு அங்கண்
மாற்றி
இன்மலர் கந்தம் தீர்த்தம் இவற்றொடும் ஒருசார்
உய்ப்ப
நன்மகிழ் வோடு வேதா நாயகற்கு உரைக்கல்
உற்றான்.
831. படங்கிளர் சேடன் தாங்கும் பார்விசம்பு உறையும்
நீரார்
அடங்கலும் மணஞ்செய் போதத்து அவ்வவர்க்கு
அடுத்தது ஆற்றி
நடந்திடும் ஒழுக்கம் எந்தை நடத்திடல் வேண்டும்
மன்றல்
சடங்கினி உளது முற்றத் தண்ணளி புரிதி' என்றான்.
832. என்னலும் முறுவல் செய்தே இறையருள் புரிய
வேதன்
வன்னியும் அதற்கு வேண்டும் பொருள்களும்
மரபில் தந்து
பொன்னொடு புகரும் ஏனை முனிவரும் புடையில்
சூழத்
தன்னிகர் இல்லா மன்றல் சடங்கெலாம் இயற்றல்
செய்தான்.
833. அந்தணர் கரணம் எல்லாம் ஆற்றியே முடிந்த
பின்னர்த்
தந்தையும் தாயுமாகி உலகெலாம் தந்தோர் தம்மை
முந்துற அயனும் பின்னர் முகுந்தனும் அதற்குப்
பின்னர்
இந்திரன் முனிவர் வானோர் யாவரும் இறைஞ்சல்
உற்றார்.

830. பழமையான அருளின்படி உண்டனவாகக் கையால் தொட்ட உணவினை, இமயமலை அரசன் அன்போடு அங்கிருந்து அகற்றி இனிய மலர்கள் சந்தனம் —தீர்த்தம் ஆகிய பொருள்களுடன் ஓரிடத்தில் வைத்தான். பிரமன் பெருமகிழ்ச்சியோடு சிவபெருமானுக்கு இதைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

831. “படத்துடன் விளங்கும் ஆதிசேடன் தாங்கு கின்ற இந்த மண்ணுலகத்திலும் விண்ணுலகத்திலும் உள்ளவர் அனைவரும் திருமணம் செய்து கொள்ளும் போது அவரவர்க்கு ஏற்ற திருமணச் சடங்குகளைச் செய்திடும் அந்த வழக்கத்தை எம் தந்தையாகிய நீயும் மேற்கொள்ள வேண்டும். இனி நிகழவேண்டிய திருமணச் சடங்குகள் நிறைவேற அருள் செய்க.” என்றான் பிரமன்.

832. பிரமன் இவ்வாறு கூறியதும், சிவபெருமான் சிறுநகை செய்து அவ்வாறே செய்ய அருள்புரிந்தான். உடனே பிரமன், அக்கினியையும் அந்தச் சடங்குக்குத் தேவையான பிற்பொருள்களையும் முறைப்படி வருவித்தான்; தேவகுருவான வியாழனும், அசுர குருவான வெள்ளியும் (சுக்கிராசாரியர்) மற்றைய முனிவர்களும் பக்கத்தில் சூழ்ந்திருக்க, தனக்கு நிகரற்ற திருமணச் சடங்குகள் எல்லாவற்றையும் அப் பிரமன் நடத்தினான். (பொன்—வியாழன்; புகர்—சுக்கிரன்)

833. அந்தணர்களுக்கு உரிய சடங்குகள் அனைத்தையும் செய்து முடித்த பின்பு, தந்தையும் தாயுமாக விளங்கி உலகங்கள் அனைத்தையும் உண்டாக்கிய சிவபெருமானையும் பார்வதியையும், முதலில் பிரமனும், பிறகு திருமாலும், அதற்குப் பிறகு இந்திரனும் முனிவர்களும் தேவர்களும், மற்றவர்களும் வணங்கினார்கள்.

402 □ கந்தபுராணம்

34. அரனுடன் உமையாள் தன்னை யாங்கவர் பணித
லோடும்
உருகெழு நிலையுட் கொண்ட உருத்திரத்
தலைவர் ஏனோர்
பரிசனர் கணங்கள் யாரும் பணிந்தனர்
அதன்பின் னாகக்
கிரியுறை இறைவன் மைந்தன் கேளொடு வணக்கம்
செய்தான்.

835. தமதுமுன் பணிகின் றோர்கள் தமக்கெலாம் ஈசன
தானும்
உமையும்நல் லருளைச் செய்ய வோர்ந்திது
பதம் என்றுன்னி
இமகிரி புரந்த அண்ணல் ஈண்டு உறை நீரர்க்கு
எல்லாம்
அமலனது உணவும் மற்றும் அளிப்பனென்று
அகத்துடன் கொண்டான்.

836. ஆய்ந்திடும் மறைகள் போற்றும் ஆதிதன் தீர்த்தம்
போது
சாந்தமொடு அலிகள் தம்மைச் சதுர்முகன்
முதல்வா னோர்க்கும்
வாய்ந்திடு முனிவர் யார்க்கும் மற்றுளார் தமக்கும்
மன்னன்
ஈந்திட அவற்றை அன்னோர் யாவரும்
அணிந்துட் கொண்டார்.

834. சிவபெருமானுடன். பார்வதியை அவர்கள் அனைவரும் வணங்கிய பிறகு, அஞ்சத்தக்க நிலைமையைத் தம்மிடம் பெற்றுள்ள உருத்திரக் கணங்களின் தலைவர்களும், அவர்களுடைய பரிவாரமாய் உள்ளவர்களும், புதக் கணத்தரும், மற்றுமுள்ள அனைவரும் வணங்கினார்கள் அதற்குப் பின்பு இமயமலையில் வாழ்கின்ற அரசன், தன் புதல்வனாகிய மைநாகனோடும், பிற சுற்றத்தாரோடும் வணக்கம் செலுத்தினான்.

835. சிவபெருமானும் பார்வதியும் தமக்கு முன்னே வந்து வணங்குகின்ற அனைவர்க்கும் சிறப்பாக அருள் புரிந்தனர். இமயமலை அரசன் ஆராய்ந்து, 'இதுவே தகுந்த சமயம்' என்று நினைத்து, 'சிவபெருமானுக்கு அளித்த உணவுப் பொருள்களையும் மற்றவற்றையும் இந்த மண்டபத்தில் இருக்கும்பேறு பெற்ற அனைவருக்கும் வழங்குவேன்' என்று மனத்தே நினைத்துக் கொண்டான்.

836. ஆராய்வதற்கு உரியவையான வேதங்கள் போற்றுகின்ற மூலக்கடவுளான சிவபெருமானுடைய தீர்த்தம், பூ, சந்தனம், நைவேத்தியம் ஆகிய இவைகளை நான்கு முகம்பெற்ற பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கும், சிறந்த முனிவர்கள் அனைவருக்கும், மற்றும் அங்கே உள்ளவர்களுக்கும் இமயமலை அரசன் வழங்கினான். அவர்கள் அனைவரும் அவற்றை மேற்கொண்டு உட்கொண்டார்கள்.

404 □ கந்தபுராணம்

837. ஆலமா மிடற்றோற்கு ஆன அமலாம் பொருளை ஏற்றுச்
 சீலமோடு அணிந்துட் கொண்டு சிந்தையுள்
 மகிழ்ந்து நந்தம்
 மூலமாம் வினைகட்கு இன்றே முடிபொருங்கு
 உற்றது என்றார்.
 மேலவர் அன்று பெற்ற வியப்பினை விளம்ப
 லாமோ.
838. அனையதோர் காலை தன்னில் அமலமாம்
 பொருள்கள் தம்மைப்
 பனிவரை இறைவன் தானும் பன்னியும் தமர்
 உளாரும்
 எனைவரும் அருந்தி மேற்கொண்டு எல்லையில்
 இன்பம் உற்றார்.
 வினைவலி ஒருவி மேலாம் வீடுபேறு அடைந்து
 ளார்போல்.
839. தன்னுறு கணவன் துஞ்சத் தாபத நிலைய ளாக்
 இன்னலை அடைந்தங்கு உற்ற இரத்யவ்
 வெல்லை வந்து
 மன்னுயிர் முழுதும் ஈன்ற மங்கையை மணந்த
 வள்ளல்
 பொன்னடி வணங்கித் தீயேன் புன்கணைத்
 தவிர்த்தி யென்றாள்.
840. சீருறு கணவன் இல்லாள் செப்பிய மாற்றம் கேளா
 ஆருயிர் முழுதும் நின்றே அனைத்தையும்
 உணர்ந்து கூட்டும்
 பேரருள்உடைய நாதன் பேதுறல் மடந்தை
 யென்னா
 மாரன்வந்துதிக்கும் வண்ணம் மனத்திடை நினைந்
 தான் அன்றே.

837. நஞ்சுக்கறை உள்ள கண்டத்தைப் பெற்றவரான சிவபெருமானுக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட அந்தப் புனிதமான பொருள்களைப் பெற்று, ஒழுக்கத்தோடு, அணிய வேண்டியவற்றை அணிந்து, அருந்தவேண்டியவற்றை அருந்தி, மனத்தில் மகிழ்ச்சி கொண்டு, 'எங்களுடைய பழமையான வினைகளுக்கு இன்றுதான் முழுமையான அழிவு நேர்ந்தது' என்று அவர்கள் கூறினார்கள். இதற்கு மேலே அவர்கள் அன்று அடைந்த பெருமிதத்தைச் சொல்ல முடியுமோ? முடியாது.

838. அத்தகைய சமயத்தில் இமயமலை அரசனும் அவனுடைய மனைவியும் உறவினர்களும் மற்றுள்ள அனைவரும் புனிதமான அப்பொருள்களை அருந்தி மேற்கொண்டு, வினைகளிள் வலிமை நீங்கப் பெற்று மேலானதான மோட்சம் பெற்றுள்ளவர்களைப் போல அளவற்ற ஆனந்தத்தை அடைந்தார்கள்.

839. தான் பெற்ற கணவனான மன்மதன் இறக்க விதவைக் கோலத்தவளாகி, துன்பமுற்று அங்கே வந்திருந்த ரதி, அச்சமயத்தில் அங்கு வந்து, நிலைபெற்ற உயிர்கள் அனைத்தையும் பெற்றெடுத்த பார்வதியை மணந்தவள்ளலாகிய, சிவபெருமானின் பொன் போன்ற திருவடிக்களை வணங்கி, 'பாலியாகிய எனது துன்பத்தை நீக்குக' என்று வேண்டினாள்.

840. நிறைந்த உயிர்கள் முழுவதிலும் விளங்கி அவற்றின் செயல்களை முழுமையாக உணர்ந்து, அவற்றின் பலன்களை அனுபவிக்கச் செய்யும் பேரருள் பெற்றவன், சிவபெருமான். அப்பெருமான், சிறப்புப் பொருந்திய கணவனை இழந்த ரதி கூறிய சொற்களைக் கேட்டு, "மங்கையே! மனம் வருந்தாதே!" என்று கூறி, மன்மதன் அங்கே வந்து தோன்றும்படி மனத்திலே நினைத்தான்.

406 □ கந்தபுராணம்

841. நினைதரும் எல்லை தன்னில் நெடியுமான் முதலா
வுள்ள
அனைவரும் மருட்கை எய்த அமுங்கிய இரதி
நோக்கி
மனமகிழ் சிறந்து கார்காண் மஞ்ஞையில் களிப்ப
அங்கண்
குனிசிலை கொண்ட மாரன்கொம்மெனத் தோன்றி
னானே.
842. முன்பொடு தோன்றும் மாரன் முதல்வியோடு
இருந்த நாதன்
பொன் புனை கமலத் தாள்முன் போந்தனன்
தாழ்ந்து போற்றி
என்பிழை பொறுத்தி என்ன யாம் உனை முனியின்
அன்றோ
பின்பது தணிவது உள்ளம் பேதுறல் மைந்த
என்றான்.
843. எரிபுனை நமது நோக்கால் இறந்தநின் உடலும்
நீராய்
விரைவொடு போயிற்று அன்றே வேண்டினள்
இரதி யன்னாட்கு
உருவமாய் இருத்தி ஏனை உம்பரோடு இம்பர்க்
கெல்லாம்
அருவினை யாகி உன்றன் அரசியல்புரிதி என்றான்.
844. செய்வினை முறையால் ஈசன் சித்தசற்கு இனைய
கூறி
அவ்வவன் அரசும் சீரும் அணையும் வலியும் நல்கி
மைவிழி இரதி யோடு மன்னுதொல் புரத்துச் செல்ல
மெய்விடை உதவ அன்னோர் விரைந்துடன்
தொழுது போனார்.

841. சிவபெருமான் இவ்வாறு நினைத்தபோது நெடுமால் முதலாக உள்ள எல்லோரும் வியப்படைய, அது வரை வருந்தி நின்ற ரதி கண்டு மகிழ்ந்து, மேகத்தைக் கண்ட மயில் போலக் களிப்படைய, வளைந்த வில்லைக் கையில் ஏந்திய மன்மதன் அங்கே விரைவாகத் தோன்றினான்.

842. பழைய உருவத்தோடு தோன்றிய மன்மதன் பார்வதியோடு வீற்றிருந்த சிவபெருமானின் அழகு மிகுந்த தாமரை மலரைப் போன்ற திருவடிகளை வணங்கிப் போற்றி, "நான் செய்த குற்றத்தை மன்னித்து அருள்க" என்று வேண்டினான். "நான் உன்னிடம் கோபம் கொண்டாலல்லவா, பின்பு அக் கோபத்தை நீக்கி மன்னிப்பது? அதனால் மனம் வருந்தாதே!" என்று கூறினான் சிவபெருமான்.

843. "அக்கினியைத் தழுவிய எமது நெற்றிக்கண் பார்வையாலே அழிந்த உன் உடல் விரைவாகச் சாம்பலானது. உன்னை எழுப்புமாறு ரதி வேண்டினாள். அதனால் அவளுக்கு மட்டும் நீ உருவத்தோடு தோன்றுவாய். மற்றைய தேவர்களும் மானிடர்களுமான அனைவருக்கும் அருவமாக (உடம்பு இல்லாமல்) இருந்து, உனது அரசாட்சியை நடத்துக." என்றான் சிவபெருமான்.

844. சிவபெருமான், செய்யவேண்டிய தொழிலின் முறைக்கு ஏற்ப மன்மதனுக்கு இந்தச் சொற்களைச் சொல்லி, அந்த மன்மதனுடைய அரசு, சிறப்பு, அதிகாரம், ஆற்றல் ஆகியவற்றைக் கொடுத்து மை தீட்டிய விழியை உடைய ரதியோடு நிலைபெற்ற தனது நகரத்துக்குச் செல்ல அனுமதி வழங்கினான். மன்மதனும் ரதியும் உடனே பெருமானை வணங்கிவிட்டு அங்கிருந்து விரைவாகச் சென்றனர்.

408 □ கந்தபுராணம்

845. இரதியும் மதனும் ஏக இந்திர நீலத் திட்ட
அரியனை இருந்த நாதன் அம்மையொடு இழிந்து
தன்னோர்
திருவுரு வுடைய மேலோர் தேவர்மா முனிவர்
ஏனோர்
பரவினர் செல்லப் பூதர் பல்லியம் தெழிப்பச்
சென்றான்.
846. மன்னுயிர்க்கு உயிராய் நின்றோன் மால்விடை ஏறி
மாதைத்
தன்னொரு பாங்கில் கொண்டு தழீ இக்கொடு
நடத்தி வானோர்
தொன்னிலை யமைந்து செல்லத் துவன்றியே
கணங்கள் சுற்றப்
பொன்னியல் இமயம் தீர்ந்து வெள்ளியம்
பொருப்பில் வந்தான்.
847. அன்னதோர் காலை மாலை அயனை வெற்பு
அரசை வேள்வி
மன்னனை அமரர் தம்மை முனிவரை மாதரார்கள்
என்னவர் தமையும் தத்த இடந்தொறும் ஏகும்
வண்ணம்
முன்னுற விடுத்தான் என்ப முலமும் முடிவு
மில்லோன்.
848. அடுகன லவன்கூர் மாண்டன் ஆட்கன் ஐயன்
சிம்புள்
வடிவினன் ஆதி யான வரம்பிலா உருத்தி ரர்க்கும்
கடகரி முகத்தினாற்கும் கணங்களில் தலைமை
யோர்க்கும்
விடையினை உதவி ஐயன் வியன் பெரும் கோயில்
புக்கான்.

845. இவ்வாறு ரதியும் மன்மதனும் செல்ல, இந்திர நீலம் என்னும் ரத்தினத்தால் செய்த சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்த சிவபெருமான் பார்வதியோடு இறங்கி தன்னைப் போன்ற சிறந்த வடிவத்தை உடைய மேலோர்களாகிய உருத்திரர்களும் தேவர்களும் மா முனிவர்களும் மற்றவர்களும் துதித்து வர, பூதர்கள் பல இசைக்கருவிகளை முழக்க நடந்தான்.

846. நிலைபெற்ற உயிர்களுக்கெல்லாம் உயிராக நிற்கும் சிவபெருமான், பெரிய ரிஷப வாகனத்தில் ஏறி, பார்வதியைத் தனது ஒரு பக்கத்தில் ஏற்றித் தழுவிக்கொண்டு, செலுத்தி, தேவர்கள் முன்போல அமைந்து வர, கணத்தவர்கள் நெருங்கி சூழ்ந்து வர, பொன்மயமான இமயமலை விட்டு, வெள்ளிமலையான கயிலை மலைக்கு வந்தான்.

847. அப்பொழுது, மூலமும் முடிவும் இல்லாதவனாகிய சிவபெருமான், திருமாலையும் பிரமனையும் இமயமலை அரசனையும், வேள்விக்கு வேந்தனாகிய இந்திரனையும் தேவர்களையும், முனிவர்களையும் மகளிர் அனைவரையும் அவரவர் இருப்பிடங்களுக்குச் செல்லும்படி முதலில் அனுப்பி விட்டான்.

848. காலாக்கினி, கூர்மாண்டேசன், ஆடகேசன், ஐயனார், சரபப் பறவை உருவம் கொண்ட வீரபத்திரன் முதலிய எண்ணற்ற உருத்திரர்களுக்கும், மதத்தைப் பொழிகின்ற யானை முதத்தை உடைய விநாயகனுக்கும், பூதக்கணங்களின் தலைவர்களுக்கும் அவரவர் இடங்களுக்குச் செல்லுமாறு அனுமதி வழங்கி விட்டு, சிவபெருமான் தனது சிறந்த பெரிய டீகாரிலினுள் சென்றான்.

410 □ கந்தபுராணம்

849. ஏறெனும் கடவுள் மீதில் இம்மென இழிந்து
தன்னோர்
கூறுடை முதல்வி யோடும் கோநகர் நடுவண் எய்தி
ஆறணி சடையெம் அண்ணல் அரியணைப் பீடம்
மீதில்
வீறொடு தொன்மை யேபோல் வீற்றிருந்து
அருளினானே

850. அன்பினர்க்கு எளிவந் துள்ள ஆதியம் பரமன் மாது
தன்புடை யாகச் சீயத் தவிசின்வீற் றிருத்த லோடும்
துன்பகன்று இருபா லாகித் துவன்றிய உயிர்கள்
எல்லாம்
இன்பொடு போகம் ஆற்றி இனிதமர்வு உற்ற
அன்றே.

உற்பத்தி காண்டம்-முற்பகுதி முற்றிற்று

849. கங்கை ஆற்றை அணிந்த சடையினை உடைய எம் தலைவனாகிய சிவபெருமான், ரிஷபம் என்னும் தெய்வத்தின் மீதிருந்து விரைவாக இறங்கி, தனது ஒரு பாகத்தில் உள்ள முதல்வியாகிய பார்வதியோடு கோயிலின் நடுவே சென்று, சிங்காதனத்தில் பெருமிதத்தோடு முன்போலவே வீற்றிருந்து அருள் செய்தான்.

850. தன்னிடம் அன்பு கொண்ட அடியவர்களுக்கு எளிதில் காட்சி தரும் ஆதி இறைவனான சிவபெருமான், பார்வதி தனது பக்கத்தே வீற்றிருக்க, சிங்காதனத்தின் மீது எழுந்தருளி இருந்தவுடன், ஆணும் பெண்ணும் ஒன்று கூடாமல் இருபகுதியாக விலகியிருந்த உயிர்கள் யாவும்; துன்பம் நீங்கி, இன்பத்தோடு போகத்தை அனுபவித்துச் சுகமாக வாழ்ந்திருந்தன.

உற்பத்தி காண்டம் - முற்பகுதி உரை முற்றிற்று

412

குறிப்பு : கந்தபுராணம் இன்னும் எட்டுத்
தொகுதிகளாகத் தொடர்ந்து வரும்.

-பதிப்பகத்தார்

